

Giới thiệu Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời

Editor: U`U`

Thể loại: 【Bệnh kiều siêu ngọt sủng, 1VS1】

Mọi chuyện bắt đầu từ việc thần cách của Tô Yên bỗng một ngày bị rớt.

Lại bị một hệ thống bắt được và yêu cầu cô nếu muốn có lại được thần cách thì cần thực hiện những yêu cầu mong muốn của nam chủ.

Kết quả là, cô bắt đầu đi trên con đường công lược nam chủ

Thiếu niên kiệt ngạo cả mặt lệ khí:

"Cậu chỉ có thể thích một mình tôi."

Hoàng tử bệnh kiều ánh mắt sâu kín:

"Em nói em sẽ ở bên cạnh tôi cả đời."

Ảnh đế tà mị mắt đào hoa:

"Tiểu Tô Yên, lại đây hôn cái nào."

Tô Yên rối rắm, cô chỉ muốn tìm thần cách mà thôi, như thế nào còn bị quấn lên?...thấy người đàn ông trước mặt không thích hợp, lập tức sửa miệng, là là là, đều là vì anh, thích anh nhất!

Nam chủ đầy tay là máu, từng bước tới gần, lăm lăm:

"Em đã, nói, sẽ ở bên cạnh tôi, vĩnh viễn không rời."

Tô Yên nhẹ nhàng đổ dành:

"Được được được, đều nghe anh, để em lau máu đi, đừng dọa người khác??"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Hệ thống Tiểu Hoa

Đôi lời muốn nói: Quyển này thuộc thể loại trưởng thành văn, nữ chính ban đầu bị giảm tất cả các chỉ số nên có hơi...hí hí, về sau chị sẽ thành gọn mặt lạnh tâm mềm♥♥♥♥

Thời tiết sáng sủa, vạn dặm không mây.

Trong cửa hàng tiện lợi

Một nữ sinh mặc đồng phục, đeo cặp sách màu vàng nhạt, dáng người nhỏ gầy.

Ngồi ở cửa sổ, cần ống hút nhìn người qua đường đến rồi đi.

Đôi mắt ngập nước, khuôn mặt nhỏ tinh xảo phẫn nộ hơi trẻ con, bộ dạng rất nghiêm túc.

Bởi vì cần ống hút cho nên nói chuyện có chút mơ hồ: “Tiểu Hoa, tôi đã bị truyền vào trong vị diện rồi a?”

Tiếng nói vừa dứt.

Bên tai Tô Yên bên tai vang lên thanh âm: “Ký chủ, yên tâm, tìm được mảnh nhỏ Chủ Thần bị mất của cô, là có thể quay về.”

Thanh âm kia rất nhẹ, rất nhỏ, chỉ đủ để cô nghe thấy.

“Ừ” Nữ hài không nhẹ không nặng lên tiếng.

Tiểu Hoa là hệ thống của cô, giúp cô quen thuộc các thế giới, hơn nữa tìm được mảnh nhỏ Chủ Thần.

Cô cắn ống hút, một hồi lâu sau mới nói: “Bây giờ tôi phải làm gì?”

“Ký chủ, căn cứ tin tức về thân thể này, thời gian này, hẳn là phải đi tới trường cao trung Đế Đô đi học.”

Tô Yên gật gù đầu, phi thường phối hợp: “Được.”

Sau đó thành thành thật thật cầm cặp sách, còn có mũ lưỡi trai màu trắng bên cạnh, đi ra ngoài cửa hàng tiện lợi.

Hiện tại đã là 8 giờ bốn mươi, trước 9 giờ phải tới trường.

Thời gian này nếu đi lối bình thường hay đi khẳng định bị muộn.

Thông qua hệ thống Tiểu Hoa chỉ điểm, Tô Yên quyết định đi lối tắt.

Như vậy sẽ nhanh hơn.

Cô đi không tính nhanh. Đi được một lát, liền móc ra một cái kẹo mềm vị sữa dâu nhai.

Đi được ước chừng gần 10 phút đột nhiên dừng bước.

Tiểu Hoa hệ thống nghi hoặc ra tiếng: “Ký chủ, làm sao vậy?”

Liền nhìn Tô Yên, sắc mặt có chút tái nhợt.

Trên trán có một tảng mồ hôi mỏng, khóe môi cũng tái nhợt. Vẻ mặt suy yếu.

Giọng cô rất nhỏ: “Tiểu Hoa, thân thể của tôi vì sao lại suy yếu như vậy?”

Tiểu Hoa hệ thống do dự trong chốc lát, nói: “Ký chủ, giá trị thể lực hiện tại của cô là 3.”

Tô Yên chớp chớp con ngươi, không nói chuyện.

Thể lực giá trị là 3, đây là cái khái niệm gì?

Người bình thường thể lực giá trị là 20!

Thể lực giá trị thấp hơn người bình thường gấp 7 lần.

Bây giờ cô, thật yếu a.

Bên cạnh bỗng nhiên truyền đến ‘phanh’ một tiếng.

Một vật nặng, hung hăng rơi trên vách tường.

Liền tính là Tô Yêu đứng cách mấy chục mét, đều cảm nhận được vách tường sau lưng mình chấn động.

Phía trước truyền đến giọng nói chặt vật ngoài mạnh trong yếu:

“Khương Nhiên! Tao nói cho mày biết, trừ phi mày giết chết tao! Bằng không tao sẽ không bỏ qua!!”

Tiếng nói vừa dứt, một chiếc giày chơi bóng màu trắng dẫm lên mặt người kia. Không ngừng nghiền áp chà đạp. Cho đến khi người kia không thể thốt lên lời, chỉ còn lại tiếng rên rĩ.

Liền nghe thấy giọng nói của chủ nhân chiếc giày kia, mang theo chút lệ khí: “Nếu tôi là cậu, sẽ nghĩ làm cách nào để mình không chặt vật như một con chó.”

Đầu người kia bị chiếc giày trắng đạp lên, gất gao ấn xuống mặt đất.

Ánh nắng chiếu xuống, chỉ có thể nhìn thấy dáng người thon dài, mặc đồng phục trường cao trung Đế Đô. Bởi vì gương mặt bị ánh mặt trời chiếu, không thấy rõ mặt hẳn.

Sau lưng người kêu Khương Nhiên đi tới mấy nam sinh cũng mặc đồng phục trường cao trung Đế Đô.

“Khương ca, anh lại dẫm, sẽ ra mạng người a.”

“Thôi, tiểu tử này cũng đã bị dạy dỗ.”

Có hai người nữa nói giỡn nửa khuyên nhủ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sùng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thiếu niên kiệt ngạo (1)

Ước chừng là hai người này khuyên bảo có tác dụng.

Chiếc giày chơi bóng thành công từ trên đầu người kia bỏ xuống dưới.

Tô Yên dựa vào ven tường, dùng khăn tay lau mồ hôi trên trán.

Hơi cần khỏe mới, có chút rối rắm.

Hệ thống Tiểu Hoa lên tiếng: “Ký chủ, có phải cảm thấy quá đáng sợ hay không? Ăn viên kẹo nhắm mắt lại nghỉ ngơi trong chốc lát?”

Tô Yên nhỏ giọng giao lưu với hệ thống của mình: “Sắp đến muộn.”

Phía trước, nam sinh bị đánh không có sức lực đánh trả đột nhiên xông lên. Từ trong túi móc ra dao gấp đâm về phía Khương Nhiên.

Phòng chừng là bị si nhục lòng tự trọng, liều mạng cũng phải tìm lại mặt mũi.

“Đi tìm chết đi!”

Bang một tiếng, dao gấp bị chấn bay.

Ầm một tiếng, nam sinh kia lại bị đá tới trên tường lần nữa.

Cú đá này, sức lực rất lớn, trực tiếp làm nam sinh kia hôn mê.

Mà dao gấp, cũng bị quăng ra ngoài, thẳng tắp bay về phía Tô Yên đang đứng.

Cô nhìn dao nhỏ bay về phía mình, tự nhiên là muốn trốn.

Nhưng hiện tại thân thể này quá yếu.

Thế cho nên, vừa mới bước một bước, dao nhỏ bay về phía cánh tay cô. Trên làn da trắng nõn xuất hiện một vết thương. Chỉ trong chốc lát, máu tươi theo cánh tay chảy ra. Da thịt tỉnh tê, máu đỏ tươi, phá lệ rõ ràng.

Cô cúi đầu, nhìn cánh tay bị thương của mình, một hồi lâu mới có phản ứng.

Chỉ thấy Tô Yên từ trong túi móc ra một chiếc khăn tay mau trắng, chậm rãi lau vết máu chảy ra. Vài sợi tóc rơi xuống đầu vai, che đi gương mặt.

Chờ cô nhìn miệng vết thương đã không đổ máu. Cát khăn bị dính máu đi, lấy viên kẹo sữa dâu cuối cùng ra. Đang định xé vỏ ăn luôn.

Một đôi giày chơi bóng màu trắng xuất hiện trong tầm mắt.

Theo giày nhìn lên trên, quần màu đen, áo sơ mi màu trắng. Cà vạt màu đen, nút thắt cời hai viên. Cơ thể thon dài cân xứng. Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, có chút gầy. Ánh mắt mang theo dã tính cùng lệ khí như ẩn như hiện.

Vừa mới quay đầu đã nhìn thấy nữ hài đứng bên này. Thành thành thật thật đứng ở bên cạnh, còn tính thức thời. Chỉ là không nghĩ tới cú đá kia của mình, làm dao gấp bay về phía nữ hài, cắt qua cánh tay.

Nữ hài cố gắng móc khăn tay ra lau miệng vết thương, bộ dáng an an tĩnh tĩnh, làm hấn hấn mảy. Cũng không biết là nghĩ như thế nào, bước chân đi qua.

Nhìn kỹ, làn da thực trắng, tóc thực mềm mại, vô hại mà yếu ớt.

Tầm mắt dừng trên cánh tay bị thương của Tô Yên.

Đại khái bởi vì Tô Yên động đậy, động tới miệng vết thương. Cho nên máu vừa ngừng lại chảy ra.

Khương Nhiên trên mặt hiện lên cảm xúc không biết tên: “Chắc, cũng thật kiêu khí”

Chẳng sợ lệ khí trong mắt hắn đã tan đi một chút, nhưng nhìn qua vẫn cảm thấy lạnh lùng, nguy hiểm.

Vừa nói vừa kéo xuống cà vạt đen trên cổ, thuận tay cầm lấy cánh tay bị thương của Tô Yên.

Nhìn máu từ trên vết thương chảy xuống, duỗi tay cầm cà vạt trực tiếp lau đi. Thuận tiện dùng cà vạt quấn quanh miệng vết thương vài vòng, thắt lại.

Hắn dùng lực rất lớn, đặc biệt thân thể hiện tại của Tô Yên yếu ớt. Cảm giác đau đớn cũng nhiều hơn người bình thường.

Cô cắn cắn khóe môi, con ngươi ngập nước nhìn nam sinh đẩy người lệ khí này vài lần.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Thiếu niên kiệt ngạo (2)

Mày nhú một chút, nhưng không nói gì cả. Cô cúi đầu tiếp tục muốn bóc vỏ kẹo sữa dâu ra.

Kết quả, một bàn tay duỗi tới, trực tiếp cướp cái kẹo đó đi.

Tơ mắt nhìn hắn bóc vỏ, cho vào miệng ăn. Cô hơi hé miệng, con ngươi ngập nước: “Đó là kẹo của tôi.” Giọng nói rất nhẹ, giống như lông chim làm trái tim ngứa ngáy.

Khương Nhiên nghiêng đầu nhìn cô một cái. Bàn tay đút vào túi quần, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá. Khẩu khí lười nhác thu liễm một chút lệ khí: “Rốt cuộc cũng nói chuyện, còn tưởng rằng là người câm”

Hương vị dâu tây và sữa bò tràn ngập trong khoang miệng.

Hắn, chán ghét ăn kẹo.

Vừa mới chính là nhìn người con gái này, cái gì cũng không nói, chỉ cúi đầu bóc vỏ kẹo.

Cũng không biết mình suy nghĩ gì, trực tiếp cướp lấy ăn. Hắn biết, mình như vậy rất giống một tên lưu manh.

Nhưng vẫn làm

Vì sao?

Không có nguyên nhân.

Chỉ muốn làm vậy thôi.

Hai người đối diện, lại không nói gì.

Lúc sau, bạn của Khương Nhiên đứng ở ngã rẽ gọi: “Khương ca, đi thôi.”

Người nọ đút tay vào túi quần, trước khi rời đi còn đánh giá hương vị kẹo: “Khó ăn.”

Nói xong, xoay người, rời đi.

Tô Yên đứng tại chỗ, nhìn nhìn chiếc cà vạt màu đen đang quấn trên cánh tay, đối lập rõ ràng với làn da trắng nõn của mình. Nâng bước đi về phía trước.

Cô thật sự sắp đến muộn.

Khi đi ngang qua chỗ ngoặt, mới phát hiện nằm trên mặt đất, không phải chỉ có một người lúc này.

Còn có bảy tám nam sinh mặc đồng phục trường cao trung Đế Đô, đau đớn ngã trên mặt đất.

Cho nên... vừa mới cũng không phải người tên Khương Nhiên bắt nạt người khác, mà là bị đám người này bắt nạt, sau đó đánh trả?

Bước chân cô không dừng lại, đi về phía trước, một bàn tay xoa ấn đường, giảm bớt đau đớn bởi vì suy nghĩ nhiều.

Rất cuộc tới cao trung Đế Đô, khi cô đi vào, chuông vào lớp đã vang lên.

Hệ thống Tiểu Hoa nhỏ giọng nhắc nhở: “Ký chủ, là lớp 3 của cao nhị. Là lớp cuối cùng của tầng 2.”

Tô Yên theo Tiểu Hoa nhắc nhở đi về phía lớp học. Nhìn thấy bảng tên lớp, cô chớp chớp mắt, đẩy cửa ra đi vào bên trong.

Tất cả học sinh, đồng thời ngồi ở chỗ đó, nhìn Tô Yên đẩy cửa đi vào, trực tiếp làm lơ giáo viên trên bục giảng, đi về phía vị trí của mình.

Giao viên lập tức giận dữ: “Tô Yên!”

Nữ sinh bị gọi dừng bước.

Thanh âm thực nhẹ thực mềm: “Cô giáo”

Sau đó, sắc mặt giáo viên xanh mét: “Vào lớp không biết xin phép?! Đến muộn còn kiêu ngạo như vậy, cô có còn để giáo viên trong mắt hay không?! Đi ra ngoài!”

Tô Yên sau khi nghe xong, gật gật đầu: “Vâng.” Sau đó đi ra ngoài.

Giáo viên nhìn Tô Yên hoàn toàn không có thái độ hối lỗi, càng tức giận: “Đứng ở ngoài cửa hết tiết này cho tôi!”

Kết quả là, Tô Yên vừa mới đi vào thế giới này không bao lâu, đã bị phạt đứng ở cửa lớp, làm giáo viên và học sinh đi ngang qua nhìn ngó.

Tiểu Hoa nhỏ giọng nói: “Ký chủ, vì sao vừa nãy cô trực tiếp đi vào?”

Thân là một hệ thống sẵn sóc, đối với hành vi của ký chủ nó có chút không hiểu. Ký chủ ngoan như vậy, nghe lời như vậy, nó phải giải thích nhiều để dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ a.

Tô Yên nghi hoặc: “Vì sao lại không?”

“Ách …” Thân là một hệ thống, nó bị cái hỏi của ký chủ làm cho kinh ngạc.

Sau đó tự hỏi thật lâu sau, Tiểu Hoa mở miệng: “Căn cứ quy củ của thế kỷ 21, học sinh nếu đến muộn, vào lớp phải xin phép.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiêu, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thiếu niên kiệt ngạo (3)

Tô Yên nghe rất nghiêm túc, sau đó gật đầu: “Được, lần sau tôi sẽ nhớ kỹ.” Cô ngoan ngoãn đồng ý.

Hệ thống Tiểu Hoa ký chủ nói, nghi hoặc: “Ký chủ, cô không biết?”

“Không biết.”

“Trong tư liệu, hoàn cảnh sinh hoạt trước khi ngài trở thành Chủ Thần khá giống thế giới này, chẳng lẽ … ngài không đi học?”

“Không đi.”

Nghe Tô Yên trả lời Tiểu Hoa lại càng tò mò, sao ký chủ lại không đi học vậy nhỉ?

“Vậy trước kia ký chủ học bằng cách nào?”

“Đọc sách.”

“Àn? Chỉ một mìn, có thể hiểu?”

“Ừm.”

Ký chủ trả lời bình đạm. Thân là hệ thống sẵn sóc, đương nhiên sẽ không hỏi nhiều.

An tĩnh trong chốc lát, cho đến khi ngón tay mảnh khảnh của Tô Yên vuốt ve khuyên tai trân châu đang đeo. Giọng nói mềm mại nghi hoặc: “Tiểu Hoa, mi sẽ luôn ở trong viên trân châu này sao?”

“Ký chủ, giá trị thể lực và dung lượng não đạt tới 7, chúng ta có thể ký kết khế ước, tôi có thể dùng ý thức nói chuyện với cô.”

“À.” Tô Yên nhẹ nhàng lên tiếng.

Hiện tại hệ thống, còn chưa thể ký kết khế ước với Tô Yên, cho nên chỉ có thể bám vào khuyên tai giao lưu với cô. Bởi vì tóc cô khá dài, phần lớn thời gian đều không buộc. Hơn nữa Tiểu Hoa nói rất nhỏ, lại nói chuyện bên tai ckl, cho nên ngay cả khi có người đứng đối diện Tô Yên, cũng không nghe thấy Tiểu Hoa nói.

“Cho tôi xem các phương diện hiện tại của bản thân.”

Sau đó, trước mắt cô có hai dòng chữ màu đỏ,

【Dung lượng não: 1

Giá trị thể lực: 3】

Sau khi những xong: “Dung lượng não 1 là sao?” Lời vừa ra khỏi miệng, cô liền nhú mày.

Ngay sau đó giọng nói quen thuộc vang lên: “Ký chủ, bây giờ cô không nên nghĩ gì cả, vấn đề cô suy nghĩ khi vượt quá dung lượng não sẽ bị đau đầu!”

Cô chớp chớp đôi mắt, nhìn dung lượng não của mình là 1: “Vì sao?”

Tiểu Hoa thờ dài giải thích nói:

“Tất cả phải bắt đầu từ con số 0.”

Trách không được trên đường tới trường, chỉ cần nghỉ ngơi một chút, đầu sẽ đau.

“Tiểu Hoa, mi bảo ta mua kẹo ăn, là vì sao?”

“Ký chủ khẳng định sẽ thường xuyên đau đầu, lúc đau đầu thì ăn một viên kẹo a.”

“Ăn kẹo là có thể giảm bớt sao?”

“Không thể, nhưng có thể an ủi tâm hồn.”

“À.” Tô Yên ngoan ngoãn lên tiếng.

Một hệ thống một ký chủ, một người hỏi, một người trả lời, phối hợp nhưng thật ra ăn ý.

Nghe có tiếng bước chân truyền đến, cùng với tiếng nữ sinh nói chuyện: “Chị Vũ Phi, em vừa nghe nói hôm anh Khương Nhiên đánh nhau với người khác.”

Sau đó một giọng nói thanh lãnh nói tiếp: “Hắn đánh còn ít sao? Trừ bỏ ghi tội, cái trường này cũng không dám làm gì hắn.”

“VẬY... chị Vũ Phi biết hắn đánh nhau với ai không?”

“Ài?”

“Chính là người theo đuổi chị, Doãn Khôn! Chị Vũ Phi, khẳng định là Khương Nhiên ghen tị!”

“Không cần nói bậy.”

“Như thế nào là nói bậy? Chị Vũ Phi, chị không biết, bình thường hai người bọn họ không chút giao thoa, nếu không phải bởi vì chị, như thế nào sẽ nháo nhác như vậy?”

Tô Yên đứng ở chân tường, nhìn thấu phía trước có hai nữ sinh đang đi tới trước mặt cô.

Trong đó một người dáng người cao gầy, khuôn mặt thanh lãnh, lớn lên rất đẹp, đôi tay ôm ngực. Cũng mặc áo sơ mi trắng cùng váy đen dài, mặc ở trên người nữ sinh lại thành váy ngắn, mang theo một loại cảm giác cảm dục.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Thiếu niên kiệt ngạo (4)

Hai nữ sinh này, là học sinh cùng lớp với Tô Yên.

Mà người rất xinh kia, còn được tôn sùng là hoa hậu giảng đường, tên là Diêu Vũ Phi.

Đại khái là người bên cạnh nói trùng suy nghĩ của Diêu Vũ Phi, làm khuôn mặt thanh lãnh xuất hiện một tia ý cười: “Thật sự?”

Nữ sinh bên cạnh khẳng định:

“Đương nhiên là thật. Chị chính là hoa hậu giảng đường mọi người đều công nhận, chị đứng chung một chỗ với Khương Nhiên, chính là một đôi trời sinh.”

Diêu Vũ Phi tươi cười càng rõ:

“Mọi người đều đang nói vậy?”

“Đúng vậy! Chỉ có chị mới xứng với Khương Nhiên!” Nữ sinh lời thề son sắt nói.

Hai người đi tới cửa lớp. Trước khi Diêu Vũ Phi mở cửa đi vào, vô tình liếc nhìn Tô Yên.

Trên mặt lại khôi phục thanh thanh lãnh lãnh, chỉ là khi nhìn thấy cả vạt đen trên cánh tay Tô Yên, nhìn nhiều hai lần. Vừa nãy...thấy Khương Nhiên ở cổng trường, hần tựa hồ không đeo cả vạt. Hơn nữa, đám bạn xung quanh còn khe khẽ nói nhỏ, bộ dáng có thâm ý.

Nữ sinh bên cạnh chú ý tới Diêu Vũ Phi dừng lại, nghi hoặc hỏi:

“Chị Vũ Phi, nhìn gì vậy?”

Diêu Vũ Phi con ngươi đảo qua Tô Yên, nửa ngày sau: “Cậu nói, Khương Nhiên có thể thích nữ sinh mạnh mẽ không?”

Nữ sinh bên cạnh vừa thấy liền hiểu Diêu Vũ Phi đang nói Tô Yên.

Tô Yên vẫn luôn rất nhút nhát, tuy rằng khá xinh xắn, nhưng có ích lợi gì??

Giọng nói nữ sinh mĩa mai, cố ý nói trước mặt Tô Yên: “Chị Vũ Phi, chị còn không tin tưởng bản thân mình? Khương Nhiên người như vậy sao có thể sẽ thích nữ sinh đáng vẻ kịch cỡm? Khẳng định là thích người giống như chị Vũ Phi!”

Diêu Vũ Phi vừa nghe, cảm thấy có đạo lý, cười khẽ một chút. Là đang cười bản thân, vừa nãy cũng không biết nghĩ như thế nào, lại hỏi câu hỏi ngớ ngẩn như vậy.

Ngược lại mở cửa đi vào lớp.

Đại khái là tầm mắt của Diêu Vũ Phi quá chói mắt, Tô Yên ngẩng đầu, vừa vận nhìn đến ánh mắt mĩa mai của hai nữ sinh kia.

Cô mê mang, vừa mới, là đang nói cô? Tay cầm góc áo vãn về đùa nghịch.

Ước chừng lại qua hai mươi phút.

Ngoài hành lang, thời tiết sáng sủa, ánh nắng tươi sáng.

Tốp năm tốp ba nam sinh chậm rì rì đi tới. Đối với việc đã vào lớp còn đi dạo lung tung, bọn họ biểu hiện thực bình tĩnh.

Đại khái là đã làm rất nhiều lần.

Cho đến khi có một người ra tiếng: “Di? Khương ca, nữ sinh này không phải người vừa gặp ở hẻm nhỏ kia sao?”

Khương Nhiên nguyên bản không chút để ý đi ở phía sau cùng, nghe được có người nói chuyện, ngẩng đầu lên, nhìn qua.

Liền nhìn thấy ở cửa lớp, một nữ sinh ăn mặc áo sơ mi trắng váy dài màu đen, đây là đồng phục của trường cao trung Đế Đô, trên cánh tay phải của cô còn buộc cả vạt của hần. Nữ sinh cúi đầu, sợi tóc rũ xuống, che đi gương mặt cô.

Nhìn qua, có điểm héo héo.

“Hà, đây là đến muộn?”

“Nữ sinh nhỏ đáng yêu như vậy, không biết giáo viên nào nhấn tâm phạt đứng ở cửa lớp?”

Vừa nói đám nam sinh này đã đi qua hàng lang, đi ngang qua nữ sinh kia, nhìn nhiều hai lần.

Chỉ là...

Đi tới đi tới, phát hiện không thấy Khương Nhiên.

Vừa quay đầu lại, không biết khi nào, Khương Nhiên thế nhưng đứng lại trước mặt nữ sinh kia. Mấy người thích náo nhiệt, vừa ngồi xôm góc tường vừa nhìn chăm chú.

Khương Nhiên nâng con người, đảo qua đó liếc mắt một cái.

Ánh mắt ngo ngoe rực rộ của mấy nam sinh, lập tức liền thành thật. Vội vàng lui lại.

Vóc dáng Khương Nhiên cao gầy, Tô Yên chỉ có thể đứng tới bả vai hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Thiếu niên kiệt ngạo (5)

Hai người đứng chung một chỗ, làm Tô Yên càng thêm nhỏ xinh.

Hắn đứng ở bên kia một lúc lâu, phát hiện nữ sinh này vẫn luôn cúi đầu, chưa từng ngẩng lên. Giống như không phát hiện ra hắn vậy.

Hắn đứng trước mặt cô, khom lưng cúi người tới gần, “Nghĩ cái gì vậy?” Giọng nói mang theo sự lười biếng chỉ có ở thiếu niên.

Tô Yên ngẩng đầu lên, đôi mắt ngập nước nhìn nhìn.

Là hắn.

Cô nhớ rõ, hắn tên là Khương Nhiên.

Thanh âm rất mềm, rất nhẹ, cũng rất nghiêm túc: “Không nghĩ gì cả.”

Đại khái là vì ăn nhiều kẹo, từng cơn gió nhẹ thổi qua, Khương Nhiên ngửi được mùi sữa dâu trên người nữ sinh.

Hắn ghét ăn kẹo, nhưng ngửi được mùi này trên người cô, còn không kém.

“Đây là lần thứ hai gặp mặt, cậu tên là gì?”

Cô liếm liếm khóe môi, “Tô Yên”

Hắn nhìn về phía cô, giọng nói không chút để ý: “Bị phạt đứng?”

“Àn.”

“Đến muộn?”

“Àn.”

Nhìn cô ngoan ngoãn trả lời, làm Khương Nhiên hơi buồn cười. Không nói gì nữa, rút tay vào trong túi, bước chân rời đi, xuống tầng.

Lúc hắn đi, vừa vịn đi ngang qua cửa lớp cô, Diêu Vũ Phi liền nghe được mấy người trong lớp bàn tán: “Là Khương Nhiên, thật đẹp trai ~”

“Cậu hoa si cái gì? Không diễn.”

“Có thể bắt lấy Khương Nhiên, phòng chừng cũng cũng chỉ có nữ thần Diêu Vũ Phi có hy vọng.”

“Tớ đương nhiên biết! Nhưng là mỗi người đều có quyền lợi thực soái ca!”

Giáo viên trên bục giảng gõ gõ bảng đen ý bảo: “Trật tự!”

Bên dưới cuối cùng cũng trật tự, không ít người bởi vì nhắc tới Diêu Vũ Phi, tầm mắt liền tiếp nhìn về phía nữ thần.

Những lời này, Diêu Vũ Phi tự nhiên nghe được. Thẳng sống lưng, khuôn mặt tự tin thanh lãnh.

Năm phút sau, không nghĩ tới Khương Nhiên lại quay lại.

Lại khiến cho một lần chú ý.

Chỉ là người bên trong không nhìn thấy, trong tay hắn còn cầm một gói kẹo sữa dâu. Bước chân của hắn lại dừng ở trước mặt Tô Yên lần nữa.

Mở gói kẹo ra, lấy ra một cái kẹo sữa dâu, đưa qua.

Cô chớp chớp mắt, “Cho tôi ăn?”

Hắn cười nghiêng ngả, một bàn tay chống vách tường, làm hai người càng gần nhau: “Không cho cậu ăn, chẳng lẽ tôi còn ăn thứ này?”

Liếc liếc mắt nhìn kẹo trong tay, có hơi ghét bỏ.

Nhìn biểu tình của hắn, Tô Yên không nói chuyện. Trong lòng nghĩ, hai mươi phút trước ở hẻm nhỏ, cậu còn ăn.

Cô vẫn luôn không duỗi tay nhận, hắn hơi nhú mày, không nhẫn nại, trực tiếp tự bóc vỏ kẹo, nhét vào trong miệng cô

“Ngô...”

Đột nhiên không kịp phòng ngừa, kẹo sữa có hơi cứng, động tác cũng không tính ôn hòa làm môi hơi đau. Nhưng rất nhanh hương vị sữa dâu đã lan tràn trong miệng làm cô đòi lực chú ý.

Sau đó, cả gói kẹo kia đã ở trong tay.

Nhìn bộ dáng không biết nguyên nhân của cô, Khương Nhiên thuận miệng bịa một lý do: “Cái này, xem như bồi thường vì làm cậu bị thương.”

Đôi mắt ngập nước chớp chớp.

Bởi vì đang ăn kẹo, cho nên không có đáp lại.

Người trước mặt nói xong, tầm mắt lại liếc nhìn cánh tay bị thương của cô.

Bỗng nhiên vươn một đầu ngón tay, chọt chọt trán cô: “Cái cà vạt này chỉ có một cái, cậu phải trả lại.”

Đột nhiên dòi dề tài, làm cô không thể phản ứng lại. Dừng một chút mới nói: “Làm thế nào để trả lại cậu?” Giọng nói mềm mại, mang theo mùi sữa dâu.

Thiếu niên đứng ở trước mặt cô bỗng nhiên đề sát mặt lại, hai người cực gần nhau, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, ra tiếng: “Biết tôi là ai không?”

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiêu, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thiếu niên kiệt ngạo (6)

Giọng nói lười nhác, ý vị thâm trường.

Tô Yên gật đầu, “Khương Nhiên”

Cái miệng nhỏ lúc đóng lúc mở, hắn nghe cái tên đã được gọi vô số lần. Tại sao chỉ khi cô nói, thế nhưng cảm thấy, tên này thật TM dễ nghe.

Hắn lộ ra một nụ cười, không kềm chế được trên mặt mang theo một phần trêu đùa: “Nếu biết tôi là ai, còn sợ không biết cách trả cho tôi?”

Khi hắn nói, kéo kéo gói kẹo sữa dâu trong tay cô, cô khần trương cảm chặt, bộ dáng thoát nhìn rất thích.

Ý cười bên khóe môi gia tăng, gật gật đầu: “Ăn từ từ.” Ba chữ chậm rãi rơi xuống.

Sau đó, nhìn thấy Tô Yên nghiêm túc gật gật đầu: “Được.”

Hắn nhìn phản ứng của cô, cảm thấy hơi buồn cười.

Tĩnh tĩnh thời gian, tựa hồ, sắp tan học. Không nói gì nữa, cũng không chào tạm biệt. Đút tay vào trong túi quần, rồi đi dọc theo con đường vừa đi qua.

Hệ thống Tiểu Hoa vẫn luôn chậm chạp không nói đột nhiên phát ra âm thanh: “Ký chủ, mảnh vỡ Chủ Thần của cô, Tiểu Hoa cảm ứng được.”

Tô Yên tỉnh tể nhắm mắt, không nhanh không chậm hỏi: “Ở đâu?”

“Ở trên người nam sinh vừa nãy!”

“Là sao?”

“Trên người hắn có mảnh vỡ Chủ Thần của cô.”

“Sau đó thì sao?”

“Mảnh vỡ Chủ Thần của cô có một lực lượng nhất định, cũng có thể nói là quang hoàn hình thành vai chính. Hắn chính là nam chính của thế giới này.”

“Tôi cần làm gì?”

“Cô phải lấy lại mảnh vỡ Chủ Thần, có hai cách, thứ nhất, chờ đến khi nam chính chết, mảnh vỡ Chủ Thần sẽ tự quay về.”

“Cách thứ hai thì sao?”

“Thứ hai, giúp nam chính hoàn thành tâm nguyện của hắn. Hoàn thành tâm nguyện, mảnh vỡ Chủ Thần cũng phát huy được tác dụng của nó, cô có thể lấy lại.”

“Hai cách này, cách nào nhanh hơn?”

“Hệ thống đề cử... cách thứ hai.”

Sau khi hệ thống Tiểu Hoa nói xong, Tô Yên lâm vào trầm mặc.

Thật lâu sau, giọng nói mềm mại vang lên: “Vậy ... bước đầu tiên tôi phải làm gì?” Tô Yên vừa đặt câu hỏi vừa xoa trán.

Thật là một chút cũng không thể nghĩ nhiều, chỉ cần thoáng suy nghĩ, dung lượng não đã không đủ.

Tiểu Hoa ho khan một tiếng: “Tôi đã nhìn tất cả dữ liệu trong hệ thống, đề cử cho ký chủ một con đường ngắn nhất.”

“Tốt.” Cô ngoan ngoãn đồng ý.

“Ký chủ, bây giờ cô nên tiếp cận hắn, hiểu biết hắn, làm hắn buông lỏng sự phòng bị, sau đó lại trộm hỏi tâm nguyện của hắn là gì, hắn sẽ nói cho cô.”

“Thật sự?”

“Đương nhiên!” Hệ thống Tiểu Hoa chém đinh chặt sắt.

Tô Yên nghe, gật gù đầu, tỏ vẻ nhận đồng (biết + đồng ý)

Trước khi trở thành Chủ Thần, tuy cô là người, nhưng rất ít tiếp xúc với người bình thường. Quan hệ giữa người với người gì đó, Tô Yên chỉ là một tờ giấy trắng. Nghe hệ thống, hẳn là sẽ không sai.

Sau khi suy nghĩ xong, Tô Yên kiên định ý tưởng trong lòng.

Mà ở trong góc nào đó của hành lang tầng hai.

Bốn nam sinh ngồi xổm bên cạnh góc tường, trên mặt lộ ra biểu tình quái dị. Nhìn nhau trầm mặc thật lâu, đột nhiên kích động: “Mẹ ơi! Vừa nãy là sao?!”

“Kẹo sữa dâu?! Ha ha ha ha, ta không nhìn lầm đi?! Khương ca mua kẹo sữa dâu đưa cho con gái?!”

“Trời cao! Ai ai ai, các người nhìn thấy động tác của Khương ca không? Thế nhưng còn bóc vỏ kẹo cho nữ sinh kia!”

“Thật là bầu trời có mưa máu, nhìn hành động vừa nãy của Khương ca, ta cược một tờ tiền đỏ, Khương ca rõ ràng có ý với nữ sinh kia!”

Bốn nam sinh, giống như mấy bà thím ngồi ngoài chợ, mồm năm miệng mười ba ba ba, hóng hót không chịu được.

Chương 8: Thiếu niên kiệt ngạo (7)

“Trách không được vừa nãy Khương ca muốn chúng ta lui lại, may mà mập mạp cơ linh (cơ trí + linh động), bằng không, chính là bỏ qua một vở kịch ngàn năm có một a!”

Bốn người nếu nói là xem náo nhiệt, chi bằng nói là khiếp sợ càng nhiều hơn.

Con mẹ nó, đó là ai?!

Khương Nhiên!

Người kia là Khương Nhiên!!

Khương Nhiên lại mua kẹo cho con gái?

Bầu trời roi vàng còn có khả năng hơn chuyện này đi?!

“Ai, bọn mày nói … đây là chuyện khi nào nhỉ? Sao bọn mình lại không biết?!”

Khi nói, ba nam sinh đồng thời nhìn về phía đứa có quan hệ tốt với Khương Nhiên tốt nhất, Trình Tinh Dương.

Trình Tinh Dương nhìn ba người phóng tới ánh mắt bức cung, gờ tay đầu hàng: “Tao không biết gì hết. Hắn không có nói qua.” Về mặt thẳng thắn thành khẩn.

Trong đó một người nhin không được nói: “Không được, việc này thật sự làm người tò mò a. Nếu không … chúng ta phải một đứa tới trước mặt Khương ca tìm hiểu?”

Tiếng nói vừa dứt, ánh mắt ba nam sinh lại lần nữa rơi xuống trên người Trình Tinh Dương.

Trình Tinh Dương mắt tròn trắng, ngồi xổm xuống đất: “Chúng mày muốn tao chết sao? Cái tính tình kia của Khương Nhiên, ai dám trêu?”

Ba người nhìn nhau, trong đó một người nói: “Mày không giống bọn tao a, mày lớn lên từ nhỏ với Khương ca, ngay cả khi muốn giết chết mày, cũng phải nghĩ lại mà để lại một hơi thở.”

Sau khi nói xong, một người móc ra hai tờ tiền đỏ, bang vỗ xuống mặt đất: “Tinh Dương, bây giờ mặc kệ có hỏi được không, chi cần dám mở miệng hỏi, số tiền này đều là của mày.”

Trình Tinh Dương nhắc chân liền đạp người nọ một cái, tức giận:

“Mày cút đi!” Cậu ta còn không tới nỗi cần tiền không cần mạng.

Bốn người nhìn Khương Nhiên đã đi xa, lại nhin không được ngẩng đầu nhìn nữ sinh kia.

Bởi vì khoảng cách có chút xa, nữ sinh kia lại luôn cúi đầu, cho nên không có cách nào các định được bộ dáng của cô.

“Ai, bọn mày nói xem, nữ sinh này có đẹp bằng hoa hậu giảng đường không?”

“Mày hỏi ngu thế? Cô ta mà đẹp như hoa hậu giảng đường, vậy hoa hậu giảng đường còn có thể là hoa hậu giảng đường sao?”

“Nói, hoa hậu giảng đường muốn đáng người có đáng người, muốn ngoại hình có ngoại hình, học tập tốt, đàn cũng hay, quan trọng nhất là thật lòng thích Khương ca, bầu trời rót cái bánh có nhan lớn như vậy, mày nói, vì sao Khương ca không có phản ứng gì?”

“Mày cảm thấy Khương Nhiên thiếu con gái thích?!”

Trình Tinh Dương xem thường liếc mắt một cái, đứng lên nhắc chân đá đá: “Đi rồi, đợi chút nữa nếu như bị Khương ca phát hiện chúng ta ở chỗ này, đều bị ăn đập.”

Người trong góc giải tán.

Còn hai vai chính được thảo luận, tất nhiên là không biết gì cả.

Tiếng chuông tan học vang lên.

Giáo viên từ trong phòng học đi ra, nhìn cũng không nhìn Tô Yên lấy một cái, đi thẳng về văn phòng.

Nguyên thân học tập không tồi, nhưng tính cách có hơi nhút nhát hơn nữa lại tự ti, cho nên nhìn qua có chút âm trầm, giáo viên cũng không thích cô.

Tô Yên không nói gì, đi vào trong lớp. Đi tới vị trí của mình ngồi xuống. Nguyên thân vốn dĩ không có bạn bè, chỉ biết học tập, điểm này Tô Yên có thể thích ứng.

Cô chỉ đứng một tiết ở bên ngoài, thân thể đã không chịu nổi.

Liếm môi, có chút tái nhợt. Cô nhìn thoáng qua cả vạt đen trên cánh tay, duỗi tay tháo xuống. Miếng vết thương đã không còn đỏ máu. Hơn nữa nhìn qua không quá nghiêm trọng, cô bèn cắt vào cặp sách.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thiếu niên kiệt ngạo (8)

Vừa cất xong, bạn ngồi cùng bàn của Tô Yên đi qua, do dự dò hỏi:

“Vừa nãy ... cậu ở bên ngoài có nhìn thấy ai đi qua không?”

Tô Yên chớp chớp con ngươi, giọng nói mềm mại: “Ai?”

“Khương Nhiên a! Hơn nữa hắn đi qua lớp mình rất nhiều lần, cũng không biết đi làm gì.”

Bên tai, giọng nói của hệ thống Tiểu Hoa vang lên: “Ký chủ, căn cứ tư liệu ta tìm hiểu, lúc này, tốt nhất nên làm bộ mình không biết gì hết.”

Tô Yên nhìn bạn ngồi cùng bàn, ánh mắt sạch sẽ, giọng nói mềm mại: “Tôi không biết.”

Hệ thống Tiểu Hoa: “!!!!” Nó bảo cô giả vờ không biết, không phải bảo cô nói mình không biết gì cả! Vừa nãy ký chủ đứng ngay ở cửa, còn nói không biết?!

Lừa ai a??

Nhưng bạn cùng bàn vừa nghe lại thờ dãi: “Cũng đúng, cậu bình thường chỉ biết học, tám phần ngay cả Khương Nhiên là ai cũng không biết.”

Loại lý do này, thế nhưng cũng tin?!

Tô Yên không nói chuyện, cúi đầu từ trong túi móc ra một viên kẹo, bóc vỏ ăn.

Diêu Vũ Phi đang muốn tới hỏi Tô Yên chuyện vừa nãy.

Cô ta vẫn luôn chú ý, vừa nãy, hình như ... ngoài cửa Khương Nhiên đang nói chuyện.

Nhưng nghe thấy Tô Yên nói, trái tim Diêu Vũ Phi lập tức thả xuống dưới.

Lộ ra một nụ cười, lắc lắc đầu.

Đại khái là ảo giác đi?

Cũng đúng, Khương Nhiên sẽ nói chuyện với nữ sinh khác lâu như vậy?

Sao có thể??

Trải qua một ngày, gió êm sóng lặng.

Tô Yên cũng vượt qua ngày đầu tiên trong thế giới này.

Hai ngày sau trôi qua, cũng thật sự bình thản. Chỉ là người nào đó ... không thể bình thản được.

Trên sân bóng rổ, nam sinh mặc quần áo chơi bóng rổ, chơi khá giỏi, một cái xoay người cướp bóng, nhanh chóng di chuyển, xác định địa điểm, một cú ném ba điểm rơi xuống.

Trình Tinh Dương nhìn biểu hiện dũng mãnh của Khương Nhiên, thật sự không bình thường.

Cậu túm quần áo lau đầy đầu mồ hôi, đi đến trước mặt Khương Nhiên: “Ai, làm sao vậy? Cậu tính một mình chơi cả sân?”

Thần sắc Khương Nhiên có hơi lạnh lùng, liếc nhìn Trình Tinh Dương một cái: “Tôi hỏi cậu một chuyện.”

Khương Nhiên thế nhưng lại hỏi cậu, Trình Tinh Dương trước mắt sáng ngời cười nói: “Nói nghe xem nào.”

“Bởi vì đối phương không thực hiện lời hứa mà làm cậu vẫn luôn nhớ thương, đối phương có phải thiếu đánh không?”

Trình Tinh Dương vừa nghe, trực giác có vấn đề.

Cậu suy nghĩ một lát: “Vậy phải xem là chuyện gì. Ví dụ, chuyện này không quá quan trọng, đối phương bạn quá, cũng có khả năng quên mất?”

Khương Nhiên hạ mắt, mồ hôi chả xuống theo khuôn mặt.

Không nói nữa.

Chỉ mới gặp hai lần thôi.

Lần đầu tiên hẳn còn làm cô bị thương.

Hình như với cô mà nói cũng không quá quan trọng.

Nói như vậy, rất chính xác.

Lại làm hẳn càng tức giận.

Hắn tức bản thân mình.

Chỉ gặp nhau hai lần mà thôi, cô cũng không nhớ rõ, rốt cuộc mình đang nhớ thương cái gì?

Lại qua mấy ngày.

Tô Yên dậy sớm, sau khi sửa soạn xong, ra cửa đi học. Mấy ngày trôi qua, đã làm cô thích ứng với cuộc sống ở đây.

Theo thường lệ, cô đi siêu thị ngồi một lúc, mua một cốc trà sữa. Ngồi trên ghế, yên lặng nhìn ra bên ngoài.

Tô Yên an tĩnh trong chốc lát, đột nhiên hỏi: “Tiểu Hoa, bây giờ dung lượng não của ta là 1 phải không?”

“Đúng vậy, ký chủ.”

“Vậy những người xuyên qua dung lượng não cũng giảm xuống thành 1?”

“Không, tất cả hạn chế căn cứ theo những người khác nhau mà quy định.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiềm*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Thiếu niên kiệt ngạo (9)

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như ngài, khụ khụ, Tiểu Hoa có nghe qua thanh danh của ngài, bởi vì không có cách nào giảm chỉ số thông minh của ngài, cho nên chỉ có thể hạn chế ngài không thể nghĩ nhiều, như vậy cũng làm cho tinh thần và cơ thể khỏe mạnh..

Tô Yên nghe, nâng tay lên.

Cô hơi nhúu mày, xoa huyết Thái Dương.

Ở thế giới này sáu ngày, vẫn có thể tiếp thu. Chỉ là không cho phép mình suy nghĩ, luôn không thể thích ứng. Chỉ cần thoáng suy nghĩ, đầu liền rất đau.

Nhìn Tô Yên yên lặng tiếp thu, cũng không có vì vậy mà oán giận hệ thống. Càng không ý vào thân phận Chủ Thần của mình nói những câu uy hiếp.

Lúc này, hệ thống Tiểu Hoa cảm thấy, nó đúng là nhặt được món hời.

Ai có thể nghĩ ra vị Chủ Thần đứng đầu trong 9 vị Chủ Thần lại ngoan như vậy, nghe lời như vậy?

Lúc trước tất cả hệ thống, vừa nghe nói Tô Yên muốn đi vị diện thế giới, tất cả đều nhanh chóng chạy thật xa, sợ bị đụng phải.

Trong vô số thế giới, chọn ra những người giỏi nhất, trải qua địa ngục trắc trở bò lên.

Mà có thể làm những vị Chủ Thần khác tâm phục khẩu phục thừa nhận vị Chủ Thần này đứng đầu ..... có thể là người lương thiện?!

Lúc này hệ thống Tiểu Hoa cảm thấy, ông trời không tệ với nó, khi nó cho rằng mình sẽ phải chịu sự tra tấn, thế nhưng có hi vọng!

Nhìn ký chủ nhà nó đi.

Ng ngoan ngoan, nghe lời.

Ngay cả khi các phương diện suy yếu, cũng có thể khiêm tốn tiếp thu, không oán hận, không tức giận.

Ký chủ như vậy, đi đâu tìm được??

Vừa nghĩ vừa thấy vui vẻ.

Đối với Tô Yên mà nói, thời gian đi học, rất tốt, cô rất thích.

Tiểu Hoa nhỏ giọng lại hỏi: “Ký chủ, cô nghĩ ra muốn tiếp cận Khương Nhiên như thế nào chưa?”

Tô Yên nâng tay, nhéo nhéo cái túi màu trắng kia: “Hắn nói muốn ta trả lại cà vạt.”

“Vậy thì tốt, hoàn toàn có thể nhân cơ hội gia tăng cảm tình.”

Tiểu Hoa hưng phấn, cảm thấy ký chủ đã thành công bước đầu tiên.

Tô Yên liếm liếm khóe môi: “Hắn không nói cho ta, hắn ở lớp nào.”

Tiếng nói vừa dứt, Tiểu Hoa nhỏ giọng đề nghị: “Ký chủ, ngài hoàn toàn có thể hỏi thăm.”

Tô Yên gật gù đầu: “Ta cũng từng muốn tìm cách, nhưng, nghĩ thì lại đau đầu. Cho nên vẫn không nghĩ tới chuyện này.”

Dung lượng não là 1.

Ăn cơm ngủ, liền chiếm 70%.

Cô còn có thể làm gì?

Chỉ có thể ngấm lại hương vị kẹo sữa ăn thật ngon...

Uống trà sữa xong, cô đứng lên, muốn đi học.

Tối trường học, buổi sáng tất cả vẫn bình thường.

Nhưng tới buổi chiều, sau khi hết tiết hai, Tô Yên bị bạn ngồi cùng bàn, kéo tới sân bóng rổ.

Vì sao bị kéo tới?

Nữ sinh trong lớp đều đi, bạn ngồi cùng bàn nhìn Tô Yên một người rất đáng thương, bèn cố kéo cô xuống xem bóng rổ.

À, không, thuần thuần túy túy là ngắm Khương Nhiên.

Àn, tất cả nữ sinh trong lớp, tất cả đều tới ngắm Khương Nhiên.

Bởi vì hai người xuống dưới sớm, thậm chí còn cướp được một vị trí tốt.

Trên cơ bản hai người vừa ngồi xuống, xung quanh đã bị nữ sinh vây kín mít.

Tiếng hét chói tai của nữ sinh, làm hệ thống Tiểu Hoa đều muốn che lại bản thân.

Tô Yên không hiểu, chỉ có thể xem náo nhiệt.

Bàn tay bạn ngồi cùng bàn nắm chặt cánh tay Tô Yên đau đớn: “A a a a! Khương Nhiên! Quá đẹp trai!!!”

Trong sân, một cú ném ba điểm thuận thực vào rổ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thiếu niên kiệt ngạo (10)

Khương Nhiên mặc áo số 7 thờ phỉ phò, đứng ở một bên trong sân bóng.

Tầm mắt không chút để ý đảo qua nơi ghế ngồi, trong lúc vô tình liếc thấy Tô Yên đang an tĩnh đứng giữa một rừng nữ sinh hét chói tai.

Nhiều người như vậy, liếc mắt một cái cũng có thể nhìn thấy cô.

Con người hiện lên một mặt cảm xúc, liếm khóe môi.

Nguyên bản, không khát.

Nhưng nhìn thấy cổ, lại cảm thấy, khát.

Người đối diện chạy tới trực tiếp cướp bóng trước mặt Khương Nhiên.

Khương Nhiên lại không có phản ứng gì.

Rầm một tiếng, bên kia ghi được một điểm.

Trình Tinh Dương thò qua, vỗ cánh tay Khương Nhiên: “Nghĩ cái gì vậy? Đều làm bên kia ghi điểm!”

Khương Nhiên phục hồi tinh thần lại, đi cướp bóng.

Mười phút sau.

Trình Tinh Dương đứng giữa sân bóng.

Nhìn Khương Nhiên sai lầm lần thứ năm.

Táp lưới.

Mà vị đồng chí mắc lỗi lần thứ sáu này, không những không biết tỉnh lại, ngược lại còn phát tỉnh tỉnh.

Cả mặt đều là sự không kiên nhẫn và lệ khí.

Phản ứng này, giống khi Khương Nhiên đánh nhau.

Bây giờ ai dám thò lại gần, bảo đảm chết không toàn thây.

Trình Tinh Dương nguyên bản muốn trêu chọc một câu, nhưng nhìn hấn bức bối, quyết đoán trốn ra phía sau.

Khương Nhiên cực lực khắc chế sự bức bối trong lòng, nhưng đôi mắt hấn không ngăn được mà cứ nhìn ngó nơi khán đài.

Rốt cuộc, không nhịn xuống.

Phịch một tiếng, đập bóng xuống dưới đất.

Đi thẳng tới khán đài.

Hắn đi tới, nữ sinh xung quanh hét to tới nổi hận không thể hét bay luôn nóc nhà.

Không ngừng có người đi về phía trước.

Vậy nên Tô Yên đã bị người đẩy lùi ra phía sau, khi sắp bị đám đông bao phủ.

Một cánh tay nóng bòn, xuyên qua mọi người, nắm chặt cổ tay cô, dùng sức lôi kéo.

Trực tiếp kéo cô tới trước mặt hắn.

Bởi vì hắn đột nhiên hành động, tất cả nữ sinh đều sững sờ.

Không chỉ những nữ sinh đó im lặng, mấy người trong sân cũng không chơi được nữa, chạy thẳng về phía bên này.

Tô Yên chớp chớp mắt, cô còn chưa mở miệng nói chuyện đã nghe thấu giọng nói ngang ngược của người nào đó: “Cậu không thể cười với tôi?!”

Tô Yên: “.....”

Sắc mặt Khương Nhiên rất không tốt, nhưng hắn nói xong, nhìn bộ dáng ngoan ngoãn mềm mại của người này, hơi hối hận.

Hắn sửa sang lại ngữ khí của mình.

Tuy rằng không ngang ngược, nhưng nghe cũng không giống ôn nhu: “Cười một cái!”

Sau đó, Tô Yên thành thành thật thật mà nở nụ cười.

Nhìn cô cười, sự bức bối trong lòng Khương Nhiên hình như đã giảm một chút.

Nhìn từ trên xuống dưới đánh giá cô, liếc tới cánh tay.

Miệng vết thương đã đóng vảy, vốn dĩ cũng không nghiêm trọng, quá hai ngày thì tốt rồi.

Hắn nhìn cổ áo cô đeo nơ bướm màu đen.

Vươn tay, túm túm nơ bướm của cô: “Cà vạt của tôi đâu?”

Tô Yên liếm khóe môi, sau đó mềm mại nói: “Ổ cặp sách.”

“Giặt sạch sẽ?”

“Àn.”

Nhìn cô nghe lời ngoan ngoãn như vậy, ý xấu trong lòng không thể hiểu được mà nảy sinh.

Duỗi tay, lại không thể hiểu được vì sao lại túm nơ bướm của cô: “Giặt sạch sẽ còn chưa mang trả? Cậu muốn giữ lại làm gì?”

Ngữ khí dần dần bình tĩnh lại, khôi phục ngữ điệu lười nhác bình thường.

Dựa lại gần cô, ý vị thâm trường:

“Giữ lại?”

Giọng nói hắn đè thấp lại, bởi vì Tô Yên ở gần cho nên nữ sinh xung quanh không nghe thấy hắn nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Thiếu niên kiệt ngạo (11)

Những ánh mắt ghen ghét, thét chói tai, hâm mộ, nóng rực, đồng thời chĩa vào Tô Yên.

Cô muốn cách hắn xa một chút, bởi vì quá gần, mình không có cách nào nhìn rõ biểu tình trên mặt hắn.

Kết quả, nơ bướm trên cổ bị hắn cầm, vừa mới lui ra phía sau một bước, đã bị lôi trở lại chỗ cũ.

Giọng nói của cô bình thản, mềm mại: “Tôi không biết cậu ở lớp nào.”

Cô chỉ biết người này tên Khương Nhiên, nhưng hắn không nói cho cô biết hắn ở lớp nào.

Khương Nhiên nhìn cô, nhìn bộ dáng nghiêm túc của cô, trong lòng không hiểu sao lại tin tưởng những lời cô nói.

Hắn gật gù đầu, lông mày hơi nhíu lại, ngay sau đó khôi phục lại: “Lớp số 10 năm hai, buổi chiều trước khi tan học, tôi muốn nhìn thấy nó. Nếu không ....”

Hắn nói, lại túm túm nơ bướm trên cổ cô.

Tô Yên cảm thấy ... người này khả năng nhớ thương nơ bướm của mình.

Quả nhiên, câu tiếp theo chính là:

“Nếu không nhìn thấy, nơ bướm của cô, chính là bồi thường.”

Cô hé miệng muốn nói chuyện nhưng tiếng thét chói tai của nữ sinh xung quanh ngăn cô lại. Chỉ đành thành thật gật đầu: “Nhớ rồi.”

Như vậy, hắn mới buông lỏng tay.

Trên mặt không kiên nhẫn thu liễm, xoay người lại đi về phía sân bóng.

Trình Tinh Dương nhìn thoáng qua Khương Nhiên.

Phát hiện đôi mắt hắn hạ xuống, biểu tình khí thế đều lập tức giảm bớt.

Không cò mò đáng hỏa khí ngập trời mấy ngày hôm nay.

Hỏi một câu: “Có chơi nữa không?”

Khương Nhiên mí mắt vừa nhúc:

“Bỏ đi.”

“OK”

Trình Tinh Dương nhìn Khương Nhiên, không nhịn được nhìn về phía nữ sinh kia.

Lúc này mới nhìn rõ cô. Tinh tế nhu nhược, ngoan ngoãn, đôi mắt ngập nước.

Thuộc loại nữ sinh ngoan hiền.

Đẹp không, đẹp.

Nhưng chỉ có thể mà thôi.

Nữ sinh như vậy ở cao trung Đê Đô cũng không tính độc đáo.

Sao có thể làm Khương Nhiên coi trọng đây?

Trình Tinh Dương một bàn tay ôm bóng rổ đi ra ngoài, ánh mắt lại không nhịn được mà nhìn về phía Tô Yên.

Nhìn nửa ngày cũng không biết được nguyên nhân.

Bởi vì chuyện ngoài ý muốn này, trăm mặc Tô Yên, đột nhiên thu được toàn bộ ánh mắt của nữ sinh trong trường.

Ghen ghét, ngờ vực, khiếp sợ, hâm mộ, hỗn tạp các loại, ngo ngoe rục rịch, lại ngại nói về Khương Nhiên, không dám đi tới hỏi.

Cho đến khi cô về lớp, loại tầm mắt này mới giảm xuống.

Lúc này, rốt cuộc có người không kiềm chế được, đi đến trước mặt Tô Yên: “Cậu quen Khương Nhiên?”

Tiếng nói vừa dứt, cả lớp đều yên tĩnh.

Lỗi tai mọi người đều dựng lên, muốn nghe cô sẽ trả lời như thế nào.

Tô Yên ngồi ở chỗ của mình, nâng mắt: “Gặp qua hai lần.”

Cô ngoan ngoãn trả lời.

Nữ sinh kia lại nhìn không được hỏi: “Khương Nhiên nói cả vạt, là chuyện gì xảy ra?”

“Cánh tay bị thương, hấn dùng cả vạt cầm máu cho tôi.”

Nghe thấy thế, có vài người nhẹ nhàng thở ra, còn tưởng là chuyện gì, hóa ra là giúp đỡ lẫn nhau a.

Nữ sinh kia khoanh tay, vẻ mặt không tin: “Hắn sẽ vô duyên vô cớ giúp cậu cầm máu? Còn dùng cả vạt của mình?”

Khương Nhiên cũng không phải là học sinh ba tốt thấy việc gì cũng giúp đỡ.

Có thể làm ra loại sự tình này?

Phản ứng đầu tiên của nữ sinh kia chính là Tô Yên nói dối.

Nhưng đúng lúc cô ta đang muốn tiếp tục chất vấn, chuông vào lớp vang lên.

Cô ta không cam lòng nhìn Tô Yên.

Lại nhìn giáo viên đã đi vào lớp, cuối cùng chỉ có thể dậm chân một cái trở về chỗ ngồi của mình.

Trước khi rời đi, ánh mắt mang theo một tia ghen ghét còn có một tia không cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi Bệnh Kiều*, *Sùng Lân Trồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Thiếu niên kiệt ngạo (12)

Đại khái là cô ý nói cho Tô Yên nghe: “Nếu không phải Vũ Phi đi tham gia cuộc thi piano, không có ở trường học, sao có thể để cô ta chui chỗ trống?!”

Tô Yên quay đầu, nhìn về phía nữ sinh kia.

Cô hơi mờ mịt. Nâng ngón tay chỉ chỉ mình: “Cậu đang nói về tôi?”

“Cậu!” Sắc mặt nữ sinh kia đỏ bừng, cho rằng Tô Yên đang khiêu khích mình.

Hung dữ nói: “Cậu chờ đấy!”

Vừa dứt lời, giọng nói giáo viên truyền đến: “Trật tự một chút, tiết này sẽ làm bài kiểm tra, làm xong bạn nào cảm thấy bài làm của mình hơn 60 điểm có thể nộp bài, tan học trước.”

Thầy dạy Hóa là người đã đi dạy rất nhiều năm, cũng hiểu được tính cách của học sinh.

Bởi vì không có gì hấp dẫn hơn việc được tan học sớm.

Quả nhiên, sau khi nghe được, tất cả đều xoa tay hăm hè, ý chí chiến đấu nâng cao.

60 điểm a.

Nghiêm túc làm, là có thể sớm đi a!

Chỉ là sau khi phát bài kiểm tra, không ít đồng học đều héo: “Đây là cái gì?!”

“Oxy hoá đồng, axit clohidric, oxy hoá, ... ta đi! Ông thầy hỏi này không muốn cho bọn mình tan học sớm rồi?”

Có mấy công thức còn chưa học, đều bị ông thầy đầu trọc này cho vào bài kiểm tra.

Thầy dạy Hóa bình tĩnh ngồi ở trên bục giảng. Phảng phất như không nghe thấy học sinh phản ánh.

Chờ đến khi mọi người trật tự, mới chậm rì rì nói: “Tôi muốn nói cho các em, đường đời rất dài, nếu quá tự phụ, ông trời cũng không nhìn được.”

Nói xong, học sinh lại nhỏ giọng rầm rì.

Nhưng còn có cách nào?

Làm bài thôi.

Hai mươi phút sau, tất cả mọi người đang vui đầu làm.

Tô Yên ngẩng đầu, nhìn sang trái rồi nhìn sang phải.

Cô khẽ cắn môi, muốn nói lại thôi.

Sau đó, lại nhìn thoáng qua túi đựng cả vạt trong ngăn bàn.

Khẽ cắn môi.

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên trong lớp học yên tĩnh: “Thưa thầy, em làm xong rồi.”

Ông thầy đầu cúi nâng mắt, nhìn về phía Tô Yên.

Hai mươi phút làm xong bài kiểm tra ông ra?

Ông hơi nhíu mày, vốn dĩ nhìn cô bé này thành thành thật thật, sao lại dùng mấy cách gian lận này?

Nhưng nhìn bộ dáng ngoan ngoãn của cô, lại nuốt những lời muốn nói lại.

Nghĩ, đi đến trước mặt cô.

Nhìn bài làm của cô, nguyên bản tính toán muốn dạy dỗ hai ba câu.

Nhưng sau khi nhìn qua, đôi mắt đều dính trên bài làm. Một lúc sau, ngẩng đầu nhìn về phía Tô Yên: “Chính em làm?”

Cô gật gật đầu: “Vâng.”

Nghe thấy cô trả lời, ông cầm lấy bài thi, tỉ mỉ nhìn từ đầu đến cuối. Càng xem ánh mắt lại càng lạng: “Bài cuối cùng là bài khó nhất trong cuộc thi học sinh giỏi Hóa năm ngoái, em làm bằng cách nào?”

Tô Yên lại liếm khóe môi, chớp chớp mắt: “Rất khó sao?”

Sau khi nói xong, nhìn mấy người trong lớp đều đang làm bài chăm chỉ, cắn cắn môi, nói một câu: “Ách, em cũng làm thật lâu.”

Thầy Hóa còn đang xem bài làm của cô, cô đợi một lúc, ngoan ngoãn nói: “Thưa thầy, thầy vừa nói làm xong là có thể tan học, em có thể tan học chưa?”

“Không được!” Thầy Hóa một tiếng ngăn lại.

Nhưng mà lại ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt sạch sẽ của cô, thân là một người giáo viên, nói mà không giữ lời thì không tốt lắm. Ông ho nhẹ một tiếng: “Có thể, buổi sáng ngày mai đến trường thì tới văn phòng tìm tôi.”

Tô Yên gật gật đầu, sau đó đeo cặp sách, trong tay cầm túi, đi ra ngoài.

Ông thầy lại đang cẩn thận nghiên cứu bài làm kia.

Học sinh xung quanh nhìn không được nhỏ giọng nghị luận: “Ông thầy hỏi hôm nay làm sao vậy? Tùy tiện làm làm cũng cho tan sớm?”

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiêu*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Thiếu niên kiệt ngạo (13)

“Cái rắm, cậu không nghe thấy ông thầy hỏi nói bài cuối cùng Tô Yên cũng đã làm được.”

“Oa, không nghĩ tới, Tô Yên lại là cao thủ thâm tàng bất lộ a.”

“Cậu nhìn, người học giỏi nhất lớp mình cũng chưa làm ra đi.”

“Tô Yên lợi hại như vậy? Không phải là trộm đề đi?”

Càng nói, âm thanh nghị luận càng lớn.

Thầy dạy Hoa nâng tay vỗ vỗ cái bàn, ý bảo trật tự.

Sau đó cầm bài làm của Tô Yên, đứng trên bục giảng nói: “Nếu không phục, các em cũng làm một phần bài làm điểm tối đa. Lập tức cho các em tan học!”

Lời nói rơi xuống, cả lớp yên lặng.

Thầy dạy Hoa ngồi xuống ghế lại nói: “Nếu không làm được như vậy, vậy thành thành thật thật làm bài đi.”

Sau khi nói xong, thầy dạy Hoa lại cầm khái nhìn bài làm, ngồi xuống lại cẩn thận nghiên cứu.

Lại nói Tô Yên sau khi ra khỏi lớp.

Hệ thống Tiểu Hoa không nhịn được hỏi: “Ký chủ, cô không đau đầu sao?”

“Không.”

“Đi? Chẳng lẽ ký chủ làm bài đơn giản như muốn ăn gì đó?”

Tô Yên liếm khóe môi, vừa đi về phía lớp Khương Nhiên vừa trả lời: “Ách...có thể.”

Cô không cảm thấy bài thi đó có cái gì khó, trên cơ bản nhìn một lần là có thể làm được.

Nhưng thật ra làm bài cuối cùng có hơi đau đầu.

Sau đó... liền làm xong.

Sau khi nói xong, Tô Yên nhỏ giọng: “Tiểu Hoa, lớp thứ mười năm hai đi như thế nào?”

“Ký chủ, ở tầng 1, cô trực tiếp sai xuống là được.”

Hệ thống Tiểu Hoa nhìn không được hỏi: “Ký chủ, cô nghĩ ra muốn làm quen với Khương Nhiên như thế nào chưa?”

“Ngươi cảm thấy ta nên làm thế nào?”

“Căn cứ tư liệu mà tôi thu thập được, phương pháp tiếp cận một nam sinh tương đối nhiều, ví dụ như, biết những thứ hắn thích, làm cơm hộp tình yêu, khi hắn muốn gặp cô thì đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn. Làm hắn bất ngờ, vân vân.”

Tô Yên nghe nghiêm túc.

Sau đó hệ thống Tiểu Hoa tổng kết lại: “Ký chủ, cô bắt đầu từ cách đầu tiên đi. Hỏi hắn thích gì.”

Dừng một chút lại nói: “Ký chủ phải tốt với hắn, liều mạng đối xử tốt với hắn. Hắn tự nhiên sẽ buông lỏng sự phòng bị!”

Hệ thống nói đạo lý rõ ràng, một bộ kinh nghiệm phong phú.

Trời biết, nó là lần đầu làm hệ thống

Tất cả kinh nghiệm, đều là căn cứ tư liệu của thế giới này tổng kết lại.

Tô Yên nghe xong lúc sau, nhớ kỹ:

“Được.”

Cô ngoan ngoãn lên tiếng.

Đi đến cửa lớp Khương Nhiên. Từ cửa sổ nhìn một cái, biết bọn họ vẫn đang học.

Nghĩ nghĩ, bèn cầm túi, đứng ở cửa lớp, tư thế này, giống y như đức tử đệ ngày đầu tiên bị phạt đứng.

Ước chừng qua hai mươi phút. Tiếng chuông tan học vang lên. Học sinh tốp năm tốp ba đi ra ngoài.

Cô nghiêm túc nhìn những người đi ra, sợ bỏ lỡ.

Cho đến khi Trình Tinh Dương cùng đám bán của cậu đi ra, liếc mắt một cái là nhìn thấy Tô Yên.

Dừng bước, nhìn bộ dáng an an tĩnh tĩnh của cô, ngữ khí tự giác nhẹ đi vài phần: “Tôi tìm Khương Nhiên?”

“Àn.” Cô gật đầu.

“Hắn ở bên trong, nhưng mà...tốt nhất bây giờ cậu không nên quấy rầy hắn.”

Cô nhìn về phía bên trong, học sinh trong lớp đã đi hết.

Khương Nhiên ngồi bàn cuối cùng trong góc, nằm trên bàn, nhắm mắt lại cau mày, vẻ mặt không kiên nhẫn ngủ.

Đi vào đi.

Nhìn hắn ngủ sâu như vậy, cô nhẹ nhàng để túi đựng cà vạt ở bên cạnh bàn.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Thiếu niên kiệt ngạo (14)

Sau đó thò lại gần, nhỏ giọng nói:

“Khương Nhiên, cà vạt của cậu.”

Nhưng mà, nhìn hắn nhắm mắt lại. Cô nghĩ nghĩ, nói thêm một câu: “Tạm biệt.”

Nói xong định đi về luôn. Chỉ là vừa bước được nửa bước, người đang ngủ trên bàn hình như tỉnh lại.

Đôi mắt nhấp nhem mở ra, tay nhanh hơn một bước, kéo lại người định đi.

Hắn không chú ý tốt lực đạo. Tô Yên không chú ý, bị túm lão đảo lui về phía sau hai bước, lập tức đâm vào hắn.

Hắn nhíu mày, có thể là buồn ngủ còn chưa biến mất, đôi mắt mang theo tơ máu.

Nhìn thấy là Tô Yên, hắn tận lực làm ngữ khí ôn hòa: “Đã tới sao không gọi tôi dậy?”

Cô chớp chớp mắt, chỉ chỉ túi trên bàn: “Cà vạt của cậu, ở bên trong.”

Khương Nhiên liếc mắt nhìn, tay vẫn cầm lấy cổ tay cô, lực chú ý lại trở về trên người cô.

Một lát sau, tơ máu trong mắt mới rút đi. Thần thái ngữ khí có chút lười biếng, nâng mắt, lên tiếng: “Chỉ là tới đưa cà vạt?”

Tô Yên gật gù đầu, sau đó lại hỏi hận. Lại lắc lắc đầu, chậm rì rì nói: “Tôi, có chút việc muốn hỏi cậu.”

Hắn vừa nghe, nhướng mày: “Nói nghe thử.”

Cô sắp xếp từ ngữ: “Cậu, thích cái gì?”

Lời cô nói, làm hắn hơi ngạc nhiên, yết hầu lặn lên xuống, như có như không: “Àn?”

Tô Yên nói lớn hơn một chút, nghiêm túc: “Cậu có thứ gì yêu thích không?”

Hắn cười lười biếng, lưu loát: “Có.”

“Là cái gì?”

“Trước khi trả lời câu hỏi của cậu, cậu phải trả lời tôi, vì sao cậu lại hỏi vậy?”

Tô Yên nghĩ nghĩ, nói: “Tôi muốn biết thêm về cậu.”

Khương Nhiên nghe cô nói trắng ra, hơi sùng sốt. Sau đó ý cười trên môi tăng lên, đôi mắt thâm thúy, ánh mắt nhìn cô gấp gáp mà nóng rực.

Tô Yên liếm khóe môi, cũng không biết vì sao, nhưng bị hắn nhìn có chút không dám đối diện: “Cậu, có thể trả lời câu hỏi của tôi không?”

Hắn thu liếm tầm mắt, không chút để ý: “Quá nhiều, trong thời gian ngắn không nghĩ ra.”

Dừng một chút, lại nói: “Không bằng nói nói, cậu thích cái gì.”

Tô Yên nghe hắn nói, suy nghĩ một lúc, đầu lại đau: “Tôi không thích gì cả.”

“Vậy cậu ghét cái gì?”

“Cũng không ghét gì.”

Khương Nhiên nghe, câu trả lời như kiểu cho có lệ. Nhưng cô nói, lại làm người ta cảm thấy sự thật là như thế.

Hắn không hỏi tiếp, đứng dậy, lấy cặp sách của cô, cầm trong tay: “Tan học, đưa cậu về nhà.”

Căn bản không phải hỏi, cũng không cho cô cơ hội từ chối.

Bất quá, Tô Yên cũng không muốn từ chối. Cô còn muốn nhân cơ hội này tiếp xúc với Khương Nhiên nhiều một chút.

Cũng không biết có phải bởi vì trên người Khương Nhiên có mảnh vỡ Chủ Thần của mình hay không. Mình lại rất dễ dàng tiếp nhận Khương Nhiên, thậm chí không phản cảm với việc hắn đụng vào, nói chuyện.

Mấy ngày qua, cùng các loại người tiếp xúc, ở chung. Tô Yên biết, cô thích ở bên cạnh Khương Nhiên.

Bởi vì mình, không chán ghét hắn.

Đi ra ngoài cổng trường, bởi vì bọn họ xem như tan học muộn, cổng trường đã không còn ai.

Đi ngang qua vài cửa hàng bán kem, Khương Nhiên cúi đầu hỏi: “Ăn không?”

Tầm mắt cô đảo qua, nhìn nhiều vài lần cửa hàng bán kem, còn chưa nói gì, đã nghe thấy giọng nói lười nhác của hắn: “Ông chủ, mua cái kem ly.”

“Tới đây, muốn vị gì?”

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Thiếu niên kiệt ngạo (15)

Ông chủ nhiệt tình trả lời.

Khương Nhiên thấy cô vẫn không nói chuyện, môi mông ra tiếng: “Vị dâu.”

Chỉ một lát, kem đã được làm xong. Hắn cầm lấy, đưa cho Tô Yên.

Tô Yên chớp mắt, nhìn Khương Nhiên, sau đó duỗi tay cầm lấy, cắn một miếng. Rất lạnh, độ ngọt vừa phải.

Thực thích.

Kết quả là, ánh mắt Tô Yên mang theo chút ánh sáng, ý cười thanh thiên, miệng nhỏ miệng nhỏ ăn.

Khương Nhiên thấy cô thích, lười nhác lên tiếng: “Ăn ngon như vậy?”

Tô Yên gật gù đầu, cô vừa ngẩng đầu định nói chuyện, kết quả người nào đó lại cúi đầu thầu lại đây.

Bởi vì hắn cúi đầu quá đột nhiên, cô lại vừa vắn ngẩng đầu, môi đỏ nhẹ nhàng cọ qua khóe môi có vẻ sắc bén của hắn.

Tô Yên sùng sốt.

Ánh mắt Khương Nhiên thâm thúy, cúi đầu cắn một miếng kem. Con người đối diện với cô, nóng rực mà gấp gáp.

Thật lâu sau, thấy yết hầu hần lần lộn lên xuống, giọng nói mang theo ý cười: “Ăn ngon thật.”

Tô Yên không nhận được nhìn về phía khóe môi hắn.

Vừa mới .... bọn họ ...., muốn nghỉ tiếp, nhưng đầu lại đau, cuối cùng đành từ bỏ.

Sau đó cúi đầu tập trung ăn kem.

Khương Nhiên nhìn bộ dáng mềm mại vô hại của cô, biểu tình trong mắt càng thêm nóng rực.

Vừa ăn, hai người vừa đi về phía nhà của Tô Yên.

Hệ thống Tiểu Hoa bỗng nhiên lên tiếng: “Chúc mừng ký chủ đạt được một sao.”

Tô Yên nghe Tiểu Hoa nói sững sờ trong chớp mắt, ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một ngôi sao năm cánh.

Tiểu Hoa biết ký chủ của mình có thắc mắc, bèn nói: “Ký chủ, khi ba cánh sao của ngôi sao này sáng lên, có nghĩa là ngài và nam chủ đã thân mật khẳng khất, đến lúc đó chỉ cần giúp nam chủ hoàn thành tâm nguyện, là có thể lấy về mảnh vỡ Chủ Thần của mình.”

“Ừm.” Tô Yên nhỏ giọng lên tiếng, tỏ vẻ đã biết.

Từ trường học đến nhà Tô Yên, lộ trình không lâu lắm. Khương Nhiên cảm thấy chỉ một lát đã đưa người đến nhà.

Giọng nói mềm ấm bên cạnh vang lên: “Tối rồi.”

Tô Yên nghiêng đầu, chớp mắt nhìn hắn.

Khương Nhiên duỗi tay, đưa cặp sách cho cô. Động tác không chút để ý, có vẻ cả người biếng nhác: “Vào đi.”

Nói xong bản thân cũng định xoay người rời đi, sau đó một bàn tay trắng nõn, bắt được cổ tay của hắn.

“Chờ, chờ một chút.” Tô Yên bước bước chân, đi đến trước mặt Khương Nhiên.

Khương Nhiên cười, “Như thế nào?”

Khi nói, tầm mắt liếc liếc nhìn cổ tay của mình.

Cô chớp chớp mắt, nghiêm túc:

“Cậu có thể nói cho tôi, cậu chán ghét cái gì không?”

Tô Yên cảm thấy như vậy, nếu hắn thích nhiều thứ, trong một thời gian ngắn cũng không thể hiểu hết. Vẫn nên hỏi rõ ràng hắn chán ghét cái gì, có thể làm mình không bị ghét a.

Khương Nhiên rũ mắt, bất động thanh sắc vươn tay, nắm tay cô trong lòng bàn tay mình. Không chút để ý: “Chán ghét quá nhiều thứ, không nói hết được trong chốc lát.”

Tô Yên nghe, nhú nhú mày, duỗi tay xoa xoa thái dương.

Nhìn không được nói: “Nếu, tôi làm một việc, cậu không thích làm sao bây giờ?”

Cô không có cách nào tự hỏi, vì thế chỉ có thể hỏi tìm kiếm đáp án.

Khương Nhiên nhìn vẻ mặt buồn rầu của cô. Khóe môi ngoéo một cái, đề sát vào: “Cậu muốn làm gì?”

Tô Yên xoa thái dương, hoãn hoãn, nói: “Làm chuyện cậu thích.”

Chậm rì rì nói suy nghĩ của mình ra. Lần này, Khương Nhiên ngược lại ngây ngẩn cả người. Bỗng nhiên, bỗng nhiên nắm chặt tay cô, ôm người vào trong lòng.

Đầu bị ép vào ngực hắn, có hơi đau. Cách áo sơ mi trắng, cô nghe thấy tiếng cười của Khương Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Thiếu niên kiệt ngạo (16)

Khương Nhiên cũng không biết vì sao mình sẽ cao hứng.

Trong lòng giống như có một quả bóng được thổi khí, cao hứng tới nỗi hắn muốn ôm Tô Yên vào trong ngực mới có thể khắc chế.

Chờ đến khi hắn cười đủ, mới buông Tô Yên ra.

Hắn duỗi tay nhéo nhéo gương mặt trắng nõn của cô.

Sự sắc bén trong ánh mắt nhạt dần, lấy dính một chút ý cười, một lúc sau, mới nghe hắn nói một câu: “Cậu muốn làm cái gì thì làm cái đó.”

“Cậu hông thích thì sao?”

“Sẽ không.”

“À.”

Cô nghe hắn trả lời, sau đó gật gật đầu.

Hai người mới chào tạm biệt. Tô Yên về đến nhà, ngoại trừ người hầu, cha mẹ đều không ở.

Cha mẹ nguyên thân là người làm ăn, phải bay đi rất nhiều nơi, rất ít ở nhà.

Đại khái là không có tình thương của cha mẹ, đây cũng là một trong những nguyên nhân nguyên thân trầm mặc không thích nói chuyện.

Trở lại trong phòng, cô liếm liếm khóe môi.

Vén tóc, lộ ra khuyên tai trần châu: “Tiểu Hoa.”

“Ký chủ, làm rất tốt! Có lên!”

“Được.”

Sáng sớm hôm sau.

Thời tiết sáng sủa, ánh nắng tươi sáng.

Tô Yên như bình thường dậy sớm, ăn qua bữa sáng đi tới trường.

Cơ hồ là khi cô vừa bước vào trường, năm nữ sinh liền vây quanh.

“Cậu chính là Tô Yên?”

“Đúng vậy.”

Sau đó, năm nữ sinh này liền lấy một loại ánh mắt khinh bỉ đánh giá Tô Yên.

Trong đó một người ôm ngực: “Cũng chẳng ra gì a!”

“Đúng vậy.”

“Vậy Khương Nhiên vừa ý cô ta ot điểm nào?”

“Cô ta còn không bằng chúng ta, càng đừng nói so với Vũ Phi.”

“Phụt, ai nha, các cậu cũng không cần nói người ta không đáng một đồng như vậy, lỡ như là lục trà kỹ nữ lâu năm, sao chúng ta có thể nhìn thấu trong chốc lát?”

“Ha ha ha ha ha.”

Năm nữ sinh vừa vây cô trong một vòng tròn đánh giá, vừa châm chọc cười nhạo.

Tô Yên liếm môi, chớp chớp con ngươi nghĩ nghĩ, nghiêm túc chậm rãi nói: “Có thể, tôi không nói nhiều như các cậu.”

Tiếng nói vừa dứt, năm nữ sinh lập tức yên lặng.

Trong đó một người giận dữ: “Mày TMD lặp lại lần nữa?!”

Bên cạnh một người lên tiếng ngăn lại, “Thôi, đây là ở cổng trường học, đừng gây chuyện. Về sau có rất nhiều cơ hội.”

Nói, hung hăng trừng mắt nhìn Tô Yên.

Trước khi rời đi không quên đe dọa: “Tô Yên tôi nói cho cô biết, có thể đứng bên cạnh Khương Nhiên, chỉ có Vũ Phi, cô, không xứng!”

Khẩu khí lăng người, cao cao tại thượng.

Mấy người vốn dĩ chính là tò mò, nghe nói buổi chiều hôm qua ở sân bóng có một nữ sinh có chuyện mờ ám với Khương Nhiên.

Liền muốn gặp rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Bây giờ vừa thấy, cũng không tính xuất sắc cỡ nào.

Hơn nữa nhìn bộ dáng nói chuyện của cô, tám phần là lục trà kỹ nữ.

Nội tâm xem thường Tô Yên một phen. Sau đó, năm nữ sinh liền rời đi.

Tô Yên thu liễm con ngươi, đeo cặp sách đi vào lớp. Thành thạo, sẽ có ánh mắt quét đến chỗ của Tô Yên.

Không biết là bởi vì chuyện chiều qua, hay là bởi vì năm nữ sinh vừa rời chặn cô lại thuyết giáo.

Đi đến cửa lớp, nghe thấy tiếng thảo luận bên trong rất lớn, phi thường náo nhiệt.

Chỉ là, khi Tô Yên nhắc chân đi vào lớp, nguyên bản âm thanh náo nhiệt đàm luận lập tức giảm xuống.

Ánh mắt mọi người nhất trí nhìn phía Tô Yên, đánh giá, suy đoán, đương nhiên càng nhiều, còn có vui sướng khi người gặp họa.

Cô đi đến vị trí của mình, mới vừa ngồi xuống không bao lâu.

Liền nghe được có người lên tiếng: “Ai ai ai, Diêu Vũ Phi đã trở lại.”

“Thật sự?”

“Đương nhiên!”

“Vậy Tô Yên xong đời rồi.”

“Tô Yên so sánh với Diêu Vũ Phi, căn bản không có gì có thể so sánh!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiêu, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thiếu niên kiệt ngạo (17)

“Nếu cậu là Khương Nhiên, Diêu Vũ Phi và Tô Yên, cậu sẽ chọn ai?”

“Vô nghĩa! Đương nhiên là Diêu Vũ Phi! Đáng người, diện mạo, khí chất, hoa hậu giảng đường ai có thể so?”

Người trong lớp đang nghị luận, Diêu Vũ Phi đi đến, hoa hậu giảng đường dĩ vãng thanh lãnh, sắc mặt hôm nay lại không thể đẹp.

Thẳng tắp đi tới chỗ Tô Yên, đứng trước mặt Tô Yên.

Cả lớp lập tức an tĩnh.

Ăn dưa a.

Giọng nói Diêu Vũ Phi thanh lãnh, cường chế một cỗ hỏa khí

“Chúng ta đi ra nói chuyện.”

Tô Yên không lập tức đứng dậy, ngược lại có chút rối rắm.

Cô nhớ rõ, ngày hôm qua thầy Hóa muốn sáng nay cô đi tìm ông.

Diêu Vũ Phi muốn nói chuyện với cô, hơn nữa thoát nhìn rất tức giận.

Cuối cùng sau khi do dự, Tô Yên vẫn gật đầu. Giọng nói mềm mại:

“Được.”

Nghe thấy còvòng ý, Diêu Vũ Phi cao lãnh xoay người đi.

Mọi người trong lớp thôn thức một trận.

Không hổ là hoa hậu giảng đường a.

Bất quá ngẫm lại gia thế của người ta, tài năng của người ta, kia cũng là có tư bản để phô trương.

Ngoài cửa phòng học chỗ rẽ hành lang.

Diêu Vũ Phi ôm ngực, tây trang màu nâu nhạt vấy dài tôn lên dáng người của cô ta.

Nhìn Tô Yên, khẩu khí thanh lãnh, nhìn xuống từ trên cao: “Cậu và Khương Nhiên là chuyện như thế nào?”

Tô Yên nghĩ nghĩ, “Đây là chuyện riêng của tôi, tôi có thể không nói cho cậu, đúng không?”

Tuy rằng cô nói không có địch ý, nhưng vào tai Diêu Vũ Phi lại cảm thấy Tô Yên đang khiêu khích cô ta: “Cậu!”

Diêu Vũ Phi trên mặt mang theo chút tức giận, nói chuyện cũng mang theo chút sắc bén: “Nhân lúc tôi rời đi, vội vàng nhào vào trong ngực hân, Tô Yên, cậu cũng chỉ có chút thủ đoạn này.”

Giáo đường tốt đẹp, không cho phép cô ta nói khó nghe thêm nữa.

Tô Yên nghe chớp chớp con ngươi, sau đó nghiêm túc lắc đầu:

“Không, tôi còn có rất nhiều.”

Cô còn chưa làm gì, sao lại biết không có thủ đoạn?

Sắc mặt Diêu Vũ Phi có hơi khó coi.

Cô ta nhìn Tô Yên, trầm mặc xuống, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Rốt cuộc, vươn ngón tay, lấy một loại từ thái từ trên cao nhìn xuống, chỉ vào Tô Yên: “Tôi xin khuyên cậu, nhân lúc tôi còn kiên nhẫn ở chỗ này nói chuyện với cậu, liên tục xa một chút cho tôi!”

Giọng nói hỗn loạn tức giận, xé nát cái mặt nạ cao lãnh kia.

Ngay lúc hai người đang giằng co, Tiểu Hoa nhỏ giọng nói bên tai Tô Yên: “Ký chủ, Diêu Vũ Phi thích Khương Nhiên. Cô ta đang ghen ghét cô.”

Nghe hệ thống của mình nói, Tô Yên chớp chớp con ngươi, có chút nghi hoặc: “Cậu đang ghen ghét tôi?”

Cô ta đại khái là đang chứng thực lời hệ thống nói, sắc mặt Diêu Vũ Phi nháy mắt đỏ lên.

Giống như tâm sự của bản thân bị người ta kéo ra ngoài phơi bày trước mặt mọi người.

Diêu Vũ Phi gất gao nhìn chăm chăm Tô Yên, nửa ngày sau, châm chọc cười.

Cô ta vỗ về chơi đùa sợi tóc, giọng nói ngược lại chậm lại: “Cậu quả nhiên rất tâm cơ a.”

Tô Yên nghĩ nghĩ lời đánh giá trước đó, sau đó chậm rãi nói: “Cũng được.”

Diêu Vũ Phi hừ nhẹ một tiếng, đại khái ý thức được mình thất thố, chậm rãi khôi phục bộ dáng thanh lãnh ban đầu: “Khương Nhiên có dạng nữ sinh nào chưa thấy qua? Cái loại bề ngoài thanh thuần bên trong độc ác như cậu, hân gặp quá nhiều. Có lẽ, cậu có thể mê hoặc được hân nhất thời, nhưng chờ đến khi hân phản ứng lại, đến lúc đó người quỳ trên mặt đất khóc, chính là cậu.”

Tô Yên cẩn thận nghe, sau đó gật gật đầu: “Có thể đi.”

Cô trả lời lại làm Diêu Vũ Phi á khẩu không trả lời được lần nữa.

Tô Yên này, trước kia thật đúng là xem thường cô ta. Thế nhưng có thể ứng đối mà mặt không đổi sắc.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Thiếu niên kiệt ngạo (18)

Nhìn đáng vẻ, hẳn là thường xuyên câu dẫn đàn ông. Lục trà kỹ nữ gì đó, quá ghê tởm.

Tô Yên ở trong lòng Diêu Vũ Phi, đã rơi xuống tầng thấp nhất.

Thậm chí là ánh mắt cô ta nhìn Tô Yên, tất cả đều là khinh thường không che dấu.

Diêu Vũ Phi hừ nhẹ một tiếng, ôm ngực thần thái cao ngạo xoay người đi vào lớp.

Tô Yên đứng ở hành lang dài ngầy người trong chốc lát.

Chỉ là có rất nhiều vấn đề không suy nghĩ cẩn thận.

Nói ví dụ, vì sao Diêu Vũ Phi lại gọi mình ra nói chuyện.

Bất quá... bây giờ cô còn có việc phải làm, cho nên chuyện của Diêu Vũ Phi liền bị ném ra sau đầu.

Buổi chiều hôm qua, thầy dạy Hóa nói sáng nay cô phải tới văn phòng.

Bước bước chân, đi xuống dưới.

Hệ thống Tiểu Hoa đứng lúc nhắc nhở: “Ký chủ, văn phòng của thầy ở tầng 1.”

“Ừ.” Cô nhẹ nhàng lên tiếng.

Kết quả mới đi từ tầng hai xuống, liền nhìn thấy mấy nam sinh kẻ vai sát cánh treu đùa làm càn xuất hiện trước mắt.

Nguyên bản, chuyện này không liên quan gì tới cô.

Cho đến khi không biết là ai trong số họ nhìn ra Tô Yên. Trước mắt sáng ngời, kích động: “Ai ai ai, là cậu ấy, nữ sinh ở sân bóng rổ hôm nọ.”

“A! Tao nhớ ra rồi, người này còn không phải là người bị phạt đứng, Khương ca mua kẹo cho nữ sinh .... ngô!”

Nói một nửa, đã bị người bên cạnh bịt kín miệng.

Nhỏ giọng nói: “Mày tìm chết a, Khương ca ở phía sau.”

Lần trước... bọn họ chính là trộm nhìn, việc này sao có thể lấy ra nói?!

Người kia biết chính mình lỡ miệng, nhưng nhìn Khương Nhiên lười nhác đi phía sau, hiển nhiên lực chú ý không có ở chỗ này.

Mấy nam sinh ở phía trước xô xô đẩy đẩy, làm mất quỹ, không biết là giọng nói của ai: “Dĩ?! Nữ sinh này thật quen mắt a, này không phải... M người ở sân bóng rổ sao?”

Khương Nhiên đi cuối cùng nâng nâng mí mắt, vốn định nhìn xem nhóm người này đang làm chuyện xấu gì.

Kết quả vừa nhắc mắt, liền nhìn thấy Tô Yên.

Nhưong mày, ánh mắt sáng lên trong chớp mắt.

“Mấy người đi về trước.”

Chỉ nói mỗi câu này, bước nhanh đi về phía Tô Yên.

Các nam sinh tất cả đều trốn sang một bên. Mỗi lần một gặp nữ sinh này, Khương Nhiên sẽ xuất hiện những hành vi không thể tưởng tượng nổi.

Này quả thực làm bọn họ hưng phấn hơn cả chuyện của ngôi sao hay chuyện ai ai ngoại tình.

“Ai ai ai, tránh xa một chút, chống đỡ lão tử!”

“Mẹ, đừng dẫm vào chân tao được không a.”

“Cái bụi cây bé như vậy làm sao đủ dùng?! Ngay cả một người cũng không che được, phé vật!”

“Lớn lên lùn như vậy, lúc này mới tính lọc bao nhiêu CO₂? Nên chuẩn bị chất kích thích để nó to hơn một chút …..”

“Đừng vậy, cả ngày uống bao nhiêu là nước, cũng không thấy cao lên, nhìn cái cây ngô đồng kia lớn lên rất cao, người ta còn không cần uống nhiều nước như vậy.” Blah blah, mấy học tra cái gì cũng không hiểu, nhưng lại phê bình đúng lý hợp tình.

Vốn là tưởng bát quái Khương Nhiên, kết quả không thể hiểu được tiến hành phê bình lùn cây này, sau khi xong, còn không quên giáo dục một phen.

Trình Tinh Dương đứng ở một bên, nhìn mấy đứa ‘ bạn ngu ngốc ’ này.

Trong lòng yên lặng kết luận …… đại khái, trong đầu đầu lớn lên toàn bộ đều là cơ bắp làm cho não không phát triển đi ….

Khương Nhiên đương nhiên không chú ý tới ‘ hồ bằng cầu hữu ’ của hắn đang làm gì, bởi vì lực chú ý toàn bộ đều đặt trên người Tô Yên.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sùng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Thiếu niên kiệt ngạo (19)

Tô Yên đang đi dọc hành lang dài, kết quả bỗng nhiên trước mặt xuất hiện một người.

Thiếu chút nữa liền đụng phải.

Chờ khi cô dừng chân nhìn người đi tới, trên mặt lộ ra một nụ cười:

“Khương Nhiên”

Giọng nói mềm mại, mềm mại như cô vậy.

Khương Nhiên cố gắng bỏ qua sự ngo ngoe rục rịch trong lòng. Hắn nhìn Tô Yên, bộ dạng mang theo lệ khí nhu hòa một chút: “Đi đâu vậy?”

Tô Yên duỗi tay chỉ chỉ văn phòng: “Thầy dạy Hóa muốn tôi đi tìm ông.”

Trong mắt Khương Nhiên hiện lên một tia tiếc nuối, còn tưởng rằng tới tìm hắn.

Hắn không nói gì, thế cho nên hai người đều an tĩnh lại

Nửa ngày sau, hắn lên tiếng: “Cậu không muốn nói gì với tôi?”

Tô Yên chớp chớp con ngươi, nhớ tới cuộc đối thoại về Diêu Vũ Phi nghe thấy ở hành lang

“Ách... cậu có thích ai không?”

Khương Nhiên nghe, cười.

Hắn khom lưng, dẫm sát vào Tô Yên.

Hai người cách rất gần, hơi thở có tính xâm lược quanh quẩn bên cô.

Con ngươi đen nhánh, mang theo một chút nghiền ngẫm cùng nóng rực không có cách nào khắc chế: “Có.”

Tô Yên liếm khóe môi, gật gật đầu. Không nói nữa.

Khương Nhiên có hơi không hài lòng với phản ứng bình đạm của cô.

Vươn tay kéo kéo nơ bướm trên cổ Tô Yên: “Sao lại không hỏi nữa?”

“Hỏi chuyện gì?”

“Hỏi người tôi thích là ai.”

Mỗi một câu hần nói, liền tới gần một chút. Cho đến khi giữa hai người chỉ cần hần thoáng cúi đầu, là có thể hôn cô.

Trên người cô mang theo mùi dâu tây và mùi sữa do ăn nhiều kẹo, tràn ngập giữa hai người.

Trạng thái ái muội của hai người, Tô Yên tựa hồ không có phát hiện.

Cô chỉ nghiêm túc nói: “Là Diêu Vũ Phi sao?”

Khương Nhiên nghe cái tên đột nhiên xuất hiện, mày hơi nhíu lại: “Nói đến cậu ta làm gì? Chuyện này liên quan gì đến cậu ta?”

“Ách... bọn họ đều nói cậu thích Diêu Vũ Phi.”

“Cậu tin tưởng?”

“Tôi... bảo trì trung lập, cho nên hỏi một chút.”

Hần nhìn người con gái trước mặt, nói chuyện ôn ôn nhu nhuận, hết sức chăm chú nhìn hần.

Cũng không biết vì sao, sự ngo ngoe rục rịch trong lòng càng ngày càng mạnh mẽ.

Tiếp theo, hần bỗng nhiên đứng thẳng thân thể, bảo trì khoảng cách với Tô Yên.

Hần cau mày, bỗng nhiên vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Kẹo sữa dâu của cậu đâu?”

Tô Yên đảo đảo túi, tìm ra một cái, “Cậu muốn ăn à?”

Hần túm lấy kẹo, bóc vỏ, sau đó giờ tay nhét kẹo vào trong miệng Tô Yên.

“Ngô...”

Cô đột nhiên không kịp phòng ngừa, lại bị nhét kẹo một lần nữa.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhứ chặt của cô. Cuối cùng, sự ngo ngoe rục rịch trong lòng Khương Nhiên đã khắc chế một chút.

Hần nhéo giấy gói kẹo, hai tay dứt túi: “Tôi không thích.”

“Ngô... ần? Cậu nói gì?” Tô Yên nhai kẹo hỏi.

Về mặt hần ác liệt: “Cậu hỏi tôi nói gì?”

Một hồi lâu sự xao động trong lòng rốt cuộc bình phục lại. Sau đó, lên tiếng: “Không phải muốn đi văn phòng tìm thầy sao? Mau đi đi.”

Hần duỗi tay, để ở sau lưng cô, hơi đẩy về phía trước.

Quay đầu lại nhìn Khương Nhiên một cái. Hần đứng ở chỗ đó, hai tay dứt túi, đồng phục trên người bị hần mặc làm cho có một loại cảm giác lười nhác.

Cô nhai kẹo sữa dâu trong miệng, nghĩ tới thầy dạy Hóa nói hôm qua, cô xoay người, đi về phía văn phòng.

Chờ đến khi thấy cô sắp tới văn phòng, Khương Nhiên mới xoay người đi về lớp.

Khi Tô Yên tới cửa văn phòng, nghĩ đến chuyện vừa mới gặp được Khương Nhiên, cảm thấy có chút không thể hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Thiếu niên kiệt ngạo (20)

Hắn đột nhiên xuất hiện, rồi đi càng đột nhiên, chẳng lẽ cũng chỉ là vì đút cô ăn cái kẹo?

Hơn nữa kẹo này vẫn là của mình....

Duỗi tay, sửa sang lại nơ bướm trên cổ bị kéo sắp rơi xuống.

Bất quá hiện tại không phải lúc nghĩ đến việc này.

Còn phải đi gặp thầy dạy Hóa.

Cô bước bước chân, đi vào đi: "Bảo cáo."

Chỉ là đi vào văn phòng, một người cũng không có.

Cô đứng ở chỗ đó đợi trong chốc lát. Tay nắm chặt góc váy góc cúi đầu nghịch nghịch. Câu được câu không nói chuyện với Tiểu Hoa.

Ngoài cửa, tiếng chuông vào lớp vang lên.

Cô lại đợi trong chốc lát. Vẫn không thấy thầy đến. Nghĩ nghĩ, nếu không, cứ về lớp trước đã. Khi nào tan học lại đến.

Đi ra văn phòng, dọc theo hành lang dài về lớp.

Bỗng nhiên, bên cạnh truyền đến một giọng nói: "Từ từ."

Tô Yên hơi sững sốt, bước chân dừng lại. Sau đó, liền nhìn thấy một thầy giáo đeo kính đen, trong tay cầm sách giáo khoa từ bên cạnh đi tới.

Thầy giáo đánh giá Tô Yên từ trên xuống dưới, khẩu khí mang theo điểm chất vấn: "Em ở chỗ này làm gì?"

"Thầy dạy Hòa nói, muốn em tới tìm thầy ấy."

Người kia nghe nheo lại mắt, mang theo nhìn kỹ: "Thầy dạy Hóa hôm nay xin nghỉ, ông ấy nói cho em đi tìm ông ấy bằng cách nào?"

Tô Yên đang định mở miệng. Thầy giáo lại ngăn lại: "Tô Yên, ngày thường tôi thấy em thành thành thật thật, là một học sinh tốt. Không nghĩ tới chẳng những không có lễ phép, còn nói dối. Trưởng thành còn có thể đến đáp xã hội? Một đứa con gái, sao có thể như vậy??"

Tô Yên nghe, nhìn nhìn lại người này, rốt cuộc nhớ ra. Hai tuần trước, tiết cô bị phạt đứng, chính là của người này.

Dạy môn Ngữ Văn, tên là... Phạm Hạo Lâm.

"Thưa thầy, em không..." nói dối.

Nói còn chưa dứt lời, đã bị hắn nghiêm túc mắng: "Câm mồm! Cái loại học sinh như em tôi gặp nhiều rồi!"

Tô Yên liếm khóe môi, con ngươi thủy nhuận đối diện với đôi mắt của thầy giáo.

Phạm Hạo Lâm đẩy đẩy kính, sắc mặt nghiêm túc: "Em còn không thừa nhận em nói dối?"

"Em không có."

"Còn cãi bướng?!"

Phạm Hạo Lâm cảm thấy, hiện tại mình thật không có mặt mũi. Rõ ràng học sinh này bị bắt tại trận, còn dám nói dối? Là cảm thấy hắn ta vừa vào trường dễ lừa dễ bắt nạt??

Hắn ta đặt tay ra sau người, nghĩ đến ngày đó Tô Yên đột nhiên đẩy cửa ra không coi ai ra gì đi vào phòng học, hoàn toàn làm lơ một người giáo viên như hắn ta.

Ở cửa đứng, phạt một tiết, thế nhưng còn không biết hối cải ngay cả tới xin lỗi cũng không làm.

Nữ sinh như vậy, đi ra xã hội, cũng bại hoại!

Phạm Hạo Lâm lớn lên gầy, cho nên khi hắn ta nghiêm túc, sẽ có vẻ rất khác nghiệt.

Sau đó, vron tay, chỉ vào sân thể dục bên kia: "Chạy mười vòng, nghĩ lại bản thân đã sai ở đâu."

Tô Yên xoa xoa thái dương, đầu có chút đau. Theo thói quen, cô móc ra một viên kẹo sữa dâu từ trong túi.

Bóc vỏ, định ăn.

Phạm Hạo Lâm thấy thế giận dữ sắc mặt lập tức xanh mét. Hắn ta đang nghiêm túc giáo dục cô, học sinh này thế nhưng cau mày bóc kẹo ăn?? Có còn đặt hắn ta trong mắt không??!

Đây quả thực chính là đang đánh vào mặt hắn ta!

Hắn ta mang theo tức giận quát to một tiếng: "Tô Yên!!"

Nói xong cầm sách giáo khoa định đập Tô Yên. Muốn đập rơi kẹo trong tay cô.

Chỉ là cánh tay đang định đập xuống, lại ngừng giữa không trung.

Một cánh tay mảnh khảnh, nắm chặt cổ tay của hắn ta, làm hắn ta không thể cử động.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Thiếu niên kiệt ngạo (21)

Trên cổ tay mảnh khảnh, đeo một cái vòng màu đen, trên vòng có những hạt thủy tinh màu đỏ hình giọt nước.

Dưới ánh nắng mặt trời, những hạt thủy tinh kia phá lệ lóa mắt.

Tiểu Hoa ở bên trong khuyên tai ngọc.

Ách ... ăn???

Không đúng a, này, này tư liệu không đúng a.

Giá trị thể lực hiện tại của ký chủ là 3, gió thổi không ngã đã là không tồi.

Sao có thể chặn được sức mạnh của một người đàn ông?

Còn có, lắc tay màu đen này là đột nhiên xuất hiện sao? Trước đó nó nhớ rõ trên cổ tay ký chủ không đeo cái gì a....

Thân là một hệ thống hiểu biết ký chủ nhà mình.

Giờ phút này, Tiểu Hoa ngọc.

Tô Yên chớp chớp mắt, nhìn thầy dạy Ngữ Văn sắc mặt khó coi đứng trước mặt cô.

Trong nháy mắt, giống như nhớ tới người này là thầy giáo, cũng không phải kẻ địch.

Cô yên lặng thu hồi tay, nhân tiện cất kẹo vào trong túi.

Phạm Hạo Lâm nổi giận đùng đùng: “Không có lễ phép, nói dối hết lần này đến lần khác, hiện tại còn muốn đánh cả giáo viên?? Cao trung Đế Đô sao lại có loại học sinh như cô??! Sân thể dục hai mươi vòng!! Sáng hôm nay không chạy xong không cho về lớp!!”

Tô Yên an an tĩnh tĩnh đứng ở chỗ đó, gật gật đầu: “Vâng, thưa thầy.”

“Không cần ở chỗ này giả vờ điếm đàng đáng yêu với tôi, học sinh không tuân thủ nội quy trường học như, để cô chạy cả một ngày cũng không quá đáng!”

Nói xong Phạm Hạo Lâm thở phì phì rồi đi.

Tô Yên hơi cắn môi, trong nháy mắt buồn rầu.

Hai mươi vòng...

Nhưng, ở chỗ này, lời giáo viên nói hắn là phải nghe đi?

Nghĩ nghĩ, vẫn đi về phía sân thể dục.

Trình Tinh Dương vừa vịn ngồi bên cửa sổ, thấy Tô Yên bị giáo viên mắng.

Cậu duỗi tay, chạm chạm Khương Nhiên đang ngồi phía sau chơi điện tử.

“Ai, người bên ngoài kia, không phải nữ sinh mà anh thông đồng sao?”

Khương Nhiên vẫn cúi đầu, không dao động.

Cho đến khi Trình Tinh Dương lại nghi hoặc nói: “Àn? Hiện tại đi học, cô ấy đi sân thể dục làm gì? Bị phạt?”

Lời nói rơi xuống, Khương Nhiên bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Hơi nhăn mày, thân mình nghiêng về phía cửa sổ nhìn ra bên ngoài: “Người đâu?”

Trình Tinh Dương nhìn hần, cười: “Anh gấp cái gì? Người đi lâu rồi.”

Khương Nhiên quay đầu nhìn về phía Trình Tinh Dương: “Cô ấy đi sân thể dục?”

“Đúng vậy, em vừa nhìn thấy cô ấy bị giáo viên mắng. Bất quá, em nhìn thế nào cũng thấy giáo viên bị chọc tức.”

Nói Trình Tinh Dương thấy sắc mặt Khương Nhiên khó lường, bỗng nhiên lên tiếng: “Anh, anh thật sự thích người ta?”

Mới quen biết mấy ngày, anh mới gặp người ta mấy lần a, đã thích?

Bất quá lời này, Trình Tinh Dương không dám nói ra miệng.

Sau đó, liền nhìn thấy Khương Nhiên ném máy điện tử vào trong ngăn bàn, định đứng dậy.

Trình Tinh Dương vừa thấy, vội vàng ả người xuống: “Anh muốn làm gì? Không phải đi tìm cô bé đấy chứ?”

Khương Nhiên nhướn mày, hiển nhiên mục đích rất rõ ràng.

Trình Tinh Dương nhin không được nói: “Vừa nãy em chỉ nói đùa thôi, cô bé đó cũng không đánh nhau ầu đã trái với nội quy trường học, sao có thể bị phạt.”

“Lời của cậu, có ý gì?” Khương Nhiên lười nhác lên tiếng.

Trình Tinh Dương không trả lời vấn đề của hần, chỉ nói: “Còn hơn mười phút nữa là tan học, lúc đó đi cũng tới kịp mà?”

Khương Nhiên nghe, mí mắt giật giật.

Lại thả lỏng cơ thể.

Đôi mắt nhìn đồng hồ trên tường, thời gian một chút trôi qua.

Khương Nhiên cúi đầu, lại lấy máy chơi game móc ra, tiếp tục chơi.

Phảng phất như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Thiếu niên kiệt ngạo (22)

Trên sân thể dục, chỉ nhìn thấy một bóng dáng, mặc đồng phục trường cao trung Đế Đô đang bị phạt chạy vòng quanh.

Chỉ là tốc độ này giống như một người bình thường đang đi bộ. Vừa nhìn, còn tưởng rằng học sinh này lười biếng.

Chỉ là khi đến gần, sẽ phát hiện nữ sinh này mồ hôi đầy đầu, sắc mặt đỏ ửng không bình thường, môi trắng bệch.

Tiểu Hoa nhin không được lên tiếng: “Ký chủ, thân thể của cô quá kém, chạy xong hai mươi vòng sẽ nguy hiểm đến mạng sống.”

Tô Yên bước chân dừng lại, chậm rãi móc khăn tay ra lau mồ hôi trên đầu: “Tôi biết.”

Nhưng đây là mệnh lệnh của giáo viên. Ở thế giới này, lời giáo viên nói phải chấp hành, không phải sao?

Ngay lúc này, bỗng nhiên nơi xa truyền đến âm thanh nghị luận.

Sau đoạ giọng nói của Phạm Hạo Lâm vang lên: “Tôi gọi các em tới đây, chính là để các em nhìn, hậu quả của việc nói dối chống đối thầy cô!”

Khi nói, duỗi tay chỉ vào Tô Yên.

“Về sau, nếu ai không học giỏi, làm những chuyện xấu xí, tôi sẽ bắt người đó chạy quanh sân một ngày!”

Khi nói, nhìn thấy Tô Yên dừng lại, còn ở đằng kia không nhanh không chậm lau mồ hôi nhìn bọn họ.

Sắc mặt Phạm Hạo Lâm càng ngày càng khó coi, âm trầm: “Tô Yên, em đang làm gì?! Muốn tôi phạt em chạy một ngày??!”

Diêu Vũ Phi đứng bên cạnh khoanh tay ôm ngực, sắc mặt thanh thanh lãnh lãnh.

Bởi vì sự kiện ở sân bóng rổ hôm trước, làm nữ sinh trong lớp ghét Tô Yên không ít.

Thế cho nên nhìn thấy cô bị trừng phạt, không ít đều châm chọc mỉa mai.

Đặc biệt là, khi nhìn thấy Diêu Vũ Phi đứng ở đây, tự nhiên mà nói hướng về nữ thần của họ.

“Tô Yên này, bình thường thật đúng là không nhìn ra a, rất có bản lĩnh.”

“Vừa rồi thầy nói gì? Nói dối chống đối? Không học giỏi? Làm những chuyện xấu xí?”

“Ha ha ha ha, tớ rất tò mò nữ sinh ngoan ngoãn của chúng ta rốt cuộc đã làm chuyện gì. Chẳng lẽ... còn câu dẫn giáo viên?”

Lời này rơi xuống, không ít người đều nở nụ cười.

Có nữ sinh nhìn Diêu Vũ Phi, nhin không được nịnh bợ nói: “Nhìn cái kia Tô Yên, không phóng khoáng, còn một lòng đường ngang ngổ tấ. Hoa hậu giảng đường của chúng ta đã trở lại, khẳng định có thể trấn trụ loại người bên ngoài thanh thuần bên trong hồ ly tinh như cô ta!”

“Đúng vậy, cũng không soi gương nhìn lại mình, ai cho cô ta mặt mũi đi câu dẫn Khương Nhiên?”

Phạm Hạo Lâm nghiêng đầu hô một tiếng: “Lớp trưởng đâu?”

Một nam sinh đeo kính đen, cúc áo cài chỉnh tề, không chút cầu thả đứng ra: “Thưa thầy, em ở đây.”

“Đúng, em tên... Triệu Sâm.”

Nam sinh kia gật gật đầu.

Sau đoạPhạm Hạo Lâm chỉ vào Tô Yên trên sân thể dục: “Nhìn người kia chạy 20 vòng rồi đi, em giám sát.”

Nói xong, Phạm Hạo Lâm nhìn về phía mặt những người khác:

“Tiết tiếp theo đừng quên về lớp.”

Bàn giao xong, liền thở phì phì rồi đi.

Phạm Hạo Lâm vừa đi, âm thanh nghị luận của mọi người liền lớn hơn nữa.

Nguyên thân Tô Yên vốn dĩ chính là người quái gờ giao tiếp không tốt. Ở trong lớp không có gì bạn bè.

Vừa có chuyện xảy ra, những người không chê náo nhiệt vậy xem tự nhiên là blah blah châm chọc mỉa mai không để yên.

“Sao cậu ta lại chạy chậm như vậy? Đây sao có thể là trừng phạt chạy vòng, đây là đang rèn luyện thân thể đi?”

“Chính là, giả vờ cái gì nhu nhược a, ghét nhất loại bạch liên hoa này, trà xanh kỹ nữ.”

Diêu Vũ Phi đi đến trước mặt lớp trưởng Triệu Sâm, “Cậu ta chạy được mấy vòng rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Thiếu niên kiệt ngạo (23)

“Vòng thứ hai.”

Triệu Sâm vừa lên tiếng, đã có người nói: “Cái này thật sự là quá đáng! Sắp tan học mới chạy được hơn một vòng? Ăn bột ăn xén cũng không như vậy.”

Vừa nói xong, bên cạnh truyền đến tiếng chuông tan học.

Có vài người nhin không được lắm bả: “Cái gì a, không thú vị. Không thể chạy nhanh lên?”

“Đúng vậy, đây là chơi xấu định chạy đến giữa trưa sao?”

“Ai nha, tan tan, còn phải đi về đi học.”

“Vừa nãy thầy Phạm nói cậu ta nhiều thủ đoạn, hiện tại xem, không chừng thầy nói chính là sự thật.”

Tốp năm tốp ba người tính toán rồi đi.

Cho đến một người lên tiếng: “Ai ai ai, cậu ta làm sao vậy? Hôn mê?”

Trên sân thể dục, thân thể nhỏ bé kia, bỗng nhiên dừng lại.

Giây tiếp theo, ầm một chút ngã quỵ xuống đất.

Có người nhin không được lên tiếng: “Hai vòng đã ngất? Không phải là giả vờ đi?”

“Xùy, giả vờ cũng thật giống.”

Triệu Sâm hơi nhíu mày, vẫn cảm thấy có chút không ổn, liền đi qua xem.

Cậu tới gần, nhìn thấy sắc mặt Tô Yên tái nhợt, mồ hôi nhỏ giọt từ trán xuống mặt đất.

“Bạn học, cậu không sao chứ?”

Lên tiếng dò hỏi.

Xem Tô Yên không nói lời nào, đang muốn duỗi tay.

Bỗng nhiên xuất hiện một nam sinh, cảm giác tồn tại mạnh mẽ, khom lưng ôm Tô Yên lên.

Nhìn nam sinh kia, ánh mắt tối lại: “Tôi mang cậu đi phòng y tế.”

Nói xong, chặn ngang bé người lên sải bước đi về phía phòng y tế.

Từ đầu đến cuối nhìn cũng không nhìn những người xung quanh một cái.

Nhưng tiếng kinh hô xung quanh lại không ít: “Oa, người kia là... Khương Nhiên?!”

“Sao hấn lại ở đây?”

“Không phải là vì Tô Yên đi?”

“Vũ Phi nha, cậu có biết chuyện gì xảy ra không?”

Có người đột nhiên hỏi.

Điều Vũ Phi hơi cứng người lại. Sau đó khuôn mặt thanh lãnh xuất hiện biểu tình không kiên nhẫn “Không thấy Tô Yên ngất? Bạn bè giúp đỡ nhau không phải là điều đương nhiên à?”

Nói, cũng đi về phía phòng y tế.

Cô ta vừa nói, mọi người sùng sốt. Không có người còn dám nói tiếp.

Không có gì hăg, tự nhiên mọi người liền tan.

Trình Tinh Dương vốn dĩ đi cùng Khương Nhiên. Không nghĩ tới Khương Nhiên đột nhiên sắc mặt biến đổi, liền nhảy ra ngoài.

Chờ đến khi cậu phản ứng lại, Khương Nhiên đã ôm Tô Yên rời đi.

Sau đó, liền nhìn Diêu Vũ Phi và những người không liên quan đang bàn tán.

Trình Tinh Dương buồn cười lắc đầu.

Tốc độ của Khương Nhiên rất nhanh, đảo mắt đã ôm Tô Yên tới phòng y tế.

Đặt người nằm lên trên giường bệnh.

Bác sĩ đã đi tới.

Nhìn sắc mặt Tô Yên tái nhợt bộ dáng còn rất nghiêm trọng.

“Sao lại thế này?”

Vừa nói vừa cầm một cái đèn pin căng mí mắt Tô Yên soi vài lần.Sau đó kiểm tra toàn thân một lần.

Khương Nhiên nhú mày nói:

“Ở sân thể dục thượng chạy vòng, ngắt đi.”

Bác sĩ nghe gật gật đầu.

Sau đó nghe thấy Khương Nhiên nói, ngẩng đầu nhìn hấn một cái.

Có hơi kinh ngạc.

Giống như không nghĩ tới người ôm nữ sinh này vào là Khương Nhiên.

“Bác sĩ, cô ấy không có việc gì đi?” Khương Nhiên nhin không được lên tiếng.

Bác sĩ thu hồi ống nghe, cười cười: “Không có chuyện gì, chỉ là vận động quá mức, thân thể ngắt tạm thời, tôi vừa mới kiểm tra, nữ sinh này thân thể cũng thật kém a. Thân thể của cô bé không thích hợp vận động kịch liệt, chạy bộ loại chuyện này cũng đừng để cô bé làm”

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Thiếu niên kiệt ngạo (24)

Khương Nhiên nghe bác sĩ nói mới nhẹ nhàng thở ra.

Vừa nãy nhìn cô đột nhiên ngã xuống đất, dọa hấn giật mình.

Tiếp đó, liền nhìn bác sĩ mang còn i-ốt bông tiêu độc linh tinh đi tới.

“Trên chân cô bé có vết thương, tôi sẽ rửa sạch tiêu độc cho em ấy trước.”

Khương Nhiên tự giác tránh ra.

Đôi chân tinh tế trắng nõn lộ ra, trên đó đều có những vết xanh tím nặng nề, có vài chỗ bị rách da mái theo cẳng chân chảy dọc tới trên mắt cá chân.

Bác sĩ nhìn miệng vết thương, cũng không nhin được nhú nhú mày: “Rất nghiêm trọng.”

Khi bôi thuốc, Tô Yên tỉnh lại.

Trên mặt suy yếu làm khóe môi trở nên trắng bệch. Đôi mắt thủy nhuận chớp chớp.

Khương Nhiên thấy bộ dạng ngây ngốc của cô, lòng mảy mòi gian ra:

“Tĩnh rồi?”

Tô Yên ngẩng đầu nhìn về phía hắn, sau đó gật gật đầu: “Ừ.”

“Tại sao cậu lại chạy bộ trên sân thể dục?” Hắn không nhịn được lên tiếng hỏi.

Tô Yên nghĩ nghĩ: “Bị thầy giáo dùng cách xử phạt về thể xác.”

“Lý do?”

“Trốn học, chống đối, nói dối thầy cô.”

Cô nhu nhu lặp lại một lần tội danh mà người tên Phạm Hạo Lâm dán cho cô.

Vừa nói xong, tức khắc, ánh mắt bác sĩ nhìn Tô Yên lập tức khác đi.

Còn tưởng rằng là học sinh ngoan hiền, xem ra... trách không được có thể ở cùng với Khương Nhiên a.

Trong mắt bác sĩ hiện lên chút tiếc hận.

Khương Nhiên nghe lại không tin. Duỗi tay nhéo nhéo mặt cô, nhìn bộ dạng nhu thuận để bắt nạt kia, khom lưng thò lại gần: “Thật sự?”

Cô nghĩ nghĩ: “Thầy nói.”

“Chuyện đó có thật không?”

“Tôi không làm” Cô liếm khóe môi, giọng nói nhẹ nhàng.

Hắn nhìn bộ dáng ngoan ngoãn này của Tô Yên, ý cười trên mặt nhiều một phần.

Nâng tay lên, lau mồ hôi trên trán cô. Giọng nói lười nhác lại làm người tin phục: “Cậu nói không làm, thì là không làm.”

Bác sĩ ngồi bên cạnh đang xử lý miệng vết thương, lại nhìn không được ngẩng đầu lên, nhìn hai mắt.

Trong lòng yên lặng thờ dài, thanh xuân a, hormone mãnh liệt.

Nhìn nữ sinh này ngoan ngoãn, nơi nào là đối thủ của Khương Nhiên. Xác định là bị ăn gấu gao.

Bác sĩ trong lòng yên lặng đau lòng nữ sinh vài giây.

Cửa phòng y tế, Diêu Vũ Phi nắm chặt khung cửa sổ, ngón tay vì dùng sức mà trắng bệch. Trên khuôn mặt thanh lãnh kia, không hề còn cao cao tại thượng, chỉ coa ghen ghét và hận thù.

Từ trước tới nay cô ta chưa từng nhìn thấy, Khương Nhiên có thể nhẹ giọng như vậy, mặt mày hàm chứa ý cười. Hắn vĩnh viễn đều là kiểu ngạo tùy ý, vô luận đứng ở chỗ nào đều làm mọi người truy phùng. Đôi mắt kia không bao giờ để ai trong mắt.

Theo lý thường hắn là như vậy, hắn nên là đáng vẻ kia.

Nhưng hiện tại, người trước mắt là ai?

Đôi mắt không kiên nhẫn kia giống như có rất nhiều kiên nhẫn, trong mắt tất cả đều là Tô Yên đang nằm trên giường bệnh!

Dựa vào cái gì?!

Rõ ràng là cô ta đứng ở trước mặt Khương Nhiên đầu tiên.

Rõ ràng cô ta và Khương Nhiên mới xứng đôi nhất, dựa vào cái gì Tô Yên đột nhiên xuất hiện cướp hết những thứ vốn thuộc về cô ta??!

Diêu Vũ Phi áp xuống sự không cam lòng trong lòng, xoay người rời đi phòng y tế.

Lại đi đến cách đó không xa, liền nghe thấy một giọng nói không đứng đắn vang lên: “A? Đây không phải là hoa hậu gián đường của chúng ta sao?”

Một thiếu niên, trên má dán băng keo cá nhân, quần áo xiêu xiêu vẹo vẹo mang theo một cỗ không đứng đắn.

Chặn Diêu Vũ Phi lại.

Bây giờ tâm tình của Diêu Vũ Phi cực kỳ không tốt, cho nên mở miệng nói: “Cút ngay!”

Thiếu niên kia ngược lại như chết cũng quẩn lên, giống như đã tập mãi thành thói quen việc Diêu Vũ Phi tức giận mắng mình.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thiếu niên kiệt ngạo (25)

“Nha, ai chọc tới hoa hậu giảng đường của chúng ta vậy?”

Thiếu niên vẫn luôn xoay quanh trước mặt Diêu Vũ Phi, cuối cùng, Diêu Vũ Phi dừng bước chân.

Khoanh tay trước ngực, hít sâu một hơi sửa sang lại biểu tình trên mặt, khôi phục cao lãnh: “Doãn Khôn, cậu thích tôi?”

Thiếu niên bị câu nói đột nhiên này làm cho sững sốt, nhưng hắn ta cũng không che giấu, “Tôi thích hoa hậu giảng đường, cả trường đều biết, chỉ kém chưa dán thông báo trong lớp của em mà thôi.”

Diêu Vũ Phi khó được không tức giận, ngược lại lại cười: “Bây giờ tâm tình của tôi rất không tốt, nếu thích tôi, có phải sẽ nguyện ý làm bất cứ chuyện gì vì tôi hay không?”

Doãn Khôn không nói gì.

Chỉ nhìn Diêu Vũ Phi.

Diêu Vũ Phi duỗi tay, tóm chặt cái cà vạt xiêu xiêu vẹo vẹo của Doãn Khôn: “Không phải cậu vẫn luôn căm ghét Khương Nhiên sao? Tôi cho cậu một cơ hội báo thù.”

“Em muốn nói gì?”

“Lớp tôi có một người tên là Tô Yên. Không phải cậu vẫn luôn tìm cách đánh bại Nhiên sao? Có lẽ, nữ sinh này có thể.”

Doãn Khôn híp mắt nhìn Diêu Vũ Phi không nói gì.

Diêu Vũ Phi nhìn bộ dáng cảnh giác của hắn ta, trong mắt hiện lên một tia châm chọc: “Tôi chán ghét Tô Yên. Nếu anh có thể dạy dỗ cô ta giúp tôi. Tôi đương nhiên sẽ vui vẻ, nếu đồng thời có thể làm Khương Nhiên khổ sở, đây... có phải là một công đôi việc hay không?”

Trong mắt Doãn Khôn nhanh chóng hiện lên một tia sáng, bỗng nhiên cười rộ lên: “Có thể làm cho người đẹp cười, làm chuyện gì cũng xứng đáng.”

Nói, hắn ta tiến đến gần định hôn cô ta, lại bị Diêu Vũ Phi né tránh.

Nhưng đối với chuyện này, Doãn Khôn cũng không nói gì. Chỉ dứt tay vào túi quần, sai bước rồi đi.

Nhìn động tác hành vi của Doãn Khôn, có ba phần, tương tự như Khương Nhiên.

Đáng tiếc, vẽ hổ không thành, lại thành chó.(*)

(*)Thành ngữ "vẽ hổ không thành, lại thành chó" (畫虎不成, 反類犬 - họa hổ bất thành, phản loại khuyển). Câu này của Mã Viện là lời khuyên răn của ông đối với các cháu của mình. Ông khuyên đừng cố gắng bắt chước nhân vật anh hùng lừng danh thời đó là Đỗ Bảo (杜保); có thể không thành anh hùng như Bảo, mà thành kẻ bỏ đi.

Trong mắt Diêu Vũ Phi hiện lên sự khinh thường.

Cô ta đã định trực tiếp rời đi nhưng đại khái là quá không cam lòng. Dậm chân một cái, lại dọc theo đường đi quay lại.

Lần này trở lại phòng y tế, phát hiện bác sĩ cùng Khương Nhiên đều không có ở đây.

Chỉ có Tô Yên sắc mặt tái nhợt đang rũ đầu dựa vào ven tường.

Diêu Vũ Phi cắn chặt răng nhấc chân bước vào.

Lúc này, Tô Yên đang truyền dịch, đại khái là đường glucose linh tinh nhanh chóng bổ sung năng lượng. Nhắm mắt lại, lông mi run rẩy, yếu ớt.

Diêu Vũ Phi lẳng lẳng đứng ở trước giường bệnh thật lâu. Nâng tay lên định động vào chai dịch Tô Yên đang truyền.

Bỗng nhiên, một bàn tay trắng nắm lấy cổ tay của cô ta.

Giọng nói suy yếu nhàn nhạt truyền ra: “Không phải đồ của mình, thì không thể động.”

Làm Diêu Vũ Phi sợ tới mức đột nhiên thu tay lại.

Tô Yên lông mi run rẩy, nâng mí mắt. Con ngươi thủy nhuận nhìn người tới, đôi môi tái nhợt lúc đóng lúc mở: “Có việc sao?”

Diêu Vũ Phi thu hồi sự kinh hoàng của mình, khôi phục thanh lãnh đứng ở đầu giường:

“Tô Yên, cậu giả vờ cũng thật giỏi đấy.”

Người trên giường nghe thấy câu nói này, lông mày nhẹ nhàng nhíu lại.

Thật lâu sau, “Nếu cậu chỉ có thể nói những câu vô nghĩa như vậy, lựa chọn tốt nhất là không nói lời nào.”

“Cậu!”

Diêu Vũ Phi bị câu nói của cô làm tức giận xanh mặt.

Phản ứng của Tô Yên nhìn qua thực bình đạm. Sinh hoạt trong cấu thể giới này lâu như vậy, hiểu biết chút, thích ứng chút. Chỉ là mở miệng ngậm miệng luôn là mấy câu uy hiếp không có tính thực chất, nghe thấy làm người không kiên nhẫn.

Đối với người mình không thích, bọn họ cũng chỉ có này đó sao? Vậy Tiểu Hoa để lại dung lượng não là 1 cho cô, lãng phí.

Giao lưu với bọn họ, hình như cũng không cần đầu óc quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiểu, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Thiếu niên kiệt ngạo (26)

Ư Ư: Hôm nay là ngày bạn edit cute đáng yêu chăm chỉ ra đời ư ư kimochi, bạo chương như đã hứa nhé ♥♥♥

Diêu Vũ Phi nguyên bản là nghĩ đến dạy dỗ Tô Yên, kết quả không nghĩ tới, dăm ba câu bị ghen nói không lên lời.

Lại tức hô hô rồi đi.

Đến tiết thứ 3, Tô Yên đã truyền dịch xong.

Bác sĩ dặn dò: “Mấy ngày nay không được để vết thương dính nước, nếu không sẽ bị nhiễm trùng.”

Tô Yên từ trên giường đi xuống, rất có lễ phép nói: “Cảm ơn bác sĩ.”

Bác sĩ nhìn Tô Yên, trong lòng cũng rất thích. Những học sinh vào phòng y tế này, phần lớn là mấy người không chăm chỉ học tập. Khó được có thể nhìn thấy một học sinh ngoan như vậy, làm người cảm thấy tâm đều mềm.

Đưa túi thuốc cho Tô Yên, “Nhớ thay thuốc đúng giờ.”

“Vâng.”

Khi hai người đang nói chuyện, Khương Nhiên đi đến. Thấy Tô Yên từ trên giường xuống dưới, mày hơi nhíu lại.

Đi qua đỡ cô: “Sao lại đi xuống?”

Cô chớp chớp mắt: “Muốn đi đi học”

“Tôi đỡ cậu đi.”

Nói xong, cầm túi thuốc từ tay cô, ôm người vào trong ngực. Hai người chậm rãi đi ra ngoài.

Bác sĩ bị xem nhẹ sờ sờ cái mũi, che dấu sự xấu hổ của mình.

Haiz, thanh xuân thật tốt a.

Chờ khi hai người đi đến cửa lớp của Tô Yên, vừa vặn thấy Phạm Hạo Lâm từ bên trong đi ra.

Kết quả đối mặt với nhau.

Phạm Hạo Lâm nhìn thấy Tô Yên và Khương Nhiên ở cửa lớp ập ập ôm ôm, sắc mặt lập tức xanh mét: “Tô Yên! Em đang thị uy với tôi phải không?”

Tô Yên nghe ngẩng đầu, “Thưa thầy, thầy có ý gì?”

“Em nói tôi có ý gì?!”

Phạm Hạo Lâm trực tiếp giận mắg: “Chẳng những yêu sớm, còn dám lôi kéo bạn trai đến trước mặt tôi? Chạy hai mươi vòng kia còn chưa thấy đủ phải không?!”

Mí mắt Khương Nhiên vừa nhấc, con ngươi sâu kín mang theo lười nhác: “Thầy giáo, đây là thái độ làm giáo viên của thầy?”

Phạm Hạo Lâm vẫn đang tức giận, cũng chưa nhìn kỹ ‘bạn trai’ của Tô Yên à ai. Nghe thấy giọng nói quay đầu nhìn lại, đứng trong chốc lát: “Khương Nhiên?”

Không thể hiểu được, thái độ bỗng nhiên dịu lại một chút.

Tô Yên ở một bên liếm khóe môi:

“Thầy?”

Phạm Hạo Lâm nổi giận dưng dưng quay đầu lại nhìn về phía Tô Yên: “Em là học sinh của tôi, tôi chỉ phụ trách giáo dục em.”

Tô Yên chớp chớp mắt: “Thầy đang phân biệt đối xử?”

Phạm Hạo Lâm muốn tức giận, nhưng nhìn Khương Nhiên, hít sâu một hơi: “Vào lớp đi học. Sau khi tan học tới văn phòng của tôi.”

Nói xong, Phạm Hạo Lâm thờ phỉ phỉ rồi đi.

Bởi vì cửa lớp đang mở, tự nhiên chuyện bên ngoài cũng được học sinh bên trong nhìn rõ ràng.

“Ai ai ai, Tô Yên được Khương Nhiên đỡ về, Khương Nhiên sẽ không vẫn ở bên cạnh Tô Yên từ nãy đến giờ đi?”

“Nhưng mà, Phạm Hạo Lâm là chuyện như thế nào? Không phải từ trước đến nay công chính nghiêm minh sao? Hà khắc với chúng ta như vậy, sao Khương Nhiên nói chuyện thái độ với hắn ta, cũng không thấy hắn ta nổi giận?”

“Anh em, không phải chứ? Cậu ngây người ở cao trung Đệ Đô mấy năm? Khương Nhiên gây chuyện thị phi đánh nhau ầu đả cái gì chưa làm qua? Ngoại trừ những tờ giấy ghi tội xử phạt, còn có cái gì không? Ngay cả phụ huynh cũng chưa từng tới. Phỏng chừng, Phạm Hạo Lâm biết không thể trêu vào, cố ý chọn Tô Yên.”

“Vậy xong rồi, chẳng phải Tô Yên sẽ bị chính thực thảm?”

“Này có thể trách ai? Cậu không nghe Phạm Hạo Lâm nói sao?”

“Tô Yên phỏng chừng cũng là giả vờ ngoan ngoãn, kỳ thật a, sau lưng còn không biết là cái cái dạng gì đâu.”

Tô Yên định vào vào lớp, Khương Nhiên còn đỡ cô. Cô đứng ở cửa hơi do dự, “Tôi có thể tự đi vào.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiêu, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thiếu niên kiệt ngạo (27)

Khương Nhiên mí mắt cũng không nâng, “Ừ.”

Lên tiếng, bày tay ôm cô lại không buông, nhắm mắt đi phía sau che chở cô.

Khương Nhiên 1 mét 8, đặc biệt là ở trong đám học sinh cao trung, đã rất cao. Hấn vừa đi vào, vốn là người không thể trêu vào, ở đây còn có ai dám lên tiếng?

Chờ đến khi Tô Yên ngồi vào chỗ, hấn không coi ai ra gì nói: “Tan học tới đón cậu, không cần chạy loạn.”

“Ừ.”

Thấy cô ngoan như vậy, đôi mắt thủy nhuận nhìn hấn. Nhịn không được lười nhác cười, duỗi tay xoa xoa mái tóc mềm mại của cô. Sau đó, xoay người đi ra ngoài.

Hấn vừa đi, chưa đợi học sinh nghị luận kịch liệt, giáo viên cũng đã vào lớp.

Giáo viên xuất hiện, thành công làm nhóm người này không thể nghị luận sôi nổi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, tiếng chuông tan học vang lên.

Tô Yên nhớ tới lời nói của Phạm Hạo Lâm, đỡ bàn, khập khiễng đi ra ngoài.

Tiểu Hoa có chút sốt ruột: “Ký chủ, làm sao bây giờ?”

Trái lại ký chủ của nó, bình tĩnh: “Làm theo quy định.”

Cô rũ mắt, vịn cầu thang từng bước đi về phía văn phòng, đặt điện thoại di động vào trong túi.

Đi đến cửa văn phòng, cô lên tiếng: “Báo cáo.”

Phạm Hạo Lâm ngồi trên ghế, hừ lạnh một tiếng: “Được rồi, vào đi.”

Tô Yên đi vào, cúi đầu, một câu cũng không nói, tóc rũ xuống, che đi khuôn mặt cô.

Phạm Hạo Lâm nhìn bộ dạng ngoan ngoãn này của Tô Yên, châm chọc mỉa mai: “Sao bây giờ lại không tranh luận? Không phải lúc trước rất lợi hại sao?”

Tô Yên không nói lời nào.

Phạm Hạo Lâm lại nói tiếp: “Xem ra, chạy hai mươi vòng rất có tác dụng a, người trước mặt già vờ ngoan ngoãn, sau lưng chơi xấu như em, tôi đã gặp quá nhiều. Tôi nói cho em biết, về sau nếu còn dám dùng chiêu trò trước mặt tôi, không chỉ là hai mươi vòng, mà là chạy đến khi hai chân của em tàn phế, tôi xem em còn dám hay không!”

Vừa nói, Phạm Hạo Lâm vừa dùng một cây gậy trúc dùng sức gõ bàn.

Khí thế hung mãnh.

Chờ đến khi hùng hùng hổ hổ nói xong. Lấy một tờ giấy ra, đưa cho Tô Yên: “Ký tên lên tờ giấy này đi.”

Tô Yên ngẩng đầu, nhìn thoáng qua tờ giấy kia.

Sau đó oai oai đầu: “Xem biểu hiện sau này mà xử phạt, gọi phụ huynh, bản kiểm điểm ba nghìn chữ?”

Phạm Hạo Lâm ngữ khí khinh thường, “Em cho rằng tôi nguyện ý quản em? Nếu không phải em là học sinh của tôi, người như em đi ra ngoài chính là rác rưởi của xã hội.”

Khi đang hùng hùng hổ hổ, tốp năm tốp ba giáo viên, ôm sách giáo khoa đi vào.

Phạm Hạo Lâm tựa hồ lười nói với Tô Yên, trực tiếp đặt tờ giấy kia vào trong tay Tô Yên, sau đó xua đuôi như ruồi bọ: “Đi đi đi, ngày mai gọi phụ huynh của em tới.”

Giáo viên vừa vào lên tiếng: “Thầy Phạm, học sinh này làm sao vậy? Gọi phụ huynh?”

“Nói dối, chống đối giáo viên, còn tuổi nhỏ mà yêu sớm, tôi còn chưa thấy học sinh nào như vậy.”

Giáo viên kia vừa nghe cũng không nhịn được đánh giá Tô Yên, “Nhìn không ra a, nhìn rất ngoan.”

“Nếu không phải tôi là chủ nhiệm lớp của cô ta, tôi cũng không nhìn ra. À? Sao em còn chưa đi?”

Khi nói, nhìn về phía Tô Yên đứng bên cạnh, vẫn không nhúc nhích.

Đôi mắt Tô Yên thủy nhuận, thành thành thật thật trả lời: “Đang đợi người.”

Cơ hồ là cô vừa nói xong, tiếng đập cửa vang lên: “Là ai báo cảnh sát?”

Sao đó có hai cảnh sát đi đến.

Tô Yên ngoan ngoãn nhắc tay: “Tôi.”

Cảnh sát nhìn thấy là một nữ sinh ngoan ngoãn, nhìn nhau, khẩu khí cũng không cứng rắn như lúc nãy: “Bạn học, có chuyện gì xảy ra?”

Tô Yên yên lặng quay đầu nhìn về phía Phạm Hạo Lâm, con người thủy nhuận vẫn ngoan ngoãn như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Thiếu niên kiệt ngạo (28)

Nâng tay: “Thân là chủ nhiệm lớp của em, nhiều lần sỉ nhục bằng ngôn ngữ, dùng cách xử phạt về thể xác, hơn nữa không màng sự thật chân tướng vận vẹo vu oan em.”

Cô dùng một chút, nhìn khuôn mặt xanh mét của Phạm Hạo Lâm.

Tô Yên tiếp tục nói: “Căn cứ 《Điều luật bảo vệ trẻ em vị thành niên》 thứ 21, giáo viên phải tôn trọng nhân cách tôn nghiêm của trẻ em vị thành niên, không được dùng cách xử phạt về thể xác, biến tướng dùng cách xử phạt về thể xác hoặc là những hành vi vũ nhục nhân cách tôn nghiêm.”

Lúc này sắc mặt Phạm Hạo Lâm đã rất khó xem.

Nào biết Tô Yên còn chưa nói xong: “Căn cứ 《Luật giáo viên》 điều 37, giáo viên dùng cách xử phạt về thể xác, phẩm hạnh bất lương, vũ nhục học sinh, ảnh hưởng ác liệt, phải thôi việc và xử kỷ hành chính, nếu tình tiết nghiêm trọng, sẽ phải truy cứu trách nhiệm hình sự.”

Sau khi nói xong, Tô Yên chớp chớp mắt, “Thưa thầy, thầy phạm pháp. Em gọi cảnh sát tới, là muốn thầy cải tà quy chính.”

“Cô!”

Sắc mặt Phạm Hạo Lâm lập tức xanh mét. Từ khi tốt nghiệp tới nay, còn chưa gặp học sinh nào như vậy, có thể blah blah đọc điều luật như uống nước!

Tô Yên quay đầu nhìn về phía cảnh sát, chỉ vào những vết thương trên người mình: “Đây là những vết thương trong lúc thầy xử phạt về thể xác, hơn nữa đối với tinh thần của em tạo thành thương tổn nghiêm trọng.”

Sau đó lấy tờ giấy Phạm Hạo Lâm đưa cho cô: “Thân là giáo viên, lạm dụng chức quyền, tùy ý để lại vết nhơ trên học bạ của em, em giữ lại quyền lợi lên án.”

Cô đưa tờ giấy đưa cho hai vị cảnh sát, hai vị cảnh sát nhìn, lại nhìn những vết thương trên người cô.

Giọng nói của Tô Yên thực mềm, nhưng từng câu từng chữ lại rõ ràng.

Hơn nữa khuôn mặt cô nhàn nhạt bình tĩnh, mạc danh làm cho người ta cảm thấy có lực thuyết phục.

Sau khi nói xong, ngay cả cảnh sát cũng sững sốt một lúc.

Sau đó, cô nhấp nhấp môi: “Chú cảnh sát, có thể dẫn thầy đi không?”

Lúc này, hai cảnh sát kia mới phản ứng lại.

Móc còng tay ra, nhìn về phía Phạm Hạo Lâm: “Anh có gì muốn phản bác không?”

“Tôi có!”

Sắc mặt Phạm Hạo Lâm xanh mét, duỗi tay trực tiếp chỉ vào Tô Yên, chỉ kém chọc vào mặt cô: “Học sinh hư hỏng như nó, hai người không thể tin lời nó nói, tôi không phải là người như vậy, là nó, là nó cố ý bịa đặt sự thật, là nó...”

Nói còn chưa dứt lời, Tô Yên đã lên tiếng đánh gãy: “Thưa thầy, thầy chỉ cần trả lời, có làm hay không là được.”

Phạm Hạo Lâm đại khái đang tức nên đầu óc không vận chuyển, “Tôi có bắt chạy vòng, nhưng đó cũng là vì...”

Lời nói lại bị Tô Yên chặn đứng.

“Chú cảnh sát, nếu đã thừa nhận, có thể dẫn người đi sao? Em sẽ phối hợp, trợ giúp điều tra.”

Lời nói trôi chảy, chưa đến mười phút.

Phạm Hạo Lâm ngồi ở chỗ đó một câu cũng không thể nói, bị hai cảnh sát mang theo còng tay, mang đi.

Cửa văn phòng vây quanh đầy học sinh. Chính mắt thấy chuyện xảy ra. Đương nhiên, học sinh đứng vây quanh đây, tất cả đều 90% đều là đến từ học sinh cách vách.

Có người nuốt một ngụm nước miếng: “Mẹ ơi, đây là đại thần nơi nào tới? Pháp luật chơi như vậy, làm người kia ngay cả cơ hội cãi cũng không có??”

“Ai ai ai, này không phải nữ sinh Khương Nhiên thích sao?”

“Trời ơi, đúng vậy!”

“Còn tưởng rằng là một em gái mềm mại dễ đẩy ngã, hiện tại xem tình huống này... năng lực nghiệp vụ hơn hẳn Khương ca a!!”

“Àn? Cái gì năng lực nghiệp vụ? Khương ca khẳng định không hiểu mấy thứ này.”

“Lăn con bê, không hiểu cũng đừng ồn ào.”

Khương Nhiên dựa vào cửa, tư thái lười nhác, mí mắt khẽ nâng mang theo nghiền ngẫm, cười như không cười.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thiếu niên kiệt ngạo (29)

Bên cạnh, Trình Tinh Dương tiến đến trước mặt hần chặc lưỡi lắc đầu: “Thật đúng là bị bộ dáng nhu nhược của cô ấy lừa, thân thể mềm, nhưng đầu óc thật không phải bình thường a!”

Nhìn một cái kia miệng nhỏ ba, Phạm Hạo Lâm chính là giáo viên Ngữ Văn a, thế nhưng bị nói không phản bác được một câu hoàn chỉnh.

Ngoại trừ cứng bái Tô Yên, còn có thể nói gì??

Khương Nhiên liếc cậu một cái, cảm khẽ nâng: “Tôi cũng bị lừa.”

Còn sợ cô xảy ra chuyện, cố ý lại đây nhìn, không nghĩ tới, lo lắng hoàn toàn là dư thừa.

Tô Yên nhìn trong văn phòng không còn chuyện của mình, định đi về, kết quả đi đến cửa văn phòng, nhìn thấy một đám học sinh vây quanh.

Chóp chóp con người.

Khi đang do dự mình nên đi ra ngoài bằng cách nào.

Bỗng nhiên bên cạnh truyền đến một giọng nói: “Tan.”

Khi nói, một cánh tay nắm lấy cô tay cô. Nhìn lên trên, đã thấy Khương Nhiên mí mắt khẽ nâng mỉm cười nghiền ngẫm.

Đám người bên cạnh, đã sớm tan không còn bóng dáng.

Cô cười mềm mại: “Khương Nhiên”

“Đi với tôi.”

Nói, Khương Nhiên kéo cô đi ra ngoài.

Đại khái là cổ kỹ vết thương trên chân cô, cho nên đi rất chậm. Sau đó, đi đến cuối hành lang dài, cô đã bị kéo đứng vào trong góc của hành lang.

Khương Nhiên nâng tay, đỡ tường, vây cô giữa tường và hắn.

“Cậu có chuyện muốn nói với tôi?”

Hắn lớn lên cao, cho nên mỗi lần muốn nhìn thẳng cô, đều phải cúi eo thò lại gần, “Những câu nói lúc nãy, chính mình nghĩ ra?”

Trên người Khương Nhiên mang theo một cỗ bi khí, ngay cả khi hắn tận lực làm chính mình ôn hòa lại, nhưng ngôn ngữ nói chuyện vẫn mang theo tính xâm lược.

Nghe thế nào cũng giống một con sói đang ở dụ dỗ con mồi.

Cô liếm khóe miệng, “Pháp luật viết như vậy, không phải tôi nghĩ.”

Xem bộ dáng vô tội của cô, Khương Nhiên nhin không được cười cười. Duỗi tay sờ sờ đầu, xoa xoa tóc, nhìn ba chòm tóc nhếch lên, dòi dề tài: “Chân còn đau không?”

“Ách... có hơi.”

“Kẹo đâu? Ăn chưa?”

“Còn có, cậu muốn ăn?”

Nói, Tô Yên từ trong túi móc ra một cái kẹo sữa dâu.

Khương Nhiên duỗi tay, cầm kẹo, bóc vỏ, nhét vào trong miệng Tô Yên.

Đại khái là có hai lần kinh nghiệm trước đó. Vừa thấy Khương Nhiên đưa qua, Tô Yên đã tự giác mở miệng.

“Buổi chiều tan học, tôi sẽ đi tìm cậu, không cần đi lung tung.” Hắn dặn dò một câu.

Cô gật gật đầu: “Tôi nhớ rồi.”

“Được rồi, đưa cậu về lớp.”

Tiếp đó, cô đã bị người ôm vào trong lòng, từng bước một đỡ lên tầng 2.

Mà ‘nhóm hồ bằng cầu hữu’ trốn sau cửa lớp lập tức kích động: “Ôm, ôm! Bé lên!”

Sau đó, chính là một trận tiếng cười. Bên cạnh, Trình Tinh Dương ngồi trên ghế nhìn nhóm người này như đang nhìn đám thiếu năng trí tuệ.

Kích động như một lũ điên, thật không có tiền đồ.

Tô Yên đưa Phạm Hạo Lâm vào cục cảnh sát

Cô còn chưa về lớp, chuyện này đã được mọi người bàn tán sôi nổi.

Chờ đến khi Tô Yên vừa đi vào, ánh mắt học sinh cả lớp nhìn Tô Yên lập tức khác thường.

Đây quả thật không phải người bình thường a.

Lúc ấy Tô Yên bị Phạm Hạo Lâm ức hiếp sau đó gọi cảnh sát tới, thận trọng từng bước tiến công, từng màn vừa vặn bị lớp trưởng Triệu Sâm thấy.

Kết quả trở lại lớp, hình dung đại khái một chút, cho nên toàn bộ lớp học đều sôi trào.

Tuy rằng đã nhận ra tầm mắt của các bạn học khác đi, nhưng Tô Yên vẫn yên lặng ngồi trở lại vị trí của mình.

Làm lơ những người khác.

Cô chỉ cần quan tâm Khương Nhiên, người khác chỉ cần không gây nguy hiểm với cô, cô đều sẽ không để ý.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiềm*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Thiếu niên kiệt ngạo (30)

Trong lớp mọi người đối Tô Yên một mảnh tán thưởng.

Nháy mắt không còn tiếng cười nhạo lúc trước.

Diêu Vũ Phi ngồi ở phía sau, con ngươi thanh lãnh hiện lên một tia ghen ghét.

Tay dùng sức nắm chặt bút, ấn lực đạo trắng bệch như là muốn bẻ gãy nó luôn vậy.

Chỉ là biết ăn nói hai câu mà thôi, ngày thường nhìn qua an tĩnh nặng nề, hiện tại xem... thật sự giả vờ rất giỏi.

Bộ dáng hai mặt này của Tô Yên, bị Khương Nhiên thấy được, cô ta còn có thể thoải mái như vậy hay không.

Roẹt một tiếng, bút của Diêu Vũ Phi vì dùng sức mà rách một vết sâu trên giấy.

Phát ra tiếng động chói tai.

Âm thanh vừa xuất hiện, làm mọi người đều yên tĩnh lại.

Diêu Vũ Phi lớn lên xinh đẹp, gia thế tốt, ngồi ở nơi đó ai cũng không muốn đắc tội.

Chương trình học của một ngày kết thúc, học sinh trong lớp đã ra về gần hết.

Tô Yên thu thập xong, thành thành thật thật ngồi ở chỗ đó chờ.

Ngồi cùng bàn thàhs Tô Yên còn chưa đi, nghi hoặc: “Àn? Sao cậu còn chưa về? Chân đau sao? Muốn tớ đỡ cậu về không?”

Tô Yên lắc đầu, “Không phải, tôi đang đợi người.”

Ngồi cùng bàn không nghi ngờ, gật gật đầu: “Vậy tớ đi trước.”

“Được.” Tô Yên lên tiếng.

Đợi một lát, Khương Nhiên xuất hiện ở cửa lớp.

Bước bước chân đi vào.

Lúc này, học sinh trong lớp đã đi về gần hết. Cũng bởi vì Khương Nhiên xuất hiện nhiều lần rồi, khiến cho oanh động cũng không lớn.

Hắn nhìn Tô Yên ngoan ngoãn ngồi chờ ở chỗ đó.

Khóe môi sắc bén vẽ ra một độ cong nhọt nhọt. Cười lười nhác:

“Thu thập xong rồi?”

Tô Yên gật gật đầu.

Hắn nhắc cặp trách màu trắng đặt bên cạnh lên, một bàn tay khác đỡ Tô Yên, đi ra ngoài.

Tô Yên từ trong túi móc ra một cái kẹo, bóc vỏ ăn.

Khương Nhiên rũ mắt nhìn, cười nghiền ngẫm: “Sao lại thích ăn kẹo như vậy.”

Tô Yên liếm khóe môi, “Lúc đau đầu, thì muốn ăn.”

Kỳ thật lúc bắt đầu không có thói quen này. Nhưng mà bởi vì Tiểu Hoa, mới thêm thói quen này.

Khương Nhiên nhíu mày: “Đau đầu?”

Tô Yên thành thành thật thật gật đầu: “Nghĩ nhiều chuyện, sẽ đau đầu.”

Hiện tại khá hơn nhiều, khi vừa mới bắt đầu mới thường xuyên đau đầu.

Khi hai người nói chuyện, phía sau truyền đến một giọng nói:

“Khương ca, Khương ca!!”

Vội vội vàng vàng, nhìn một nam sinh chạy tới: “Khương ca, hôm nay là sinh nhật Mập Mập, nói muốn mời khách, cùng đi đi.”

Nam sinh hưng phấn.

Khương Nhiên nhìn qua, cũng không gọi lên hứng thú. Thuận miệng hỏi một câu: “Đi chỗ nào?”

“Còn có thể đi chỗ nào, tất nhiên là quán...”

Từ ‘bar’ cuối cùng không dám nói ra.

Nam sinh nhìn thấy Tô Yên bên cạnh, đầu lưỡi vòng vèo, lập tức sửa miệng: “KTV.”

Khi nói nam sinh tiến đến trước mặt Tô Yên, liếm mặt một bộ lần đầu tiên thấy: “Nói vậy người này, chính là Tô Yên đi. Chúng ta đều là bạn cùng tuổi, huống hồ cậu là bạn của Khương ca, cùng đi đi.”

Tô Yên nhìn nam sinh này nhiệt tình như vậy, chớp chớp con ngươi: “Nhưng tôi không quen biết Mập Mập.”

Không phải nói muốn đi ăn chúc mừng sinh nhật Mập Mập sao?

Cô không quen biết nha.

Nam sinh vội vàng xua tay: “Không sao, cái này không quan trọng, đến lúc đó gặp mặt chính là bạn bè. Tô Yên, cùng đi đi!”

Nghĩ thò lại gần định cầm tay Tô Yên biểu đạt sự chân thành của mình.

Kết quả bị Khương Nhiên một bàn tay túm cổ áo kéo đến một bên.

Nam sinh lập tức phục hồi tinh thần, lập tức quay đầu lại nói với Khương Nhiên: “Khương ca, cùng đi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Thiếu niên kiệt ngạo (31)

Khương Nhiên không nói chuyện, nhìn về phía Tô Yên: “Muốn đi không?”

KTV... cô chưa từng đi.

Cô ngoan ngoãn gật đầu: “Muốn đi.”

Khương Nhiên sau khi nghe xong, cười lười nhác, duỗi tay xoa xoa tóc Tô Yên: “Được, vậy thì đi.”

Nam sinh vừa thấy đến Tô Yên gật đầu, chỉ kém không nhảy lên.

Vội vàng dặn dò, “Được, KTV, không gặp không về.”

Nói xong, vội vàng chạy đi.

Ra cổng trường, gọi taxi. Trở về, vẫn đi về phía nhà của Tô Yên.

Cô nghi hoặc: “Không phải đi KTV sao?”

Hai ngón tay vươn tới, túm túm nơ bướm trên cổ áo cô: “Mặc đồng phục đi KTV?”

Hắn thấy Tô Yên vẻ mặt mờ mịt, tiến đến trước mặt cô suy nghĩ:

“Chưa từng đi?”

“Ừm.”

“Mấy năm nay, ngoại trừ đọc sách, cậu còn làm gì?”

“... Không có.”

Khương Nhiên nghe có hơi kinh ngạc.

Được rồi, hẳn xác thật là lần đầu tiên tiếp xúc với nữ sinh ngoan như vậy.

Chờ tới nhà Tô Yên, trước khi xuống xe dặn dò một câu: “Lát nữa tới đón cậu.”

“Được.” Cô gật gật đầu, đồng ý.

Mười lăm phút sau, phòng bao KTV.

Khương Nhiên đẩy cửa đi vào. Vừa vận nhìn một đám người đang cãi nhau ầm ĩ.

Hắn mí mắt hơi nâng, ngồi xuống chỗ bên cạnh.

Lập tức tất cả mọi người an tĩnh.

Vài người xô xô đẩy đẩy, cuối cùng đẩy Trình Tinh Dương ra ngoài.

Trình Tinh Dương cũng thực bất đắc dĩ, đi qua đó: “Tối sớm vậy? Tô Yên đâu?”

Khương Nhiên cười như không cười, sống lưng dựa vào trên sofa: “Không phải ăn sinh nhật Mập Mập? Người đâu?”

Lời vừa ra khỏi miệng, mọi người nhìn đông nhìn tây, không ai lên tiếng.

Tiếp đó nghe Khương Nhiên chậm rãi nói: “Tôi nhớ rõ, hai tháng trước không phải vừa sinh nhật Mập Mập? Mẹ sinh cậu ta hai lần?”

Trình Tinh Dương bên cạnh ho khan một tiếng: “Chuyện này, anh phải nghe bọn em giải thích.”

“Đúng đúng đúng, Khương ca, việc này thật sự có nguyên nhân.”

Những người bên cạnh nói.

Khương Nhiên duỗi tay, ném chìa khóa trong tay lên bàn.

Phát ra âm thanh chói tai.

Dù bận vẫn ung dung: “Giải thích đi”

Trình Tinh Dương đầy mặt xấu hổ, không tự giác lui về phía sau một chút: “Bọn em cũng là tò mò Tô Yên rốt cuộc là thần thánh phương nào, không phải muốn nhìn nhìn một chút?”

Tuy rằng lớn lên từ nhỏ với Khương Nhiên, mặc quần thùng đáy lớn lên.

Nhưng khi Khương Nhiên nổi giận, sẽ chẳng phân biệt cậu có phải lớn lên từ nhỏ với hắn không.

Trình Tinh Dương vừa nói xong, bốn người bên cạnh vội vàng gật đầu: “Đúng đúng đúng, chính là chính là.”

Vừa nói xong, thấy Khương Nhiên có dấu hiệu nổi giận. Đoàn người vội vàng nhận lỗi: “Khương ca, bọn em cũng không dám nữa.”

Không khí đang cứng nhắc.

Khương Nhiên liếc mắt một cái.

Đứng dậy.

Trình Tinh Dương cũng trốn ra phía sau. Còn tưởng rằng Khương Nhiên muốn nổi giận.

Kết quả, liền nghe hắn nói một câu: “Nếu đã nói, giả vờ cũng phải làm như thật.”

“Vâng vâng... ách?”

Hắn nhìn đi động, “Nửa tiếng nữa, đều chuẩn bị cho tốt.”

Nói xong, Khương Nhiên xoay người đi ra ngoài.

Chờ đến khi hắn đi, mấy người mắt to trừng mắt nhỏ: “Àn? Khương ca đây là có ý gì?”

“Còn có thể có ý gì! Tổ chức sinh nhật cho Mập Mập một lần nữa.”

“Khương ca ghét nhất người khác lừa hấn, tao còn tưởng rằng lần này không thể đi ra ngoài.” Khi nói còn đang lai mò hỏi.

“Đều TMD trách mày, KTV, còn ăn sinh nhật, đã bàn bạc chỉ gặp mặt, ai bảo mày há mồm nói vậy?!”

“Khương ca rất ít tham gia mấy bữa tiệc như này, ai biết hấn sẽ đáp ứng.”

“Ai ai ai, mày nói xem, Tô Yên có thật sự tới không?”

“Vô nghĩa, bằng không mày cảm thấy Khương ca bị đứt cọng dây thần kinh nào mà tổ chức sinh nhật cho Mập Mập hai lần??!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Thiếu niên kiệt ngạo (32)

Một đám người ở đằng kia riu rít hơn nửa ngày, cuối cùng vẫn đi bỏ trí.

Bởi vì, nếu cuối cùng Khương ca không hài lòng, nợ mới nợ cũ tính cùng nhau, thâm vẫn là bọn họ.

Tô Yên dưới sự đề cử nhiệt tình của Tiểu Hoa, lựa chọn một cái váy màu trắng.

Sau khi chuẩn bị xong, cầm di động, thành thành thật thật đi ra cửa chờ.

Cha mẹ nguyên thân vì sinh ý hàng năm bốn ba, rất ít ở nhà. Chuyện này với Tô Yên mà nói, có lợi không ít.

Bỗng nhiên, bên cạnh truyền đến một giọng nói: “Cậu chính là Tô Yên?”

Giọng nói có chút không đứng đắn.

Ngẩng đầu nhìn lại.

Tốp năm tốp ba nam sinh, người đi đầu mặc đồng phục trường cao trung Đế Đô, những người còn lại còn lại là hoa hoè loè loẹt, dạng người nào đều có.

Vừa nói chuyện đã bắt đầu vây xung quanh cô.

Tô Yên chớp chớp con ngươi, thành thật đáp: “Đúng vậy.”

Thấy cô ngoan như vậy, cái người dẫn đầu kia lộ ra thần sắc tiếc hận.

“Nữ sinh đáng yêu như vậy, tại sao cứ phải đi trêu chọc Khương Nhiên đâu?”

Ánh mắt người nọ lộ liễu không kiêng nể gì đánh giá Tô Yên từ trên xuống dưới.

Tô Yên không hề kinh hoảng, thậm chí còn hỏi một câu: “Chúng ta đã từng gặp nhau chưa?”

Nam sinh dẫn đầu túm túm cà vạt, tùy tay chơi đùa mái tóc.

“Tôi là Doãn Khôn, cậu chưa từng gặp tôi, nhưng hấn là đã nghe nói tới.”

Khi nói người phía sau Doãn Khôn đã bắt đầu ồn ào.

“Tại sao bên cạnh tao chưa từng có nữ sinh nào ngoan như vậy?”

“Mấy cả ngày ở quán bar, làm sao so sánh được với trong trường?”

“Hắc hắc hắc, Khôn ca, nữ sinh như vậy nữ làm sao hạ thủ đánh thật được? Không bằng, chúng ta đổi một cách khác, cũng có thể nha.”

Bất tri bất giác, giọng nói từ kiều ngạo, biến thành lộ liễu đáng khinh.

Lúc này, sắc trời gần chạng vạng, trên đường lại không có người.

Tô Yên vừa trắng vừa non, có người không nhận được đuôi móng heo tới, muốn đuôi tay sờ sờ ăn bột.

Doãn Khôn một tát vỗ cái móng heo kia ra chỗ khác.

Hắn ta một bộ anh hùng cứu mỹ nhân, trên mặt cười hi hi tiến đến trước mặt Tô Yên: “Bạn học Tô Yên, không bằng làm bạn gái của tôi đi.”

Ngữ khí của hắn ta không đứng đắn, mang theo tính xâm lược làm người ta không thoải mái, càng dựa gần vào Tô Yên.

Đôi mắt Tô Yên nạng lên: “Tôi không muốn.”

Giọng nói thanh thiện, cũng rất có lễ phép.

Chỉ là giọng nói mềm mại này, một chút lực thuyết phục cũng không có.

Doãn Khôn cười, vươn tay, nắm lấy cánh tay Tô Yên.

“Tiểu Tô Yên, theo tôi, tôi bảo đảm em có thể đi ngang trong trường cao trung Đệ Đô này!”

Khi nói, một đám phía sau Doãn Khôn cũng ồn ào theo.

Tô Yên ném tay hắn ta, lui về sau một bước, ngữ khí nghiêm túc: “Tôi không muốn.”

Cô nói lại một lần nữa.

Doãn Khôn cười, vẫn đi tới gần.

Ánh mắt kia càng thêm không kiêng nể gì, “Không muốn? Vậy không nên trách anh trai mạnh bạo.”

Vừa nói, tay định đặt trên bả vai Tô Yên.

Chỉ là bàn tay trắng nõn kia, tựa hồ nhanh hơn hắn ta một chút.

Tô Yên nhẹ nhấp khóa môi, nâng tay lên, nắm lấy cánh tay không thành thật kia.

Đột nhiên dùng sức, răng rắc một tiếng, chỉ nghe thấy tiếng gãy xương. Doãn Khôn chưa kịp hét lên đau đớn, đã bị quăng ngã xuống mặt đất.

“Khôn ca?!”

“Tiểu Khôn??”

Tất cả hững người phía sau Doãn Khôn đều ngốc.

Đây là tình huống gì??

Cô liếm khóa môi, dịch sang bên cạnh hai bước.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiềm, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Thiếu niên kiệt ngạo (33)

Sau đó ngẩng đầu, nhìn những người này, nhẹ nhàng nói: “Mấy người muốn cùng nhau tới, hay là từng người tới?”

Lời này nghe vào lỗ tai của đám lưu manh này không khác gì khiêu khích.

Cho nên bảy tám người nhìn nhau một cái, tập thể công kích.

Tô Yên nâng tay phải, lắc tay có viên thủy tinh màu đỏ lại xuất hiện trên cổ tay cô một lần nữa.

Nháy mắt, một nam sinh nhảy tới, bị một bàn tay của cô nắm chặt cổ áo, một bàn tay chuẩn xác đập vào sau cổ, sau đó nam sinh kia trước mắt tối sầm, trực tiếp ngã xuống trên mặt đất.

Một người nối tiếp một người, quăng ngã, hoặc là bị gãy xương dễ như trở bàn tay.

Ngón tay có thể nhẹ nhàng tìm được huyết vị.

Tiểu Hoa thành thành thật thật ở bên trong khuyển tai, có chút kinh ngạc cảm thán.

Chỉ là... thủ pháp này cũng không giống như cách chiến đấu của bộ đội đặc chủng hay là những chỗ trí mạng.

Nhìn đến cuối cùng, Tô Yên thế nhưng có thể dùng hai ngón tay nhéo cằm của một người, dễ dàng làm trật khớp.

Thủ pháp quen thuộc tất cả khớp xương trên cơ thể người, rất giống cách giải phẫu trong sách động vật học??

Ân?

Giải phẫu??

Tiểu Hoa không có thật thê, lại bị sợ tới mức run run.

Nhưng ngấm lại bình thường tính tình kỳ chủ của mình an tĩnh như vậy.

Nó hơi thả lỏng.

Không thể không nói, kỳ chủ của mình, thật là lợi hại.

Chưa đến mười phút, bảy tám người đã ngã trái ngã phải ở cửa nhà cô.

Tiểu Hoa nhìn không được cao hứng: “Ký chủ, thật là lợi hại!!”

Tô Yên không nói gì, cúi đầu, bước bước chân đi ra con đường này đi vào chỗ ngoặt, sau đó tìm một cục đá sạch sẽ ngồi xuống.

Cô móc khăn tay ra, xoa xoa mồ hôi trên đầu. Về mặt suy yếu, cô mím môi lại.

Tiểu Hoa nghi hoặc: “Ký chủ, cô làm sao vậy?”

“Mệt.”

Giọng nói nhẹ nhàng, giống như những chuyện vừa mới xảy ra, không tính là cái gì.

Tiểu Hoa lại kinh ngạc nói: “Ký chủ, cái lác tay kia lại biến mất rồi.”

“Ừ.” Tô Yên nhẹ nhàng lên tiếng.

Tiểu Hoa nhìn không được hỏi:

“Ký chủ, lác tay kia là cái gì? Lực lượng của ngài còn sót lại?”

Tô Yên nâng cánh tay lên, giấy tiếp theo, một cái lác tay đen nhánh lại xuất hiện trên cổ tay cô.

“Lực lượng của tôi, không phải cái này.”

Vừa nói đến thần lực, Tiểu Hoa đã không nhịn được muốn bát quái: “Ký chủ, năng lực của ngài là cái gì?”

“Muốn biết?”

“Ân ân ân!”

Tiểu Hoa đối với chuyện này biểu hiện rất chờ mong.

Chủ Thần đứng đầu của chín Chủ Thần a.

Nghe nói trước khi trở thành Chủ Thần, Tô Yên đã có năng lực tàn sát hàng ngàn dân trong thành trong chớp lát.

Đây, đây rốt cuộc là nghe đồn, hay là sự thật??

Bất quá ngấm lại, khả năng khoắc lác lớn hơn một chút, nhưng là khẳng định có thủ đoạn lợi hại làm người kinh diễm.

Tiểu Hoa cố nén nội tâm kích động của mình.

Ký chủ của mình, ngày thường rất đáng yêu cũng rất ngoan.

Chỉ là chuyện vừa mới xảy ra, đã nhắc nhở Tiểu Hoa, ký chủ của nó, không phải người thường.

Giảm thể lực còn 3, dung lượng não biến thành 1.

Dựa theo đạo lý mà nói, ký chủ không có khả năng bộc phát lực lượng như lúc này??

“Ký chủ, vừa nãy cô làm như thế nào?”

Tô Yên chớp chớp mắt, “Ách... tôi điều động cơ năng trong thân thể, tiêu hao lực lượng quá mức.”

Tiểu Hoa hỏi cái gì, Tô Yên liền thành thành thật thật trả lời cái đó.

Tiểu Hoa suy nghĩ một hồi lâu,

“Vậy, cho nên bây giờ ký chủ mới có thể cảm thấy suy yếu?”

“Ừ.” Tô Yên ngoan ngoãn gật đầu.

Có một giây, Tiểu Hoa thân là hệ thống, bắt đầu hoài nghi chỉ số thông minh của mình.

Bởi vì căn cứ vào thiết trí của hệ thống, chỉ số thông minh của Tiểu Hoa là giá trị bình quân của con người.

Khi chịu uy hiếp... lúc ấy Tiểu Hoa chỉ suy nghĩ làm cách nào để ký chủ có thể trốn thoát.

Nhưng ký chủ của nó lại điều động cơ năng trong thân thể, đánh bọn họ??

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thiếu niên kiệt ngạo (34)

Khi Tiểu Hoa đang rối rắm vì việc này không nghĩ ra.

Một chiếc xe taxi dừng lại trước mặt Tô Yên.

Sau đó Khương Nhiên từ trên xe đi xuống, nhìn thấy Tô Yên vẻ mặt suy yếu, môi có hơi trắng bệch dựa vào ven tường nghỉ ngơi.

Hắn nhíu mày, sai bước đi qua khom lưng đỡ người dậy: “Sao lại thế này?”

Ngữ khí của hắn mơ hồ lây dính một chút lệ khí.

Tô Yên chớp chớp mắt, bộ dáng vô tội: “Không sao, chỉ là có hơi mệt.”

Khương Nhiên nghe, mày không những không dẫn ra, ngược lại càng nhấn càng chặt.

Chỉ thấy hắn gắt gao nhìn chăm chăm hai chân Tô Yên.

Theo tầm mắt hắn nhìn qua. Lúc này, cô mới phát hiện, vết thương trên chân đã khép lại của mình lại bị vỡ ra, máu chảy dài đến mắt cá chân, thế nhưng cô lại không phát hiện..

Cô túm lần vấy màu trắng muốn che che.

Hắn ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Trực tiếp chặn ngang bé người lên: “Đưa cậu đi bệnh viện.”

Nói xong, đã ôm người ngồi vào taxi.

Xe chậm rãi chuyển động, đi về phía bệnh viện. Cô ngồi bên cạnh Khương Nhiên, vết thương trên chân, nhìn qua có chút dọa người, nhưng lại không đau lắm.

So sánh với người bị thương là cô, sắc mặt Khương Nhiên ngược lại nhìn qua rất ngưng trọng.

Cô nắm chặt khăn lụa trong tay, một lát sau, cái trán lại đỏ mồ hôi, cầm khăn tay nhẹ nhàng lau.

Khương Nhiên nhìn một màn này, cho rằng cô đau nên lông mày càng nhăn càng chặt.

Vừa đến bệnh viện, lập tức ôm cô đi vào bên trong.

Ban đầu, bác sĩ vừa thấy một nam sinh ôm một nữ sinh vọt vào. Sắc mặt nam sinh khó coi, mang theo lo lắng bộ dáng không dễ chọc.

Nữ sinh được hấn bế, máu từ trên đầu chảy tới mắt cá chân, nhìn qua rất dọa người, cho rằng đã xảy ra tai nạn xe cộ nghiêm trọng.

Bác sĩ khoa ngoại lập tức mang theo ông nghe bệnh đi tới giường bệnh sắc mặt ngưng trọng: “Người nhà nói nói tình huống.”

“Miệng vết thương trên đùi bị vỡ.”

Bác sĩ nghe thấy vỡ miệng vết thương, tay hơi dừng lại, tháo ống nghe xuống, sắc mặt giãn ra.

Sau đó, khi nhìn thấy vết trầy da trên đùi Tô Yên, ánh mắt bác sĩ không ngừng hướng về phía Khương Nhiên. Ước chừng là có chút trách cứ hấn chuyện bé xé ra to.

Mười phút sau.

Bác sĩ cầm hai mảnh băng keo cá nhân, còn có một lọ cồn i-ốt, rửa sạch miệng vết thương, dán hai mảnh băng keo cá nhân.

Sau đó nói: “Kiêng đồ cay, không hút thuốc không uống rượu, một tuần là có thể khỏi hẳn.”

Tô Yên liếm khước môi, từ trên giường đi xuống, túm túm làn váy: “Cảm ơn bác sĩ.”

Cô rất lễ phép, hơn nữa lớn lên ngoan ngoãn.

Bác sĩ đeo kính viễn thị đánh giá Khương Nhiên và Tô Yên. Thấy lực chú ý của Khương Nhiên còn ở trên vết thương của cô, bác sĩ đã nửa đầu tóc trắng nói: “Bạn trai không tồi a, rất lo lắng cho cháu. Tuy rằng hành vi của hấn cho tôi thêm không ít gánh nặng tâm lý.”

Nửa câu sau, nói đến lúc Khương Nhiên vừa đi vào, về mặt kia ngưng trọng mang theo lệ khí.

Tô Yên chớp chớp mắt, nhìn Khương Nhiên. Khẽ liếm khước môi, không nói gì.

Sau đó, Khương Nhiên đỡ Tô Yên đi ra ngoài. Hai người lẩn lộn nửa ngày, sắc trời đã tối đen.

Tô Yên nhin không được nghiêng đầu hỏi: “Sinh nhật của bạn cậu, có phải làm cậu ấy chờ quá lâu rồi không?”

Khương Nhiên nghĩ đến đám hồ bằng cầu hữu trong KTV: “Sẽ không.”

Hấn lười nhác trả lời.

Ngược lại rừ mí mắt xuống, nhìn về phía cô, “Muốn đi như vậy?”

“Ừ.”

Khương Nhiên nhìn vết thương trên đùi cô, không quá muốn để cô hoạt động. Nhưng thấy bộ dáng có hơi chờ mong của cô, cuối cùng vẫn nói: “Được rồi, đi chúc mừng sinh nhật cậu ta.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Thiếu niên kiệt ngạo (35)

Ngựa xe như nước đám đông ồ ạt. Lúc này đang đúng giờ tan tầm, trên đường cái xe tới tấp lui lui.

Mà không có gì bắt ngờ xảy ra, bọn họ kẹt xe.

Lúc này, cửa KTV.

Diêu Vũ Phi mặc một bộ váy ren Chanel mới ra mắt, tay cầm túi xách màu đen đi vào cửa KTV.

“Vũ Phi!”

Một giọng nữ trong trẻo vang lên, là Triệu Nguyệt. Bạn thân của Diêu Vũ Phi.

Đi tới, sau khi nhìn thấy Diêu Vũ Phi, trong mắt hiện lên sự kinh diễm

“Oa, Vũ Phi, cậu thật xinh đẹp!”

Diêu Vũ Phi vuốt vuốt mái tóc được thả xuống của mình, bộ dáng thanh lãnh càng tăng thêm cảm giác thần bí.

Triệu Nguyệt ôm cánh tay Diêu Vũ Phi cười hì hì, “Hôm nay Vũ Phi khẳng định là ngôi sao xinh đẹp nhất tỏa sáng nhất.”

Một phen khen, tự nhiên là làm lòng người nghe cao hứng.

Diêu Vũ Phi vỗ vỗ bả vai Triệu Nguyệt, “Được rồi không cần nói nữa, hôm nay tớ lại không phải vai chính, chỉ là được người mời tới.”

Triệu Nguyệt cũng không đồng ý:

“Ai nha, Vũ Phi! Cậu thẹn thùng cái gì, vốn dĩ chính là ăn ngay nói thật mà!”

Khi nói, sắc mặt Triệu Nguyệt trở nên thần bí, “Tớ nghe nói, Khương Nhiên cũng tới.”

Diêu Vũ Phi biểu hiện bộ dáng kinh ngạc, “Khương Nhiên cũng tới?”

“Đúng rồi, đến lúc đó... Khương Nhiên nhìn thấy cậu xinh đẹp như vậy, khẳng định sẽ quỳ gối trước làn váy thạch lựu của cậu.”

Ngữ khí Triệu Nguyệt chắc chắn, sắc mặt Diêu Vũ Phi đỏ một bừng, giận dữ nói: “Cậu đừng nói vậy, tớ và Khương Nhiên không có gì.”

“Ai nha, hoa hậu giáng đường Diêu của tớ, người được toàn trường đồng ý, cũng chỉ có cậu mới có thể xứng với Khương Nhiên? Còn bông hoa đại nỡ đường xuất hiện kia, đứng chung một chỗ với cậu, khẳng định là tự biết xấu hổ!”

Triệu Nguyệt nói có điều ám chỉ.

Diêu Vũ Phi nghe, trong đầu xẹt qua bộ dáng của Tô Yên, tay cầm túi xách hơi cứng lại.

Tiếp đó, Triệu Nguyệt nói: “Được rồi, Vũ Phi chúng ta mau đi đi.”

Diêu Vũ Phi nghe, trên mặt lộ ra một nụ cười, gật gật đầu, “Được.”

Sau đó, hai người đi tới phòng bao.

Khi Trình Tinh Dương nhìn thấy Diêu Vũ Phi tới, đầu tiên là sững sờ. Tiếp đó, nhìn thấy Diêu Vũ Phi ngồi xuống, cậu nhin không được nhú mày đám nam sinh bên cạnh, “Ai bảo mày gọi người tới?”

Nam sinh kia vẻ mặt ngốc, “Sao vậy? Hoa hậu giáng đường tới, mày không thấy được bọn họ vui tới nỗi sắp nhảy lên sô pha à?”

Sau khi nói xong, sắc mặt nam sinh kia biến đổi, giống như bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì, “Hồng rồi, tao quên mất, Khương ca còn dẫn Tô Yên tới.”

Trình Tinh Dương liếc nam sinh kia một cái, “Nha, đầu óc ra cửa chơi một vòng, đã trở lại?”

Sắc mặt nam sinh kia thảm đạm,

“Tinh Dương, làm sao bây giờ? Khương ca sẽ không giết chết tao đi?”

“Không có việc gì, không chết được, tốt xấu cũng để lại một hơi cho mày.”

Nói, Trình Tinh Dương vỗ vỗ bả vai nam sinh kia, sắc mặt nam sinh càng thêm thảm đạm.

Sau đó, nam sinh kia ôm chặt cánh tay Trình Tinh Dương cánh tay, “Tinh Dương, mày nhất định phải cứu cứu anh em của mày!!”

Trình Tinh Dương cầm cốc bia uống một ngụm, tức tới nỗi mắt trợn trắng. Nâng chân lên đạp qua, “Cút xa một chút cho tao!”

Tuy rằng hai người ở bên cạnh sút đầu mồ trán, nhưng không thể phủ nhận Diêu Vũ Phi đến đã kéo bầu không khí trong KTV lên.

Mười phút sau, cửa phòng bao đẩy ra.

Khương Nhiên mặc quần đen bên trên tùy ý mặc một cái áo thun trắng, vai rộng eo thon, dáng người thon dài, giữa mày mang theo một tia lười nhác, còn có lệ khí.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sùng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Thiếu niên kiệt ngạo (36)

“Khương ca tới!”

Tiếng nói vang lên, không ít nam sinh ‘biết chuyện’ vội vàng ngoái đầu nhìn phía sau Khương Nhiên.

Kết quả nhìn nửa ngày, ngoại trừ Khương Nhiên không còn những người khác.

Có chút thất vọng dựa vào trên sô pha.

Tốp năm tốp ba nhỏ giọng nói thầm, “Còn tưởng rằng Tô Yên tới, Khương ca một người tới có ý tứ gì?”

“Đúng vậy, Khương ca đây là kim ốc tàng kiều không nở để chúng ta nhìn?”

Âm thanh nhỏ giọng nghị luận, khi Khương Nhiên ngồi xuống sô pha, đồng thời cảm miệng.

Bát quái rất quan trọng, nhưng mạng, càng quan trọng.

Tô Yên không tới không quan hệ, hoa hậu giảng đường tới nha. Có không ít người hiểu chuyện làm mặt quỷ, dùng sức ái muội nhắc nhở: “Khương ca, hoa hậu giảng đường tới.”

Khương Nhiên liếc mắt một cái, quay đầu nhìn về phía Trình Tinh Dương, nhú mày, “Cô ta tới làm gì?”

Trình Tinh Dương nâng tay lên, một bộ vô tội, “Không phải em!”

Sau khi nói xong, Trình Tinh Dương vội vàng đổi đề tài, “Tô Yên đâu? Không phải anh đi đón cô ấy? Đi lâu như vậy còn chưa đón được người?”

Khương Nhiên không nói chuyện, chỉ là lười biếng dựa vào sô pha.

Chỉ lẳng lặng ngồi.

Vừa mới bắt đầu, bởi vì Khương Nhiên đến tất cả mọi người đều còn có chút câu nệ.

Nhưng dần dần thấy Khương Nhiên không nói gì, cũng chỉ ngồi ở chỗ đó.

Thời gian lâu rồi, mọi người cũng không quản được nhiều như vậy, muốn hát bài gì thì chọn, tiếng ca quỷ khóc sói gào.

Diêu Vũ Phi ngồi ở chính giữa, tầm mắt nhìn không được liếc qua Khương Nhiên.

Bên cạnh, Triệu Nguyệt nhìn không được nói: “Sao Tô Yên lại không tới? Chẳng lẽ là bởi vì biết Vũ Phi muốn tới, bị dọa sợ?”

Nói, Triệu Nguyệt đã che miệng nở nụ cười.

Diêu Vũ Phi đoan trang, “Được rồi, đừng cười. Việc nhỏ không đến mức vui vẻ thành như vậy.”

Tuy rằng nói như vậy, nhưng rõ ràng nhìn ra cô ta đã thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Triệu Nguyệt lộ ra biểu tình mờ ám, chạm chạm cánh tay Diêu Vũ Phi, “Vừa nãy, tớ thấy Khương Nhiên trộm nhìn váy cậu.”

Diêu Vũ Phi đỏ mặt, “Sao cậu biết là nhìn tớ?”

Khi nói, Diêu Vũ Phi nhìn không được lại lướt mắt qua chỗ Khương Nhiên.

Triệu Nguyệt chắc chắn “Không có sai, Khương Nhiên ngoại trừ nhìn cậu, còn nhìn ai? Bất quá...”

Dừng một chút, lại nói, “Vũ Phi, cậu có muốn qua chào hỏi không?”

“Như vậy... không tốt lắm đi?”

“Sao lại không tốt? Hoa hậu giảng đường chào, còn chưa từng thấy ai không biết điều.”

Bị xô đẩy nửa ngày, Diêu Vũ Phi rốt cuộc đứng dậy, trong tay cầm một ly rượu nhẹ.

Đi đến trước mặt Khương Nhiên, lời nói dục cự còn nghêngh, “Khương Nhiên, cậu đã đến rồi.”

Khó được nhìn thấy hoa hậu giảng đường thanh lãnh chủ động chào hỏi một người.

Lực chú ý của mọi người bị hấp dẫn lại đây.

Khương Nhiên nâng mí mắt, con ngươi đen nhánh nhìn không ra cảm xúc của hắn, vẫn là bộ dáng biếng nhác, “Ờ.”

Không nhẹ không nặng lên tiếng, rồi không nói chuyện nữa.

Diêu Vũ Phi đứng ở chỗ đó tức khắc có chút xấu hổ.

Một nam sinh bên cạnh, vội vàng đi tới giải quyết tình huống xấu hổ này, “Tới tới tới, hoa hậu giảng đường, ngồi, ngồi.”

Nói, nhường ra vị trí của mình.

Vừa vặn, Diêu Vũ Phi ngồi xuống bên trái Khương Nhiên.

Cô ta cầm ly rượu, sống lưng thẳng tắp.

Trên mặt hiện lên một tia đỏ ửng, chợt lóe lướt qua, vẫn là bộ dáng thanh lãnh mỹ lệ.

Lạch cạch một tiếng. Cửa phòng bị đẩy ra.

Một người mặc váy trắng, xoa tóc, con ngươi thủy nhuận đi vào.

Trong tay còn cầm một cái hộp quà màu hồng nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiềm*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Thiếu niên kiệt ngạo (37)

Đột nhiên một nữ hài đẩy cửa đi vào, làm mọi người đều hơi sững sốt.

Tô Yên chớp chớp mắt, đứng ở cửa, tầm mắt chậm rãi đảo qua những người bên trong.

Khi mọi người còn đang nghi ngờ, Khương Nhiên đột nhiên đứng dậy, sai bước đi tới trước mặt Tô Yên, kéo tay cô đi vào bên trong.

Tiếp đó hỏi: “Sao lại chậm như vậy?” Vừa nói, vừa đi đến bên cạnh sô pha.

Đại khái là vì không mặc đồng phục với cả ánh đèn trong KTV có chút tối, cho nên lúc đầu đám người Trình Tinh Dương không nhận ra người này là Tô Yên.

Chờ đến khi Khương Nhiên dẫn người tới gần, lập tức động tác nhất trí ánh mắt đều đặt trên người Tô Yên.

Tô Yên khẽ liếm khóe môi, có hơi mới mẻ và tò mò đánh giá xung quanh.

Tiểu Hoa ở trong khuyên tai lên tiếng hỏi: “Ký chủ, ngài chưa tới đây bao giờ sao?”

“Chưa.”

“Căn cứ theo tư liệu, KTV là nơi được thanh thiếu niên yêu thích để tụ tập nhất. Vì sao ngài chưa từng tới đây?”

Tô Yên nhẹ nhàng trả lời, “Ta không có bạn bè, cũng sẽ không tham gia tụ hội.”

Tiểu Hoa nghe, thành thành thật thật ngâm miệng lại.

Sau đó, hộp quà Tô Yên ôm trong tay không còn, trong tay đổi thành một ly nước chanh.

Ngẩng đầu, Khương Nhiên ngồi ở bên cạnh cô, thưởng thức cái hộp quà cô mang tới.

Con người đen nhánh nhìn cô, khẩu khí lười nhác nghiền ngẫm,

“Đây là cái gì?”

Tô Yên thành thành thật thật trả lời, “Quả.”

“Cho ai?”

“...Người sinh nhật hôm nay.”

“Vừa nãy cậu nói lát nữa tiến vào, chính là vì đi mua cái này?”

“Đúng vậy.” Cô gật đầu.

Đây vẫn là Tiểu Hoa nói cho cô biết, nói đi ăn sinh nhật của người khác, cần tặng quà tỏ vẻ chúc mừng.

Khương Nhiên nhéo nhéo hộp quà kia hồi lâu, thỉnh thoảng liếc Mập Mập ngồi bên cạnh.

Tô Yên muốn đuổi tay lấy lại hộp quà mình chọn lựa đã lâu. Kết quả bị Khương Nhiên thuận tay đặt sau lưng hắt, chắn kín không hề hở, “Tôi sẽ chuyển lại cho cậu ta.”

Nói, nâng nước chanh trong tay Tô Yên lên, đưa đến bên miệng cô, “Uống nước trái cây.”

Một loạt động tác, tự nhiên không làm ra vẻ.

Thành công chặn lại lời Tô Yên muốn nói.

Bên trái Khương Nhiên, Diêu Vũ Phi một mình ngồi ở chỗ đó, sắc mặt khó coi gắt gao nhìn chăm chăm Tô Yên.

Tức chi có thể dậm chân.

Đám hồ bằng cầu hữu và Trình Tinh Dương cũng kinh ngạc đến ngây người.

Khương Nhiên... còn có thể có bộ dáng này sao??

Từ sau khi Tô Yên xuất hiện, đôi mắt kia chưa từng rời khỏi cô.

Vừa rồi còn một bộ chán đến chết, lười phản ứng.

Đào mắt đã trở nên không giống như vừa nãy, ai cũng có thể nhìn ra đáy mắt hắt nóng rực và mờ ám.

Hai người bọn họ không coi ai ra gì.

Cái này chỉ khổ những người khác.

Người sáng suốt đều biết, Diêu Vũ Phi sở dĩ tới chính là hướng về phía Khương Nhiên.

Hiện tại bị vắng vẻ ở một bên, cô ta tức giận bùm một tiếng đặt ly rượu nhẹ trong tay xuống bàn.

Trình Tinh Dương cười đứng lên, làm sinh động bầu không khí, “Mọi người cũng đã đến đủ, hát hò ở chỗ này không có ý tứ, không bằng chơi trò nói thật hay mạo hiểm.”

Cậu lên tiếng, tất cả mọi người gật đầu nóng lòng muốn thử tham dự.

Trình Tinh Dương tươi cười, thành công chen vào giữa Khương Nhiên và Tô Yên đang không coi ai ra gì nói chuyện.

Trình Tinh Dương không dám nhìn Khương Nhiên, quay đầu trực tiếp nhìn qua Tô Yên để nói chuyện, “Bạn học Tô Yên, tớ là Trình Tinh Dương.”

“Chào cậu.” Tô Yên ngoan ngoãn nói.

Trình Tinh Dương hơi thả lỏng, “Nói thật hay mạo hiểm, bạn học Tô Yên muốn chơi hay không?”

Ư Ư: Chương sau Khương Nhiên bị hỏi câu gì và câu trả lời chính xác□

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Thiếu niên kiệt ngạo (38)

Tô Yên khẽ liếm khóe môi, nhẹ giọng hỏi: “Chơi vui sao?”

Trình Tinh Dương nghe, đôi mắt tròn lớn, “Chưa từng chơi?”

“Chưa từng.”

Trình Tinh Dương nhanh chóng bình tĩnh lại, thật vất vả bắt được một con cừu con, vậy đương nhiên không thể buông tha!

“Tất nhiên là vui rồi, bạn học Tô Yên tới đây, cùng nhau tới đây chơi.”

Vừa nói Trình Tinh Dương vừa vẫy vẫy tay với Tô Yên.

Tô Yên không lập tức đứng dậy, ngược lại nhìn về phía Khương Nhiên ngồi bên cạnh.

Khương Nhiên nâng mí mắt, bàn tay to lớn kéo cô đứng dậy, không nói gì, cũng đã đưa Tô Yên tới chỗ đám người kia ngồi xuống.

Trình Tinh Dương nguyên bản chỉ muốn lôi kéo Tô Yên tới chơi.

Loại trò chơi nói thật hay mạo hiểm này, Khương Nhiên từ trước tới nay không tham dự.

Không nghĩ tới lần này thế nhưng kiếm lời, chẳng những Tô Yên cũng chơi, cũng kéo được Khương Nhiên vào.

Khương Nhiên vừa lên bàn, đôi mắt của mọi người sáng lên không ít.

Nhìn trái nhìn phải.

Buổi tối hôm nay, là một vở kịch lớn a.

Hai bên Khương Nhiên, một bên là Triệu Nguyệt, một bên là Tô Yên.

Khi trò chơi sắp bắt đầu, Triệu Nguyệt cười mờ ám đối chỗ với Diêu Vũ Phi.

Vậy nên bên trái Khương Nhiên là Diêu Vũ Phi, bên phải là Tô Yên.

Lần này, buổi tối hôm nay ba nhân vật chính đồng thời ngồi xuống.

Trình Tinh Dương cầm một cái đĩa quay, còn có một hộp thẻ. Suy xét thấy Tô Yên là người mới, bèn nói hai câu, “Vì phòng ngừa có người chơi xấu, cho nên lần này, chúng ta chơi cách đơn giản nhất.”

Nói xong, dừng một chút, lại nói:

“Kim đồng hồ màu đỏ này chỉ vào người nào, người đó phải chọn nói thật hay mạo hiểm. Hộp thẻ này, bên trái là nói thật, bên phải là mạo hiểm, tùy tiện rút, công bằng công chính công khai.”

Sau khi nói xong, có người đã gấp không chờ nổi, “Dong dài, quy tắc đơn giản như vậy khẳng định đều hiểu.”

Ngón tay Trình Tinh Dương ấn kim đồng hồ, xoay một cái.

Kim đồng hồ nhanh chóng xoay tròn, thừa dịp lúc này cậu lại nói:

“Vì công bằng, tôi là trọng tài, không tham dự trò chơi, phụ trách xoay kim đồng hồ và rút thăm.”

Khi Tô Yên nhìn thấy nam sinh đầu tiên lựa chọn mạo hiểm, uống một ly rượu trắng ngã rầm xuống mặt đất, cô đã hiểu quy tắc của trò chơi này.

Trò chơi dần dần chơi càng ngày càng hưng phấn, thậm chí múa thoát y đều xuất hiện, Mập Mập trần truồng dựa vào cửa nhảy về mặt ghê tởm.

Trình Tinh Dương sợ Mập Mập tiếp tục làm mọi người ghê tởm, vội vàng xua tay, “Được rồi được rồi, tính mày qua cửa, trở về trở về!”

Sau đó, kim đồng hồ lại tiếp tục chuyển động, lần này kim đồng hồ dừng lại, chỉ vào Khương Nhiên.

Cũng không biết ngày thường Khương Nhiên tạo bao nhiêu nghiệp, vừa thấy người được chọn là hắn, Trình Tinh Dương còn có mấy nam sinh cao hứng thiếu chút nữa trực tiếp nhảy lên.

Trình Tinh Dương và mấy nam sinh nhìn nhau cười mờ ám.

Cậu làm bộ dường như không có việc gì ho khan một tiếng, “Anh chọn nói thật hay mạo hiểm?”

Khương Nhiên nâng nâng mí mắt, giọng nói lười nhác, “Nói thật.”

Trình Tinh Dương rút một tấm thẻ, sau đó nói, “Xin hỏi, bạn học Khương Nhiên có người trong lòng không?”

Lời nói vừa ra, toàn trường an an tĩnh tĩnh, tất cả đều nhìn về phía Khương Nhiên.

Đây là thời điểm quang minh chính đại bất quá a.

Bình thường không dám hỏi, tất cả đều dựa vào lúc này.

Tô Yên cũng tò mò, nghiêng đầu nhìn về phía Khương Nhiên.

Khương Nhiên híp mắt, nhìn lướt qua Trình Tinh Dương.

Trình Tinh Dương trong lòng chột dạ, mắt tự nhiên gãi gãi đầu không dám nhìn Khương Nhiên.

Nửa ngày sau, giọng nói trầm tháo vang lên, “Có.”

Đôi mắt Trình Tinh Dương tỏa sáng, lập tức hỏi: “Là ai?!”

Ngữ khí lười nhác, cười như không cười, “Đó là câu hỏi tiếp theo.”

Tặng ChichiTm1 với đáp án khá chính xác☐

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sùng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Thiếu niên kiệt ngạo (39)

Trình Tinh Dương bị lời nói của Khương Nhiên làm cho nửa vời.

Chẳng những là cậu.

Một bàn cả trai lẫn gái tâm hồn báỉ quái đều bị gọi ra.

Động tác nhất trí nhìn Khương Nhiên.

Khương Nhiên thích một người??!

Đây không phải là quả dưa lớn nhất năm nay?

Vậy người hắn thích sẽ là ai?

Ánh mắt của mọi người nhìn sang hai người bên cạnh Khương Nhiên.

Bên trái là hoa hậu giảng đường được toàn trường công nhận, xinh đẹp cao gầy, hai người đứng cùng nhau, trai tài gái sắc, một đôi hoàn hảo.

Bên phải Tô Yên, xem như em gái hàng xóm ngoan ngoãn, xinh xắn, nhưng ở trong trường học cũng không nổi tiếng, bởi vì người đẹp trong cao trung Đế Đô rất nhiều, nhưng thái độ của Khương Nhiên với cô có vẻ đặc biệt.

Vậy nên ánh mắt của mọi người dao động tới, dao động đi.

Tám phần là một trong hai người này đi?

Vậy rốt cuộc là ai?

Trong suy đoán, khả năng là hoa hậu giảng đường vẫn lớn hơn một chút.

Tin tức về hai người bọn họ cũng không phải ngày một ngày hai.

Còn nữa, ai có thể cự tuyệt tình yêu của hoa hậu giảng đường?

Diêu Vũ Phi dựng thẳng sống lưng, bị lời nói thật của Khương Nhiên làm trong lòng có chút khản trương.

Lúc này, Triệu Nguyệt ngồi đối diện lên tiếng, “Ánh mắt của Khương Nhiên từ trước đến nay vẫn rất cao, bạn gái khẳng định là người tốt nhất. Người bình thường sao có thể vào mắt hắn?”

Khi cô ta nói, khinh bỉ đảo qua Tô Yên.

Lời trong lời ngoài đều mang ý nghĩa... Nữ sinh mà Khương Nhiên thích khẳng định là Diêu Vũ Phi.

Đặc biệt là sau khi cô ta nói xong, Khương Nhiên trầm mặc không nói.

Điều này ở trong mắt mọi người, chính là cam chịu.

Trò chơi vẫn tiếp tục.

Trình Tinh Dương lại xoay kim đồng hồ.

Kim đồng hồ dừng lại, chỉ vào Diêu Vũ Phi.

Vừa thấy người được chọn là hoa hậu giảng đường, mọi người đã bắt đầu ồn ào.

Trình Tinh Dương làm theo quy tắc, “Nói thật hay mạo hiểm?”

Giọng nói Diêu Vũ Phi thanh lãnh, “Mạo hiểm.”

Trình Tinh Dương rút một tấm thẻ ra, “Chọn một người trong số những người ngồi đây hôn trong vòng 1 phút.”

Nói xong, từng tiếng hò hét kích động, còn có không ít người xung phong, “Nữ thần, tuyển tớ, tuyển tớ!!”

“Nữ thần! Nhìn tớ!!”

Mọi người xô đẩy, gương mặt Diêu Vũ Phi hơi hồng. Sau đó, tầm mắt liếc về phía Khương Nhiên ngồi bên cạnh.

Ánh mắt này của Diêu Vũ Phi, người ở đây sao không rõ?

Không ít người làm mặt quỷ với Khương Nhiên, “Khương ca, nụ hôn với nữ thần a.”

“Khương ca! Bánh có nhân từ trên trời rơi xuống, nếu không nhận, bọn em cũng sẽ không buông tha anh!!”

Người xung quanh ồn ào, Diêu Vũ Phi gương mặt đỏ bừng, thân thể chậm rãi nghiêng về phía Khương Nhiên.

Nhìn Khương Nhiên, hắn không nói lời nào.

Hắn cầm một ly nước dựa vào sô pha, uống một ngụm.

Mí mắt buông xuống, tầm mắt lại không chút để ý nhìn Tô Yên.

Vừa vặn, Tô Yên cũng nhìn qua đó.

Hai người đối diện.

Khương Nhiên nâng mắt, đen nhánh một mảnh nhìn không ra cảm xúc của hắn.

Chỉ nghe thấy hắn nói, “Cậu cũng hy vọng tôi hôn cô ta?”

Hắn hỏi quá trắng ra.

Lời này vừa ra, làm tim Diêu Vũ Phi lạnh hơn một nửa.

Tô Yên chớp chớp mắt, “Vì sao lại hỏi tôi?”

Khương Nhiên tới gần cô, ánh đèn tối tăm, không khí mờ ám xuất hiện giữa hai người.

Hắn ghé sát vào lỗ tai cô, giọng nói trầm thấp, “Cậu muốn tôi hôn người khác sao?”

Tô Yên theo bản năng liếm khóe môi, một lát sau mới trả lời, “Không muốn”

Ư Ư: Vì sao bạn Tô Yên lại trả lời là không muốn? □

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Thiếu niên kiệt ngạo (40)

Cô trả lời dứt khoát, cũng không nghĩ nhiều.

Thật sự, bởi vì Tiểu Hoa không ngừng nhắc nhở bên tai, "Ký chủ, cô không muốn, cô không muốn, cô không muốn!!"

Kết quả là, Tô Yên buột miệng thốt ra.

Cô vừa nói xong, đã thấy khóe môi sắc bên của Khương Nhiên cong lên, làm hắn có vẻ càng thêm không chút để ý.

"Nghe cậu."

Giọng nói của hắn mang theo ý cười, tia sáng trong mắt nhanh chóng hiện lên.

Ánh mắt chậm rãi, nhìn quét qua đám người đang xem náo nhiệt, con ngươi mang theo một tia lạnh lẽo.

Bị ánh mắt này đảo qua, mọi người nhất trí ngậm miệng, hoặc là cúi đầu uống rượu, hoặc là kẻ vai sát cánh vội vàng nói sang chuyện khác.

Diêu Vũ Phi ngồi ở chỗ đó, sống lưng cứng đờ, trên mặt đỏ ửng tất cả rút đi, biến thành trắng bệch, trên mặt tất cả là xấu hổ.

Cô ta đã thể hiện trắng ra như vậy, Khương Nhiên lại dùng cách đó, từ chối cô ta trước mặt mọi người.

Cái này làm cô ta phải nhẫn nhịn như thế nào?

Cô ta đột nhiên đứng dậy, sắc mặt khó coi, đi ra ngoài.

Triệu Nguyệt thấy Diêu Vũ Phi đứng dậy ra ngoài vội nói, "Vũ Phi, cậu đi đâu vậy?"

Đáp lại cô ta, là một tiếng đóng cửa.

Mọi người nhất trí nhìn về phía Khương Nhiên, chờ mong phản ứng của hắn.

Nhưng mà người nào đó lại lười nhác dựa vào sô pha, cổ áo hơi mở, rũ mắt, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng mang theo ý cười, làm lệ khí trên người giảm xuống rất nhiều.

Trình Tinh Dương ngồi ở giữa hoà giải, "Tiếp tục tiếp tục, chúng ta tiếp tục chơi."

Vừa nói xong, người bên cạnh nhanh chóng phụ họa, không khí náo nhiệt trở lại.

Không biết chơi bao nhiêu lần, khi kim đồng hồ đồng đưa, dừng lại.

Kim đồng hồ đang chỉ vào Tô Yên.

Đôi mắt Trình Tinh Dương sáng ngời, cậu thở ra một hơi thật sâu. Hứng thú dâng trào...

Xoay cả đêm, xoay cái kim đồng hồ này làm cậu chán muốn chết.

Sở dĩ còn kiên trì, không phải là vì giờ phút này sao??!

Ánh mắt Trình Tinh Dương thẳng tắp có thể coi như là bức thiết nhìn chăm chăm Tô Yên, "Bạn học Tô Yên, lần này, đến cậu."

Tô Yên nhẹ nhàng vén tóc ra sau tai, "Tôi chọn mạo hiểm."

Trong mắt cô cũng mang theo một tia vui vẻ nhìn chăm chăm chồng thẻ kia.

Trình Tinh Dương cầm thẻ của bên mạo hiểm lên, sau đó định rút một cái.

Đột nhiên giọng nói mềm mại của Tô Yên vang lên, "Tôi có thể tự rút thăm không?"

Trình Tinh Dương sững sốt, bàn tay dừng lại, "Đương nhiên."

Cậu đặt chồng thẻ tới trước mặt Tô Yên.

Tô Yên không do dự, duỗi tay rút ra tám thẻ thứ ba từ dưới lên trên.

Sau đó nhìn nội dung trong đó, cười vui vẻ, "Tùy ý lựa chọn ba loại rượu trong menu và uống ba ly."

Cô không có chút buồn rầu nào mà ngược lại, bộ dáng có vẻ rất cao hứng.

Giống như đã biết nội dung của tám thẻ mà mình rút.

Sau đó hứng thú búng búng cầm menu từ trong tay Trình Tinh Dương, "Bloody Mary, Margaret, Singapore."

Ngón tay trắng nõn của Tô Yên chỉ vào ba ly rượu đẹp nhất trên menu.

Tiểu Hoa yên lặng ở trong khuyên tai nghe thấy, sau đó nghĩ tới sự hiểu biết của mình với ký chủ.

Này... Chẳng lẽ ký chủ đã sớm biết trên tám thẻ đó viết cái gì?

Rất nhanh, ba ly cocktail đã được người phục vụ mang lên, đặt ở trước mặt Tô Yên.

Đôi mắt cô lấp lánh nhìn ba ly cocktail đang được đặt trên bàn.

Tặng tetuyetdong2391999 với câu trả lời đúng nhất và nhanh nhất □

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiềm, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Thiếu niên kiệt ngạo (41)

Tô Yên chính cầm ly Bloody Mary lên định uống một ngụm, cuối cùng lại bị một bàn tay cản lại.

Tiếp đó, ly Bloody Mary kia dễ dàng bị cướp mất.

Đôi mắt cô mong chờ nhìn Khương Nhiên. Sau đó nhìn nhìn ly Bloody Mary bị hất cướp mất.

Khương Nhiên dựa vào sô pha, lông mày nhíu lại, "Cậu phải kiêng rượu."

Ngữ khí không thể thương lượng.

Tô Yên nhìn ly Bloody Mary đẹp đẽ kia, hiếm khi phản bác, "Nhưng đây là quy tắc của trò chơi."

Vừa nói vừa duỗi tay, muốn lấy lại ly Bloody Mary.

Lại bị một bàn tay ấn xuống.

Khương Nhiên nhẹ nhàng đóng đưa ly Bloody Mary trong tay, chất lỏng đỏ tươi được đựng trong ly trong suốt càng thêm lấp lánh.

Tiện đà nâng mắt, con ngươi đảo qua Trình Tinh Dương, "Tôi uống thay cô ấy."

Giọng nói vang lên làm Trình Tinh Dương sững sốt, sau đó đối diện với đôi mắt của Khương Nhiên một giây, vội vàng gật đầu,

“Đương nhiên, Tô Yên phải kiêng rượu, cũng có thể tìm người uống thay.”

Nguyên bản Trình Tinh Dương chỉ muốn xem náo nhiệt, nào biết, nhìn nhìn mạng cả bản thân cuốn vào.

Sau đó, ba ly cocktail, đã bị Khương Nhiên uống từng ly từng ly.

Tô Yên nhìn cocktail, lại nhìn Khương Nhiên.

Khi hần định cầm ly thứ ba lên, Tô Yên duỗi tay nắm lấy cánh tay hần, giọng nói mềm mại vang lên, “Tôi cũng muốn uống!”

Ngữ điệu mềm mại, ánh mắt nhìn ly cocktail kia tất cả đều là ngôi sao.

Khuôn mặt Khương Nhiên hơi dịu lại, “Rất muốn uống?”

“Muốn.” Tô Yên gật gật đầu.

Sau đó..., ly cocktail kia vẫn bị Khương Nhiên uống hết dưới ánh mắt chăm chú của cô.

Giây tiếp theo.

Bỗng nhiên một cánh tay mạnh mẽ nắm lấy cổ tay cô, kéo cô về phía hần.

Sau đó cảm bị người kia nâng lên, khoe môi mỏng lạnh lẽo phủ lên đôi môi mềm mại.

Một cổ hương vị mang theo vị Whiskey cùng với bạc hà tràn vào khoang miệng.

Cơ thể Tô Yên ngửa ra sau bị động thừa nhận, “Ngô...”

Chông thế trong tay Trình Tinh Dương roi đầy đất, sống lưng cứng đờ.

Tiếng mọi người hút không khí, mở to mắt đầy mặt khiếp sợ.

Trên sô pha đen, Khương Nhiên ôm Tô Yên, hơn nửa cơ thể đè ép xuống, mang theo sự xâm lược.

Tô Yên cũng bị nụ hôn đột nhiên của hần làm cho ngây ngốc, bị động thừa nhận dựa vào một góc, nhìn kỹ giống như đang bị bắt nạt.

Nụ hôn này giằng co rất lâu, Khương Nhiên mới chậm rãi nhả ra, giữa hơi thở mang theo whiskey lạnh lẽo trộn lẫn với mùi bạc hà, “Ném ra hương vị?”

Giọng nói của hần trầm thấp lười nhác lại quyến rũ.

Tô Yên chớp chớp mắt, trong ánh mắt tất cả là đôi môi của Khương Nhiên.

“Ách... ần.”

Trong khuyên tai, Tiểu Hoa tru lên, “Ký chủ! Cô hôn nam chủ?!”

Ngữ khí này đại khái là quá khiếp sợ.

Khương Nhiên ghé sát vào cô, ngữ khí mờ ám trầm thấp, “Lại ném thử?”

Giọng nói có chút hương vị ân cần dụ dỗ.

Tô Yên nắm chặt góc váy, trong đầu tất cả đều là hương vị của Khương Nhiên và giọng nói của hần.

Tiểu Hoa thân là một hệ thống, nhìn ký chủ của mình không có chủ ý, chặn lại nói: “Ký chủ, lúc này cô phải thẹn thùng chạy ra ngoài, sau đó nam chủ sẽ đuổi theo cô nha ~”

Tiểu Hoa đọc quyển tiểu thuyết ngôn tình mới nhất hot nhất dạy cho ký chủ của mình.

Tô Yên nghiêm túc nghe Tiểu Hoa nói, sau đó đứng lên chạy ra ngoài.

Ư Ư: Yên tỷ ra ngoài gặp được ai□

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Thiếu niên kiệt ngạo (42)

Tô Yên vừa đi, Khương Nhiên nhìn nàng rồi đi đôi mắt hiện lên một tia sáng.

Quay đầu nhìn về phía tất cả mọi người đều đang hóa đá, hần rũ mắt, ngữ khí hoàn toàn không giống lúc nãy, giọng nói lười nhác lại lạnh lẽo, “Tiếp tục.”

Mọi người lập tức quay đầu, cũng không dám hỏi thêm gì vội vàng làm bộ làm tịch tiếp tục bắt đầu.

Khi Trình Tinh Dương khom lưng nhặt lại mấy tấm thẻ rơi trên mặt đất, tay còn đang run rẩy —— kích động.

Trời ạ!

Vừa mới người kia... là Khương Nhiên?

Từ trước đến nay đều chỉ có con gái nhào vào trong ngực hắn, Khương Nhiên lạnh lẽo.

Nào biết lúc này hoàn toàn thay đổi, Khương Nhiên dùng sức thông đồng Tô Yên người ta, còn không biết xấu hổ hôn người ta dọa người ta xấu hổ chạy mất??

Tin tức này nếu truyền tới cao trung Đế Đô, quả thực kinh bạo!

Nguyên bản Trình Tinh Dương và đám hồ bằng cầu hữu đều chỉ suy đoán, có phải Khương Nhiên có ý với người ta không?

Mới có ý tạo cơ hội này để thử xem

Nào biết, Khương Nhiên người này căn bản không thèm che dấu, trực tiếp hôn cô.

Tay Trình Tinh Dương cầm tấm thẻ, cười ha ha hai tiếng, “Tới, tiếp tục tiếp tục. Xem tao này, không cần thận trọng tay.”

Đám người bên cạnh hỗ trợ tiếp lời, một hồi lâu không khí mới náo nhiệt lại.

Tất cả mọi người đều tránh không nói đến chuyện vừa nãy.

Chỉ là càng trốn, mới càng có việc!

Lần này kim đồng hồ chỉ vào Khương Nhiên, hần không nói chuyện, Trình Tinh Dương không dám nói hần.

Cười ha hả duỗi tay, lại tiếp tục xoay kim đồng hồ.

Tô Yên vừa đi, hần cũng lười che dấu, từ trước đến nay hần đều không có kiên nhẫn với mấy thứ này.

Trình Tinh Dương lớn lên từ nhỏ với hần tất nhiên sẽ hiểu, đương nhiên sẽ không động đến hần.

Lại nói nói tới bạn học Tô Yên đã chạy ra ngoài.

Dọc theo lối đi nhỏ đi về phía trước, đi ngang qua toilet, vừa vặn thấy Diêu Vũ Phi từ bên trong đi ra, hai người đụng vào nhau.

Tô Yên lao đảo vài bước lui về phía sau, đỡ tường đứng vững.

Diêu Vũ Phi vốn dĩ đã rất khó chịu, lại thấy người đâm vào mình là Tô Yên, lửa giận trong lòng cuối cùng cũng không khác chế được, “Tô Yên, cô không có mắt?!”

Tô Yên đỡ tường, không lập tức trả lời, mà là quay đầu lại nhìn về phía sau.

Phát hiện hình như không giống như Tiểu Hoa nói, Khương Nhiên cũng không đuổi theo.

Cô làm vậy, Diêu Vũ Phi cho rằng Tô Yên đang khiêu khích mình. Vậy nên lửa giận càng tăng lên, gờ tay lên định tát xuống.

Nhưng mà đột nhiên, như là nghĩ tới chuyện gì đó.

Diêu Vũ Phi cảm đi động nhần tin cho một người nào đó.

Cô ta đánh giá Tô Yên từ trên xuống dưới, “Cô đã gặp Doãn Khôn?”

Tô Yên chớp chớp con ngươi, bởi vì trí nhớ tốt, đặc biệt còn là chuyện xảy ra cách đây không lâu, cô lập tức nhớ tới người dẫn theo một đám côn đồ tới

khieu khich minh.

Sau đó gật gật đầu, “Đã gặp.”

Diêu Vũ Phi hừ nhẹ một tiếng, khoanh tay trước ngực, đi quanh Tô Yên một vòng, sau đó dừng bước, ngoắc ngoắc tay với Tô Yên,

“Đi với tôi.”

Nói xong, đi về phía trước.

Tô Yên đứng ở chỗ đó không động đậy.

Tiểu Hoa nhắc nhở, “Ký chủ, cô gái này không có ý tốt, hừ.”

Chuyện này, tất nhiên cô biết, cho nên, mới không đi theo cô ta.

Vừa nghĩ, Tô Yên xoay người tính toán vẫn nên quay về phòng bao, hôm nay tới ăn sinh nhật người ta, quà còn chưa tặng đâu.

Diêu Vũ Phi không nghĩ tới lời nói của mình lại bị làm lơ.

Giọng nói lập tức truyền tới,

“Không phải cô rất thích Khương Nhiên sao? Chỉ cần cô đi với tôi, tôi sẽ nhường hẳn cho cô!”

Tặng AliceJordan2004 với câu trả lời nhanh nhất và chính xác nhất □

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiềm, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Thiếu niên kiệt ngạo (43)

Tô Yên dừng bước, quay đầu, nghiêm túc nói, "Không cần cậu nhường."

Nói xong dừng lại một lúc, "Tôi đi theo cậu, về sau cậu cố gắng ít xuất hiện trước mặt tôi, được không?"

Cô đặt câu hỏi, nói ra lại làm người tức chết.

Sắc mặt Diêu Vũ Phi xanh mét, nhưng ngấm lại chuyện sau đó, lại cố nén giận, "Được."

Lúc này, Tô Yên mới gật đầu, đi theo sau cô ta.

Tiểu Hoa có hơi kinh ngạc, "Ký chủ, cô đừng đi, cô ta không phải người tốt."

Tô Yên gờ tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuyên tai, nhỏ giọng lầm bầm,

"Không sao cả."

Sau khi nói xong, cô hơi nhíu mày, nâng tay lên xoa xoa trán.

Đau đầu quá.

Quả nhiên, không nên nghĩ nhiều.

Nói xong, lấy một cái kẹo sữa dâu trong túi ra, bóc vỏ, cho vào miệng.

Đi theo Diêu Vũ Phi xuống dưới tầng.

Hai người đảo mắt đã ra khỏi KTV, đi vào một cái hẻm tối tăm gần đó, bên cạnh còn có một cái thùng rác.

Xa hoa truy lạc không chiếu sáng tới nơi này, tối tăm lại bẩn thỉu.

Diêu Vũ Phi đứng ở đầu ngõ, gờ tay đẩy Tô Yên vào bên trong.

Tô Yên lao đảo một bước, sống lưng dán vào trên vách tường.

Diêu Vũ Phi nở một nụ cười lạnh,

"Thật đúng là dễ lừa nha."

Tô Yên đánh giá xung quanh, nghi ngờ, "Vì sao dẫn tôi tới chỗ này?"

Diêu Vũ Phi cười nhạo một tiếng, từng bước một tới gần cô, "Vì sao? Bởi vì muốn cô thân bại danh liệt, sống không bằng chết!"

Khi cô ta vừa nói xong, mười mấy tên lưu manh cầm gậy sắt đã xuất hiện phía sau.

Người cầm đầu là một tên đầu trọc, đeo khuyên mũi, đầy mặt sát khí, "Vũ Phi, là người nào không muốn sống đánh em trai anh vào bệnh viện?!"

Đôi mắt của Diêu Vũ Phi thanh lãnh, duỗi tay chỉ vào Tô Yên, "Doãn Khôn vào bệnh viện là do cô ta gây ra, anh Long, người này giao cho anh."

Kỳ thật Diêu Vũ Phi cũng không biết có phải Tô Yên đánh Doãn Khôn vào bệnh viện không.

Chỉ là muốn bôi nhọ một phen, mượn cơ hội này dạy dỗ Tô Yên mà thôi.

Tên đầu trọc kia đánh giá Tô Yên từ trên xuống dưới, "Cô ta?"

Anh Long nhớ tới bộ dạng của Doãn Khôn trong bệnh viện, nhớ tới lời hắn ta nói.

Sau đó miệng đầy sát khí dò hỏi:

"Cô là Tô Yên?!"

Tô Yên đứng ở chỗ đó, thành thành thật thật gật đầu "Đúng vậy."

Anh Long không nghĩ tới nữ sinh gầy yếu này là Tô Yên, lúc ấy Doãn Khôn đầy mặt hung ác miêu tả, còn tưởng rằng là nhân vật nào lợi hại.

Nhưng mà trong lòng tuy rằng cười nhạo, nhưng vẫn không thể thả lỏng cảnh giác.

Đại khái nữ sinh này đã từng học võ, nếu không muốn đánh 7, 8 người ngã xuống, cũng không phải là chuyện một nữ sinh nhỏ có thể làm được.

Hắn ta giơ tay, gậy sắt đập mạnh vào thùng rác.

Nấp thùng rác lồm vào một lỗ to.

"Mẹ nó, dám đánh anh em của tao, tao sẽ không khách khí chẳng quan tâm là nam hay là nữ!"

Diêu Vũ Phi nhìn tình huống, biết kế hoạch đã thực hiện được.

Cô ta lui hai bước về phía sau, sau đó nở một nụ cười đắc ý, xoay người đi vào KTV.

#Phòng bao KTV #

Khương Nhiên đợi trong chốc lát, Tô Yên còn chưa trở lại.

Cân nhắc, thật sự thẹn thùng?

Đứng lên định đi ra ngoài tìm người.

Vừa mới đi ra ngoài cửa, cửa sổ ngoài hành lang truyền đến một tiếng vang lớn, vô tình quay đầu nhìn lại, ần ần nghe được câu kia,

"Tao sẽ không khách khí chẳng quan tâm là nam hay là nữ."

Hắn lập tức nhớ tới Tô Yên.

Sải bước đi ra ngoài.

Sống lưng Tô Yên dán vách tường, nhìn đối diện khí thế rào rạt

Cúi đầu.

Yên lặng móc ra một cái kẹo, bóc vỏ, ăn.

Ư Ư: Sau khi được Khương Nhiên cứu Yên tỷ có phản ứng/ cảm giác gì??? □

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Thiếu niên kiệt ngạo (44)

Sau đó, chậm rãi lên tiếng, “Doãn Khôn, không nói cho anh biết không nên chọc tôi?”

Giọng nói của cô vẫn mềm mại.

Một nữ sinh như vậy, nhìn từ góc độ nào, đều không giống như một người dã man.

Sẽ chỉ làm người muốn bảo vệ.

Anh Long nheo mắt, đôi mắt bắn ra sự sắc bén “Khẩu khí không nhỏ.”

Nói xong, nâng tay lên ra dấu.

Mười mấy gã lưu manh vây quanh Tô Yên.

Tô Yên nhẹ nhàng cử động tay phải.

Ách... không sức lực.

Cô rũ đầu, có chút uể oải.

Anh Long mặc kệ, trực tiếp nâng gậy sắt lên định đập vào trên người Tô Yên.

Ngay lúc này, bỗng nhiên truyền đến một tiếng hét thảm thiết.

Trong đó một gã lưu manh bị người dùng một chân đạp ngã vào trên thùng rác.

Tô Yên chỉ cảm thấy bản thân đột nhiên được người ôm vào trong lòng.

Tàn ra mùi rượu, còn có lồng ngực nóng rực, chống cái trán của cô.

Ngẩng đầu, nhìn người kia, là Khương Nhiên.

Chỉ nhìn thấy gậy sắt rơi xuống, sắc mặt Khương Nhiên lấy dính một chút lệ khí, ngoại trừ kêu lên một tiếng, trên mặt nhìn không ra biến hóa.

Tiếp đó cô bị một bàn tay ấn đầu ghé vào ngực hắn, chặn tầm mắt.

Tô Yên sững sờ.

Trong thời gian này Khương Nhiên cũng nghĩ mà thấy sợ, hấn thả người ra đánh giá, xem cô có sao không.

Trái tim bởi vì trong lòng khủng hoảng và khẩn trương cuối cùng cũng yên tâm.

Xoay người nhìn người đàn ông đầu trọc đeo khuyên mũi này.

Đuôi lông mày đuôi mắt mang theo sát khí, so với lần đầu tiên Tô Yên gặp Khương Nhiên còn dày đặc hơn.

Sau đó, bỗng nhiên ra tay.

Mấy hiệp, đập một chân, trực tiếp đập anh Long dính vào trên tường.

Nhất cử nhất động không có lười nhác, toàn thân mang theo một cỗ tàn nhẫn, làm người nhìn đã thấy e ngại.

Tô Yên cứng tại chỗ, ngốc ngốc đứng ở góc tường, chớp chớp con ngươi, có chút nghi hoặc.

Cũng không biết qua bao lâu, cô nâng tay lên, giống như có chút tò mò, tay nhẹ nhàng đặt trên ngực.

Trong nháy mắt đó, nơi này đập thật nhanh.

Không biết là bởi vì tiêu hao quá nhiều sức lực, hay là mùi rượu quá nồng, thế nhưng cô lại cảm thấy choáng váng.

Đầu ong ong, thật giống như một chuỗi phản ứng dây chuyền.

Bản thân, đây, bị làm sao vậy?

Trên mặt Khương Nhiên mang theo sắc bén và sát khí, một người đánh với mười mấy người cũng không có chút sợ hãi.

Khi hắn đánh tên cuối cùng ngã xuống đất, khom lưng nhặt gậy sắt lên.

Hung hăng đập vào bụng của anh Long, nhìn anh Long hoàn toàn ngất xỉu, mới bỏ qua, buông lỏng tay.

Lạch cạch, phui tay ném gậy sắt đi.

Tiếp đó, xoay người đi về phía Tô Yên.

Khương Nhiên duỗi tay nắm bả vai Tô Yên, nhìn từ trên xuống dưới, “Có sao không?”

Mày nhăn rất chặt.

Tô Yên vẫn đang ngây ngốc, sừng sốt nhìn hắn.

Tay lại chậm rãi đặt trên ngực mình.

Hắn tới gần, hình như, bệnh trạng vừa nãy, lại tới nữa.

Khương Nhiên nhìn động tác của cô, còn tưởng rằng cô bị đau tim.

Mày nhăn càng chặt, sắc mặt có chút ngưng trọng, “Tôi mang em đi bệnh viện.”

Nói xong, định bế người lên, tính toán đi tới bệnh viện.

Một hồi lâu, Tô Yên phục hồi tinh thần lại, thấy vẻ mặt hắn kiểu người sống chó tới, cô duỗi tay kéo ống tay áo Khương Nhiên. Mềm mại nói, “Tôi không bị thương.”

Khương Nhiên nhìn cô, vẫn có chút không yên tâm.

Cho đến khi Tô Yên khẳng định một câu, “Thật sự.”

Lúc này, trái tim Khương Nhiên mới dần dần bình tĩnh lại.

Vừa nãy thật là dọa chết hắn.

Tặng tetuyetdong2391999 với cái trả lời nhanh nhưút và đúng nhưút□

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiềm, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Thiếu niên kiệt ngạo (45)

Khủng hoảng qua đi, đó là bức bối.

Hắn thả Tô Yên xuống đất, giờ tay nắm chặt cổ tay cô, lệ khí trong ánh mắt còn chưa tan đi.

Vậy nên nhìn qua giống như hung thần ác sát, chẳng sợ hắn rất đẹp trai, nhưng vẫn làm người em ngại, “Ai cho em chạy loạn?”

Hắn càng nói, tay càng nắm chặt cổ tay Tô Yên, “Không biết loại địa phương này rất không an toàn??”

Nói xong, hắn nhìn bộ dạng ngoan ngoãn mềm ẩm của Tô Yên.

Sự ngo ngoe rục rịch trong lòng càng ngày càng mạnh mẽ.

Con người sâu thẳm, nhìn cô thật lâu, “Về sau không cho chạy loạn.”

“Được.” Cô ngoan ngoãn đồng ý.

Khương Nhiên nhìn cô, bỗng nhiên nói một câu: “Lại đồng ý một tiếng.”

Cô chớp chớp con ngươi, “Được... ừm.”

Lời nói vừa ra khỏi miệng, đã bị người lời kéo léo léo một bước, được ôm vào trong lòng ngực.

Sau đó, một cái hôn hạ xuống.

Ngăn lại câu nói của cô.

Không giống nụ hôn quyến rũ lúc nãy trong phòng bao.

Nụ hôn này, có chút ngang ngược bá đạo, cô bị ôm lấy ấn trên vách tường, sau đó bị ngăn chặn.

Tiểu Hoa lại hít một hơi, oa ngẫu nhiên ~

Một nụ hôn kết thúc, Khương Nhiên vươn ngón tay vuốt ve khóe môi của Tô Yên, “Đây là trừng phạt.”

Nhìn cô ngoan ngoãn thừa nhận, cuối cùng cũng không tức giận nữa.

Tô Yên bị hôn cả người đều mềm, chỉ có thể dựa vào hán mới có thể khó khăn đứng vững.

Sau đó, Tiểu Hoa lên tiếng: “Leng keng, cánh sao thứ hai đã sáng lên. Ký chủ còn một cánh sao nữa là hoàn thành nhiệm vụ. Cố lên.”

Còn chưa hiểu ra vừa nãy tim mình đập nhanh là phản ứng gì, vậy nên nhìn qua giống như một con cá mắc người xấu xé.

Một cơn gió lạnh thổi qua, làn váy hơi hơi bay lên.

Hán duỗi tay, không dấu vết đè làn váy của cô xuống.

Hơn phân nửa cơ thể nghiêng về phía nơi ngọn gió thổi tới.

Nhìn cô một hồi lâu còn chưa phản ứng lại, khóe môi sắc bén gọi lên ý cười “Đưa em về nhà trước.”

Nói xong, ôm lấy cô đi đến đường cái, bắt một chiếc taxi.

Chờ taxi tới cửa nhà, Tô Yên mới phục hồi tinh thần lại.

Khương Nhiên thấy cô cuối cùng cũng hồi thần, duỗi tay, xoa xoa tóc cô, “Không có gì muốn hỏi tôi?”

Hán kéo tay cô, không cho cô rời đi. Cơ thể nghiêng về phía trước, cái trán để sát vào trán cô.

Tô Yên chớp chớp mắt, nghiêm túc nói: “Tôi còn chưa hiểu rõ lắm, phải ngẫm lại.”

Đôi mắt Khương Nhiên sáng ngời, vốn cho rằng muốn phí một chút công phu mới có thể làm cô hiểu ra, không nghĩ tới lần này lại rất thông minh.

Trên mặt hán nhiều một tia ý cười, “Được, để em suy nghĩ.”

Tô Yên xuống xe, đi vào trong nhà.

Khương Nhiên ngồi trong xe, nhìn cô quẹo vào ngõ nhỏ.

Lúc này mới xoay đầu, ý cười trên mặt biến mất, nói với tài xế:

“Quay trở lại chỗ cũ.”

Xe khởi động, nhanh chóng chạy đến KTV.

Mười lăm phút sau.

Vẫn là đầu ngõ kia, vẫn tối tăm bản thủ.

Người tên anh Long bị hai nam sinh ấn ở trên tường.

Khương Nhiên xuống xe, Trình Tinh Dương đi tới, “Người ở chỗ này.”

Hắn đứng ở đầu ngõ, nhìn anh Long bị gắt gao ấn ở trên tường, khuôn mặt bị ép tới biến dạng.

Giọng nói lạnh lẽo đến dọa người, “Ai sai khiến.”

Lúc bắt đầu, anh Long mạnh miệng, “Cái gì ai sai khiến! Một đám nhãi ranh, chúng mày chờ đấy!!”

Vừa dứt lời, nam sinh bên cạnh một quyền đập vào bụng gã ta: “Tao đi mẹ mày! Còn không thành thật!”

Khương Nhiên đứng ở đầu ngõ, mí mắt buông xuống, không biết suy nghĩ chuyện gì.

Ư Ư: Khương Nhiên bảo bạn Tinh Dương gọi Yên tỷ là gì? □

P/s: Chỉ chấp nhận đáp án đầu tiên comt thôi nhá □

P/s: Ủng hộ hồ mới của bạn edit dễ thương chăm chỉ nào, hôm nay post chương đầu tiên □

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Thiếu niên kiệt ngạo (46)

Trình Tinh Dương lớn lên từ nhỏ với hắn, vậy không hiểu Khương Nhiên mười phần, ít nhất cũng phải 6, 7 phần.

Vừa nhìn qua...

“Ài, Khương Nhiên, có chuyện gì vui vậy?”

Khương Nhiên ngẩng đầu, nhưong mày, “Rất rõ ràng?”

“Vô nghĩa!!”

Trình Tinh Dương tiến đến trước mặt Khương Nhiên, nghĩ đến Tô Yên vừa được Khương Nhiên tự mình đưa về nhà, cười có hơi ê đê, “Ài, có liên quan tới bạn học Tô Yên?”

Đầy mặt bát quái.

Khương Nhiên vừa nhấc mắt, con ngươi đen nhánh nhìn chăm chăm cậu.

Bị nhìn chăm chăm lâu rồi, Trình Tinh Dương có hơi e ngại, ho khan một tiếng, “Chỉ thuận miệng hỏi chút thôi mà.”

Nói rồi định rời đề tài.

Nào biết, khoe môi Khương Nhiên cong lên, dựa vào ở góc tường, tư thái lười nhác lên tiếng:

“Về sau gọi là chị dâu.”

Trình Tinh Dương trừng lớn mắt, một lúc sau đã cười ha ha, “Ha ha ha ha ha ha”

Cười ngửa tới ngửa lui, như là nhìn thấy trò cười đáng sợ nhất.

Không nghĩ tới, Khương Nhiên cũng có hôm nay!!

Khương Nhiên đạp cậu một chân, ngữ khí mang theo ý cười lười nhác, “Buồn cười như vậy?”

“Lão tử mong ngôi sao mong ánh trăng, rốt cuộc Khương Nhiên cũng yêu đương.”

Trình Tinh Dương đỡ thùng rác, vừa cười vừa nói.

Đột nhiên, hình tượng của Tô Yên trong lòng cậu bay lên một mảng lớn, hơn nữa phá lệ tôn sùng.

Một nữ sinh có thể chán trụ được Khương Nhiên, rất, cường đại.

Khương Nhiên đứng lên, lười phản ứng cậu, đi sang bên cạnh.

Trình Tinh Dương vừa thấy Khương Nhiên đi, vội vàng đuổi theo, “Ai, anh đợi em chút a, dù sao cũng là anh em, nói cho em nghe nào, anh vừa ý cô ấy ở điểm nào?”

Trăng sáng sao thưa, gió lạnh đánh úp lại, bóng đêm nồng đậm.

Lại nói tới Tô Yên đã về đến nhà.

Bởi vì đến giờ đi giúp việc tan làm nên trong nhà chỉ có một mình cô.

Cô ngồi trên sô pha một lát.

Đại khái là đầu hơi rối loạn, lại bởi vì dung lượng não không đủ, nghĩ sẽ đau đầu.

Từ trong túi móc ra một cái kẹo, mùi dâu tây sữa bò nhanh chóng tràn ngập trong miệng.

Một cái, lại một cái.

Mười phút sau, Tiểu Hoa không nhịn được lên tiếng, “Ký chủ đang nghĩ gì?”

“Khương Nhiên.”

Nói xong Tô Yên lại bổ sung thêm một câu, “Tiểu Hoa, ăn kẹo cũng không có tác dụng.”

Trong đầu lại thoáng hiện lên khuôn mặt của Khương Nhiên.

Nhịn không được nuốt tay cầm một cái kẹo sữa dâu, nghĩ sẽ đau đầu.

Nhưng khuôn mặt của hắn cứ xuất hiện trong đầu mình, lại còn không thể khống chế.

Tô Yên không hiểu, chỉ là đi ra ngoài cả đêm mà thôi, sao lại không giống như bình thường rồi?

Vừa nghĩ, thật sự là không vớt ra khỏi đầu được.

Đi tới phòng tắm.

Nguyên bản, cô định tắm rồi đi ngủ.

Chỉ là... ần?

Móc chìa khóa mới mua đáng lẽ ra phải ở trong túi lại không thấy đâu.

Cô tìm một lượt, cuối cùng vẫn là Tiểu Hoa lên tiếng, “Có thể là lúc mở cửa lấy chìa khóa, không cẩn thận bị rơi?”

Cô nghĩ, hình như có khả năng này.

Mặc áo ngủ trắng, tóc có chút ẩm ướt hỗn độn, nhưng làn da của cô rất trắng, vậy nên có vẻ càng thêm thuần tịnh tốt đẹp.

Mở cửa, đầu tiên là tìm xung quanh.

Sau đó đi tới sân.

Tô Yên cẩn thận tìm một lượt, vẫn không tìm thấy.

Đồ kia cũng không phải không thể không có.

Thôi, lại mua một cái.

Nghĩ như vậy, chuẩn bị trở về.

Bỗng nhiên, bên cạnh truyền đến một giọng nói kinh ngạc, “Tô Yên?”

Tô Yên theo giọng nói nhìn qua.

Là một nam sinh, mặc áo sơ mi trắng.

Tặng PiscesSnine với câu trả lời nhanh nhút và chính xác nhút!!!□

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Thiếu niên kiệt ngạo (47)

Cúc áo được cài cẩn thận, dáng người cao gầy, trắng nõn, cặp mắt kia giống như bầu trời đầy sao, làm người nhìn không được đi xem.

Tô Yên trầm mặc trong chốc lát, sau đó nói: “Nguyên Hân Lâm.”

Giọng nói mềm mại nhẹ nhàng, hơn nữa trời đã khuya, mặc áo ngủ, cho người ta có một loại cảm giác năm tháng tốt đẹp mà yên bình.

Một màn này, làm Nguyên Hân Lâm hoảng thần một lúc.

Tiếp đó, phục hồi tinh thần lại.

Ánh mắt của cậu ta chuyển đến ngôi biệt thự mà Tô Yên vừa đi ra.

Ngữ khí của cậu ta có chút khiếp sợ, “Cậu ở đây?”

Tô Yên gật gù đầu, “Ừ.”

Cậu ta lại nhìn Tô Yên thật lâu, ngữ khí có chút không biết làm sao còn có chút tiếc nuối, “Trước kia, cậu chưa từng nói cho tớ biết.”

Tô Yên khẽ liếm khóe môi, “Không quan trọng.”

Nguyên Hân Lâm nghe, ánh mắt phức tạp, nhỏ giọng nói chỉ có mình cậu ta nghe thấy, “Đúng vậy, đối với cậu mà nói, không quan trọng.”

Tiểu Hoa ở trong khuyên tai, bất quá nói, “Ký chủ, nguyên thân thích cậu ta nha, còn tớ tình! Nhưng mà bị cự tuyệt.”

Tô Yên rũ mắt.

Nguyên thân thích Nguyên Hân Lâm.

Rất thích rất thích.

Nhưng mà lúc đó nguyên thân có tình địch, là một đại tiểu thư trong nhà giàu có.

Nguyên thân cảm giác được Nguyên Hân Lâm thích mình, cho nên mới vội vàng tỏ tình.

Nhưng mà, bị từ chối.

Sau đó nghe nói, Nguyên Hân Lâm và nữ sinh kia ở bên nhau.

Có thể cũng là vì chuyện này đã kích, cho nên nguyên thân càng ngày càng trầm mặc, cũng càng ngày càng không thích nói chuyện.

Nguyên Hân Lâm và Tô Yên đều học ở cao trung Đế Đô, hơn nữa còn học cùng năm.

Nguyên Hân Lâm ở lớp 1, phòng học ở tầng 3.

Tô Yên ở tầng 2.

Hai người đều cố ý trốn tránh, cho nên rất ít gặp mặt.

Hiện giờ hai người đột nhiên gặp nhau, Nguyên Hân Lâm cảm thấy rất xấu hổ.

Bất quá Tô Yên có xấu hổ không, cũng không biết.

Tô Yên thấy cậu ta không có gì muốn nói, định về nhà.

Chỉ là cô còn chưa kịp đi, Nguyên Hân Lâm tựa hồ có ý muốn nói thêm hai câu, “Đã trễ thế này, sao cậu còn ra ngoài?”

Tô Yên thành thành thật thật, “Roi móc chìa khóa.”

Ngay sau đó, Nguyên Hân Lâm cười nói tới chuyện của mình, “Tớ tới đây để dạy bỏ tức môn Hóa cho một người.”

Tô Yên gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Nguyên Hân Lâm cũng không biết mình muốn gì, rất muốn nói với Tô Yên vài câu.

“Một tháng sau, tớ sẽ tham gia cuộc thi học sinh giỏi Hóa quốc gia, cậu sẽ cố vũ cho tớ chứ?”

Tô Yên ngẩng đầu.

Tiếp đó hệ thống Tiểu Hoa đột nhiên lên tiếng: “Leng keng, kích phát nhiệm vụ phụ, ký chủ hãy tham gia cuộc thi học sinh giỏi Hóa cùng Nguyên Hân Lâm vào tháng sau.”

Nhiệm vụ thỉnh linh xuất hiện, làm Tô Yên sững sờ.

Sau đó lại nhìn Nguyên Hân Lâm vài lần, nhật nhèo lên tiếng, “Tôi đi về trước.”

Nói xong, quay đầu đi vào trong nhà.

Nguyên Hân Lâm vươn tay, muốn ngăn Tô Yên lại, nhưng nghĩ tới mình lấy tư cách gì?

Cười khổ lắc đầu.

Tô Yên trở lại phòng ngủ ngã xuống giường.

Nhìn không được hỏi, “Tiểu Hoa, cái nhiệm vụ phụ đó là cái gì?”

“Ách... là nhiệm vụ tùy vào thời điểm sẽ kích phát, có thể trợ giúp ký chủ công lược nam chủ nhanh hơn nha ~”

Được rồi, kỳ thật Tiểu Hoa cũng không hiểu, nhiệm vụ vừa nảy rớt cuộc là chuyện thế nào.

Nó tuy rằng là hệ thống, nhưng phần lớn thời gian nó có trách nhiệm làm bạn với ký chủ nha.

Tô Yên lại hỏi: “Vậy về sau cũng sẽ tiếp tục xuất hiện nhiệm vụ phụ sao?”

“Đúng vậy, ký chủ.”

“Được rồi.”

Tô Yên gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Đại khái là có chuyện này phân tâm, chuyện nhớ Khương Nhiên rất nhanh đã bị ném ra sau đầu.

U U: Yên tỷ có đồng ý lời thổ lộ ủa Khương Nhiên không??? Nếu không thì vì sao??? □

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiềm, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Thiếu niên kiệt ngạo (48)

Nguyên Hân Lâm ở ngoài đường đứng yên thật lâu, ánh mắt nhìn phương hướng Tô Yên rồi đi rất phức tạp.

Một lúc lâu sau, mới rời khỏi đây.

Đi chưa được mấy bước, lại dừng chân.

Trên mặt cỏ, ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống, một cái móc chìa khóa hình bông hoa màu trắng lọt vào trong tầm mắt.

Đôi mắt cậu ta chợt lóe sáng, theo bản năng nhìn về phía cửa nhà Tô Yên.

Cậu ta nhớ rõ, vừa nãy Tô Yên nói là ra ngoài tìm móc chìa khóa.

Là cái này sao?

Vừa nghĩ, đã khom lưng nhặt cái móc chìa khóa kia lên.

Móc chìa khóa mới tinh, bên trên còn chưa xé giá.

Cậu ta hơi mỉm cười, đút móc chìa khóa vào trong túi, một bàn tay nắm chặt cặp sách, dọc theo con đường rời đi.

Sáng sớm hôm sau.

Tô Yên vừa mới ra cửa.

Nhìn người trước mắt chớp chớp con ngươi.

Sau khi hai người đối diện một lúc lâu, Tô Yên lên tiếng, “Sao cậu lại tới đây?”

Giọng nói lười nhác trả lời, “Ừ.”

Khương Nhiên dựa vào cửa, mặc đồng phục cao trung Đế Đô.

Hắn rũ mắt, nhìn về phía chân của Tô Yên, “Đỡ hơn chưa?”

“Ách, không đau.” Cô nghiêm túc trả lời.

Khi nói chuyện, Khương Nhiên duỗi tay, cầm lấy cặp sách của cô.

Rất tự nhiên cầm tay cô, “Đi thôi.”

Tô Yên cũng ngoan, hắn nói cái gì chính là cái đó.

Thành thành thật thật đi theo phía sau hắn.

Khương Nhiên nhìn cô, “Không có gì muốn hỏi tôi?”

Tô Yên chớp chớp mắt, “Muốn hỏi cậu chuyện gì?”

Nói xong, bước chân của hai người dừng lại.

Nhìn vào đôi mắt cô, thuần tịnh không nhiễm tạp chất.

Một lúc sau, hắn khom lưng cúi người, để sát vào Tô Yên, khóe môi sắc bén vẽ ra một độ cong.

“Hỏi tôi, vì sao ngày hôm qua hôn em.”

Tô Yên còn chưa có phản ứng gì.

Tâm hồn bất quá của Tiểu Hoa lại hùng hực bốc cháy, “Oa ~~, ký chủ! Cố lên! Thu phục hắn!!”

Tô Yên chớp chớp mắt, theo bản năng cúi đầu, tay cô nhẹ nhàng vuốt ve trái tim của mình, trái tim đang đập nhanh hơn.

Cái loại cảm giác đêm qua, lại xuất hiện.

Hoãn trong chốc lát cô mới thành thành thật thật lên tiếng: “Vì sao tối hôm qua cậu lại hôn tôi.”

Tô Yên hỏi lại, ngược lại làm Khương Nhiên sững sốt.

Duỗi tay nắm chặt cánh tay cô, kéo người vào trong ngực mình, làm hai người càng sát vào nhau.

Nhìn từ xa, cơ hồ thoáng để sát vào, là có thể hôn tới, “Em không biết?”

Ngửi khí mờ ám mang theo một tia ý cười.

Tô Yên khẽ liếm khóe môi.

Giọng nói của Tiểu Hoa rất nhỏ, nhưng đang rất kích động, “Ký chủ, hắn đang tỏ tình với cô nha.”

Tô Yên ngẩng đầu, nhìn Khương Nhiên, “Cậu đang tỏ tình?”

Khương Nhiên nhướn mày, duỗi tay túm lấy nơ bướm trên cổ cô,

“Còn không tính quá ngốc.”

Tô Yên suy nghĩ trong chốc lát, “Tôi cần có thời gian suy nghĩ.”

“Suy nghĩ bao lâu?”

“Ách, bảy ngày.”

Khương Nhiên cười khê, duỗi tay người vào trong ngực, ngữ khí lại rất cứng rắn, “Ba ngày.”

“... Được rồi.”

Cô gật đầu đồng ý.

Chờ đến khi đi tới cao trung Đế Đô, đi vào lớp.

Tiểu Hoa không nhìn được lên tiếng, “Ký chủ, sao cô lại biết trả lời là cần thời gian suy nghĩ?”

Trong suy nghĩ của Tiểu Hoa, đây là lời Tô Yên tuyệt đối không nghĩ ra.

Tô Yên đặt cặp sách lên bàn, ngồi xuống.

Nhỏ giọng nói, “Học từ quyển 《 Kế hoạch theo đuổi vợ của nam thần 》 người đưa ta.”

Không nghĩ tới quyển sách mình đưa cho ký chủ, ký chủ chẳng những nhìn, còn học đi đôi với hành.

Tiểu Hoa vẻ mặt sùng bái, “Ký chủ, thật là lợi hại”

Trên mặt Tô Yên lộ ra một nụ cười nhạt, “Ta biết a.”

Tiểu Hoa: “....”

Ân, ký chủ quả nhiên rất giỏi.

Tặng tuthanhdu với đáp án nhanh và chính xác nhứt!!!□

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Thiếu niên kiệt ngạo (49)

Hết tiết thứ nhất, lớp trưởng Triệu Sâm từ bên ngoài đi vào, đi đến trước mặt Tô Yên, “Tô Yên, thầy Hóa tìm cậu.”

Tô Yên gật gật đầu, “Cảm ơn, tôi đã biết.”

Giọng nói rơi xuống, cô đứng lên, đi ra ngoài.

Vừa đi tới tầng 1, đã nhìn thấy Nguyên Hân Lâm, trong tay cậu ta cầm một quyển đề Hóa.

“Tô Yên.”

Nguyên Hân Lâm đi từ cầu thang khác xuống, nhìn dáng vẻ cũng là tới văn phòng.

Sau đó liền thấy cậu ta hỏi, “Cậu cũng tới văn phòng?”

Bởi vì, thời gian này xuống tầng 1 không phải tới văn phòng giáo viên, thì không còn mục đích khác.

Cô gật đầu, “Ừm”

Đôi mắt Nguyên Hân Lâm sáng ngời, “Vừa vặn, cùng nhau đi.”

Nói xong, hai người sóng vai đi.

Nguyên Hân Lâm chạm vào túi quần của mình, bàn tay nắm chặt bài thi hơi căng thẳng, “Đêm qua, cậu tìm được đồ chưa?”

Tô Yên lắc đầu, “Chưa.”

Khi sắp đi đến cửa văn phòng cửa, Nguyên Hân Lâm dừng bước.

Sau đó từ trong túi móc ra một cái móc chìa khóa, “Cậu nhìn xem, có phải cái này không?”

Tô Yên chớp chớp mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười, “Đúng vậy.”

Lực chú ý của cô ở trên móc chìa khóa, mà lực chú ý của Nguyên Hân Lâm, lại là cô.

Thấy cô nở nụ cười, Nguyên Hân Lâm hoảng thần trong chớp mắt.

Trước kia, chỉ cảm thấy Tô Yên giống như em gái hàng xóm.

Không nghĩ tới, khi cô cười, lại làm người rung động như vậy.

Nguyên Hân Lâm khắc chế tình cảm của mình, đưa móc chìa khóa cho Tô Yên, “Hiện tại, vật quy nguyên chủ.”

Hai người nói chuyện ngoài văn phòng giáo viên.

Một đám nam sinh, vốn phải về lớp, kết quả không biết là ai trong lúc vô tình nhìn thấy Tô Yên.

Lập tức vài người kích động.

“Ai ai ai, là bạn học Tô Yên.”

“Nhưng mà, nam sinh kia là ai?”

“Dù sao không phải Khương ca.”

“Bọn họ đang làm gì?”

“Mắt thường có thể nhìn thấy, nam sinh kia tặng quà cho Tô Yên.”

“Mẹ! Đứa nào không muốn sống nữa? Thọc gậy bánh xe cũng dám thọc ở đây??!”

“Ai ai ai, mày thấy ánh mắt của nam sinh này nhìn bạn học Tô Yên, không giống như là...”

“Cái gì là không giống như là! Kia TMD rõ ràng chính là nhớ thương!”

“Lão từ đi qua đánh cậu ta một trận, làm cậu ta tự biết bản thân mình là ai!”

“Mây bình tĩnh một chút! Khương ca còn chưa nói gì đâu!”

Vừa nói, vài người động tác nhất trí nhìn về phía Khương Nhiên đi cuối cùng.

Khương Nhiên vốn dĩ không chú ý tới, chỉ đi vào trong lớp.

Kết quả, Trình Tinh Dương bên cạnh chạm chạm cánh tay hắn.

“Ai, kia không phải là bạn học Tô Yên sao?”

Vừa nói xong, Khương Nhiên ngẩng đầu lên, tầm mắt đảo qua.

Vừa vặn nhìn thấy, Tô Yên nhận móc chìa khóa của Nguyên Hân Lâm, Nguyên Hân Lâm cười ôn nhu, hai người đi vào văn phòng.

Ánh mắt Khương Nhiên khó lòng nhìn cửa văn phòng giáo viên.

“Nam sinh kia là ai?”

Trình Tinh Dương lắc đầu, “Không quen biết.”

Nói xong, Trình Tinh Dương bị đôi mắt Khương Nhiên đảo qua, vội vàng nói: "Em sẽ điều tra rõ ràng!"

Sự thật chứng minh, có một số việc không biết vẫn tốt hơn, càng biết, càng sốt ruột.

Vốn dĩ, Khương Nhiên cũng không để ý.

Ở chung với Tô Yên lâu như vậy, biết cô trong phương diện tình cảm hơi chậm chạp.

Nhưng, sau khi Trình Tinh Dương cảm tin tức điều tra được nói với hắn, về mặt Khương Nhiên đen sì.

Nghe Trình Tinh Dương đính đạc nói: "Nam sinh kia là Nguyên Hân Lâm, học bá. Nghe nói sẽ tham gia cuộc thi học sinh giỏi Hóa quốc gia."

"Nói điếm quan trọng."

"Điều quan trọng chính là Tô Yên đã từng thích Nguyên Hân Lâm, hình như còn tỏ tình với cậu ta, nhưng mà lúc đó Nguyên Hân Lâm lại ở bên nữ sinh khác."

Sau khi nói xong, Trình Tinh Dương còn chép chép miệng, "Tình cảm của cậu ta còn rất phong phú a."

Ư Ư: Có mấy người được tham gia cuộc thi học sinh giỏi Hóa quốc gia??? □

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiềm, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Thiếu niên kiệt ngạo (50)

Sau khi nói xong, Trình Tinh Dương không nhịn được nghiêng đầu hỏi Khương Nhiên, "Anh và bạn học Tô Yên... không đúng, là chị dâu, sao lại thế này? Không phải là anh tỏ tình người ta còn chưa đồng ý đi?"

Trình Tinh Dương vốn là thuận miệng nói, nào biết một chân đã dẫm phải bom.

Khương Nhiên ngẩng đầu, cả mặt đều mang theo một tia lệ khí không dễ chọc.

Trình Tinh Dương sững sốt, theo bản năng dịch sang một bên, nuốt nước bọt, "Em, em nói đùa thôi, không phải là thật chứ?"

Nói xong, nhìn sắc mặt Khương Nhiên vẫn luôn khó coi.

Trình Tinh Dương trừng lớn mắt, cố nén ý cười.

Ông trời của con, quả nhiên phong thủy luân chuyển a!

Ông trời sẽ phân sự đau khổ cho mỗi người, chỉ là có người đến sớm, có người đến muộn.

Ví dụ như Khương Nhiên, còn không phải là đang đau khổ sao??!

Nữ sinh mình thích, thích nam sinh khác.

Còn có chuyện gì đau khổ hơn chuyện này??

Đương nhiên, cậu cũng không dám bỏ đá xuống giếng, miễn cho bị giết chết.

Chỉ có thể vội vàng trốn đi rất xa.

Lại nói tới Tô Yên đi vào văn phòng giáo viên.

Thầy Hóa vừa thấy Tô Yên tới, đôi mắt sáng ngời, "Tô Yên tới a, mau tới đây!"

Giữa những câu nói, khó nén sự kích động trong lòng.

Tô Yên gật gật đầu, đi qua đó.

Thầy Hoa rút ra một tờ đề, đặt lên trên bàn, "Em tới làm đề này."

Nguyên Hân Lâm đưa đề thi cho thầy Hóa. Trong lúc vô tình nhìn thấy tờ đề kia của Tô Yên.

Là đề thi học sinh giỏi Hóa quốc gia năm ngoái.

Cậu ta cũng làm qua, tương đối khó.

Đặc biệt là hai bài cuối cùng, vẫn không tìm được cách làm.

Cuối cùng vẫn là do thầy gợi ý hai câu, mới có thể nghĩ được một chút.

Tô Yên ngoan ngoãn nhận bài thi, sau đó ngồi xuống ghế làm.

Thầy Hóa cũng sợ mắng tới áp lực cho Tô Yên, không quên khuyên, "Không sao, nếu thật sự làm không được thì bỏ."

"Vâng thưa thầy."

Tô Yên đồng ý, sau đó bèn cúi đầu ngồi làm bài.

Tóc đen rũ xuống, che đi hơn một nửa khuôn mặt cô.

Ánh nắng chiếu vào, chiếu xuống trên người cô, trên bài thi làm Nguyên Hân Lâm ngẩn ra.

Cho đến khi thầy Hóa lên tiếng, Nguyên Hân Lâm mới hồi thần.

"Hân Lâm a, lần này sẽ chọn ra ba người tham gia cuộc thi học sinh giỏi Hóa toàn quốc. Ngoại trừ em, Cố Chi trong lớp em cũng là một người được chọn, lớp trưởng Triệu Sâm lớp Tô Yên, các em đều là hạt giống tốt, tiền đồ không thể biết trước a."

Nguyên Hân Lâm khiêm tốn, "Thầy, thầy quá khen."

Thầy Hóa cũng hơn 50 tuổi, đầu hói hơn một nửa, ánh mặt trời chiếu vào, đầu hói còn có thể phản xạ cả ánh sáng.

"À, đề thi lúc trước đưa em làm thế nào rồi?"

"Còn có thể, nhưng mà khó hơn nhiều những đề ban đầu."

"Ha ha ha, tôi nói với các em, lúc này các em coi như may mắn."

"Ban đầu là thi cả lý thuyết cả thực hành, nhưng lần trước có một học sinh quá khản trương, tổ chất tâm lý không tốt, dụng cụ hóa học bị nổ, học sinh đó còn bị thương nặng. Vì phòng ngừa, bên trên quyết định, năm nay chỉ thi làm đề, không thi thực hành."

Đôi mắt Nguyên Hân Lâm sáng lên, "Thật à?"

"Tôi lừa em làm gì?"

Nói xong, thầy Hóa duỗi tay vỗ vỗ bả vai Nguyên Hân Lâm, lời nói thâm thía, "Những đề này, em lại lấy về làm, hiểu hết tất cả, cũng không sai biệt lắm."

Tặng ChichiTrn1 với đáp án nhanh và chính xác nhất!!!□□□

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Thiếu niên kiệt ngạo (51)

Bọn họ nói xong, thầy Hóa vừa ngẩng đầu, phát hiện Tô Yên đang thành thành thật thật ngồi trên ghế, nhìn bọn họ.

Dọa thầy Hóa giật mình, sau đó dờ khóc dờ cười, "Tô Yên không giải được? Không sao, bỏ bài đấy, chờ làm xong thầy sẽ phân tích cho em."

Tô Yên đứng dậy, giọng nói mềm mại, "Thưa thầy, em làm xong rồi."

Cô vừa nói xong, Nguyên Hân Lâm và thầy Hóa đều kinh ngạc.

Phản ứng đầu tiên của Nguyên Hân Lâm là không thể nào!

Sau đó, nhớ đến trình độ của Tô Yên, cũng hiểu ra.

Đề này đối với người chưa từng được làm đề như Tô Yên mà nói, thật sự là quá khó.

Phòng chừng Tô Yên không biết làm bài nào.

Nguyên Hân Lâm nhìn bộ dáng ngoan ngoãn của cô, trong lòng mềm mại, nhin không được lên tiếng an ủi, “Không sao, cậu đã rất giỏi. Chăm chỉ luyện tập, về sau sẽ tốt.”

Tô Yên liếm khóe môi, không trả lời cậu ta.

Phản ứng hoàn toàn khác với Nguyên Hân Lâm là thầy Hóa.

Sau khi kinh ngạc, trong mắt hiện lên ánh sáng, lập tức nhớ tới Tô Yên chỉ mất 10 phút để làm bài thi hôm trước.

Một ý tưởng không thể tưởng tượng xuất hiện.

“Lấy lại đây thầy nhìn xem!”

Khi nói chuyện còn hơi kích động.

Tô Yên đưa bài thi trong tay qua.

Thầy Hóa nhìn bài làm của cô từ đầu tới cuối.

Một bàn tay khác, cầm đáp án của bài thi này đối chiếu với bài làm của Tô Yên.

Càng xem, tay càng run.

Cuối cùng thầy ngẩng đầu, không thể tưởng tượng, “Tự em làm?”

Tô Yên chớp chớp mắt, “Vâng.”

Đại khái là quá kích động, thế cho nên hỏi một câu không có ý nghĩa như vậy.

Sau đó, thầy Hóa chỉ vào hai bài cuối cùng, “Hai bài này, tại sao chỉ viết công thức cuối cùng, không viết quá trình?”

Tô Yên nghĩ nghĩ, giọng nói mềm mại, “Quá trình có hơi nhiều.”

Cô chưa kịp nói, trong đầu tính toán còn nhanh hơn viết ra.

Thầy Hóa vội vàng kéo Tô Yên kéo trước mặt mình, “Tới đây, viết cho thầy xem xem.”

Tô Yên gật gật đầu.

Viết mấy bước tính toán quan trọng bên cạnh.

Chờ đến khi cô viết xong, Nguyên Hân Lâm đứng bên cạnh đã cứng cả người.

Không thể tin tưởng, càng nhiều.

Cậu ta với Tô Yên, xem như hiểu biết.

Tại sao từ trước tới nay không biết, cô học giỏi Hóa như vậy?

Khi Tô Yên viết xong, thầy Hóa cũng lười đối chiếu, trực tiếp kích động cầm lấy tay Tô Yên.

“Em, em có đồng ý tham gia cuộc thi học sinh giỏi Hóa quốc gia tháng sau không?”

Tô Yên chớp chớp mắt, duỗi tay, đẩy tay thầy Hóa ra, không dấu vết duy trì khoảng cách.

Cô không thích người khác đột nhiên tới gần.

Bất quá lúc này thầy Hóa chỉ để ý cô có đồng ý không, còn những việc nhỏ không đáng kể, nào rảnh để chú ý?

Nửa ngày sau, cô lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, “Được ạ.”

Vừa nghe thấy cô đồng ý, sắc mặt thầy Hóa đột nhiên tỏa sáng.

Nhìn qua giống như trẻ thêm vài tuổi.

Có thiên tài như Tô Yên, lần này giải nhất còn có thể chạy trốn??!

Hai người đi ra văn phòng giáo viên.

Nguyên Hân Lâm khắc chế nỗi lòng của mình, lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, “Từ trước tới nay tớ không biết, cậu lại giỏi Hóa như vậy.”

Tô Yên nâng mắt, chớp chớp con ngươi, “Bình thường.”

Cô không cảm thấy có cái gì, ngoại trừ... vừa nãy làm bài đầu có hơi đau.

Vừa nghĩ vừa móc một cái kẹo sữa dâu từ trong túi ra.

Bóc vỏ, cho vào miệng.

Vị dâu tây sữa bò tràn ngập trong khoang miệng...

Ư Ừ: *Khương Nhiên tặng cho Yên tý món quà gì nào???* □

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Thiếu niên kiệt ngạo (52)

Đôi mắt Nguyên Hân Lâm chợt lóe sáng, đề thi trong tay cậu ta cơ hồ bị nắm chặt.

“Cho nên lúc trước, cậu cố ý không nói cho tớ cậu học giỏi như vậy sao?”

Tô Yên ngốc trong chớp mắt.

Cậu ta nói những từ đó, cô đều hiểu, nhưng kết hợp lại thì cô không hiểu lắm.

Nghiêng đầu nhìn về phía hắn, nghi hoặc, “Cậu muốn nói gì?”

Nguyên Hân Lâm bị ánh mắt thuần tịnh của cô nhìn chằm chằm, cảm thấy tâm tư của mình thật xấu xa.

Cậu ta cười nói, “Tớ muốn nói, lúc trước cậu tỏ tình với tớ, là nghiêm túc đúng không?”

Tô Yên nhìn Nguyên Hân Lâm, không thể hiểu vì sao cậu ta lại đột nhiên hỏi vấn đề này.

Bởi vì trong kí ức của cô, Nguyên Hân Lâm từ chối nguyên thân.

Nhưng lúc trước nguyên thân tỏ tình với cậu ta, hắn là nghiêm túc

Nghĩ quá nhiều, làm cô đau đầu.

Lông mày nhẹ nhàng nhíu lại, cúi đầu xuống.

Tinh tế nhấm nuốt kẹo sữa trong miệng.

Trong mắt Nguyên Hân Lâm có một chút chờ mong, cậu ta đang đợi Tô Yên nói.

Nhìn thấy cô trầm mặc.

Nhịn không được lại tới gần hỏi một câu. Ngực khí thả lỏng lại, làm người không đề phòng.

“Lúc trước cậu tỏ tình với tớ, là nghiêm túc đúng không?”

Tô Yên còn chưa nói, giọng nói của Tiểu Hoa đã nhanh chóng vang lên, “Ký chủ, cô nên trả lời là không phải.”

Tiểu Hoa nghiền cứu Nguyên Hân Lâm một hồi lâu, tổng cảm thấy các thông tin của người này rất giống nam phụ ác độc.

Bây giờ ký chủ ngây thơ như vậy, nếu như bị người ta lừa, chắc chỉ biết ngồi khóc.

Trong miệng tràn ngập mùi dầu tây và mùi sữa, ngẩng đầu đang định trả lời.

Đột nhiên bên cạnh có một giọng nói chen vào, “Tô Yên.”

Ngữ khí lười nhác mang theo một chút khó chịu có thể rõ ràng nghe ra được.

Nghiêng đầu nhìn lại, Khương Nhiên không biết khi nào xuất hiện trên hành lang.

Cũng có lẽ... hắn vẫn luôn ở đó.

Tô Yên nghiêng đầu nhìn về phía Khương Nhiên, trên mặt lộ ra một nụ cười mềm mại ấm áp.

Mái tóc mềm mại, nụ cười thuần tịnh, làm Nguyên Hân Lâm ngây người.

Cô không quan tâm Nguyên Hân Lâm, đi về phía Khương Nhiên.

Tô Yên còn chưa nói chuyện, Khương Nhiên đã cúi người, nhìn thoáng qua chân cô.

“Chân thế nào?”

Sau khi nói xong, lại liếc nhìn Nguyên Hân Lâm đứng bên cạnh,

“Có thể đứng nói chuyện với người không liên quan lâu như vậy, xem ra cũng không có vấn đề gì lớn.”

Cô khẽ liếm khóe môi, chớp chớp mắt.

Sao cô lại cảm thấy... Khương Nhiên nói chuyện kì quái?

Nhẹ nhàng nói: “Bạn làm sao vậy?”

Sau khi nói xong, thấy trên trán hắn đầy mồ hôi, giống như đã chạy rất lâu.

Cô móc khăn tay màu trắng của mình ra, sau đó đặt vào tay hắn.

Không cần nhiều lời, lại làm tâm tình buồn bực bực bội của Khương Nhiên lập tức trở lại bình thường.

TMD.

Vừa từ bên ngoài về, không nghĩ tới Tô Yên đang đứng nói chuyện với nam sinh này ở hành lang.

Đến gần một chút, vừa nghe đã thấy bực bội.

Vậy nên lúc nói chuyện với cô, cũng không đúng mực.

Khương Nhiên nắm chặt khăn tay của cô, lệ khí trong mắt biến mất, đuôi lông mày đuôi mắt đều mang theo ý cười.

Ngữ khí lười nhác: “Chìa khóa nhà em đâu?”

“Àn? Ở đây.”

Tô Yên ngoan ngoãn móc ra chìa khóa trong túi.

Trước khi vào văn phòng, cô đã treo móc chìa khóa vào.

Sau đó, thấy hắn duỗi tay cầm lấy, tháo móc chìa khóa kia xuống, lấy một cái móc chìa khóa hình kẹo sữa dầu ra.

Không chút do dự móc vào chùm chìa khóa của cô.

Hắn đưa lại chìa khóa cho Tô Yên, trong tay cầm cái móc chìa khóa hình bông hoa kia.

“Làm trao đổi, cái này tôi sẽ cầm lấy.”

Tô Yên nhìn móc chìa khóa hình kẹo sữa dầu trong tay.

Lại nhìn nhìn móc chìa khóa hình bông hoa trong tay hắn.

Tặng ntthaonhii02 với câu trả lời nhanh nhất và chính xác nhất!!!□

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trờì* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Thiếu niên kiệt ngạo (53)

“Em, em...”

Trong khuyên tai, hệ thống Tiểu Hoa phát điên, “A a a a a, cái kia là em chọn, em chọn, ký chủ!! Em chọn!!”

Nhưng mà lực chú ý của Tô Yên lại không ở móc chìa khóa, mà là ở khăn tay của cô.

Cô... đưa cho Khương Nhiên để hắn lau mồ hôi.

Dùng xong rồi, phải trả lại cho cô.

Tại sao, lại cho vào trong túi áo?

Tô Yên đưa khăn tay cho Khương Nhiên, sao hắn nữ dùng?

Sớm đã gấp lại cho vào trong túi áo.

Tô Yên hơi hé miệng, giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa mềm mại:

“Khăn tay của tôi cậu...” còn chưa trả cho tôi.

Nói còn chưa dứt lời, đã bị hắn duỗi tay giữ chặt, “Vào lớp đi.”

Tô Yên gật gật đầu.

Đúng, thiếu chút nữa thì quên.

Hắn cầm tay Tô Yên, đưa cô tới cầu thang.

Xuyên thấu qua cửa sổ, tất cả học sinh tầng 1 đều thấy rõ ràng.

Đương nhiên, bạn học Nguyên Hân Lâm cũng thấy rõ ràng.

Sắc mặt kia... Có chút khó coi.

Nhưng mà từ trước tới nay cậu ta đều rất giỏi nhẫn nhịn, nhanh chóng điều chỉnh sắc mặt.

Đang định về lớp, kết quả vừa đi tới cầu thang, đã Khương Nhiên cản lại.

Lúc này, Khương Nhiên cũng không còn bộ dáng lười nhác để nói chuyện như lúc nãy.

Nheo mắt đánh giá Nguyên Hân Lâm, ngữ khí nghiền ngẫm, “Người nào có thể chạm vào, người nào không thể chạm vào, phải suy nghĩ cho thật kỹ.”

Dừng một chút, lại nói: “Cậu cảm thấy sao? Bạn học?”

Nguyên Hân Lâm nhìn hắn, gắt gao nắm chặt đề thi.

Chậm chạp không lên tiếng.

Người này là Khương Nhiên.

Cậu ta biết.

Phải nói, cao trung Đế Đô không có người nào không biết.

Tự nhiên, trong lòng vẫn cảm thấy hơi sợ hãi.

Nhưng càng như vậy, Nguyên Hân Lâm càng không cam lòng.

Cậu ta trầm mặc thật lâu.

Khương Nhiên khẽ cười một tiếng, nâng tay vỗ vỗ bờ vai cậu ta.

Đã nói như vậy, nếu còn không biết điều, vậy không thể trách hấn.

Nói xong, đi về lớp của mình.

Nguyên Hân Lâm đứng ở cầu thang thật lâu, sự không cam lòng càng ngưng tụ càng nhiều.

Nếu, không có Khương Nhiên, cậu ta chỉ 5 phần muốn có được Tô Yên, vậy hiện tại, là nhất định phải được!

Khương Nhiên uy hiếp thì có thể làm gì?

Người Tô Yên thích là cậu ta Nguyên Hân Lâm mà không phải Khương Nhiên!

Nghĩ như vậy, trong lòng đã thoải mái hơn một chút.

Mới vừa trở về chỗ, bạn ngồi cùng bàn đã thò qua, “Tô Yên a, cậu không phát hiện hôm nay Diêu Vũ Phi không đi học.”

Tô Yên quay đầu lại nhìn thoáng qua, chỗ ngồi của Diêu Vũ Phi không có ai, sách vở cũng không thấy.

Nghi hoặc “Vì sao không đi học?”

“Nghe người ta nói, chuyển trường. Chẳng những là Diêu Vũ Phi, Doãn Khôn cũng thôi học.”

“Thật là kỳ quái, hai người này ngày hôm qua còn bình thường mà? Một đêm trôi qua đã đi rồi.”

Nghe bạn ngồi cùng bàn lẩm bẩm lâu bầu, Tô Yên không nói nữa.

Từ trước tới nay cô không bao giờ đặt lực chú ý lên những người không liên quan.

Đi hay ở lại không liên quan gì đến cô.

Bởi vì đối với cô mà nói, không sao cả a.

Nhưng mà hệ thống Tiểu Hoa tựa hồ còn đang khóc nháo vì móc chìa khóa, “Ô ô ô ~ ký chủ, móc chìa khóa kia, rất đẹp, đẹp hơn cái kẹo này nhiều!!”

Tô Yên vốn dĩ muốn an ủi nó, vừa mở miệng, đã nói suy nghĩ của mình, “Ách..., ta thích móc chìa khóa kẹo sữa dâu.”

“A a a a, ký chủ, ngài bất công!”

“Không phải bất công, là sự thật.”

Tô Yên nghiêm túc trả lời.

Làm Tiểu Hoa ngoại trừ khóc, không nói thêm được gì.

Ư Ư: Thế giới sau anh nhà là ai??? □

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Thiếu niên kiệt ngạo (54)

Từ hôm vào căn phòng, một tuần sau luôn được gọi vào văn phòng của thầy để làm đề.

Đi vào là có thể nhìn thấy có bốn học sinh ngồi trên ghế cúi đầu yên lặng làm bài.

Lại một tuần, thời gian tới cuộc thi càng ngày càng gần.

Thầy Hóa cũng rất sốt ruột, vậy nên trực tiếp bảo bọn họ sau khi tan học tới văn phòng học thêm 1 tiếng.

Buổi chiều sau khi tan học.

Vẫn là ở văn phòng, bốn học sinh được chọn đang cúi đầu làm bài.

Hai mươi phút sau

Tô Yên khẽ liếm khóe môi, ngẩng đầu nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Bài thi của cô cơ bản đã làm xong, chỉ còn lại bài cuối cùng còn chưa viết.

Tô Yên rất ngoan, thầy Hóa nói lúc nào tới học thêm cô cũng tới.

Tuy rằng... mỗi lần học thêm cũng không có tác dụng gì với cô.

Mà thời gian cô làm xong một đề cũng càng ngày càng dài.

Cũng không phải đề thi càng ngày càng khó, là bởi vì làm xong cũng không được về.

Hơn nữa mỗi lần ba người còn lại chưa làm xong, cô đã giải được bài khó nhất, Tiểu Hoa nói, như vậy dễ dàng kích lòng tự tin của người khác, cho nên lại thả chậm tốc độ.

Tô Yên ngồi trên ghế phát ngốc, lại qua mười lăm phút.

Một giọng nữ ôn nhu vang lên: “Em làm xong.”

Người nói nhìn về phía Tô Yên, nhìn thấy cô chưa làm xong, trong mắt hiện lên một tia sáng chiến thắng.

Nữ sinh này là Cố Chi.

Nghe thầy Hóa nói, là người đứng đầu trong lớp Nguyên Hân Lâm.

Tham gia cuộc thi, cao trung Đề Đô được chọn ba người.

Ban đầu đã lựa chọn xong, đó là Cố Chi, Nguyên Hân Lâm, còn có Triệu Sâm.

Nào biết, gần một tháng lại có thêm Tô Yên.

Thêm một người, là có một người không được đi thi.

Ngoại trừ Tô Yên ba người còn lại đều cạnh tranh kịch liệt.

Bỗng người bọn họ học thêm hai tuần, Cố Chi là lần đầu tiên làm xong trước Tô Yên.

Đối với Cố Chi mà nói, chuyện này còn vui mừng hơn cả khi có quà.

Tô Yên nghe thấy tiếng nói, phục hồi tinh thần lại, tầm mắt chậm rãi nhìn về phía Cố Chi.

Hai người đối diện.

Cố Chi hơi mỉm cười với Tô Yên, làm người cảm thấy nữ sinh này rất tốt đẹp.

Cố Chi trang điểm, khi nói chuyện làm cho người ta cảm thấy rất giống Tô Yên.

Mái tóc đen dài đến vai, khuôn mặt nhỏ tinh xảo, loại hình làm người muốn che chở.

Hơn nữa nói chuyện rất ôn nhu.

Nếu không quen biết, dễ dàng làm người hiểu lầm Tô Yên và Cố Chi là hai chị em.

Chi là, con sóng ngầm kích động giữa hai người, từ ngày đầu tiên gặp mặt, chưa từng dừng lại.

Ách... cũng có thể là Cố Chi đơn phương cạnh tranh.

Cố Chi chậm rãi mở miệng, giọng nói như làn gió mùa xuân, “Hôm nay nhanh hơn cậu một chút.”

Trên má lộ ra một nụ cười đáng yêu.

Tô Yên lấy một cái kẹo sữa dâu ra, bóc vỏ ăn.

Sau đó ngoan ngoãn gật đầu, “Ừ.”

Chỉ chốc lát sau, thầy Hóa đã đi tới.

Nhìn thấy bốn người làm bài cũng đã gần xong, đặt đáp án xuống, “Làm xong rồi thì đối chiếu đáp án.”

Khi nói, sắc trời bên ngoài có chút âm trầm, có vẻ sắp mưa.

Lực chú ý của Tô Yên căn bản không ở trên đề thi, mà là ở sắc trời bên ngoài.

Không mang ô.

Tặng ngocha31197 với đảo án nhanh nhút và chính xác nhút!!!□

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Thiếu niên kiệt ngạo (55)

Chỉ hy vọng, có thể kết thúc sớm, sau đó về nhà.

Thầy Hóa đi đến bên cạnh Tô Yên, nhìn thấy Tô Yên chưa làm xong bài thi, trên mặt có một tia kinh ngạc.

Không, phải nói ngạc nhiên, còn có một chút... vui vẻ??

Tuy rằng thân là một giáo viên, thấy vậy rất không đúng.

Nhưng, học sinh của mình từ khi làm đề đến nay, chưa từng sai một lần nào.

Làm một người giáo viên như ông không có đất dụng võ cũng ghen muốn chết a.

Cố Chi đối chiếu rất nhanh đã xong.

Điểm tối đa.

Điểm của Nguyên Hân Lâm và Triệu Sâm cũng không tồi, bài cuối cùng làm được hơn một nửa.

Thầy Hóa đứng bên cạnh Tô Yên, cầm bài làm của cô, cau mày giả vờ nghiêm túc.

“Bài này tuy rằng là kiểu bài mới năm nay mới thêm vào, nhưng cũng không khó, ngày hôm qua đã giảng cho các em một bài, thầy chỉ thay đổi mấy số, dựa vào bài hôm qua cũng làm được.”

Thầy Hóa vừa nói vừa cầm bài của Cố Chi, chữ viết tinh tế, phương trình viết cũng chính xác, khen ngợi một câu, “Nếu giữ vững phong độ này, chắc chắn sẽ lọt vào top 10.”

Cố Chi trên mặt hiện lên một nụ cười vui vẻ, “Cảm ơn thầy ạ.”

Tiếp đó, thầy Hóa lại nói với Nguyên Hân Lâm và Triệu Sâm vài câu.

Nhìn thấy hai người hiểu ra, cúi đầu làm bài, lực chú ý quay lại trên người Tô Yên.

Phải biết rằng, ông rất coi trọng Tô Yên a.

Tô Yên chính là bảo bối.

Giải nhất cuộc thi này có thuộc về cao trung Đế Đô hay không, dựa vào em ấy!!

Ông suy nghĩ một lát, cảm thấy vẫn không thể đá kích Tô Yên, lỡ như quá khắt khe, không điều chỉnh được tâm tình, đến hôm đi thi lại không làm được.

Vị giáo viên nghiêm khắc nhất cao trung Đế Đô, ngồi bên cạnh Tô Yên, vẻ mặt ôn hòa, “Tô Yên, bài này cũng không khó, em chỉ cần biết chất màu vàng và muối a-xít phốt-pho-ríc là...”

Tô Yên thấy thầy Hóa bắt đầu định giảng, cô nhìn sắc trời càng ngày càng âm trầm, mềm mại lên tiếng đánh gãy, “Thưa thầy, đề này không có đáp án.”

Cô vừa nói, làm thầy Hóa ngạc nhiên dừng lại.

Thầy Hóa còn chưa nói gì, Cố Chi bên cạnh đã giành trước, “Không thể nào không có đáp án, đáp án tham khảo ở chỗ này, tớ cũng đã giải được.”

Giọng nói vẫn ôn nhu, nhưng ngữ khí kiên định.

Tuy Cố Chi nhìn qua nhu nhược, nhưng trên thực tế là một người có lòng tự trọng mạnh mẽ.

Được đứng đầu lâu rồi, bỗng nhiên xuất hiện Tô Yên, không cần tốn nhiều sức đã giành được sự chú ý của mọi người.

Trong lòng không cam lòng.

Cho nên cô ta liều mạng làm bài, vì một ngày có thể vượt qua Tô Yên.

Mà sự thật chứng minh, sự nỗ lực của cô ta có tác dụng.

Hôm nay, cô ta đã thành công vượt qua Tô Yên.

Nhưng mà Tô Yên lại nói như vậy, là bởi vì bị cô ta vượt qua sao?

Trong lòng Cố Chi có một tia sung sướng.

Cũng nên để cậu ta ném thừ, loại cảm giác bị đánh bại.

Tô Yên rũ mắt, không cãi cò.

Chỉ cầm bút, gạch một câu trên đề bài, “Chỗ này không phải là AN, mà là CO₂. Nếu không vĩnh viễn không tính được.”

Đề bài sai, sao có thể giải ra đáp án?

Thầy Hóa cảm đi cẩn thận nghiên cứu một lần.

Mười phút trôi qua, sắc trời bên ngoài càng âm trầm, giống như giây tiếp theo sẽ đổ mưa.

Ư Ư: Điền vào chỗ trống□

“Thưa thầy, thầy rất muốn em tham gia cuộc thi này phải không?”

“Đương nhiên.”

“Vậy em có thể khẳng định, nếu...”

P/s: Những thím nào đã đọc cv không được spoil và spoil tui cũng không tính là đáp án đúng nhé□

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiềm*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Thiếu niên kiệt ngạo (56)

Sau khi nói xong, Cố Chi sốt ruột lấy bài thi trong tay thầy Hóa cẩn thận nghiên cứu.

Mây nhú chặt sắc mặt không quá đẹp.

Tô Yên thỉnh thoảng nhìn sắc trời bên ngoài, khẽ liếm khóe môi, đứng dậy, “Thưa thầy, em đã làm xong bài, có thể đi về chưa ạ?”

Tiểu Hoa ở trong khuyên tai, lên tiếng: “Ký chủ, nam chủ đại nhân nói muốn tới đón ngài a, ngài sẽ không phải đợi mưa về.”

Tô Yên sợi tóc rũ xuống, gương mặt trắng nõn đôi mắt thuần tịnh, làm người cảm thấy tốt đẹp.

Nghe thấy cô nói, thầy Hóa ho khan một tiếng, cũng không quan tâm đề bài nữa.

“Còn có một việc, muốn thương lượng với các em một chút.”

Khi nói, người thầy từ trước đến nay vẫn nghiêm túc, trên mặt xuất hiện một tia rỏ rẩm, “Còn mười ngày nữa là đi thi, bốn người các em, chỉ có ba người được dự thi.”

Ông nói đến đây, bàn tay Cố Chi nắm chặt.

Tiếp đó, thầy Hóa nói tiếp, “Nhìn thành tích ngày thường của các em, Tô Yên và Triệu Sâm tôi sẽ chọn hai em đi dự thi, như vậy... còn một người nữa.”

Ánh mắt đảo qua Cố Chi và Nguyên Hân Lâm, “Hai em..”

Khi nói chuyện, muốn nói lại thôi.

Bàn tay Cố Chi nắm chặt tờ bài thi kia, giọng nói mềm nhẹ, “Thầy, thầy nói đi, dù là kết quả thế nào, bọn em đều có thể chấp nhận. Chỉ cần thầy công bằng.”

Cuối cùng cô ta bỏ thêm một câu, làm thầy Hóa có chút không vui.

Vậy nên thầy Hóa không lên tiếng, mà xoay người nhìn về phía Tô Yên và Triệu Sâm, “Mấy em cũng làm đề với nhau lâu rồi, cũng biết trình độ của hai bạn kia, hai em cảm thấy, ai giỏi hơn?”

Ánh mắt Triệu Sâm dao động, từ Nguyên Hân Lâm lại tới Cố Chi.

Hơi hé miệng, “Cố Chi giỏi hơn một chút.”

Cố Chi thấy thế, trong lòng buồn lòng, biết mình đã có 8 phần được chọn.

Nguyên Hân Lâm bên cạnh vẫn không lên tiếng, nhưng trong mắt cũng có chút không cam lòng.

Ánh mắt thầy Hóa dời về phía Tô Yên vẫn đứng dậy muốn đi về.

Cũng không biết vì sao, người vẫn luôn ngoan ngoãn nhất, trầm ổn nhất như Tô Yên, lại muốn đi về sớm?

Là bởi vì bên ngoài trời mưa, sợ bị ướt?

“Tô Yên cảm thấy thế nào?”

Ánh mắt Tô Yên từ sắc trời âm trầm bên ngoài quay lại.

Ánh mắt nhìn Cố Chi và Nguyên Hân Lâm một lần.

Mềm mại nói: “Em chọn Nguyên Hân Lâm.”

Nguyên Hân Lâm bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt sáng ngời, cậu ta nhìn về phía Tô Yên, trong mắt có thêm những cảm xúc phức tạp.

Cố Chi vừa mới ngồi xuống, bỗng nhiên đứng lên.

Đối diện Tô Yên, giọng nói ôn nhu, nhưng là có thể nghe được trong giọng nói của cô ta có sự nôn nóng và bất mãn, “Thực lực của tôi, rõ như ban ngày. Cậu không thể vì có quan hệ tốt với Nguyên Hân Lâm, mà lựa chọn cậu ấy.”

Tô Yên nhìn về phía thầy Hóa, ông còn đang rỏ rẩm, nhìn đáng vẻ còn muốn ở chỗ này ngốc thêm 10 phút.

Cô nhẹ nhàng nói: “Thưa thầy, thầy rất muốn em tham gia cuộc thi này phải không?”

Thầy Hóa ngẩng đầu, “Đương nhiên.”

“Vậy em có thể khẳng định nói cho thầy, nếu Nguyên Hân Lâm không tham gia cuộc thi này, em cũng sẽ không tham gia.”

Cố Chi rút cuộc không nhịn được nữa, tức đến nổi sắc mặt xanh mét, “Tô Yên! Cậu thật quá đáng!”

Tô Yên khẽ liếm môi, không quan tâm Cố Chi.

Nhìn thầy Hóa tiếp tục nói: “Thầy còn muốn tiếp tục suy nghĩ sao?”

Thầy Hóa nhìn Tô Yên, lại nhìn Cố Chi, cầm một tờ danh sách ra.

Tặng langtrulinh với đáp án nhanh và chính xác nhứt!!!□

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sùng Lên Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Thiếu niên kiệt ngạo (57)

Sau đó viết ba chữ Nguyên Hân Lâm vào trên danh sách.

Cố Chi lập tức đỡ đỡ ngồi xuống ghế.

Tất cả nỗ lực của mình, bởi vì một câu của Tô Yên, sụp đổ.

Nguyên Hân Lâm nhìn Tô Yên, đôi mắt sáng lên, muốn đi qua đó nói chuyện với cô.

Lại thấy Tô Yên không ở lại, đeo cặp sách xoay người đi ra ngoài.

Sắc trời, càng âm trầm

Cô vừa ra khỏi văn phòng, đã bị một cánh tay mạnh mẽ kéo tới góc khuất trên hành lang.

Sau đó chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, cô bị ép vào vách tường.

Khuôn mặt của Khương Nhiên, ánh mắt mang theo lệ khí, mắt phượng hơi hơi híp lại.

Hai người đối diện.

Khóe môi sắc bén giờ phút này có vẻ có chút lạnh lùng.

Ngữ khí lười nhác rõ ràng có thể thấy được sự tức giận, “Tô Yên.”

Tô Yên chớp chớp mắt, không phản kháng, cũng không nói chuyện.

Khương Nhiên dựa sát vào cô, đôi mắt nheo lại, “Có phải đã quá cứng chiều em, nên em càng ngày càng to gan?”

Nguyên Hân Lâm từ văn phòng đi ra, thấy tình cảnh như thế, nhú mày.

Đi qua đó lên tiếng: “Bạn học Khương Nhiên cậu đối xử với Tô Yên như vậy, có suy nghĩ tới cảm nhận của Tô Yên không?”

Khương Nhiên nghiêng đầu, giọng nói mang theo lạnh lẽo và lệ khí, “Cút.”

Hắn giống như một con sư tử sắp tức giận, một khi có người tới gần, toàn bộ đều phải gặp chuyện.

Tong lòng Nguyên Hân Lâm có chút e ngại.

Cứng đờ tại chỗ.

Lúc này, không biết từ cái góc xó xỉnh nào, Trình Tinh Dương và học sinh của lớp Khương Nhiên đi ra.

Bàn tay Trình Tinh Dương vỗ vào trên vai Nguyên Hân Lâm, một bộ anh em tốt, “Anh em, đi thôi, những việc này chúng ta cũng không quản được.”

Cường chế trực tiếp lôi Nguyên Hân Lâm đi.

Hành lang dài lối đi nhỏ chỉ còn lại hai người bọn họ.

Hệ thống Tiểu Hoa nhỏ giọng nói: “Ký chủ, chắc là hắn vừa nghe thấy lời ngài vừa nói trong văn phòng, cho rằng ngài thích Nguyên Hân Lâm đó.”

Tô Yên rũ mắt, vẫn thờ ơ trầm mặc.

Phản ứng của cô, ở trong mắt Khương Nhiên thành cam chịu, hắn chậm chọc một tiếng, ngữ khí âm trầm, “Thích cậu ta đến vậy?”

Hắn nhéo cánh tay Tô Yên, “Em coi tôi là cái gì?!”

Rầm!

Một quyền thật mạnh, đâm vào trên vách tường sát với khuôn mặt của Tô Yên.

Máu tươi, lập tức theo cánh tay chảy xuống.

Tiếng động khá lớn làm kinh động giáo viên trong phòng, thầy Hóa đi ra, “Ài, Khương Nhiên! Em đang làm gì?!”

Khương Nhiên thấy Tô Yên vẫn không nói gì, cuối cùng cười nhạo một tiếng.

Bàn tay đầy máu lập tức rũ xuống, xoay người rồi đi.

Sau đó, thầy Hóa và Triệu Sâm đi tới hỏi Tô Yên, Tô Yên vẫn trầm mặc.

Cuối cùng thầy Hóa thấy Tô Yên không sao, lại nghĩ là nữ sinh, bèn bảo Cố Chi đưa Tô Yên về nhà.

Ban đầu, bởi vì chuyện trong văn phòng, thầy Hóa có chút không yên tâm với Cố Chi.

Nhưng thấy cô ta ôn nhu đồng ý, cũng cảm thấy đây là cách xử lý tốt nhất.

Chỉ trong chốc lát, hành lang dài này chỉ còn lại Tô Yên và Cố Chi.

Tiểu Hoa vẫn luôn cảm thấy ký chủ của mình hình như có chút không đúng lắm, “Ký chủ? Ký chủ? Ngài làm sao vậy??”

Tí tách, tí tách, đám mây âm trầm kia, rốt cuộc không chịu nổi, trời đổ mưa.

Mưa phùn mờ mờ, nhanh chóng biến thành mưa to tầm tã, xôn xao rơi xuống.

Cánh tay Tô Yên giật giật, ngẩng đầu lên.

Sau đó, chậm rãi lắc lư vài cái, “Trời mưa.”

Tiếp đó nhún mảy lại, “Thật là chán ghét ngày mưa.”

Nói xong, cô nhặt ô từ trên mặt đất lên, mở ô lên đi ra ngoài.

Ư Ư: Vì sao Tiểu Hoa bị Yên tỷ ném đi!!!□

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Thiếu niên kiệt ngạo (58)

Một bên, Cố Chi bị bỏ qua, nhện không được lên tiếng: “Tô Yên!”

Người đã đi về phía trước hơi dừng lại, “Có việc?”

“Cậu cầm ô đi rồi, còn tôi thì sao?!”

Giọng nói nhàn nhạt vang lên: “Liên quan gì đến tôi?”

Nói xong, Tô Yên xoay người tiếp tục đi về phía trước, bộ dáng chuyện không liên quan tới mình.

Cố Chi bị tức điên rồi.

Đầu tiên là thể hiện trước mặt giáo viên, lại nhắm vào cô ta.

Cố Chi mình nợ cô ta sao?!

Cố Chi chạy về phía Tô Yên.

Ngữ khí không ôn nhu như lúc nãy, mà có chút sắc nhọn, “Tô Yên! Thật không nghĩ tới cậu là loại người này! Cậu làm tôi ghê tởm!”

Nói xong chạy tới trước mặt Tô Yên, chặn đường của cô, muốn nói chuyện với cô, “Rõ ràng lần nào làm đề tôi cũng giỏi hơn Nguyên Hân! Ai giỏi thì người đó có thể đi thi, cậu có tư cách gì mà quyết định? Chẳng lẽ cậu không nghĩ tới, tương lai của tôi sẽ vì chuyện này mà thay đổi cả đời!?”

Tô Yên thấy cô ta đứng trước mặt mình, dừng bước.

Rũ đầu nghe Cổ Chi nói, “Cậu là thiên tài thì sao? Dựa vào đâu mà cậu dùng hai ba câu đã quyết định tương lai của người khác?! Người ích kỷ như cậu, không xứng học ở cao trung Đế Đô!!”

Cổ Chi bắt mắt với Tô Yên rất lâu rồi.

Một là bởi vì ghen ghét thiên phú của cô.

Càng chán ghét sự ngang ngược lần này của cô.

Cổ Chi đứng trong mưa, cả người ướt đẫm, nhưng vẫn đứng thẳng, vì mắng quá to mà thở hồng hộc.

Tô Yên ngẩng đầu, gió lạnh thổi qua, sợi tóc bên tai bay về phía sau.

Đôi mắt lộng lẫy, lại mang theo sự lạnh lẽo.

Cũng không biết vì sao, lúc này Tô Yên chỉ liếc mắt một cái, đã làm người có cảm giác lạnh lẽo.

Giọng nói mềm mại vang lên, “Nói xong rồi? Tôi có thể đi chưa?”

Nói xong, Tô Yên cầm ô đi về phía trước.

Cổ Chi nhìn thái độ này của cô càng tức giận, “Ai cho cậu đi!”

Nói xong định cướp lại ô của Tô Yên.

Nhìn thấy Cổ Chi tới gần, Tô Yên giờ tay nắm lấy cổ áo của Cổ Chi.

Giọng nói vẫn mềm mại, “Nói gì thì nói đi, ai cho cậu tới gần tôi?”

Nói xong, nâng chân lên, một chân đá vào đầu gối của Cổ Chi.

Cổ Chi sợ hãi kêu một tiếng, lập tức quỳ xuống.

Tô Yên lùi về phía sau hai bước, Cổ Chi không chạm được vào cô.

Đầu gối của Cổ Chi đau đớn quỳ trên mặt đất, gương mặt vặn vẹo.

Cô ta vốn nhỏ gầy, bộ dáng này càng thê thảm, làm trái tim người khác mềm nhũn.

Tô Yên nhìn qua, “Hai ba câu của tôi đã có thể thay đổi tương lai của cậu, thuyết minh cậu còn quá yếu, còn có mặt mũi tới chất vấn tôi?”

Giọng nói mềm mại, nhưng ngôn ngữ sắc bén khác xa những hôm trước.

Nhìn về mặt Cổ Chi không cam lòng lại muốn cãi lại, Tô Yên trực tiếp đánh gãy, “Học thêm 14 ngày, tổng cộng làm đề 5 lần, trong đó thành tích 4 lần của cậu đều có mờ ám. Người thứ ba vốn dĩ không phải là cậu.”

“Cậu nói vậy!”

“Bài cuối cùng trong đề hôm nay không có đáp án, một bài sai đề cậu làm sao giải được? Còn giống y như đáp án tham khảo?”

Cổ Chi có chút chột dạ muốn cãi lại, “Cậu...!!”

Đáp án tham khảo sai, mà cậu sai giống y như vậy, ngoại trừ sao chép... hình như không còn lời giải thích nào khác.

Tô Yên kéo kéo nơ bướm trên cổ áo, mưa càng ngày càng lớn.

Tiếp đó cô chậm rãi nói: “Cậu không cần giải thích với tôi, tôi cũng lười phải nghe. Cách tôi xa một chút tôi sẽ không nói gì. Hiểu chưa?”

Tặng ntthaonhii02 với đáp án nhanh nhất và chính xác nhất!!!□

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Thiếu niên kiệt ngạo (59)

Tô Yên nói xong, không nhìn Cố Chi mà đi thẳng về phía trước.

Đi ra xa, Tiểu Hoa về mặt ngọc, “Ký chủ, ngài làm sao vậy?”

Sao, sao ký chủ của nó lại như thế này?

Rõ ràng nói chuyện mềm mại ngoan ngoãn, lần này... cảm giác không tốt lắm a.

Tô Yên không nói gì, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Tiểu Hoa: “Ký chủ, hình như nam chủ đại nhân đã hiểu lầm ngài rồi a, ngài nói nên làm gì bây giờ? Ký chủ có cần em tìm cách trong 《Sổ tay hướng dẫn yêu đương》 không?”

Tô Yên vẫn trầm mặc.

“Ký chủ ~, ký chủ ~ ngài nói nói với Tiểu Hoa...”

Lúc này, hệ thống Tiểu Hoa còn chưa kịp nói xong.

Sau đó... nó đã bị vứt bỏ, vứt bỏ, vứt...

Trên lỗ tai Tô Yên còn có chút máu, nhìn đáng sợ là bị cô dùng sức tháo ra.

Tiếp đó, bàn tay trắng nõn nâng lên, khuyên tai vẽ một độ cong trên không trung, trực tiếp bị ném vào bên trong bụi cỏ.

Tiểu Hoa sững sốt một lúc mới phản ứng lại, nó, nó, ký chủ đây là không cần nó??

Chỉ nghe thấy Tô Yên nói: “Dong dài.”

Nói xong, cầm ô tiếp tục đi về phía trước, không liếc nhìn bụi cỏ kia một lần.

Về đến nhà vào phòng mình, Tô Yên đóng chặt cửa sổ, kéo màn, bật đèn sáng tối đa.

Đứng dưới ánh đèn, một hồi lâu.

Cô lại ngẩng đầu, duỗi tay sờ sờ lỗ tai của mình.

Cấn cấn khóe môi, thờ dài.

Cô chán ghét trời mưa.

Cái loại không khí ẩm ướt dính nhớp và tiếng mưa rơi, sẽ làm cô nhớ tới ký ức không muốn nhớ lại.

Những ký ức đó, sẽ làm cô cảm thấy mất cảm và không an toàn.

Cho nên, khi cô nhìn thấy bên ngoài sắp mưa, mới muốn nhanh chóng về nhà.

Như vậy có thể làm cô bình tĩnh hơn, giống như hiện tại.

Cẩn thận ngẩng lại, ngoại trừ đập Cố Chi một chân, mình cũng không làm gì.

Cấn khóe môi, có thể là quá dùng sức, chỉ trong chốc lát đôi môi đã sưng đỏ.

Vì làm tâm tình của mình bình phục nhanh hơn, không làm chuyện khác nữa, lên giường ngủ, không suy nghĩ.

Tô Yên ngủ đến sáng, vậy nên đã quên mất Khương Nhiên nổi giận dùng dùng rồi đi.

Quán bar

“Khương ca, anh không thể uống nữa, lại uống thật sự sẽ mất mạng đó!!”

“Khương ca, Khương ca! Anh, anh đừng uống, xem như em cầu xin anh.”

“Con mẹ nó ông chủ đâu? Ai dám mang rượu tới đây, lão tử đánh chết nó!”

Hồ bằng cầu hữu từ trước đến nay chỉ xem náo nhiệt lúc này cũng có chút lo lắng nhìn Khương Nhiên đang uống say khướt.

Vài người xô xô đẩy đẩy lại có hơi sợ Khương Nhiên khi hắn sắp mất không chế.

Cuối cùng, vẫn là đây Trình Tinh Dương ra chui đất nòi.

Trình Tinh Dương cũng thở dài giải đầu.

Chơi với Khương Nhiên bao nhiêu năm, trước nay chưa từng thấy bộ dáng này của hắn!

Khương Nhiên không uống rượu, không hút thuốc lá, ngày thường ở bên nhau chơi cũng chỉ nhìn bọn họ uống, mấy thứ này hắn không thích.

Nhưng nhìn xem, bình rượu rỗng đầy đất, khắp nơi là tàn thuốc.

Tất cả mọi chuyện... con mẹ nó đều là do nữ sinh kia!

Bởi vì chuyện tối nay, Tô Yên ở trong lòng Trình Tinh Dương lập tức thành kẻ phản bội.

Trình Tinh Dương cũng cầm lấy một chai bia, mở ra, “Khương Nhiên, thông qua chuyện tối nay, Tô Yên người kia anh cũng biết là loại...” mặt hàng gì.

Còn chưa dứt lời, Khương Nhiên đã liếc tới.

Đó, rõ ràng đều là do nữ sinh kia, đến bây giờ còn che chở, còn khuyên được không?

Trình Tinh Dương khụ một tiếng, không nói nữa.

Chỉ có thể ngồi ở đó uống cùng Khương Nhiên.

Điền vào chỗ trống □

“Ai?”

“Khương Nhiên, là tôi.”

“Tôi là Tô Yên.”

“Có việc?”

“Ô của cậu còn ở đây, tôi trả cho cậu bằng cách nào?”

“Không cần trả lại cho tôi, nếu không...”

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Thiếu niên kiệt ngạo (60)

Sáng hôm sau.

Tô Yên mở mắt, rời giường.

Chờ đến khi cô rửa mặt xong, ra ngoài cửa, bước chân bỗng dừng lại.

Hôm nay... hình như rất yên tĩnh.

Vừa nghĩ tới, cô duỗi tay theo bản năng sờ sờ lỗ tai mình.

Khi thấy lỗ tai bên phải trống rỗng, không có khuyên tai, cô mới phản ứng lại.

Ngày hôm qua trời mưa.

Trời mưa, tính tình của cô không tốt lắm.

Sau đó, bởi vì Tiểu Hoa quá ảm ỉ, trực tiếp ném đi...

Tô Yên khẽ liếm khô môi, rũ mắt suy nghĩ.

Ngày hôm qua, cô ném khuyên tai đi đâu?

Bởi vì Tô Yên biết trời mưa sẽ làm cảm xúc của mình mất không chế.

Cho nên cô đều lựa chọn đặt bản thân trong một không gian kín, như vậy, mỗi tiếng nói cử động sẽ không sai.

Lúc nghĩ, hơi nghiêng đầu, còn nhìn thấy chiếc ô màu đen dựng ở cửa.

Sau đó, hình ảnh ngày hôm qua hiện lên từng chút một.

Cái ô này, là Khương Nhiên cho cô.

Cuối cùng, hấn tức giận rời đi.

Ngày hôm qua, cô đã nói điều gì kích thích đến hấn sao?

Khẽ cau mày, lấy một cái kẹo sữa dâu từ trong túi ra ăn.

Cô nhớ rõ... bởi vì cảm xúc sắp mất không chế, cho nên vẫn luôn phải đấu tranh, nhẫn nại.

Vậy nên có hơi đần độn, cũng không chú ý tới hấn đã nói gì với mình.

Nhắm nuốt viên kẹo sữa dâu, cầm lấy cái ô màu đen, đóng cửa, sau đó đi tới trường.

Đầu tiên phải tìm Tiểu Hoa về.

Tiểu Hoa hấn là biết chuyện ngày hôm qua.

Vừa nghĩ vừa đi tới trường.

Theo ký ức, Tô Yên đi tới một sân cỏ.

Cúi người cẩn thận tìm.

Mặt cỏ sau cơn mưa, có bùn đất trộn lẫn với mùi cỏ xanh, hạt mưa trong suốt ở trên lá, chậm rãi rơi vào bùn đất.

Tìm hơn mười phút, cũng không tìm thấy.

Nhưng lúc này, tiếng chuông vào lớp đã vang lên.

Mặt cỏ này rất lớn, khuyên tai rất nhẹ, rất có thể bị nước mưa làm trôi tới chỗ khác.

Chỉ có thể lang thang tìm kiếm trên mặt cỏ.

Bây giờ nếu đi học, giữa trưa tan học lại qua đây tìm.

Cô dừng lại, cuối cùng vẫn đi về phía khu dạy học.

Trùng hợp, Trình Tinh Dương và đám anh em vừa đi ra, nghênh ngang đi ra ngoài lớp.

Tô Yên chú ý một chút, không thấy có Khương Nhiên.

Mà lúc này, Trình Tinh Dương cũng phát hiện Tô Yên đang đi tới.

Sắc mặt của cậu không biến hóa, giống như không nhìn thấy cô, thẳng tắp lướt qua cô đi về phía trước.

Tô Yên dừng bước, giọng nói mềm mại ảm ỉ, “Bạn học Trình Tinh Dương.”

Nếu cô nhớ không nhầm, người này tên Trình Tinh Dương.

Trình Tinh Dương rút tay vào trong túi, xoay người lại, trên mặt vui đùa âm ỉ, “Ài, đây không phải là bạn học Tô Yên sao? Có chuyện gì vậy?”

Tô Yên rũ mắt suy nghĩ một lát,

“Cậu có thể nói cho tôi biết số điện thoại của Khương Nhiên không?”

Trình Tinh Dương hơi sùng sốt cười nói: “Cậu và anh ấy quan hệ tốt như vậy, anh ấy không nói cho cậu biết?”

“Không có.”

“Hắn không nói, cậu hỏi tôi... tôi cũng không dám nói a.”

Cậu cười hì hì nói.

Tô Yên nghe được, cậu nói chuyện mang theo sự xa cách.

Chớp chớp mắt, trầm mặc một lát, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn nói: “Đã làm phiền cậu.”

Nói xong, xoay người đi về phía khu dạy học.

Nụ cười trên mặt Trình Tinh Dương dần dần nhạt đi, nhìn phương hướng Tô Yên rời đi.

Thân hình mảnh khảnh, đeo một cái cặp sách ngoan ngoãn an tĩnh.

Cho đến khi một người đi tới, ôm bả vai Trình Tinh Dương.

Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: GreenCabbagee đoán đúng ý Trầm, nay thưởng một chương□

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Thiếu niên kiệt ngạo (61)

“Ài, tao thấy thế nào bạn học Tô Yên cũng không giống người một chân đạp hai thuyền.”

Trình Tinh Dương mắng một trận, “Mày đã quên đêm qua Khương ca vì dị ứng cồn vào bệnh viện?”

Người kia nghĩ đến bộ dạng suy sút và điên cuồng chưa từng thấy của Khương ca, thở dài, “Không phải tao chỉ nói lỡ như sao, lỡ như là hiểu nhầm thì sao?”

Mày thấy Khương ca đã từng chiều chuộng người nào như vậy chưa? Lại nói, tao vẫn luôn cảm thấy ánh mắt của Khương ca không kém đến mức này đi.”

Người nọ thuận miệng nói một câu, làm Trình Tinh Dương hơi nhúu mày.

Nhìn bóng dáng Tô Yên hoàn toàn biến mất trên hành lang.

Trình Tinh Dương đột nhiên chạy nhanh về phía khu dạy học.

Người nọ sùng sốt, “Ai ai ai, mày đi đâu vậy?! Không phải nói đi thăm Khương ca à?”

Bên cạnh lại có một người nói:

“Chắc là đi tìm bạn học Tô Yên?”

“Lời tao vừa nói, nó nghe thấy?”

“Chắc là vậy.”

Cửa lớp Tô Yên

Tô Yên vừa mới hô một tiếng báo cáo chuẩn bị đi vào lớp.

Kết quả giọng nói của Trình Tinh Dương truyền đến từ đằng sau, “Tô Yên!”

Làm bước chân của cô dừng lại, quay đầu lại nhìn.

Lúc này, giáo viên và học sinh trong lớp đều quay đầu nhìn ra.

Trình Tinh Dương tùy tiện cầm lấy bút và một quyển vở.

Viết một dãy xuống giấy rồi xé xuống nhét vào tay Tô Yên.

Trong mắt không có vui đùa, ngược lại mang theo một loại đánh giá, “Số di động của Khương ca.”

Tô Yên cúi đầu nhìn thoáng qua tờ giấy trong tay mình, sau đó trên mặt lộ ra một nụ cười, “Cảm ơn”

Trình Tinh Dương gật gật đầu, không nói gì, lại theo lối cũ trở về.

Tô Yên vừa quay đầu, tất cả mọi người đều đang nhìn cô.

Hoặc là nói đều đang tò mò, tờ giấy trong tay cô, là số điện thoại của ai?

Giáo viên hơi gõ bàn “Được rồi, chúng ta tiếp tục giải đề.”

Tô Yên trở lại vị trí ngồi, nhìn tờ giấy trong tay mình.

Cô nhẹ nhàng nắm chặt.

Chờ đến khi tan học, trước khi đám học sinh vây quanh hỏi han, cô đã cầm di động đi ra ngoài.

Dựa theo dãy số trên tờ giấy gọi đi.

Điện thoại bên kia vang thật lâu cũng không có người nhận.

Đợi một lát, cô lại gọi lần thứ hai.

Cô nắm chặt tờ giấy kia, rũ mắt xuống.

Khi định cúp máy, cuối cùng cũng có người nghe.

Giọng nói khàn khàn mang theo sự không kiên nhẫn, “Ai?”

Tô Yên đứng trên hành lang, giọng nói mềm mại, “Khương Nhiên, là tớ.”

Sau khi cô lên tiếng, bên kia thật lâu cũng không có tiếng động.

Tô Yên cho rằng đối phương không biết cô là ai.

Sau đó ngoan ngoãn bỏ thêm một câu, “Tớ là Tô Yên.”

Một lúc lâu sau, giọng nói khàn khàn vang lên, “Có việc?”

“Ô của cậu còn ở chỗ tớ, làm cách nào để trả cho cậu?”

Phía bên kia không có cảm xúc nói: “Không cần trả lại, nếu không cần nữa thì ném đi.”

Tô Yên muốn nói lại thôi, “Tớ.

.. ừm, được rồi.”

Cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đáp ứng.

Cô vốn dĩ muốn hỏi, ngày hôm qua mình có nói điều gì làm hân tổn thương không.

Nhưng nghe ngữ khí của hắn, giống như không muốn nói chuyện với mình.

Hai người lâm vào trầm mặc.

Tô Yên cầm di động, lên tiếng, “Tớ không có việc gì nữa.”

Bên kia không nhẹ không nặng lên tiếng, “Ừ.”

Tô Yên cầm di động, cúp máy.

Sau đó nhìn chăm chăm di động của mình một lúc lâu, mới cất đi, đi vào trong lớp.

Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Thân phận trong thế giới thứ hai của Tô Yên là gì???□

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiềm, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Thiếu niên kiệt ngạo (62)

Phải nhanh chóng tìm thấy Tiểu Hoa mới được.

#XX bệnh viện #

Phòng bệnh nào đó.

Khương Nhiên dựa vào trên giường bệnh, con ngươi đen nhánh nhìn chăm chăm di động một lúc lâu.

Xác nhận đối phương đã cúp máy.

Bỗng nhiên giờ tay, phanh một tiếng, di động ném vào vách tường vỡ tan.

Tiếng vang lớn như vậy, Trình Tinh Dương và đoàn người vừa mới đi tới cửa, hoảng sợ.

Vội vàng mở cửa xem bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Trình Tinh Dương vừa thấy Khương Nhiên còn dựa vào giường bệnh, mặc quần áo bệnh nhân, đang tức giận.

Nhìn nhìn chiếc di động bị vỡ nát bên kia.

Đám người vốn dĩ đi theo Trình Tinh Dương tới, sau khi xác nhận tình huống, trực tiếp đuổi tay đẩy Trình Tinh Dương đang đứng trước cửa vào.

Sau đó vẻ mặt nịnh nọt cười, “Bọn tao... chờ bên ngoài, Khương ca là người bệnh, nhiều người vào cũng không tốt.”

Nói xong, lạch cạch một tiếng, cửa phòng bệnh bị đóng lại.

Trình Tinh Dương đứng ở cửa phòng bệnh một lúc lâu, mới phản ứng lại mình bị đám người kia phản bội.

Đại não chết máy một lúc lâu.

Cho đến khi mí mắt Khương Nhiên nhấc lên, quét về phía cậu:

“Có việc?”

Trình Tinh Dương cười tươi giống như một bông hoa hướng dương, “Không, không phải, em chỉ tới thăm anh...”

Lời nói còn chưa nói xong, tầm mắt Khương Nhiên đã dời đi, nói:

“Cậu có thể đi rồi.”

Giữa mày tất cả đều là không kiên nhẫn.

Trình Tinh Dương thật sự rất muốn đi a!!!

Cậu đảo mắt suy nghĩ, nhìn thấy chiếc di động bị vỡ kia.

Trong đầu lập tức xuất hiện hình ảnh Tô Yên hỏi cậu số điện thoại của Khương Nhiên.

Vậy nên buột miệng thốt ra, “Buổi sáng hôm nay, bạn học Tô Yên hỏi em số điện thoại của anh.”

Đôi mắt Khương Nhiên âm trầm, nhìn cậu.

Trình Tinh Dương gơ tay qua đỉnh đầu, một bộ vô tội, “Anh không nói cho người ta, em cũng không muốn nói cho Tô Yên biết.

Nhưng... hình như Tô Yên rất gấp gáp muốn tìm anh, không còn cách nào, cũng chỉ có thể nói cho người ta biết.”

Nghe thấy Trình Tinh Dương nói cô gấp gáp muốn tìm hắn, ánh mắt Khương Nhiên hơi sáng lên.

Nhìn thấy Khương Nhiên trầm tư, Trình Tinh Dương hỏi, “Lỡ như có chuyện rất quan trọng gọi tới đây, làm sao bây giờ?”

Mí mắt Khương Nhiên rũ xuống, ánh mặt trời chiếu vào, làm sắc mặt tái nhợt kia có chút ảm áp.

Thật lâu sau, mới nghe hắn nói: “Cô ấy không có chuyện quan trọng.”

Cũng không giải thích thêm, Khương Nhiên đột nhiên nói ra câu này.

Cũng không biết là đang nói cho Trình Tinh Dương nghe, hay là đang nói cho mình nghe.

Trình Tinh Dương lập tức hiểu ra nguyên nhân Khương Nhiên đang suy sút đột nhiên phần nộ như vậy.

Tám phần, Tô Yên đã gọi điện thoại cho hắn.

Hai người nói hai chuyện khác nhau, rồi cúp máy?

Trình Tinh Dương nhặt chiếc điện thoại bị vỡ kia lên, tầm tắc hai tiếng.

Còn không đợi cậu nói chuyện, người đang dựa vào giường đột nhiên nhổ kim tiêm ra, xuống giường.

Hành động thành linh xảy ra làm Trình Tinh Dương sợ tới mức lui về sau hai bước.

Hắc hắc cười, “Khương ca, này, chuyện số điện thoại của anh, cũng không thể trách em a.”

Cậu cho rằng Khương Nhiên đột nhiên xuống giường là muốn đánh cậu, vội vàng giải thích.

Nào biết, Khương Nhiên không thêm nhìn cậu.

Cau mày, cầm lấy quần áo bên cung đi vào toilet.

Chờ đến khi thấy Khương Nhiên mặc đồng phục đi ra, Trình Tinh Dương sững sốt, “Anh đừng nói với em là bây giờ anh muốn tới trường nhé?!”

Nửa đêm qua, dị ứng còn mới vừa bị đưa vào bệnh viện, hôm nay đã đi học?

Từ khi nào, đồng chí Khương Nhiên nhiệt tình yêu thương học tập như vậy?

Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: hogiadi đoán đúng ý Trẫm, thưởng một chương□

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiềm, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Thiếu niên kiệt ngạo (63)

Sau khi uống rượu, tuy rằng sẽ không xảy ra chuyện lớn, nhưng sẽ không thoải mái.

Đêm qua uống vừa nhiều vừa hỗn loạn rượu trắng rượu đỏ, mới xảy ra chuyện.

Hiện tại không có trở ngại, nhưng bác sĩ nói phải nằm viện quan sát hai ngày.

Này..., Trình Tinh Dương muốn cản hắn lại.

Nhưng lúc cậu suy nghĩ, Khương Nhiên đã đẩy cửa phòng bệnh đi ra ngoài.

Cao trung Đế Đô

Chuông tan học và lên.

Tô Yên từ trong lớp đi ra, không đi về phía nhà ăn, mà là đi tới mặt cỏ.

Dù sao cô cũng phải tìm lại được Tiểu Hoa.

Sau cơn mưa, luôn làm người vui vẻ thoải mái.

Cô cong eo, đứng ở trên cỏ, cẩn thận tìm kiếm.

Sợi tóc buông xuống, chỉ có thể ngẫu nhiên nhìn thấy khuôn mặt rồi rầm đang cắn môi của cô.

Khi Khương Nhiên vào trường học, đã nhìn thấy hình ảnh như vậy

Đôi mắt hấn đảo qua dáng người gầy nhỏ kia, không khổng chế được mà đi qua.

Tô Yên tìm tìm, lùi dần về phía sau, thân thể đụng phải một người.

Cô ngồi dậy, quay đầu lại nhìn.

Khương Nhiên hai tay đút túi, đứng ở chỗ đó, bộ dạng lười nhác, không nhìn ra cảm xúc trên mặt hấn.

Cô khẽ liếm khóe môi, chớp chớp mắt, tiếng nói mềm mại vang lên: “Thật xin lỗi, đụng vào cậu.”

Khương Nhiên nghe, đôi mắt hơi híp lại.

Khom lưng nhìn thẳng cô.

Giọng nói trầm thấp lười nhác, “Ngoại trừ chuyện này, không có chuyện khác muốn xin lỗi tôi?”

Cô chớp chớp mắt, suy nghĩ trong chốc lát, thành thành thật thật hỏi: “Ví dụ là chuyện gì?”

Khương Nhiên nhìn biểu tình vô tội của cô, một bộ hoàn toàn mờ mịt.

Hấn duỗi tay, nhéo bả vai cô, kéo gần đến trước mặt mình.

Tô Yên đột nhiên không kịp phòng ngừa, bước chân lao đảo tiến lên.

Mái tóc quét qua khóe môi tái nhợt của hấn.

Lần này, hai người dính sát vào nhau.

Một biểu tình rất nhỏ cũng bị đối phương nhìn thấy.

Lúc này, Tô Yên bừng tỉnh nhớ tới, hình như ngày hôm qua hấn tức giận vội vàng rời đi, còn đâm vào vách tường.

Tầm mắt của cô không nhận được mà khẽ hướng về phía tay phải, cái tay kia đang quán băng gạc, nhìn đáng vẻ có chút nghiêm trọng.

Khẽ cắn môi đỏ, mềm mại lên tiếng: “Tay của cậu, không sao chứ?”

Khương Nhiên hơi nhướng mày, còn tưởng rằng cô đã quên sạch sẽ chuyện hôm qua, xem ra còn nhớ rõ.

Ngữ khí lười nhác, “Em cảm thấy sao?”

Tô Yên do dự một lát, rũ đầu xuống, “Thật xin lỗi.”

Nói xin lỗi, nhưng Khương Nhiên nhìn qua, biểu tình kia lại không đẹp lắm.

Tay nắm chặt bả vai cô, càng ngày càng dùng sức, “Vì sao lại xin lỗi?”

Tô Yên ngẩng đầu, nhỏ giọng nhu nhu, “Không phải cậu nói, nợ cậu một lời xin lỗi sao?”

Khương Nhiên bị cô làm cho tức đến nổi bật cười, khóe môi sắc bén tái nhợt nở nụ cười, trong phút chốc, lệ khí giữa mày đã biến mất một chút.

Xem ra, có vài lời, phải nói rõ với cô.

Bằng không, chỉ sợ nói như thế nào cũng không thể nói rõ.

“Tôi thích em, để em suy xét ba ngày. Thấy em vội vàng thi đua, vốn dĩ định thi xong rồi hỏi lại. Nhưng bây giờ, không thể chờ được nữa. Bây giờ em phải cho tôi một đáp án.”

Càng nói, ngữ khí càng nặng.

Sau khi nói xong, lại hơi nhíu mày, bổ sung một câu, “Em chỉ có thể trả lời một đáp án khẳng định.”

Tô Yên chớp chớp mắt.

Đáp án khẳng định?

Đó chính là...

“Được?”

Khương Nhiên đột nhiên nghe thấy câu trả lời dứt khoát của cô, làm hấn sững sốt.

Chờ khi hấn phản ứng lại, mới biết được cô nói gì.

Duỗi tay, vót người vào trong ngực, dùng sức ôm.

Ý cười bên khóe môi sắc bén càng ngày càng nhiều, “Ánh mắt không tồi.”

Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Thành nam phụ tử tình với chị Yên ở đâu??? □

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Thiếu niên kiệt ngạo (64)

Tô Yên bị ôm chặt, cô cảm thấy, trái tim mình lại đập nhanh hơn.

Nâng tay tay, chậm rãi nắm lấy góc áo của hấn, tùy ý để hấn ôm mình.

Một lúc sau.

Khương Nhiên còn đang ôm cô.

Tô Yên nhẹ nhàng đẩy hấn một chút, giọng nói mềm mại, "Khương Nhiên?"

Nghe được tiếng nói, lúc này hấn mới buông ra, đại khái, là bởi vì nghe thấy Tô Yên đồng ý rồi.

Cảm xúc và lý trí mà Khương Nhiên đã vứt bỏ đều quay lại.

Hấn nhìn mặt cô, nướng mày lên, "Không đi ăn cơm, đến chỗ này làm gì?"

Khi nói, nâng tay lên túm nơ bướm trên cổ áo Tô Yên.

Nơ bướm kia vốn dĩ đã có chút xiêu xiêu vẹo vẹo.

Bởi vì hành động của hấn, khiến cho nơ bướm kia càng thêm nghiêng ngả.

Cô thành thành thật thật trả lời, "Tớ bị mất khuyến tai."

Khương Nhiên hơi nhíu mày, "Rất quan trọng?"

"Có chút."

Khi hai người đang nói chuyện, bên cạnh, giọng nói của Nguyên Hân Lâm truyền đến, "Tô Yên"

Một giọng nam ôn nhu.

Tô Yên ngẩng đầu nhìn lại, cô còn chưa nói gì, đã cảm thấy bả vai bị người bóp hơi đau.

Cô nghiêng đầu nhìn.

Khương Nhiên vừa nãy còn mỉm cười lười nhác, đảo mắt đã neho mắt lại, lười biếng lại không hiểu sao có chút nguy hiểm.

Cô theo bản năng vươn tay, cầm lấy tay hắn.

Giọng nói mềm nhẹ mang theo nghi hoặc, "Khương Nhiên?"

Người nào đó nghe thấy cô gọi, cúi đầu nhìn, che đậy sự khó chịu trong mắt.

Nguyên Hân Lâm đương nhiên cũng nhìn thấy Khương Nhiên.

Hơn nữa nhìn thấy Tô Yên và Khương Nhiên thân mật như vậy, không nhịn được mà nắm chặt bài thi trong tay.

Cậu ta không đi qua đó, mà đứng bên ngoài mặt cỏ, cười nói, "Tô Yên, tớ có một bài không hiểu, muốn hỏi cậu."

Tô Yên có hơi nhớ Tiểu Hoa, hơn nữa..., cô không thích giảng bài cho người khác.

Vậy nên nghiêm túc lên tiếng, "Cậu có thể đi hỏi thầy."

Nguyên Hân Lâm đại khái là không nghĩ tới Tô Yên sẽ từ chối mình, vậy nên cậu ta sừng sốt.

Sau đó, lại nhìn Khương Nhiên đang đứng bên cạnh Tô Yên, trong mắt hiểu ra.

Loại người không chuyện ác nào không làm gây chuyện thị phi như Khương Nhiên, một nữ sinh ngoan ngoãn như Tô Yên tất nhiên sẽ sợ hãi.

Nguyên Hân Lâm hơi nhú, nhìn chằm chằm vào Tô Yên, lên tiếng:

"Cậu không cần sợ bất kỳ người nào."

Tô Yên nghe gật gật đầu, "Tôi biết."

Cô vốn dĩ không sợ bất kỳ người nào a.

Nguyên Hân Lâm nói, "Tô Yên, đi với tớ, thầy Hóa muốn gặp cậu."

Ngữ khí chắc chắn.

Khương Nhiên cười nhạo một tiếng, dựa vào Tô Yên bật cười.

Còn mang giáo viên ra dọa, bộ dáng phòng bị này.

Nhìn thấy làm cho hắn rất khó chịu.

Tô Yên cũng nhẹ nhàng nhún mày.

Khương Nhiên cúi đầu, thu biểu tình của cô vào trong mắt.

Thò lại gần, lên tiếng, "Không hiểu vì sao thầy gọi em?"

"Cậu biết?"

"Cậu ta gạt em."

"Vì sao?"

"Vị bạn học này coi tôi là hồng thủy mãnh thú sợ tôi bắt nạt em."

Hai người đứng ở kia thân mật nói chuyện.

Nguyên Hân Lâm nắm chặt bài thi càng ngày càng dùng sức, "Tô Yên!"

Khi cậu ta nói, mang theo chút tức giận.

Khương Nhiên nhắc mắt, con ngươi hiện lên một tia không kiên nhẫn, "Này, rút xa một chút."

Sắc mặt Nguyên Hân Lâm cứng đờ, "Cậu!"

Nội tâm cảm thấy bị sỉ nhục, lại không dám thật sự đối đầu với Khương Nhiên.

Tô Yên nhìn hai người kia, cuối cùng dò hỏi Nguyên Hân Lâm,

"Cậu còn có chuyện gì không?"

Nguyên Hân Lâm hít sâu một hơi, "Có, tớ muốn nói chuyện riêng với cậu."

Tô Yên chớp chớp mắt, cảm thấy không hiểu lắm.

Giữa bọn họ có cái gì để nói?

Vốn dĩ cũng không nói chuyện với nhau nhiều.

Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, @GreenCabbage đoán đúng ý Trầm, thưởng một chương

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Thiếu niên kiệt ngạo (65)

Nguyên Hân Lâm cứng đờ ở nơi đó, nhìn chăm chăm Tô Yên, khuôn mặt trịnh trọng.

Tô Yên chớp chớp mắt, sau đó ngẩng đầu nhìn Khương Nhiên.

"Tớ đi nói chuyện với cậu ta rồi quay lại."

Ngữ khí mềm mại, nghiêm túc nói.

Sắc mặt của Khương Nhiên biến hóa xuất sắc ngoạn mục, ngữ khí không tốt lắm, "Em rất quan tâm cậu ta?"

Khi nói, mí mắt buông xuống gắt gao nhìn chăm chăm Tô Yên.

Dung lượng não của Tô Yên bị giảm chỉ còn 1, làm sao có thể nghĩ ra ẩn ý trong câu nói của Khương Nhiên đồng chí.

Biểu tình vô tội, "Không thêm quan tâm a."

Nếu không phải buổi tối hôm đó hệ thống đột nhiên phát nhiệm vụ phụ cho cô.

Cô sẽ không có bất cứ giao thoa gì với Nguyên Hân Lâm này.

Tô Yên nói, nhẹ nhàng băng quơ.

Ngược lại làm sắc mặt của Khương Nhiên tốt hơn một chút.

Rũ mắt nhìn cô, môi mòng sắc bén mở ra, "Ba phút."

"Được."

Nói xong, Tô Yên đi về phía Nguyên Hân Lâm.

Khương Nhiên đứng ở chỗ đó, nhìn Nguyên Hân Lâm, đôi mắt hiện lên một tia âm trầm.

Nơi xa, Trình Tinh Dương và các anh em đang về trường.

Không biết là ai, thoáng nhìn thấy Khương Nhiên, kinh ngạc không nhịn được lên tiếng, "A? Kia không phải Khương ca sao?"

"Nhìn sắc mặt Khương ca không tốt lắm."

"Ai ai ai, bên kia nói chuyện, không phải Tô Yên và Nguyên Hân Lâm sao?"

"Ai da! Hóa ra Khương ca là nam phụ đau khổ vì tình a!!"

"Cút sang một bên đi, mày gặp nam phụ đau khổ vì tình nào hung tàn như Khương ca chưa?"

Nhìn ánh mắt kia, gắt gao nhìn chăm chăm hai người đang nói chuyện, hận không thể chọc một cái lỗ để nghe lén.

Vài người có chút đồng tình, nhưng càng vui sướng khi có người gặp họa.

Có thể nhìn thấy biểu tình này của Khương ca..., trăm năm khó gặp a!!

Trình Tinh Dương gãi đầu, vè mặt đau khổ.

Một người nhìn thấy bộ dạng này của Trình Tinh Dương, không nhịn được nghi hoặc, "Mày làm sao vậy? Táo bôn?"

"Cút!"

Khi nói xong, Trình Tinh Dương nhấc bước đi về phía Khương Nhiên.

Lúc này, đôi mắt Khương Nhiên chuyển qua, nhìn về phía người đi tới.

Trong lúc vô tình thoáng nhìn, liếc tới bên cạnh tảng đá, một cái khuyên tai đang nằm im.

Chỉ liếc mắt một cái, Khương Nhiên đã nhận ra.

Đây là hoa tai của Tô Yên.

Đi về phía trước hai bước, khom lưng, nhặt cái hoa tai kia lên.

Nắm trong tay.

Bên cạnh, Trình Tinh Dương đã nhích lại gần.

Hỏi cậu vì sao đi tới đây?

Đương nhiên là tới bày mưu tính kế cho anh em của mình.

Rốt cuộc... nếu chuyện tình cảm của Khương Nhiên không thuận lợi, không chỉ lẫn lộn cậu, còn có nhiều người nữa!!!

Trình Tinh Dương cười tùy tiện, "Khương ca."

Khi nói, ghé sát vào.

Khương Nhiên liếc mắt nhìn cậu, lực chú ý quay lại chiếc hoa tai.

Bị bơ như vậy, Trình Tinh Dương sờ soạng mặt mình, dán qua, giọng nói chậm lại, "Khương ca, anh mới ra viện, thân thể không tốt. Là thời điểm cần sự quan tâm chăm sóc."

"Cậu muốn nói gì?"

"Con gái mà, nhìn thấy người trong lúc yếu ớt sẽ đau lòng tình thương của mẹ tràn lan."

Trình Tinh Dương nháy mắt với Khương Nhiên.

Khương Nhiên nhú mày.

Hắn còn chưa nói gì, đột nhiên Trình Tinh Dương đã hô to gọi nhỏ, "Khương ca! Sao anh lại chạy ra ngoài? Bác sĩ nói anh phải nghỉ ngơi!!"

Bên này có động tĩnh, bên kia Tô Yên chưa nói được hai câu quay đầu lại nhìn.

Cẩn cẩn môi, nhin không được đi về phía Khương Nhiên.

Trình Tinh Dương lập tức đỡ lấy Khương Nhiên, vô cùng đau đớn, "Khương ca, anh phải yêu quý thân thể của mình chứ. Anh nhìn xem sắc mặt anh tái nhợt rồi này, thật là làm người đau lòng..."

Khương Nhiên đen mặt, "Cút."

Nói hắn giống như người sắp chết vậy.

Chương 67: Thiếu niên kiệt ngạo (66)

Trình Tinh Dương đại khái cũng biết mình diễn hơi quá, vội vàng dặn dò Tô Yên, "Bạn học Tô Yên, Khương ca mới từ bệnh viện ra, thân thể rất suy yếu. Nhờ cậu chăm sóc anh ấy nha, tạm biệt, tạm biệt!"

Nói xong, nhanh như chớp chạy đi.

Tô Yên nhìn Khương Nhiên.

Sắc mặt của hắn thật sự không được tốt lắm, môi có chút tái nhợt suy yếu.

Hóa ra là bị bệnh nằm viện.

Cô không nhịn được đi qua đó, đỡ lấy cánh tay hắn, "Bị bệnh, phải nghỉ ngơi thật tốt."

Khương Nhiên thấy cô khó có khi chủ động, đôi mắt xẹt qua một tia sáng, môi ngoéo một cái.

Thuận thế dựa vào trên người cô.

Nhưng mà, tư thế này khi người ngoài nhìn thấy càng giống như ông người vào trong ngục.

Sợi tóc nhu thuận vén ra sau tai, sườn mặt của cô ánh vào trong mắt.

Hắn dán tới, ánh mắt nhìn chăm hắn.

Lười nhác nói, "Khuyên tai của em, tìm thấy rồi."

Nói xong, cầm chiếc khuyên tai đó, đưa tới trước mặt Tô Yên.

Tô Yên nhìn thấy, vui mừng nở nụ cười.

Duỗi tay, cầm lấy.

Cuối cùng cũng tìm thấy Tiểu Hoa, còn tưởng rằng bị trôi xuống cống thoát nước rồi.

Nhưng mà lúc này cũng không phải lúc nói chuyện với Tiểu Hoa, cô bèn cất khuyên tai vào trong túi.

Cô bước về phía trước, bước chân có vẻ cố hết sức.

Khương Nhiên không biết là cố ý hay vô tình, ép hơn nửa cân nặng xuống người cô.

Lười nhác dò hỏi "Nói chuyện với nam sinh kia xong rồi?"

Tô Yên lắc lắc đầu, "Chưa, cậu ta chỉ nói một nửa."

"Sao lại không nói tiếp?"

"Cậu ta có hơi dong dài, nói chuyện không có trọng điểm."

Tô Yên nói thẳng cảm giác của mình.

Cũng không biết Nguyên Hân Lâm rốt cuộc muốn nói gì với mình.

Lải nhải một đồng, mục đích là bảo cô không phải khẩn trương trong cuộc thi Hóa lần này.

Ách...có chút không thể hiểu được.

Cái này cô phải hỏi Tiểu Hoa mới có thể hiểu rõ hơn.

Lực chú ý của Tô Yên đặt ở trên tay hắn.

Trên tay còn quần lấy băng gạc màu trắng, nhìn kỹ còn có thể thấy được vết máu.

Mềm mại lên tiếng: "Còn đau không?"

Khương Nhiên ngậm cười, ngửi mùi hương nhẹ nhàng trên người cô, lười nhác nói: "Đau."

Tô Yên đối với chuyện này thấy rất mới lạ.

Nếu đồ máu, có thể cầm máu.

Nhưng nếu đau, nên làm gì bây giờ?

Cô móc một cái kẹo từ trong túi ra, bóc vỏ, đưa tới bên môi Khương Nhiên.

Tô Yên nghiêm túc nói, "Ăn, có thể sẽ không đau nữa."

Khương Nhiên nhướn mày, cười cười ăn viên kẹo kia.

Một lát sau.

Hắn không biết xấu hổ lên tiếng: "Vẫn đau."

Trên mặt Tô Yên lộ ra biểu tình buồn rầu, "Vậy bây giờ phải làm sao?"

Khương Nhiên tiến đến bên tai cô, ngữ khí sâu xa mang theo ý cười, "Em hôn một chút, hôn một chút sẽ không đau nữa."

"Thật sự?"

"Ừ."

Nghe thấy câu trả lời chắc chắn của hắn.

Tô Yên ngoan ngoãn cầm lấy bàn tay quần băng gạc của hắn, hôn một cái.

Nhìn thấy cô nghiêm túc như vậy, đôi mắt tràn đầy vô tội.

Đầu Khương Nhiên gác trên vai cô, cười ra tiếng.

Vốn dĩ, muốn để cô hôn mặt mình, chiếm tiện nghi.

Nào biết cô sẽ nghiêm túc như vậy cầm tay mình lên hôn.

Tô Yên nghiêng đầu, "Không đau?"

Giọng nói mềm mại, hỏi rõ ràng.

Khương Nhiên nhìn khuôn mặt nghiêm túc của cô, bước chân ngừng lại.

"Tô Yên."

"Ừ?... Ừm."

Vừa mới lên tiếng, người nào đó đã nhéo cằm cô, tiến tới.

Vốn dĩ, Khương Nhiên dựa hơn nửa người vào cô, hắn làm như vậy, nụ hôn vừa hung dữ vừa mãnh liệt.

Cô không chịu nổi, không ngừng lùi về phía sau.

Cho đến khi dựa vào một cái cây thì muốn tránh cũng không thể tránh.

"Ngô ~"

Cô ngửa đầu, bị động thừa nhận nụ hôn nồng nhiệt này.

Ánh nắng dịu dàng sau cơn mưa, bên gốc cây.

Một nam sinh và một nữ sinh đang hôn nhau, dù cách xa cũng có thể cảm nhận được bầu không khí mờ ám kia.

Làm người mặt đỏ tim đập.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Thiếu niên kiệt ngạo (67)

Từng ngày từng ngày trôi qua.

Đã tới ngày cuộc thi học sinh giỏi Hóa quốc gia diễn ra.

Nơi thi không xa trường cao trung Đế Đô, cho nên thầy Hóa quyết định tập hợp ở nơi diễn ra cuộc thi.

Triệu Sâm và Nguyên Hân Lâm đã tới từ một tiếng trước.

Thầy Hóa cúi đầu nhìn thời gian trên đồng hồ, lại ngẩng đầu nhìn những người đang bước tới.

Thời gian càng ngày càng gần, ông càng nhũu chặt mày.

Vì sao lại có bộ dáng mặt ủ màu ê này?

Bởi vì bạn học Tô Yên còn chưa tới.

Cuối cùng, trước mười phút thí sinh được gọi vào phòng thi.

Một chiếc taxi dừng ngoài trường thi.

Cửa xe mở ra, Tô Yên đeo balo, đi xuống xe.

Tiếp theo, một thiếu niên cũng đi xuống cùng cô.

Ti lệ dáng người của Khương Nhiên rất đẹp, hơn nữa vóc dáng cao, khuôn mặt lại đẹp trai, hần lười nhác mỉm cười nhìn Tô Yên.

Cho dù là ở cuộc thi cũng hấp dẫn không ít tầm mắt.

"Thi tốt nhé."

Khóe môi mỏng lạnh lẽo lúc đóng lúc mở lên tiếng.

Tô Yên thành thành thật thật gật đầu, "Ừm."

Hắn không nhịn được mà duỗi tay xoa xoa đầu cô.

Động tác thân mật của hai người, bị ba người phía xa nhìn rõ.

Lúc này thầy Hóa đang gấp gáp, vừa thấy Tô Yên tới, đầu còn quan tâm cô và thẳng nhóc Khương Nhiên này quan hệ mờ ám gì.

Có thể tới thi như vậy là đủ rồi.

Mà Nguyên Hân Lâm đứng ở phía sau lại nắm chặt hộp bút trong tay.

Ở trong lòng cậu ta, kỳ thật người Tô Yên thích là mình.

Còn chuyện vì sao Tô Yên thân mật với Khương Nhiên như vậy, chỉ là bởi vì Khương Nhiên bức bách, không thể từ chối.

Chỉ cần kết thúc cuộc thi này, cậu ta sẽ tỏ tình với Tô Yên.

Đến lúc đó, cậu ta tin tưởng, Tô Yên khẳng định sẽ đồng ý lời tỏ tình của mình và giữ khoảng cách với Khương Nhiên.

Khi cậu ta nghĩ, Tô Yên đã đi tới chỗ bọn họ.

Khương Nhiên dựa vào cửa xe taxi, khuôn mặt mày lười nhác nhìn bóng dáng Tô Yên.

Tiếng chuông vào phòng thi nhanh chóng vang lên.

Tô Yên và hai người kia đi vào phòng thi.

Lại đợi mười phút, đề thi được phát xuống.

Giấy nháp bị cô đặt phía dưới đề thi, từ đầu đến cuối chưa bao giờ lấy ra.

Khi mọi người đang đọc đề thi đánh giá nội dung.

Cô đã làm từng bài từng bài một.

Mười lăm phút sau.

Tô Yên buông bút, nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Đợi trong chốc lát, cô đứng dậy.

Giám thị thấy có một nữ sinh ngoan ngoãn đi tới có chút nghi hoặc, "Bạn học này, em làm sao vậy?"

Tô Yên chớp chớp mắt, lên tiếng: "Thưa thầy, em nộp bài thi."

Tiếng nói vừa rơi xuống, tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên nhìn Tô Yên.

Mười lăm phút? Làm xong?!!

Cảm giác khiếp sợ không cần nói cũng biết.

Có thể tới tham gia cuộc thi này, vốn dĩ chính là những học sinh ưu tú nhất, cho nên bên trong không thể dễ kẻ ngốc đi vào.

Vậy nên... chỉ có một khả năng Tô Yên là thiên tài làm người đồ kị kia.

Những học sinh vốn dĩ đang bình tĩnh làm bài, trong nháy mắt cảm thấy thấp thỏm.

Đều là cấp bậc học bá học thần, khó tránh khỏi không nhìn được mà đánh giá một lần.

Nhưng hiện tại, bị người treo lên đánh như vậy, trong lòng thật sự không chịu nổi.

Tô Yên lại mặc kệ những chuyện này, cô nộp bài thi, đi ra ngoài trong những ánh mắt khiếp sợ của học sinh và giám thị.

Khuyên tai vang lên tiếng nói, "Leng keng, chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ phụ. Ngài đạt được một cơ hội cầu nguyện."

Tô Yên nghe thấy thế, có chút nghi hoặc, "Cầu nguyện?"

"Đúng vậy, ký chủ, chờ khi ngài hoàn thành nhiệm vụ, sẽ biết được. Cố lên!"

Phụng thiên thừa vận, Quàng Thượng chiếu viết: Điều Yên tỷ ước sau khi hoàn thành nhiệm vụ phụ là gì???

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiềm, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Thiếu niên kiệt ngạo (68)

"Ừm, được."

Tô Yên ngoan ngoãn gật đầu.

Sau khi Tô Yên ném Tiểu Hoa vì quá dơ dãi.

Tiểu Hoa được tìm lại, rầm rì tức giận vài ngày.

Vừa tức giận vừa sợ ký chủ vì mình giận dỗi mà bị ném đi một lần nữa.

Vậy nên sau khi Tiểu Hoa giận dỗi vài ngày, bèn thu liễm tha thứ Tô Yên.

Tiểu Hoa cũng bắt đầu nhìn lại ký chủ của mình một lần nữa.

Ách... hiện tại, là bộ dạng của một thiên sứ nhỏ, tính cách... rất ngoan, không, cũng không ngoan lắm.

Tiểu Hoa rồi rầm, nó cũng không thể định nghĩa được.

Chỉ có thể tìm hiểu được nhiều dữ liệu hơn rồi phân tích.

Tô Yên vừa đi ra, thầy Hóa hơi sừng sốt, vội vàng đi qua hỏi: "Cảm thấy làm thế nào? Đề thi có khó không?"

"Cũng được ạ."

Cô ngoan ngoãn trả lời.

Thầy Hóa nghe, ngược lại thở ra một hơi.

Không nhiều thì ít, thầy Hóa cũng có chút hiểu Tô Yên.

Cô nói cũng được, thì là không khó.

Nếu không có chuyện gì xảy ra, vậy giải nhất cuộc thi học sinh giỏi Hóa quốc gia này sẽ là của bọn họ.

Nghĩ tới đây, trên mặt ông xuất hiện một tia vui mừng.

Khương Nhiên đi tới, trực tiếp dắt tay cô, "Đi thôi."

Làm lơ người thầy đang vui mừng một mình bên cạnh, bạn học Tô Yên được kéo đi.

Chờ đến khi đi được một lúc, cô lên tiếng, "Chúng ta đi đâu vậy?"

Khương Nhiên đang muốn trả lời, phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng thở hổn hển, "Tô Yên!"

Vừa quay đầu lại, phát hiện Nguyên Hân Lâm đang thở hổn hển đỡ tường, không biết chạy ra phòng thi từ lúc nào.

Khương Nhiên đang cười với Tô Yên, khi nhấc mắt đã là âm trầm.

Tô Yên nghi hoặc, "Có việc?"

Nguyên Hân Lâm nhìn Tô Yên, đôi mắt nghiêm túc, "Tớ có lời muốn nói với cậu, bạn học Khương Nhiên hãy tránh đi một lát."

Khương Nhiên nhướng mày.

Nguyên Hân Lâm này, lấy đâu ra dũng khí nói mấy câu này với hắn?

Tô Yên khẽ liếm khóe môi, đôi mắt hiện lên một tia cảm xúc.

Cũng không biết Nguyên Hân Lâm có chuyện gì.

Nhiều lần tìm cô nói mấy câu không có ý nghĩa gì.

Cô cũng không muốn nói chuyện với cậu ta.

Giọng nói mềm ấm vang tiếng: "Bạn học Nguyên Hân Lâm, cậu quay lại đi."

Ý từ chối đã rất rõ ràng.

Nguyên Hân Lâm chưa từ bỏ ý định, đi tới trước mặt Tô Yên, trong mắt có một tia nóng rực,

"Tô Yên, cậu nghe tớ nói, tớ biết tình cảm của cậu..."

Khi nói chuyện mang theo sự si mê.

Vì Tô Yên, cậu ta còn bỏ lỡ cuộc thi này, sao có thể từ bỏ trong thời điểm quan trọng này?

Chỉ là, còn chưa dứt lời, đã bị người một chân đá tới vách tường bên cạnh.

Đôi mắt Khương Nhiên có chút âm trầm, một bàn tay cầm cổ áo của Nguyên Hân Lâm, ngay cả nói cũng lười không muốn nói với cậu ta.

Giơ tay ấn người ở trên tường.

Lúc này, thầy Hóa cũng đuổi theo bước tới.

Ông vừa nhìn thấy Nguyên Hân Lâm chạy ra từ phòng thi đã khiếp sợ, vội vàng đuổi theo xem có chuyện gì xảy ra.

Kết quả nhìn thấy Khương Nhiên sắc mặt âm trầm, mà Nguyên Hân Lâm giống như bao cát không thể đánh lại.

"Khương Nhiên, em đang làm gì?! Mau buông em ấy ra!"

Thầy Hóa đi tới, muốn tách hai người ra.

Nhưng mà Khương Nhiên vẫn đứng ở đó không nhúc nhích bóp cổ Nguyên Hân Lâm.

Sắc mặt của Nguyên Hân Lâm trở nên trắng xanh, giống như giấy tiếp theo sẽ tắt thở.

Tiểu Hoa lên tiếng: "Ký chủ, cô mau đi khuyên nhủ, thế giới này không thể giết người!!!"

Tô Yên sùng sốt, đi qua đó, kéo kéo tay Khương Nhiên, "Đừng đánh."

Giọng nói của cô mềm mại như vậy, không chút phòng bị nào như vậy.

Tặng asdw1234 với câu trả lời nhanh nhất và chính xác nhất nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Thiếu niên kiệt ngạo (69)

Nếu muốn đánh nhau, một người chỉ biết học tập như Nguyên Hân Lâm đương nhiên không thể đánh lại Khương Nhiên.

Hơn nữa nhìn bộ dạng Nguyên Hân Lâm lúc này như con cá chết Khương Nhiên cũng lười tiếp tục đánh.

Rũ mắt, buông lỏng tay ra.

Nguyên Hân Lâm lập tức ngồi trên mặt đất, sắc mặt dần dần hòa hoãn.

Tô Yên duỗi tay lại túm túm cánh tay Khương Nhiên, "Chúng ta đi thôi."

Khương Nhiên liếc Nguyên Hân Lâm đang ngồi trên mặt đất một cái.

Lại nghiêng đầu nhìn về phía Tô Yên, cuối cùng không nói gì nữa, tùy ý cô kéo mình rời đi.

Nguyên bản, Tô Yên cho rằng Nguyên Hân Lâm hẳn là sẽ không tới đây dựa vào mình nữa.

Nào biết, người này... giống như chưa đạt được mục đích thì sẽ không bỏ qua.

Buổi tối khi cô chuẩn bị đi ngủ, nghe thấy có tiếng đập cửa dồn dập bên ngoài.

Tô Yên định lên giường phải dừng lại đi đến trước cửa, mở cửa ra.

Trên mặt Nguyên Hân Lâm dán băng keo cá nhân, ánh mắt nóng rực mà vội vàng, nuốt nước bọt,

"Tô Yên."

Hai chữ này vừa ra, Tô Yên đã nhẹ nhàng hỏi: "Có việc gì không?"

Nguyên Hân Lâm khẩn trương lại nuốt nước bọt, "Tớ, tớ tới để nói cho cậu biết, tớ thích cậu."

Tô Yên chớp chớp mắt, nửa ngày sau, gật đầu, "Được rồi, tôi đã biết."

Trong mắt Nguyên Hân Lâm hiện lên một tia sáng, vội vàng tới gần, muốn ôm Tô Yên, "Cậu đồng ý?"

Tô Yên lùi ra phía sau một bước, "Tôi không thích cậu, vì sao phải đồng ý?"

Ngữ khí có chút nghi hoặc, còn có chút không biết lý do.

Câu nói bất thành lời, làm cơ thể Nguyên Hân Lâm cứng đờ, "Tô, Tô Yên, tớ vì cậu, cuộc thi quan trọng như vậy cũng bỏ dở. Tớ nghĩ, cậu có thể cảm thấy tớ thích cậu bao nhiêu. Vì sao? Vì sao lại không thích tớ?"

Tô Yên nghe cậu ta nói từng bước ép sát, đôi mắt hiện lên một tia sáng.

Giọng nói tuy rằng mềm mại, nhưng rất nghiêm túc, "Cậu không thi, đó là chuyện của cậu.

Cậu có thích hay không, cũng là chuyện của cậu, đừng tới quấy rầy tôi."

Lời nói của cô, làm Nguyên Hân Lâm càng điên cuồng, "Không, cậu thích tớ, lúc trước vì để tớ được đi thi, còn lấy bản thân mình áp chế thầy Hóa, vậy còn chưa đủ thích tớ sao?!"

Tô Yên chớp chớp mắt, "Đó không phải vì cậu."

Cô không lưu tình chọc thủng bong bóng ảo tưởng của Nguyên Hân Lâm.

Nguyên Hân Lâm đại khái là không nghĩ tới, bản thân tỏ tình sẽ không được đồng ý.

Bởi vì chưa làm xong bài thi đã nóng lòng đi ra, làm thầy Hóa tức giận mắng, cũng bị cha mẹ mắng mấu chó phun đầu.

Mà hiện tại, cho rằng có thể tỏ tình với cô giảm bớt áp lực, lại bị đá kích.

Cậu ta duỗi tay, định ôm Tô Yên, "Không thể nào, cậu thích tớ, cậu thích tớ!!"

Vừa nói vừa hung mãnh nhào tới.

Tiểu Hoa ở trong khuyen tai mắng chửi, "Định dùng sức mạnh?! Đồ xấu xa không biết xấu hổ!"

Tiểu Hoa nhin không được tức giận mắng một câu, may mà ký chủ của mình rất lợi hại.

Nếu là nữ sinh bình thường khẳng định không làm gì được cậu ta.

Khi Tiểu Hoa nghĩ, đã nghe thấy tiếng hét thảm thiết của Nguyên Hân Lâm.

Lập tức ngã xuống mặt đất, mồ hôi lạnh đầm đìa thờ hồn hển.

Một bàn tay ôm cánh tay, che đi cánh tay nhìn có vẻ không bình thường, nhìn đáng vẻ, là trật khớp.

Tô Yên hơi nhíu mày, không biết từ chỗ nào móc ra một cái khăn tay, nhẹ nhàng lau tay.

Lúc này, di động của cô bỗng nhiên vang lên.

Nghe máy, giọng nói của cô cuối cùng cũng có một tia vui vẻ, "Khương Nhiên"

Đầu bên kia lên tiếng, ngữ khí lười nhác hỏi: "Đã ngủ chưa?"

Điền vào chỗ trống

"Sang năm em 18 tuổi rồi đúng không?"

"Ừm."

"Thành niên a..."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiềm, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Thiếu niên kiệt ngạo (70)

"Ừm, còn chưa ngủ."

Khi nghe điện thoại, Khương Nhiên miễn cưỡng nghe thấy bên kia có một tiếng thở hổn hển.

Hắn nhú mồm, "Em đang ở cùng với ai?"

Tô Yên nhìn thoáng qua Nguyên Hân Lâm trên mặt đất, thành thành thật thật nói: "Nguyên Hân Lâm tới tìm tớ, nói một đống những lời không thể hiểu được, còn muốn ôm tớ."

Cô thành thành thật thật trả lời, vừa mới nói xong, hơi thở đầu bên kia đã cứng lại, ngữ khí lập tức thay đổi, "Em có sao không?!"

"Tớ, tớ không sao, bây giờ cậu ta đang nằm ở cửa nhà tớ."

Cô ngoan ngoãn nói.

Tiếp đó, đầu bên kia nói thêm một câu, "Em cẩn thận một chút, tôi đi qua tìm em!"

Nói xong, bên kia đã cúp máy.

Lúc này, Tiểu Hoa bỗng nhiên lên tiếng: "Leng keng, nhiệm vụ hoàn thành, ba cánh sao đã thấp sáng, ký chủ ngài thành công lập rồi!!"

Tô Yên sững sờ, "Hả? Nhiệm vụ hoàn thành?"

"Ký chủ, ngài chỉ cần thực hiện một nguyện vọng của nam chủ, như vậy nhiệm vụ sẽ kết thúc."

Tô Yên không hiểu, vì sao cánh sao thứ ba đột nhiên sáng lên.

Vừa nãy, cô chỉ nói chuyện qua điện thoại với Khương Nhiên thôi a.

Nhưng mà có thể hoàn thành nhiệm vụ, luôn là chuyện tốt.

Lại nói chuyện thêm với Tiểu Hoa một chút, không một lát sau, Khương Nhiên tới.

Cùng tới, còn có đám người Trình Tinh Dương.

Bọn họ vốn đang chơi đầu địa chủ.

Nhìn thấy Khương Nhiên gọi điện thoại xong, giống như bị điên chạy ra bên ngoài, dọa bọn họ nhảy dựng, không dám hỏi nhiều chạy theo sau.

Khương Nhiên ngực phập phồng, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tô Yên, cẩn thận nhìn xem cô có sao không.

Tiến lên, ôm người vào trong lòng.

Trong mắt con người kia không rõ nổi lòng khẩn trương cùng lo lắng đề phòng, rốt cuộc chậm rãi thả xuống.

Hắn ôm cô, dùng sức chết攥, giống như chỉ cần hắn thoáng buông lỏng thì sẽ xảy ra chuyện.

Tô Yên nâng tay lên, hơi vụng về an ủi.

Vỗ vỗ lưng hắn, "Tớ không sao cả."

Giọng nói mềm ấm, lại rất nghiêm túc.

Mà đám người Trình Tinh Dương theo sát phía sau, nhìn thấy tình cảnh này.

Nhìn nhìn Nguyên Hân Lâm đang nằm trên mặt đất, lập tức hiểu được đại khái, "Mẹ nó! TMD, nói về không biết xấu hổ, tao còn phải sợ mày!"

Vừa nói vừa nhắc Nguyên Hân Lâm từ trên mặt đất lên.

Nói với hai người đàn ông kia, "Khương ca, giao cậu ta cho bọn em xử lý."

Nói xong, đám người giống như đang khiêng một khối thịt lợn chết, mang người đi ra ngoài.

Tô Yên được Khương Nhiên ôm chặt, một lúc sau vẫn không được thả ra.

Cô nhìn một cái lên tiếng, "Khương Nhiên, cậu có nguyện vọng gì không?"

Đôi mắt cô lấp lánh, nhìn hấn phảng phất mang theo sự mong chờ.

Khương Nhiên thấy cô đột nhiên hỏi, không biết vì sao khẽ cười.

Kéo cô đi tới sô pha.

Lại không yên tâm nhìn kỹ từ trên xuống dưới, xem cô có bị thương ở đâu không.

Tô Yên không nhìn được lại hỏi:

"Cậu có mong muốn gì không? Có thể là tiền, có thể là nổi danh, có thể là làm chính trị, điều gì cũng được."

Khương Nhiên nhìn bộ dáng nghiêm túc của cô, thò lại gần, hôn một cái, "Có, tôi có nguyện vọng."

"Àn? Là gì?"

Đôi mắt đen nhánh, có thể nhìn thấy một bóng người nho nhỏ trong ánh mắt hấn, "Tôi muốn em, bình bình an an ngốc ở bên cạnh tôi."

Tô Yên sững sốt, "A?"

Cô không nghĩ tới sẽ là chuyện này.

Khương Nhiên hít mắt tới gần cô, "A cái gì? Không muốn? Hay là cảm thấy ở bên cạnh tôi sẽ thiệt thòi?"

Tô Yên phục hồi tinh thần lại,

"Không phải, nhưng mà tớ không thể vẫn luôn ở bên cạnh cậu a."

Khương Nhiên nghe lời này, quanh thân lạnh lẽo, "Em nói cái gì?"

"Cậu sẽ cưới vợ."

Khương Nhiên nhú mày, "Em cảm thấy sau này tôi sẽ vứt bỏ em cưới người phụ nữ khác?"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi Bệnh Kiều*, *Sùng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Thiếu niên kiệt ngạo (71)

Tô Yên chớp chớp mắt, cô không nghĩ tới vấn đề này.

Cho nên trầm mặc.

Khương Nhiên giữa mảy mang theo một tia tức giận, còn có chuyện gì làm người tức giận hơn chuyện này?

Nheo mắt cô, bắt cô nhìn thẳng vào mắt hấn, "Em không muốn gả cho tôi? Em không thích tôi? Không muốn ở bên tôi?!!"

Tô Yên, sững sốt. "Không phải."

Hấn vừa nghe, từng bước ép sát,

"Vậy em thích ở bên cạnh tôi không?"

Tô Yên nghe vấn đề của hấn, cũng cẩn thận nghĩ nghĩ.

Kỳ thật, cô không thích ở bên cạnh bất kỳ người nào.

Nhưng nếu bắt buộc phải chọn một người, mà người kia là Khương Nhiên.

Vậy cô có thể tiếp thu, không bài xích, thậm chí có chút thích.

"Thích."

Cô thành thành thật trả lời.

Câu trả lời này cuối cùng cũng làm người nào đó vui, sắc mặt nhìn qua không khó coi như lúc nãy.

Khương Nhiên không chút do dự phán đoán suy luận, "Nếu thích, vậy em gả cho tôi chỉ là chuyện sớm hay muộn."

Ngữ khí chắc chắn trực tiếp.

Tô Yên nhu nhu, "Tớ..."

Mới vừa nói một chữ, người nọ lại ép hỏi, "Không muốn gả cho tôi?"

"Ách... có thể."

"Rất tốt."

Khương Nhiên nghe, mặt mày vừa động, sự tức giận biến mất hầu như không còn.

Một tay ôm Tô Yên vào trong lòng ngực

c.

Tiểu Hoa ở trong khuyên tai, nghe từng câu nói của hai người kia.

Sao nó lại cảm thấy... ký chủ của mình, bị người ta lừa đi nha?

Hai ba câu nói, đã bị người ta lừa phải gả cho hắn?

Nhưng, chỉ số thông minh của Tiểu Hoa có hạn, những lời nói của Khương Nhiên, hình như rất có đạo lý.

Không tìm được lỗi sai.

Tiểu Hoa suy nghĩ thật lâu sau nhỏ giọng nói: "Ký chủ, nguyện vọng của nam chủ là muốn ngài á~~"

Chỉ là nói chuyện, không nhìn thấy niêu tình trên mặt Tiểu Hoa cũng biết nó đang hóng hớt.

Tô Yên trầm mặc một lúc sau, đối diện với Khương Nhiên.

Sau đó duỗi tay, nhẹ nhàng cầm tay hắn.

Giọng nói mang theo một tia cười nhạt và nghiêm túc, mềm mại nói, "Được."

Khương Nhiên nghe được sự trịnh trọng trong lời nói của cô.

Cũng lập tức hiểu ra, cô rất nghiêm túc trả lời hắn.

Tia khó chịu trong mắt biến mất, giây tiếp theo, trực tiếp đề người xuống sofa.

Hắn hôn Tô Yên, ngữ khí sâu xa,

"Sang năm, là mười tám tuổi rồi đi?"

Tô Yên nghĩ nghĩ, "Ừm"

Đề nặng cánh tay cô, giống như chiếm hữu mà bao phủ cả cơ thể cô dưới thân mình, nhẹ nhàng than thở, "Thành niên a, những chuyện không thể làm, cũng có thể làm."

Lắm bảm nói, không biết là đang nói với bản thân mình, hay đang nói với Tô Yên.

Tô Yên ngây thơ mờ mịt, ngược lại là Tiểu Hoa lúc kinh ngạc lúc rống lên, "A a a a!!! Xấu hổ xấu hổ xấu hổ."

Ngữ khí này của Tiểu Hoa, nghiêm nhiên là tài xế già.

Tuy rằng chỉ số thông minh không cao lắm, nhưng xem không ít sách cấm a...

Bằng không Khương Nhiên chỉ nói một câu ám chỉ như thế, đồng chí Tiểu Hoa đã hiểu?

.....

Thời gian vội vàng, ba năm trôi qua trong nháy mắt.

Tô Yên học năm hai.

Bởi vì Tô Yên càng thêm duyên dáng yêu kiều, hơn nữa cô được giải nhất cuộc thi Hóa quốc gia mà được đặc cách vào đại học X, trở thành người được chú ý trong trường.

Tính cách ngoan ngoãn, xinh đẹp, thành tích học tập nhất đẳng, người con gái như vậy, người theo đuổi cũng phải đếm theo bó.

Một ngày nào đó, vừa kết thúc tiết học sáng, người trong lớp chuẩn bị đi ăn trưa.

Kết quả, có một nam sinh, đột nhiên đứng trước bục giảng, không biết lấy một bó hoa tươi từ chỗ nào.

Sắc mặt đỏ bừng khấn trương nói, "Tô Yên, anh thích em đã rất lâu rồi, làm bạn gái của anh đi!"

Khi nói, bùm một tiếng, trực tiếp quỳ một chân trước mặt Tô Yên.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Thiếu niên kiệt ngạo (xong)

Tô Yên vốn định đi ra ngoài hơi sùng sốt.

Tiếp đó, toàn bộ người trong phòng đều ồn ào, "Đồng ý, đồng ý!"

"Đồng ý đi."

"Đồng ý đi, cậu nhìn nam sinh kia mặc cả cây hồng, tôi cũng ngượng ngùng thay hắn ta a, ha ha ha ha."

Tô Yên chớp chớp mắt, trầm mặc trong chốc lát, nói: "Tôi từ chối."

Ba chữ dứt khoát lưu loát, ngay cả lý do cũng lười nói.

Lời nói vừa rơi xuống, toàn trường im lặng.

Nam sinh kia sắc mặt đỏ bừng.

Môi run rẩy, "Anh, anh thật sự rất thích em."

Tô Yên nghiêm túc nghe hắn ta nói hết.

Cho đến khi hắn nói xong, người trong lớp đều đang xem phản ứng của cô.

Giọng nói của cô vừa mềm mại vừa nhẹ nhàng, "Tôi có thể đi chưa?"

Nam sinh vừa tỏ tình kia, bị làm cho sắc mặt càng đỏ.

Cắn răng một cái, cũng không biết là xuất phát từ then quá thành giận hay là tâm trạng gì, "Tô Yên, mọi người đều nói cô là người phụ nữ ham hư vinh, chỉ làm bạn với những người giàu có, cô từ chối tôi có phải vì tôi nghèo, không thể đưa đón cô bằng xe thể thao mỗi ngày?!"

Giọng nói của nam sinh có chút vô cùng đau đớn.

Lời vừa ra khỏi miệng, toàn trường lại lần nữa kinh hô.

Vốn dĩ, việc này xem như chuyện mọi người muốn biết nhất.

Sinh viên đại học X, trên cơ bản đều biết.

Tô Yên vừa vào học không bao lâu, mỗi ngày đều có xe thể thao đón đưa.

Hon nữa theo tin nóng, người lái xe kia lại là một anh đẹp trai.

Thậm chí còn có người chụp được, Tô Yên không kiêng dè ôm hôn người kia ngoài cổng trường.

Hoàn toàn không có chút hình tượng nào của hoa hậu giảng đường thanh thuần.

Còn chưa hết, không bao lâu, đã đổi thành xe (BMW) tới đón đưa, hon nữa người tới đón là một người khác.

Tin tức vừa xuất hiện, chuyện Tô Yên dựa vào sắc đẹp đi làm tình nhân, bị truyền mọi người đều biết.

Đương nhiên, chỉ là lan truyền, con thật hay giả, cũng không ai quan tâm.

Cho đến hôm nay, đột nhiên có người hỏi, việc này xem như nói ra tiếng lòng của quần chúng ăn đưa.

Tô Yên bị hỏi hơi sững sốt, sau đó lên tiếng: "Cậu không có tiền?"

Một câu bất thành linh, đột nhiên cắm vào trái tim yếu ớt của nam sinh kia.

Sắc mặt càng đỏ hon.

Nam sinh kia lập tức đứng dậy, giống như bị sỉ nhục, "Tôi không có tiền thì sao? Không có tiền nên bị cô chê cười?"

Tô Yên khẽ liếm khóe môi, "Nếu cậu cảm thấy tiền rất quan trọng, vậy nên kiếm tiền, mà không phải lấy bộ dáng chột dạ, giương nanh múa vuốt trước mặt tôi."

Cô nói nghiêm túc, ngữ khí nhàn nhạt.

Ngược lại là càng kích thích nam sinh kia sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Thật lâu sau, nam sinh kia một tay ném bó hoa xuống đất, "Tôi không nghĩ tới, cô là người phụ nữ hám tiền như vậy. Vì tiền, có thể ở bên cạnh bất cứ người nam nhân nào."

Tiểu Hoa lặng lẽ lên tiếng, "Hừ, đồ rác rưởi."

Tô Yên nhìn thoáng qua kia bó hoa bị ném xuống rồi nhìn lại nam sinh kia.

Giọng nói mềm mại, vẫn là ngữ khí kia, "Tôi cũng không nghĩ tới, cậu là một người đàn ông bị từ chối mà thẹn quá thành giận."

Khi nói, cô dừng một chút giống như nhớ tới điều gì, "Còn có, tôi không vì tiền mà ở bên cạnh bất cứ người đàn ông nào, tôi chỉ ở bên cạnh một người."

Cô nói lời này, cũng không phải khoe điều gì, chỉ là đơn thuần sửa đúng.

Nhưng mà hình như... người đàn ông này, nhìn qua không để ý cô sửa đúng, mà khinh thường nhìn cô.

Lúc này, cửa phòng học truyền tới tiếng nói, "Tổng giám đốc Khương, đại học X chính là đại học tốt bậc nhất, với mục đích bồi dưỡng người tài giỏi cho quốc gia, có tổng giám đốc Khương giúp đỡ, tin tưởng chúng ta có thể tiến thêm một bước trong giáo dục."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Ngoại truyện (1)

Không biết khi nào, lãnh đạo của đại học X đều đứng ở cửa phòng học, còn có một người đầu tư được vây quanh.

Hắn mặc áo sơ mi trắng, cổ tay áo xắn lên, dáng người cao gầy, từng cử động đều mang theo lười nhác và tự phụ.

Vị tổng giám đốc Khương này, đôi mắt lướt qua mọi người nhìn cô gái đang đứng trên bục giảng.

Con người đen nhánh hờ hững hiện lên ý cười.

Mấy vị lãnh đạo còn đang không hiểu, người đầu tư này là thấy ai? Cười vui vẻ như vậy?

Phải biết rằng, bọn họ đã đi cùng hần hai tiếng, hần từ đầu đến cuối đều là một bộ lười nhác nhàn nhạ.

Mấy vị lãnh đạo trong lòng cũng không biết, tổng giám đốc Khương tuổi trẻ đầy hứa hẹn này, còn có thể đầu tư vào trường của bọn họ không?

Lúc đang suy nghĩ, nam sinh đứng trên bục giảng vừa tỏ tình với Tô Yên, hoàn toàn xé rách.

Ý nói, nếu cô không đồng ý lời tỏ tình của tôi, vậy đừng trách tôi.

Nam sinh kia hừ lạnh, "Nhìn cô lớn lên thanh thuần, vốn dĩ tưởng mọi người chỉ đồn bậy, hiểu lầm cô, nhưng nhìn thái độ này của cô, chính là một người phụ nữ hám tiền, người như cô tôi đã thấy nhiều, chỉ cần mua một cái túi hàng hiệu, giường của ai cũng có thể bò lên."

Tô Yên vẫn bình thản, cô rất nghiêm túc hỏi: "Cậu không có tiền cho nên cảm thấy rất tự ti sao?"

Nói xong, nam sinh kia sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Kỳ thật Tô Yên cũng không phải muốn công kích hần ta, chỉ là đơn thuần tò mò, cũng hỏi rất thành khẩn.

Nam sinh kia thay đổi sắc mặt mấy lần, cuối cùng không nhịn được, giơ tay định đánh, "Tìm chết!"

Bên này đang náo nhiệt, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một giọng nói, "Này, bạn học."

Giọng nói kia rất êm tai, mang theo khí thế không thể bỏ qua.

Nam sinh sững sốt, quay đầu lại.

Giây tiếp theo, bảo tiêu mặc đồ đen không biết từ đâu xuất hiện, ầm hã.s ta lên bàn giảng viên.

Sinh viên đang hóng hót đều kinh hoàng, sợ tới mức kinh hô lên tiếng.

Tô Yên ngẩng đầu nhìn qua, khi cô nhìn thấy người đứng ngoài cửa, chớp chớp mắt, "Khương Nhiên"

Người đàn ông lên tiếng, sắc mặt không đẹp lắm.

Đi đến trước mặt Tô Yên, nhìn từ trên xuống dưới một lượt, xác nhận cô không bị thương.

Giây tiếp theo, không chút nào cố kỵ ôm người vào trong lòng mình.

Động tác của hần, làm nhóm sinh viên sợ ngây người, còn cả mấy vị lãnh đạo.

Này... sao lại thế này??

Khương Nhiên nhăn mày, liếc nhìn nam sinh đang bị ấn trên bàn không thể cử động, nhìn lại mấy vị lãnh đạo kia, ngữ khí trầm thấp cười như không cười,

"Đây là tổ chất của sinh viên trong trường?"

Chủ Nhiệm Giáo Dục đi tới, vội vàng nhận lỗi cười nói "Tổng giám đốc Khương, việc này là chuyện ngoài ý muốn, may mà ngài giúp đỡ."

Vừa nói vừa giới thiệu, "Đây là sinh viên giỏi trong trường, Tô Yên, ách... tổng giám đốc Khương quen biết?"

Chủ Nhiệm Giáo Dục cố ý thả con tép, bắt con tôm muốn xác nhận.

Khương Nhiên rũ mắt, nhìn bộ dáng vô tội của Tô Yên, cười, "Tôi và vợ của tôi, tự nhiên là quen biết."

Ngữ khí lười nhác, toàn trường đều ngốc.

Cái gì?!

Vợ??

Bọn họ... kết hôn??

Người ngốc không chỉ chỉ là quần chúng ăn dưa, còn có nhóm lãnh đạo.

Bọn họ còn muốn để Khương Nhiên đầu tư, kết quả vợ người ta học ở trường mình cũng không biết.

Công tác điều tra quá không cẩn thận!

Tô Yên túm túm tay áo Khương Nhiên, nghi hoặc, "Sao anh lại tới đây?"

Khương Nhiên thò lại gần hôn lên má cô một cái, "Tôi không tới, làm sao có thể biết được em ở đây chịu khổ?"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Ngoại truyện (2)

Hai người bọn họ ân ân ái ái trước công chúng.

Anh chàng sinh viên bị đè trên bàn cứng đờ người lại, đại khái là bị nhóm bảo tiêu mặt không biểu tình dọa sợ.

Nói chuyện cũng không có khí thế hùng hổ như vừa rồi, tiếng nói lập tức yếu đi, "Tổng, tổng giám đốc Khương, tôi không có ý này, tôi cũng không biết cô ấy là vợ ngài."

Kỳ thật hẳn ta cũng không biết Khương Nhiên là ai, nhưng, thấy lãnh đạo nhà trường tới, còn gọi hắn là tổng giám đốc Khương, chắc chắn là một nhân vật lớn, vậy nên lập tức héo.

Khương Nhiên hơi nhíu mày, ngược lại lại nhìn về phía Tô Yên, "Em chưa từng nói với người khác là em đã kết hôn?"

"Ách..."

Cô còn chưa nói gì, Khương Nhiên đã bắt mạch ép sát, "Tôi làm sao mà em không nói được? Hay là làm em cảm thấy mất mặt?"

Cô mềm mại nói, "Em, em không có ý này."

Tô Yên vô tội, bổ sung một câu, "Bọn họ không hỏi."

Không có ai hỏi cô, làm sao cô có thể tự giới thiệu rằng mình đã kết hôn?

Tốt nghiệp cấp ba, mới đủ mười tám tuổi, đã bị người kéo đi kết hôn.

Khương Nhiên nghe thấy câu cuối cùng, thần sắc hòa hoãn hơn một chút.

Quả nhiên, vẫn không thể mặc kệ cô.

Vợ của mình thì mình bảo vệ, ai biết không để ý một lát thôi đã bị người không có mắt bắt nạt.

Vừa nghĩ xong, đôi mắt hắn hiện lên một tia sáng, nhìn về phía lãnh đạo nhà trường.

Ngày hôm sau, Tô Yên vừa đến trường, đã bị hiệu trưởng mời đi, hỏi han ân cần một lần.

Mà trên diễn đàn của trường, toàn bộ là tin tức Tô Yên và Khương Nhiên kết hôn.

Một ngày không đến, toàn trường đều biết Tô Yên đã kết hôn.

Hơn nữa ảnh của Khương Nhiên cũng được đăng lên, được các nữ sinh viên si mê.

Ngày thứ ba, Tô Yên được chủ nhiệm mời đi, lại hỏi han ân cần một lần.

Ngày thứ tư, ngày thứ năm...

Cả một tuần, bị lãnh đạo toàn trường hỏi han ân cần.

Sinh viên đại học X đều bị dọa sợ.

Thậm chí bắt đầu soi nôi suy đoán, chẳng lẽ gia đình Tô Yên cũng không kém?

Lúc sau thậm chí có tin tức truyền ra, Tô Yên mới là cổ đông lớn nhất của trường.

Nháy mắt đã dập tắt tin tức cô ham giàu, quỳn rũ Khương Nhiên.

Các nữ sinh viên soi nôi hâm mộ ghen ghét, ngôn luận nghiêng về một phía.

Hai năm sau không ai dám tỏ tình với Tô Yên nữa, cuộc sống đại học của cô thành một truyền kỳ.

Nhưng mà chuyện này đối với cô mà nói, yên tĩnh không ít.

Chờ đến khi Tô Yên tốt nghiệp, rất ít người biết được tin tức của cô.

Tô Yên rất ít xã giao, ở trong trường ngoại trừ đi học, cơ bản không tham gia các hoạt động ngoại khóa.

Cho nên sau khi cô tốt nghiệp, thì không có tin tức.

Nhưng nghe nói hai vợ chồng rất ân ái hạnh phúc.

.....

"Ký chủ, ký chủ."

Tô Yên sống cả đời với Khương Nhiên, khi tỉnh lại, thấy mình đang ở trong một không gian đen tối.

Cô mờ mịt, "Đây là đâu?"

"Ký chủ, đây là trạm không gian, mỗi lần kết thúc nhiệm vụ, linh hồn đều sẽ tới đây."

"Ừm", Tô Yên lên tiếng.

"Ký chủ, ngài đã có được một mảnh vỡ, hơn nữa đạt được 3 điểm thưởng."

"Điểm thưởng? Là có ý gì?"

"Ngài có thể dùng điểm số để thêm vào dung lượng não và giá trị thể lực. Hoặc là chia một cách ngẫu nhiên. Điểm số này để nâng cao năng lực của ngài trong các thế giới sau."

Tô Yên đã hiểu.

"Vậy, tặng hai điểm vào giá trị thể lực, một điểm vào dung lượng não."

"Leng keng, tình trạng hiện tại của ngài

Dung lượng não: 2

Giá trị thể lực: 5"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Hoàng tử bệnh kiều (1)

Tiếp đó lại nghe Tiểu Hoa nói: "Ký chủ, ngài có một cơ hội hứa nguyện, xin hỏi, ngài có mong muốn gì?"

"Không có."

"Ngài có thể cân nhắc nghĩ lại, không nóng nảy."

Tô Yên suy nghĩ một lát, "Kẹo sữa dâu, thế giới nào cũng có phải không?"

"Cái này... không nhất định."

"Vậy tôi muốn, mỗi thế giới đều có kẹo sữa dâu."

Tiểu Hoa chần chờ, "Ngài... xác định chứ?"

"Ừm."

"Leng keng, nguyện vọng của ngài đã được thực hiện, ký chủ, dù xuyên qua thế giới nào ngài cũng sẽ có kẻo sửa dẫu."

"Ồ, được rồi."

"Ký chủ, nếu không có câu hỏi khác, chúng ta sẽ bắt đầu nhiệm vụ tiếp theo."

"Được."

Tô Yên vừa đồng ý, cô đã hôn mê bất tỉnh.

Khi nàng tỉnh lại lần nữa, phát hiện mình đang ngã ở bên cạnh một cái ao.

Núi giả, ao cá, hoa cỏ, cỏ kính, rất có cảm giác.

Mà trên người nàng, đang mặc quần áo cổ đại, đầu đội búi tóc, giày vải màu trắng.

Sau đó, nàng nghe thấy trong ao bên cạnh truyền đến tiếng động.

Tiểu Hoa lên tiếng, "Ký chủ, nam chủ ở trong ao nha."

Ngữ khí không thể nói có bao nhiêu kinh hoàng, đại khái là ngạc nhiên nhiều hơn.

Nhưng nó vừa thốt lên, Tô Yên đã nhắm mắt.

Thực hiển nhiên, nam tử trong ao không biết bơi, hẳn đang gầy gù.

Nàng bước về phía trước, tới gần đó.

Tiểu Hoa lại lên tiếng, "Ký chủ, ngài muốn nhảy xuống đó cứu hắn sao?"

Tô Yên bình tĩnh nói: "Sẽ không."

Vừa nói xong, nàng nhanh chóng tìm kiếm xung quanh, tìm thấy một bó củi trong bụi cỏ gần đó.

Nàng dùng sức kéo, đi đến trước ao cá, tiếp theo, trực tiếp ném bó củi vào trong nước.

Thình thịch một tiếng, bọt nước bắn ra xung quanh.

Thân thể của nàng rất yếu ớt, chỉ ném bó củi xuống nước, cũng đã làm trên trán đầy mồ hôi.

Sắc mặt có chút tái nhợt, đỡ tảng đá bên cạnh bờ ao nghỉ ngơi.

Đại khái ông trời cũng không muốn làm người trong ao chết, bó củi kia xuất hiện ngay bên cạnh hắn.

Một tay hắn đặt lên bó củi, lấy đà nhảy lên trên bó củi đó.

Bó củi trôi nổi trong nước, cho đến khi trôi đến bờ ao, nam tử kia đang định đi ra.

Không biết tiếng kinh hô từ nơi nào truyền tới, "Trời ạ, ở hoàng tử rơi xuống nước! Người đâu!!!"

Tiếng thét chói tai của nữ tử, còn có tiếng đổ vỡ, rõ ràng truyền vào trong tai Tô Yên.

Tô Yên đứng ở bên cạnh ao, nhìn về phía nam tử đang chật vật kia.

Lúc này, tay hắn đang vịn vào vách tường, hình như có cảm giác lạ mà ngẩng đầu lên.

Sợi tóc đen ướt dính rời rạc, che đi hơn nửa khuôn mặt hắn, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt của hắn, đen nhánh sâu thẳm không thấy đáy.

Lúc này Tô Yên nghe thấy có tiếng bước chân tới gần, nàng không hề nhìn người vừa từ ao ra mà cầm rổ lên, rồi đi.

Tiểu Hoa kinh ngạc, "A? Ký chủ, sao ngài lại bỏ đi a?"

"Hắn sẽ không chết."

Giọng nói của Tô Yên trong trẻo, đại khái là do tính cách của cô nên nghe vào cảm thấy vừa mềm mại vừa ấm áp.

Lúc này, Tiểu Hoa đột nhiên nói: "Ký chủ, ngài có một phần ký ức phải tiếp nhận, hãy tìm một nơi an toàn."

Tô Yên gật đầu đồng ý, "Được."

Vừa nói nàng vừa tiếp tục bước về phía trước, con đường uốn lượn, cũng không biết mình đi tới đâu.

Chỉ là nhìn khắp nơi rách nát hoang vắng, hoàn toàn khác biệt với sự tinh xảo xa hoa ngoài kia.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Hoàng tử bệnh kiều (2)

Nàng vừa mới đứng yên, ký ức đã bắt đầu xẹt qua.

Thật lâu sau, Tô Yên mở to mắt, trong mắt hiện lên một tia không rõ, "Tiểu Hoa".

"Dạ? Sao vậy ký chủ?"

"Ký ức này của ta, chết rồi, sau đó sống lại, là sao?"

"Ký chủ, thân thể này của ngài đã trọng sinh."

Tô Yên nghe thấy cái từ này, có chút không hiểu, "Trọng sinh?"

"Đúng rồi, nàng sống hai đời, chỉ là vận mệnh có chút bi thảm, khi chưa trọng sinh bị hại chết, trọng sinh trở về cũng chết nha."

Nghe Tiểu Hoa nói, Tô Yên bắt đầu xem ký ức của người này.

Đất nước này là Hiến Viên quốc, hoàng thất họ kếp Hiến Viên.

Nguyên thân vốn là cung nữ trong cung Đại hoàng tử Hiến Viên Vĩnh Lâm.

Cần thận sinh tồn trong cung, vốn chỉ còn hai tháng nữa sẽ được ra cung lấy chồng.

Kết quả... một tháng trước khi ra cung, Hoàng Thượng băng hà.

Đại hoàng tử nên kế vị, nhưng trước ngày kế vị, Đại hoàng tử lại đột nhiên chết.

Mấy ngày sau, Nhị hoàng tử cũng đột ngột ra đi.

Cuối cùng, ngôi vị hoàng đế do Tam hoàng tử Hiến Viên Vĩnh Hạo kế vị trở thành người thắng cuối cùng.

Tam hoàng tử vẫn luôn không có tiếng tăm gì, các vị đại thần còn cho rằng đã đưa một người tính tình yếu đuối lên kế vị, còn đang lo lắng cho tương lai của Hiến Viên quốc.

Nhưng mà chỉ cách một ngày, tất cả đại thần không còn suy nghĩ này nữa, tất cả đều đang cầu nguyện cho tính mạng của mình.

Ngày đầu tiên Hiến Viên Vĩnh Hạo đăng cơ, xẻo thịt giết chết hết tất cả vây cánh của Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử.

Những đại thần cùng ngày còn sống, nhìn đồng thi thể hài cốt kia, sợ tới mức động cũng không dám động.

Dựa theo đạo lý, những chuyện trên triều đình như vậy, không liên quan gì tới một cung nữ nhỏ nhoi như nàng.

Nhưng mà Hiến Viên Vĩnh Hạo, là một người lương thiện sao?

Những ngày sau đó, tất cả thị vệ cung nữ của Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử, mấy trăm người a, trong cùng một ngày, tất cả đều treo cổ tự tử.

Đứng trong cung điện uy nghiêm nhìn xuống, đầu người lẫn long lộc, máu loãng trực tiếp chảy tới tận con sông bảo vệ thành, nhiễm đỏ nước sông, bảy ngày bảy đêm vẫn chưa trở lại bình thường.

Máu chảy thành sông là như thế nào?

Đại khái là cảnh tượng lúc đó.

Mà nguyên thân, cũng là một trong số những thi thê ở đó.

Sau khi nguyên thân chết, không nghĩ tới mình sẽ quay lại một năm trước.

Lúc đó, tất cả còn chưa thay đổi.

Nguyên thân cho rằng bản thân nắm được hướng đi của lịch sử, muốn báo thù cho kiếp trước của mình.

Nhất định phải giết chết Tam hoàng tử bạo quân này.

Nguyên thân cảm thấy mình đang gánh vác trọng trách cứu vớt mọi người.

Nguyên thân quyết định tự đề cử mình, trở thành mật thám của Đại hoàng tử, đi đến bên cạnh Hiến Viên Vĩnh Hạo, ẩn núp ở đó.

Chỉ là đáng tiếc..., nguyên thân vẫn luôn cảm thấy mình đã đủ cẩn thận.

Nhưng mà nàng lại không điều tra được dấu vết gì, Tam hoàng tử mỗi ngày ngủ, đọc sách, ăn cơm, hoặc là ngắm hoa, không có bất kỳ động tĩnh gì.

Thời gian một năm sắp tới, Hoàng Thượng sắp băng hà.

Nguyên thân cảm thấy cần phải liều mạng một lần, nàng hao tổn tâm cơ bắt đầu tiếp cận Hoàng Thượng, thậm chí viết một phong huyết thư trình lên.

Chỉ là những chuyện này, không hề có tin tức giống như đá chìm đáy biển.

Hoàng Thượng vẫn chết, thậm chí còn chết sớm hơn hai tháng.

Một ngày, nàng nhận được mệnh lệnh của Tam hoàng tử, đưa điểm tâm cho Hoàng Thượng.

Một đường thông suốt, đi vào, nhìn thấy Hoàng Thượng nằm trên mặt đất, đã tắt thở.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Hoàng tử bệnh kiều (3)

Nguyên thân kinh hoàng thất thố, vội vàng muốn trở về bẩm báo cho Đại hoàng tử, nào biết còn chưa kịp đi ra ngoài, đã bị một mũi tên bắn chết.

Trước khi chết, còn nghe được có người kinh hô, "Tỳ nữ của Đại hoàng tử ám sát Hoàng Thượng, người đầu cứu giá!!"

Đó là câu cuối cùng nàng nghe thấy, sau đó, đã tắt thở.

Tô Yên sắp xếp xong ký ức, nâng mắt, chớp chớp.

Một lúc sau mới lên tiếng: "Tiểu Hoa."

"Dạ? Ký chủ, có vấn đề gì sao?"

"Nhiệm vụ của ta là tiếp cận nam chủ, hay là làm mật thám cho người khác?"

Thân là một người có dung lượng não là 2, trước mặt những thân phận phức tạp này, Tô Yên mê mẩn.

Tiểu Hoa nhanh chóng lên tiếng, "Ký chủ, mục tiêu cuối cùng của ngài là làm nam chủ toàn tâm toàn ý tin tưởng ngài. Khi ba cánh sao trước mặt ngài sáng lên, hoàn thành một nguyện vọng của nam chủ, nhiệm vụ sẽ kết thúc."

Thời gian Tô Yên xuyên qua, nguyên thân đã trở thành mật thám của Đại hoàng tử, được vào phủ của Tam hoàng tử một tháng.

Vừa nãy Tam hoàng tử rơi xuống nước, nhìn qua là chuyện ngoài ý muốn, kỳ thật là bị Nhị hoàng tử hại.

Hiện tại đã là mùa thu, thời tiết lạnh lẽo.

Khi Tam hoàng tử được cứu hơi thở đã thôi thóp, cũng bởi vì chuyện này mà sau này thường xuyên bị bệnh.

Kiếp thứ hai của nguyên thân, cũng nhìn thấy.

Chỉ là nàng hận Tam hoàng tử, ước gì hân chết sớm siêu sinh sớm, cho nên giả vờ không phát hiện, trực tiếp bỏ đi.

Mà hiện tại, bởi vì Tô Yên xuyên qua, thuận tay cứu Tam hoàng tử.

Còn thể cục sau này có phát sinh biến hóa vì chuyện này không, lại không thể suy đoán.

Làm nam nhân vừa nảy toàn tâm toàn ý tin tưởng mình sao?

Tô Yên trầm mặc một lát, trong đầu hiện lên đôi mắt đen nhánh sâu thẳm kia.

Trong lòng không biết đang nghĩ tới chuyện gì.

Lúc này, Tiểu Hoa lên tiếng nhắc nhở: "Ký chủ, bây giờ cô đang chuẩn bị gửi tin cho Đại hoàng tử Hiên Viên Vĩnh Lâm, tình báo ở ngay trong giỏ bánh bao kia ~ ~"

Tô Yên cúi đầu, mở rổ ra xem.

Lấy bánh bao nóng hôi trong rổ ra, bẻ đôi từng cái.

Cuối cùng cũng tìm thấy một tờ giấy ở cái bánh bao dưới cùng.

Bên trên chỉ có vài chữ, "Ra cung đi vào khách điểm Cẩm Tú ngay người một canh giờ."

Tô Yên nhìn thoáng qua, xé nát tờ giấy kia.

Đợi một lát, một con gió lạnh thổi tới.

Nàng giơ tay lên, tờ giấy bị thổi bay trong nháy mắt, chẳng biết đi đâu.

Sau đó, nàng quay về dọc theo đường cũ.

Thành thành thật thật cúi đầu, dựa theo tư thế đi đường của tỳ nữ trong ký ức, không có một chút sai sót nào.

Tiểu Hoa ngốc trong khuôn tai, cực kỳ hưng phấn, "Ngao ngao ngao ngao!!! Ký chủ, cô lên! Ký chủ, cô lên!!"

Cảm giác này cũng quá kích thích.

Còn kích thích hơn khi nó xem phim 007.

Chờ đến khi nàng quay về sân của Tam hoàng tử, vừa mới đi vào, một tỳ nữ Tiểu Nguyệt đã tiến tới, "Tô Yên, người đi đâu vậy, tìm người đã lâu."

Tô Yên bị tỳ nữ kia kéo đến hậu viện, nàng không hiểu lên tiếng hỏi: "Làm sao vậy?"

Tiểu Nguyệt kinh ngạc, "Người không biết? Tam hoàng tử rơi xuống nước! Bây giờ thái ý đang khám bệnh, nếu Tam hoàng tử có chuyện gì, tất cả chúng ta đều không thể sống."

Vừa nói xong, sắc mặt Tiểu Nguyệt có chút sợ hãi.

Tô Yên cúi đầu nghe Tiểu Nguyệt nói, nàng không lên tiếng.

Bên cạnh có tỳ nữ nghe thấy Tiểu Nguyệt nói, cũng bắt đầu khủng hoảng.

Nếu Tam hoàng tử xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ít nhất bọn họ cũng phải chịu tội không bảo vệ được chủ tử.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Hoàng tử bệnh kiều (4)

Có người không nhịn được lên tiếng, thậm chí mang theo tiếng nức nở, "Làm sao bây giờ? Còn có mấy tháng ta sẽ được ra cung. Nếu Tam hoàng tử xảy ra chuyện gì, chúng ta thật sự xong rồi."

"Ta không muốn chết, ta không muốn chết!"

Dưới bầu không khí hoảng loạn này, tất cả tỳ nữ đứng gần nhau đều luống cuống tay chân.

Lúc này, từ nơi nào đó trong hậu viện, quần sự ma ma mặt không biểu tình đi ra.

"Đang làm cái gì đây?? Tam hoàng tử còn chưa chết đâu!"

Ngữ khí của quần sự ma ma vô cùng nghiêm khắc, hơn nữa ngày thường cũng rất có uy danh, vừa nói xong, tất cả tỳ nữ đang khóc thút thít đều ngậm miệng.

Quần sự ma ma nhìn lướt qua mấy người ở đây, "Khóc khóc khóc, chỉ biết khóc! Đồ vô dụng!"

Nói xong, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Tô Yên.

Thấy nàng từ đầu đến cuối luôn bình tĩnh, cũng không tham dự trong đám người kia.

Quần sự ma ma đánh giá một lát bỗng nhiên nâng tay chỉ vào Tô Yên, "Người, lại đây."

Tô Yên lên tiếng: "Vâng."

Sau đó đi tới trước mặt quần sự ma ma.

Quần sự ma ma nhìn Tô Yên, trong mắt nghiêm khắc rớt cuộc hòa hoãn một chút, "Bây giờ tình hình đang rối loạn, Tam hoàng tử lại rơi xuống nước ồm đầu. Ngươi đi đến tiền viện hầu hạ."

Lời nói rơi xuống, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt hâm mộ ghen ghét nhìn Tô Yên.

Có người nhìn không được, "Ma ma, nàng ta mới tới đây một tháng, chuyện dễ mắc lỗi như vậy tại sao lại để cho nàng ta làm?"

Quần sự ma ma hừ lạnh một tiếng, "Còn có mặt mũi hỏi? Nhìn cái bộ dáng khóc lóc thảm thiết của các ngươi đi, đen đủi."

Vừa nói xong, cũng không có người dám dị nghị, mọi người đành phải hâm mộ.

Tuy rằng đều là tỳ nữ trong hoàng cung, nhưng cũng phân theo cấp bậc.

Những người tụ tập ở hậu viện như bọn họ, phần lớn chỉ là tam đẳng cung nữ hoặc là nhị đẳng cung nữ.

Được chọn từ những gia đình bình thường, hoặc là tỳ nữ được đưa từ trong cung tới.

Những tỳ nữ này bình thường phải làm những công việc mệt nhọc lại không được gần chủ tử, không thể lấy lòng.

Ma ma trực tiếp chọn Tô Yên đi tới tiền viện có nghĩa là gì?

Tỳ nữ tiền viện, đều là cung nữ nhất đẳng, ngày thường bưng trà rót nước hầu hạ bên cạnh hoàng tử.

Không nói tới tiền lương mỗi tháng tốt hơn gấp mấy lần, làm việc gió thổi không tới mưa xối không đến.

Không chỉ như thế, nếu có cơ hội, được Tam hoàng tử coi trọng, về sau rất có khả năng trở thành nha hoàn thông phòng bay lên làm phượng hoàng.

Cơ hội mà tất cả tỳ nữ đều mong muốn, lại bị Tô Yên cướp đi như vậy?

Thật sự là làm người cực kỳ hâm mộ.

Tô Yên không nghĩ nhiều, nếu được điều đến tiền viện, nàng làm theo mệnh lệnh là được.

Quần sự ma ma thấy nàng không kiêu ngạo không siểm nịnh, sự tán thưởng trong mắt càng nhiều hơn.

Giọng nói cũng không lạnh băng như lúc này, "Tới đây với ta."

"Vâng, ma ma."

Xuyên qua hành lang dài, đi theo phía sau quần sự ma ma đến tiền viện.

Trực tiếp đi tới cửa điện của Tam hoàng tử Hiên Viên Vĩnh Hạo.

Ma ma nói với hai cung nữ đứng ngoài cửa: "Xuân Hoa, Thu Thật."

Hai cung nữ mặc quần áo màu vàng nhạt, nhìn về bề ngoài thì những tỷ nữ kia không thể so sánh với hai cung nữ này.

Hơn nữa diện mạo xinh đẹp, rất có khí chất.

"Ma ma."

Hai người đồng thời nói.

Quản sự ma ma gật gật đầu.

Sau đó chỉ chỉ Tô Yên phía sau mình, "Đây là Tô Yên nha hoàn mới được điều tới, cùng hầu hạ Tam hoàng tử với hai người các người, Xuân Hoa, người sắp xếp một chút đi."

Nha hoàn tên Xuân Hoa cung kính đồng ý, "Dạ thưa ma ma."

Sau đó, ma ma lại nhấn mạnh vài câu, lúc này mới xoay người rời đi.

Khi ma ma vừa rời đi, Xuân Hoa Thu Thật lập tức không còn sự cung kính như vừa rồi, lập tức thoải mái lại.

Hai người không khách khí đánh giá Tô Yên, nhìn ra Tô Yên là cung nữ tam đẳng.

Trong lòng có chút khinh thường, nhưng lại không biểu hiện ra ngoài.

Chương này tặng Quàng Hậu của Trầm nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Hoàng tử bệnh kiều (5)

Xuân Hoa có một khuôn mặt trứng ngỗng, cười rộ lên rất đẹp, "Tô Yên, nếu người đã được điều tới tiền viện, về sau chúng ta sẽ là tỷ muội, chăm sóc lẫn nhau."

Dù sao cũng là người mới tới, Xuân Hoa nói chuyện cũng coi như là chu đáo.

Chỉ là so sánh với Xuân Hoa, Thu Thật lại không ôn hòa như vậy.

Bộ dáng Thu Thật không đoan trang bằng Xuân Hoa, nhưng lại tinh xảo, khuôn mặt mang theo chút quyền rũ.

Nàng ta đánh giá Tô Yên từ trên xuống dưới, hừ nhẹ một tiếng, "Ma ma tuổi lớn rồi, sợ là ánh mắt không tốt, cái dạng người gì cũng điều tới tiền viện, không sợ làm người khác chán ghét?"

Giọng nói có hơi nhỏ, nghe vào thấy có chút khắc nghiệt.

Xuân Hoa khẽ nhủ mày, sau đó duỗi tay kéo ống tay áo Thu Thật, nhắc nhở nói: "Thu Thật, đừng nói nữa, về sau còn phải làm việc hầu hạ điện hạ."

Đại khái là nể mặt Xuân Hoa, Thu Thật khinh bỉ liếc mắt nhìn Tô Yên một cái, "Hừ."

Sau đó, Thu Thật lắc mông rời đi.

Mí mắt Tô Yên giật giật nhìn về hướng Thu Thật rời đi, không nói gì.

Xuân Hoa lên tiếng an ủi Tô Yên, "Người không cần cảm thấy ủy khuất, Thu Thật là người như vậy, nhẫn nhịn một chút là được."

Nói xong, bèn đổi đề tài, "Tới đây, ta mang người tới phòng bếp, thuốc của Tam hoàng tử hẳn là sắp xong."

Tô Yên gật gật đầu, đi theo phía sau Xuân Hoa.

Chỉ trong một lát, một chén thuốc đen đã được Tô Yên mang ra từ phòng bếp.

Xuân Hoa đi theo bên cạnh Tô Yên bắt đầu nói vài quy củ trong tiền viện cho nàng.

Khi đang đi dọc theo hành lang, bỗng nhiên Thu Thật không biết từ chỗ nào xuất hiện.

Cũng không thềm liếc nhìn Tô Yên một cái, trực tiếp kéo cánh tay Xuân Hoa, "Đi đi đi, ta có việc gấp, muốn ngươi giúp."

Xuân Hoa nhú mày, "Ngươi muốn kéo ta đi đâu?"

"Ai nha, ma ma tìm chúng ta."

Thu Thật lấy ma ma ra nói, lần này Xuân Hoa không nghi ngờ, thấy Thu Thật gấp gáp như vậy, sợ chậm trễ, vội vàng nói với Tô Yên vài câu, "Tam hoàng tử đang hôn mê, chén thuốc này ngươi hãy dứt cho điện hạ, nhớ đấy."

Vừa nói xong, Xuân Hoa đã bị Thu Thật kéo đi.

Tô Yên đứng ở hành lang dài, nhìn hai người kia rời đi, lúc này mới tiếp tục đi về phía trước.

Đi đến cửa tắm điện, Tô Yên còn chưa có phản ứng, Tiểu Hoa đã khẩn trương gấp gáp, "Ai nha, thật khẩn trương, thật khẩn trương! Sắp gặp được nam chủ, ký chủ ngài phải nắm lấy cơ hội này! Cố lên!"

Đẩy cửa, Tô Yên đi vào.

Cách trang trí trong tắm điện rất gọn gàng.

Bàn ghế được làm bằng gỗ tử đàn, điêu khắc tinh xảo, trang trí thêm vài món đồ cổ, màn che màu xanh che đi người đang nằm trên giường.

Tô Yên đi qua đó, đặt chén thuốc ở mép giường.

Duỗi tay, nhắc màn giường lên.

Người đang hôn mê trên giường lọt vào trong tầm mắt nàng.

Khuôn mặt tròn bóng trắng nõn, lông mi đen nhánh rõ ràng, sống mũi cao, hình dáng đôi môi tuyệt đẹp, mi thanh mục tú.

Chỉ cần nhìn vào là nghĩ đến bốn chữ, thiếu niên như ngọc.

Tô Yên nhìn người đang nằm trên giường, trong mắt có chút nghi hoặc.

Chậm chạp không bụng thuốc lên dứt cho hắn.

Chỉ nhìn chăm chú.

Tiểu Hoa cười tủm tỉm lên tiếng, "Ký chủ, có phải ngài bị sắc đẹp mê hoặc rồi không?"

Tô Yên nhỏ giọng đáp lại, "Khi ta cứu hắn, hắn vẫn tỉnh."

Cho nên, nàng có chút không hiểu.

Dựa theo đó mà nói, hắn không thể bị sắc nước hôn mê.

Thậm chí có sức lực đập lên bó củi đó, nhìn qua dễ như trở bàn tay, dù nghiêm trọng lắm, chắc cũng chỉ có thể bị cảm vài ngày.

Làm sao có thể hôn mê đến bây giờ vẫn không tỉnh?

Tiểu Hoa cũng kinh ngạc, "A? Đúng vậy, ký chủ thật thông minh."

Ký chủ bỏ thêm một vào dung lượng não của mình, cảm thấy... không chỉ thông minh hơn một chút a.

Chương này tặng Quàng Hậu của Trầm nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Hoàng tử bệnh kiều (6)

Nãy giờ Tô Yên chỉ lo nói chuyện với Tiểu Hoa.

Tuy rằng âm thanh rất nhỏ, nhưng nơi này rất yên tĩnh, đủ để giọng nói này truyền vào lỗ tai người đang hôn mê kia.

Nàng nói xong chưa được bao lâu, bỗng nhiên thấy hàng lông mi đen nhánh của người nằm trên giường run rẩy, giây tiếp theo đã mở mắt ra.

Đôi mắt đen nhánh thâm thúy, làm cho người mê muội.

Hai người đối diện, Tô Yên chớp chớp mắt, vài phút sau mới phản ứng lại, lùi về phía sau một bước, dựa theo lẽ nghi trong trí nhớ mà làm, "Điện hạ, ngài đã tỉnh."

Người nằm trên giường chậm chạp không nói gì, chỉ nhìn nàng như vậy.

Thật lâu sau, một giọng nói khàn khàn vang lên, "Lại đây."

Tô Yên ngẩng đầu, đứng dậy đi qua đó.

Hiên Viên Vĩnh Hạo thấy nàng vẫn luôn thành thành thật thật đứng ở đó, hần hoi rũ mắt.

Ngồi dậy, dựa vào đầu giường.

Sắc mặt của hắn tái nhợt một cách không bình thường.

Sau đó, một chén thuốc đen sì, mang theo hơi nóng xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Mí mắt giật giật, nhắc lên.

Đối diện với khuôn mặt trắng nõn vô tội kia.

Tô Yên mềm mại lên tiếng: "Điện hạ, uống thuốc."

Một cánh tay hữu lực, bỗng nhiên nắm lấy cổ tay nàng, dùng sức kéo.

Cả cơ thể nàng đều ngã về phía trước, lập tức quỳ xuống giường.

Một bàn tay còn cầm chén thuốc, bởi vì không vững mà bị đổ một ít xuống đệm chăn.

Người ngã vào trên giường, một giây trước còn giống như người bị thương nặng, nhưng khi đôi mắt sâu thẳm này nhìn chằm chằm người đối diện, cũng không biết vì sao, làm da đầu tê dại.

Ngữ khí ôn lương nhẹ nhàng, "Vào bằng cách nào?"

Vừa nghe, không có chút tính công kích nào, giống như con người của hắn vậy.

Hơn một nửa lực chú ý của Tô Yên đều ở trên chén thuốc kia, cố gắng không để nó bị đổ ra ngoài.

Tuy rằng như thế, vẫn mềm mại trả lời, "Nô tỳ được mà điều tới tiền viện, hầu hạ điện hạ."

Hiên Viên Vĩnh Hạo nhìn nàng, thật lâu sau, bỗng nhiên buông lỏng tay ra.

Ngữ khí vẫn nhẹ nhàng như cũ, "Tên là gì?"

Khi hắn nói chuyện, rũ mắt xuống, không chút để ý nào.

Tô Yên hơi lui về phía sau, nhưng vẫn quỳ gối trên giường.

Nàng lên tiếng, "Tô Yên."

Sau khi hỏi xong câu này, Hiên Viên Vĩnh Hạo không hỏi thêm nữa, chỉ duỗi tay cầm chén thuốc trong tay nàng, một ngụm uống hết.

Chén thuốc kia rất đắng, chỉ đứng ở bên cạnh ngửi, là có thể cảm thấy nó đắng đến mức nào.

Tô Yên khẽ liếm khóe môi.

Sau đó cúi đầu mở túi tiền của mình ra.

Móc ra một cái kẹo được bọc bằng giấy dầu, sau đó duỗi tay bóc ra.

Hiên Viên Vĩnh Hạo còn chưa có phản ứng, viên kẹo kia đã được đưa đến bên môi hắn.

Tô Yên thấy hán nhìn mình chăm chăm mà không há miệng ăn kẹo.

Nàng giải thích, "Đây là kẹo, ăn kẹo có thể thấy đỡ đắng hơn."

Nàng vừa nói xong, trong mắt Hiên Viên Vĩnh Hạo hiện lên một tia sáng.

Sau khi trầm mặc một lúc lâu, hán há mồm, ăn cái kẹo đã được đưa đến bên môi.

Sau đó, Tô Yên yên lặng mang chén thuốc ra ngoài.

Chờ tới khi tiếng bước chân ngoài cửa biến mất, Hiên Viên Vĩnh Hạo rũ mắt, đôi môi có hơi tái nhợt mấp máy, "Điều tra."

Tiếng nói vừa dứt, đã nghe thấy tiếng trả lời cung kính ngoài cửa, "Vâng."

Tiếp đó vèo một tiếng biến mất.

Tầm mắt hán đảo qua giấy gói kẹo bên mép giường, cầm trong tay, đầu ngón tay xem xét thường thức.

Trong miệng còn tràn ngập vị sữa dâu, vị đắng của chén thuốc, thật đúng là đã biến mất gần hết.

Từ trước tới nay chưa từng thấy nha hoàn nào to gan như vậy.

Lấy thứ này để lừa gạt hán, coi hán là đứa trẻ ba tuổi mà dụ dỗ sao?

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi Bệnh Kiều*, *Sùng Lân Trồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Hoàng tử bệnh kiều (7)

Đi ra tắm điện, Tô Yên bụng khay đi ra ngoài.

Tiểu Hoa lên tiếng: "Ký chủ, thâm cung đại viện khó tránh có người muốn hãm hại ngài, Tiểu Hoa đã tìm truyện 《XX truyện》《Lịch sử Võ Tắc Thiên》《Bí pháp trong thâm cung》《XX bí sử》và các loại tư liệu, ngài có muốn đọc không?"

Tô Yên đi dọc theo hành lang dài, không hiểu, "Nhưng mà ta không cần thượng vị nha."

Tiểu Hoa cũng không đồng ý, "Khó tránh khỏi có những tình huống nguy hiểm."

Tô Yên đang định từ chối, đã nghe thấy giọng cười bên cạnh, "Hừ? Ra ngoài rồi?"

Thu Thật cao giọng, dựa vào hành lang gỗ.

Khi nói chuyện, trong tay Thu Thật cầm một cái túi tiền, đang đưa trước mặt Tô Yên, "Vừa nãy ma ma gọi người của tiền viện đi nhận tiền thưởng."

Nàng ta vừa nói vừa cười, "Ai nha, quên mất người cũng là người trong tiền viện. Nhưng mà... một người đi lên từ cung nữ tam đẳng như người, có tư cách gì ngồi cùng bàn với bọn ta?"

Ngữ khí của Thu Thật mang theo khinh thường và châm chọc.

Nàng ta thật sự không thích Tô Yên.

Những nha hoàn ở tiền viện, muốn ngoại hình có ngoại hình, muốn học thức có học thức, dựa vào cái gì mà một tiện tỳ cũng có thể chen chân vào?

Tô Yên nhìn nàng ta, giọng nói mềm mại ấm áp, "Cảm thấy ta không có tư cách, người có thể đi tìm ma ma."

"Người!!!"

Thu Thật bị lời nói của nàng làm cho á khẩu không nói được gì.

Bởi vì ma ma đã nói không ai dám không nghe, nàng ta không có cách gì với Tô Yên, mới ở chỗ này châm chọc mỉa mai.

Nếu có thể đi tìm ma ma, nàng ta còn phải mất công ở đây?

Tô Yên thấy sắc mặt Thu Thật đỏ lên, chậm chạp không nói gì, bèn không nhìn Thu Thật nữa, đi thẳng về phía trước.

Phía xa, có thể nghe thấy giọng nói tức giận của Thu Thật, "Tô Yên! Ngươi chờ đó!!"

Đi vào lối rẽ, Tô Yên đột nhiên lên tiếng, "Tiểu Hoa."

"Sao vậy? Ký chủ?"

"Mấy quyển sách ngươi vừa nói, để lại cho ta, buổi tối ta muốn đọc."

Tô Yên cầm khay đi về phía trước, giọng nói nhẹ nhàng.

Tiểu Hoa kinh ngạc, "A? Sao ký chủ lại đột nhiên thay đổi ý kiến?"

Tô Yên cúi đầu nhu nhu, "Thâm cung đại viện, khó tránh có người muốn hãm hại ta."

Nàng lặp lại câu nói lúc nãy của Tiểu Hoa.

"Yên tâm đi ký chủ, Tiểu Hoa sẽ đề lại cho ngài."

Tiểu Hoa nhanh chóng đồng ý.

Bởi vì Tô Yên trở thành nha hoàn nhất đẳng, căn phòng cũng từ giường chung trở thành có một căn phòng riêng.

Tuy rằng phòng nhỏ hẹp, có chút đơn sơ, nhưng Tô Yên không kén chọn.

Kết quả là... tối buổi tối, Tô Yên trợn tròn mắt, nhìn những dòng chữ rậm rạp đang bay trên không trung trước mặt mình.

Xem nghiêm túc, chỗ không hiểu còn không quên hỏi Tiểu Hoa.

Nhỏ giọng nói: "Cho nên, đôi long phượng thai này của Hoàng Quý Phi là con của Vương gia, không phải con Hoàng Thượng?"

"Đúng đúng đúng, ký chủ đã hiểu nha."

Tiểu Hoa cũng vui mừng thay cho ký chủ nhà mình.

Chờ đến khi Tô Yên đọc xong quyển 《XX truyện 》, mệt mỏi chớp chớp mắt.

Tiểu Hoa còn đang rất kích động, "Ký chủ, có phải rất kích thích không? Có học được sự tinh túy trong đó không?"

"Tinh túy gì?"

"Vu oan giả họa, tàn nhẫn độc ác, khoát da dê, giả vờ vô tội nha, chỉ cần ký chủ chăm chỉ học hỏi, khẳng định cũng có thể trở thành một nhân vật truyền kỳ, ghi vào sử sách!"

Tiểu Hoa hứng thú bùng bùng, cảm thấy mình đang bồi dưỡng ký chủ từ một người không biết gì thành một nhân vật truyền kỳ, vừa nghe đã cảm thấy đây nhiệt huyết.

Tô Yên không hứng thú lắm.

Tiểu Hoa nhin không được hỏi, "Ký chủ, ngài cũng không muốn trở thành nhân vật truyền kỳ sao?"

Chẳng lẽ chuyện này không có lực hấp dẫn với ký chủ?

Tô Yên nhắm mắt lại, mệt mỏi muốn ngủ, nàng nhỏ giọng nói, "Không phải không muốn, mà là không cần thiết."

"Có ý gì?"

"Ta chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được."

Dung lượng não có hạn, nghĩ quá nhiều, sẽ đau đầu.

Chương sau có người đi quyến rũ anh nhà, là ai??? □

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Hoàng tử bệnh kiêu (8)

Bóng đêm đã đến, trong tấm điện của Tam hoàng tử, một chiếc đèn được đốt, theo một con gió thổi qua, ngọn nến đang đưa.

Uốn lượn khúc vòng, lúc sáng lúc tối.

Trước giường bệnh, nam tử ôn nhuận như ngọc dựa vào đầu giường, trong tay cầm một quyển sách có chút cũ kỹ.

Ngón tay thon dài từ từ lật xem, hàng mi rũ xuống tạo thành bóng ma, nhẹ nhàng run run, mang theo một tia tái nhợt yếu ớt.

Bên cạnh giường, một hắc y nhân đang quỳ xuống.

Hắc y nhân cúi đầu, không nhìn rõ bộ dáng, "Chủ tử, người hôm nay đẩy người xuống ao là người của Nhị hoàng tử."

Giọng nói rơi xuống, người nằm trên giường vẫn lật sách, không dừng lại chút nào.

Thật lâu sau, mới nghe thấy ngữ khí ôn nhuận nhẹ nhàng của hắn, "Cổ trong cơ thể Nhị hoàng huynh vẫn luôn an phận, lúc này mới làm hoàng huynh đắc ý."

Hắc y nhân nghe thấy từ cổ trong miệng chủ nhân của mình, cũng không biết nghĩ tới chuyện gì, cổ họng lẫn lộn nuốt nuốt nước bọt.

Hắc y nhân lập tức hỏi: "Ý của chủ tử là..."

"Để lại một hơi, kéo dài hơi tàn chờ đi cùng đại hoàng huynh, trên đường cũng có bạn."

Lời nói ôn lương, vẫn là bộ dáng tái nhợt yếu ớt kia, lời nói lại làm người không rét mà run.

Nhưng đối với chuyện này, hắc y nhân kia hiển nhiên đã sớm thích ứng, "Vâng."

Giấy tiếp theo hắc y nhân đã biến mất, toàn bộ tấm điện giống như chưa từng có người nào xuất hiện.

Hiên Viên Vĩnh Hạo vẫn không nhanh không chậm lật sách, ánh nến phản chiếu thân hình, tái nhợt ốm yếu.

Không biết đọc được chuyện gì buồn cười, khóe môi mỏng lạnh hơi cong lên, vẫn tốt đẹp như vậy.

Năm ngày sau, Hiên Viên Vĩnh Hạo vẫn luôn ôm bệnh trên giường.

Theo thái y nói, thân thể Tam hoàng tử vốn yếu ớt.

Lại rơi xuống nước vào cuối mùa thu, khí lạnh đi vào cơ thể, phải tĩnh dưỡng, nếu không sau này sẽ rất dễ bị bệnh.

Năm ngày nay, Xuân Hoa Thu Thật ân cần hầu hạ Tam hoàng tử.

Vậy nên ngày thường ngoại trừ lau bàn ghế, bình hoa thì không còn việc gì cả.

Khi nhàn rỗi, nàng bèn đọc hơn mười quyển tiểu thuyết thâm cung lục viện Tiểu Hoa tìm cho nàng để tìm hiểu.

Khi đang đọc, bỗng nhiên cửa phòng truyền đến tiếng đập cửa sột ruột, "Tô Yên, có ở đây không?"

Là giọng của Xuân Hoa.

Tô Yên đứng dậy, đi tới cửa, mở cửa phòng ra.

Nhìn thấy bộ dáng Xuân Hoa thờ hồng học sột ruột, nàng nghi hoặc, "Có việc gì sao?"

Xuân Hoa lau mồ hôi trên trán, "Tam hoàng tử muốn gặp người, người mau đi đi."

Tô Yên không hiểu, "Tam hoàng tử muốn gặp ta?"

Xuân Hoa sột ruột, "Ai nha, không kịp giải thích, đi mau."

Vừa nói xong, đã kéo tay Tô Yên chạy đi.

Chờ tới tẩm điện của Tam hoàng tử, vừa vặn nhìn thấy một nha hoàn quần áo không chỉnh tề thân hình chật vật cả người run rẩy bị người kéo ra ngoài.

Tô Yên đọc nhiều tiểu thuyết cung đấu như vậy cũng không phải chỉ đọc chơi, trong đầu hiện ra mấy chữ, "câu dẫn thất bại".

Lúc này, Thu Thập cũng quỳ ngoài tẩm điện, mặt xám như tro tàn.

Xuân Hoa nhẹ nhàng đẩy Tô Yên, thuận tay đưa chén thuốc mà một nha hoàn đang cầm cho Tô Yên, "Mau vào đi, chén thuốc này nhất định phải để điện hạ uống."

Xuân Hoa cẩn thận dặn dò, nhìn thấy Tô Yên, đi vào bên trong, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Vừa bước vào tẩm điện, mùi long tiên hương đã tràn ngập chớp mũi.

Không giống với không khí hoang hốt bên ngoài, không khí bên trong yên tĩnh, giống như nơi này sẽ không có bất kỳ thứ gì có thể quấy rầy.

Trên giường, Hiên Viên Vĩnh Hạo dựa vào gối, một thân tơ lụa màu trắng sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Hoàng tử bệnh kiều (9)

Nghe thấy có tiếng bước chân tới gần, ngẩng đầu lên, bộ dáng môi hồng răng trắng.

Con người đen nhánh nhìn qua, thân thể tái nhợt ốm yếu, chỉ cần nhìn một lần, đã làm người tràn ngập ý muốn bảo vệ, không nhận được muốn che chở.

Tô Yên bưng chén thuốc đi đến gần, dừng lại, hành lễ, nói: "Điện hạ, nên uống thuốc."

Hiên Viên Vĩnh Hạo nhìn nàng, nửa ngày sau, nhẹ nhàng lên tiếng: "Lại đây."

Tô Yên hoạt động chân, tiến lên phía trước hai bước.

Hiên Viên Vĩnh Hạo nhìn nàng, đôi mắt đen nhánh, hơi cong môi, lại nói một lần, "Lại đây."

Tô Yên hơi dừng lại, cuối cùng vẫn đi tới mép giường.

Sau đó cúi người xuống, tư thái cung kính khiêm tốn, "Nên uống thuốc."

Đáng tiếc, lực chú ý của Hiên Viên Vĩnh Hạo không ở trên chén thuốc, tất cả đều ở trên người nàng.

Nha hoàn này, nhìn qua không kiêu ngạo không siểm nịnh, nhìn tư thế cũng đủ khiêm tốn cung kính, không sai chút nào.

Nhưng có những thứ, phát ra từ trong xương cốt, không thể thay đổi.

Giống như nha hoàn này, đôi mắt kia không khiêm tốn chút nào.

Mỗi tiếng nói cử động càng không có sự nịnh nọt giống như những nha hoàn khác.

Giọng nói mềm mại, nhưng ngữ khí kia giống như chỉ vì hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

Lại nhớ tới ngày hôm đó, nàng thể nhưng móc kẹo ra đưa tới bên miệng hắn.

Làm lơ lửng nghi tôn ti, động tác tự nhiên.

Mà mình chẳng những không bám tay nàng, lại còn ăn luôn cái kẹo kia.

Hắn rũ mắt, che khuất ánh sáng trong mắt.

Giống như nhìn thấy điều gì thú vị.

Trước nay chưa từng thấy nha hoàn nào như vậy, ừm, còn không tính là buồn tẻ.

Trên mặt hiện ra một tia ốm yếu, ho khan một tiếng, "Hôm đó ở bờ ao, là người cứu bổn cung, lại chậm chạp không tranh công, vì sao?"

Giọng nói của hắn mang theo vài phần suy yếu, phảng phất bệnh nặng còn chưa khỏi hẳn.

Tô Yên ngẩng đầu, giọng nói mềm mại nghiêm túc, "Cứu điện hạ là bốn phận."

"A?"

Hắn nghe Tô Yên nghiêm túc trịnh trọng trả lời, cảm thấy hơi tò mò.

Thật lâu sau, ho khan vài tiếng.

Vừa ho vừa cười, "Bên cạnh bốn cung, đang thiếu người trung thành và tận tâm giống ngươi, về sau, ngươi hãy hầu hạ bên cạnh ta, thức ăn sinh hoạt hằng ngày của ta đều giao cho ngươi mới yên tâm."

Tô Yên chớp chớp mắt, ngăn người.

Chỉ nói hai ba câu, nàng vốn chỉ bung thuốc vào, sao lại biến thành hầu hạ bên cạnh?

Hiên Viên Vĩnh Hạo rũ mắt, "Ngươi không muốn?"

Tô Yên lắc đầu, "Nô tỳ nguyện ý."

Nói xong, Tô Yên cầm chén thuốc đưa cho hắn, "Thuốc này điện hạ phải uống khi còn nóng."

Chờ khi hắn uống xong, Tô Yên cầm chén thuốc lui ra, vừa đi ra cửa tắm điện, Thu Thật vẫn đang quỳ ngoài cửa.

Tô Yên khẽ liếm khóe môi, cầm chén thuốc đã hết rồi đi.

Vừa ra khỏi tắm điện, Tiểu Hoa không nhịn được nói, "Á á á á, ký chủ ngài thật là giỏi!"

Nhanh như vậy đã được hầu hạ bên cạnh?

Lâu ngày sinh tình, rất dễ dàng làm hắn mở lòng hoàn thành nhiệm vụ nha.

Sau khi cảm khái xong, Tiểu Hoa không nhịn được nói: "Tam hoàng tử nào có xấu xa như vậy, rõ ràng rất tốt a. Hơn nữa thân thể hắn ốm yếu như vậy, bị người bắt nạt thảm như vậy, khẳng định có sự hiểu lầm. Ngài nói xem, ký chủ?"

Tô Yên không nói gì.

Tiểu Hoa lại không nhịn được lên tiếng: "Ký chủ?"

"Ừ?"

"Ngài cảm thấy Tam hoàng tử là người như thế nào?"

"Ách... không biết."

Tô Yên đi dọc theo hành lang dài, nàng chậm chạp không trả lời.

Nàng đi định rửa chén thuốc rồi về phòng.

Nào biết vừa đến cửa phòng, cũng đã có người chờ ở chỗ đó.

Khụ, hôm qua Trẫm đọc nhầm tường Thu Thật quyến rũ anh nhà nên đặt nhầm câu hỏi, sorry các ái phi!!!

Moah~

Chương sau anh nhà ăn quả gì!??

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Hoàng tử bệnh kiều (10)

Một thị vệ hắc y đứng ngoài cửa, sắc mặt lạnh lẽo, ánh mắt lạnh nhạt.

Nhìn thấy Tô Yên trở về, lạnh băng nói:

"Tô Yên cô nương, ta là Nam Đường. Thỉnh cô nương thu thập quần áo, đi theo ta. "

Tô Yên không hiểu lên tiếng: "Đi đâu?"

Nam Đường trả lời: "Dọn đến thiên điện của điện hạ."

"Vì sao?"

"Cô nương đã là nha hoàn bên cạnh điện hạ, đương nhiên sẽ theo sát hầu hạ, khi điện hạ cần phải nhanh chóng có mặt."

Sắc mặt Nam Đường cứng rắn, thần sắc không chút thay đổi.

Tô Yên nghe xong, gật gật đầu, "Được."

Nói xong, nàng đi vào trong phòng, bắt đầu thu thập.

Nàng vừa dọn vào căn phòng này không lâu, cũng không có nhiều đồ.

Sắp xếp một chút, cũng chỉ có một tay nải nhỏ.

Chỉ trong chốc lát đã đi ra, Nam Đường nhìn tay nải trên tay nàng, nửa ngày sau mới lên tiếng: "Cô nương thu thập xong?"

"Ân, đã xong."

Nam Đường gật đầu, không nói nữa, dẫn Tô Yên đi tới thiên điện.

Thiên điện trong miệng Nam Đường, gần sát với tẩm điện của Hiên Viên Vĩnh Hạo, chỉ là bị một bức tường ngăn cách.

Tuy nói là thiên điện, nhưng cũng to gấp ba lần căn phòng lúc trước của Tô Yên.

Bàn ghế bày biện, thư tịch bút mực, đầy đủ mọi thứ.

"Sau này cô nương sẽ ở đây."

Giọng nói của Nam Đường truyền đến.

Tô Yên nhìn nhìn xung quanh, đặt tay nải trong tay xuống bàn.

Tiếp đó lại nghe Nam Đường nói: "Điện hạ đang bị bệnh, trước mặt không thể thiếu người, thu thập xong, cô nương hãy đi tới trước giường chờ."

"Được."

Nàng gật đầu đồng ý.

Nam Đường nói xong, không ở thêm, trực tiếp xoay người rời đi, dứt khoát nhanh nhẹn.

Nàng ngồi xuống cái ghế gần đó, trên bàn ghế không có tro bụi, nhìn đáng vẻ là thường xuyên có người quét tước.

Duỗi tay chạm chạm ấm trà, nước bên trong vẫn ấm.

Nàng rót cho mình một chén nước.

Một ngụm một ngụm uống.

Tiểu Hoa nhìn bộ dáng của ký chủ nhà mình, không hiểu, "Ký chủ? Gần đây ngài luôn trầm mặc suy nghĩ gì vậy?"

Tô Yên nhìn hơi nước nhân nhật nay lên, nhẹ nhàng lên tiếng: "Ta muốn cẩn thận hơn một chút."

Nói xong, từ từ móc kẹo từ túi gấm bên hông ra.

Chậm rãi bóc vỏ, cho vào miệng.

Vị sữa dâu tan ra trong miệng.

Tiểu Hoa vừa nhìn thấy cái kẹo này, lại không nhịn được muốn thử dài.

Ký chủ của nó, cũng quá tốt rồi.

Có một cơ hội hứa nguyện, thế nhưng dùng để ăn kẹo sữa dâu.

Để phù hợp với thời đại này, vỏ dùng để đóng gói, cũng thành giấy dầu.

Kẹo sữa bên trong cũng thành khối đường hình vuông.

Không sai, ký chủ đang ăn, chính là kẹo sữa dâu nàng hứa nguyện.

Nó còn tưởng rằng... ngay cả khi ký chủ không cần phi cơ pháo bom nguyên tử, cũng phải lựa chọn vũ khí phòng thân gì đó.

Nghĩ vậy, Tiểu Hoa có hơi hối hận lúc trước để ký chủ của mình ăn kẹo.

Nếu là lúc trước, mình bảo ký chủ sờ sờ AK-47, thưởng thức thưởng thức lựu đạn đạn mù gì đó, nói không chừng bây giờ ký chủ cũng sẽ yêu sủng ổng.

Ước chừng qua một nén nhang, Tô Yên vẫn luôn trầm tư mới lấy lại tinh thần.

Kẹo sữa trong miệng cũng đã tan, chớp chớp đôi mắt lộng lẫy thanh minh.

Nàng đứng dậy, đi ra ngoài.

Bộ dáng trầm mặc, giống như lúc ban đầu.

Đi về phía cửa tắm điện, nhìn thấy Thu Thật còn quỳ bên ngoài.

Chỉ là nhìn đáng vẻ, thân hình lung lay sắp đổ, mồ hôi đầy đầu giây tiếp theo sẽ ngã xuống.

Tô Yên hơi dừng lại, nhìn Thu Thật vài lần.

Tặng @cookie2670 với câu trả lời chính xác nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Hoàng tử bệnh kiều (11)

Lúc này, Thu Thật có cảm giác ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tô Yên.

Trong mắt Thu Thật không thể ức chế mang theo một tia ghen ghét.

Thu Thật vốn thiên về quyến rũ, hơn nữa bây giờ nhu nhược yếu ớt như vậy, làm người nhìn thấy mà thương.

Lúc này, Nam Đường nhìn thấy Tô Yên tới, đi qua đó, lên tiếng: "Còn đang đợi cái gì? Đi vào hầu hạ."

Bộ dáng tuy rằng cứng rắn lạnh lẽo, nhưng xử lý mọi chuyện rất chu đáo.

Là thủ hạ đắc lực của Tam hoàng tử.

Tô Yên gạt đầu, không nhìn Thu Thật nữa, bước vào trong phòng.

Thu Thật thấy thế, sự ghen ghét trong mắt càng ngày càng đậm.

Tô Yên chỉ là một tiện tì tam đẳng, trở thành nha hoàn nhất đẳng hầu hạ chủ tử, đã là phúc phận ngàn đời.

Nhưng lúc này mới mấy ngày?

Thế nhưng nhảy lên trở thành nha hoàn hầu hạ bên cạnh?

Tô Yên này đã làm gì với điện hạ?

Thu Thật gắt gao nắm chặt ống tay áo, móng tay cắm vào thịt, cắn răng không để mình ngã xuống.

Tô Yên đi vào, mùi long tiên hương tràn ngập căn phòng.

Lúc này, Tam điện hạ vẫn chưa nằm trên giường, mà là ngồi trên ghế cạnh án thư.

Mặc áo trong màu trắng, bên ngoài tùy ý khoác một cái áo xanh, đôi mắt rũ xuống, bộ dáng ốm yếu mang theo sự nghiêm túc, lông mi run rẩy.

Tô Yên đi qua, hành lễ, "Điện hạ."

Hiên Viên Vĩnh Hạo ngẩng đầu lên, con ngươi đen nhánh sáng trong, hần cong môi cười ôn nhuận vô hại, "Tô Yên."

Giọng nói của hắn nhẹ nhàng không nhanh không chậm.

Tô Yên ngẩng đầu, giọng nói thanh triết mang theo một tia mềm mại ấm áp, "Điện hạ thỉnh phân phó."

Nụ cười của Hiên Viên Vĩnh Hạo càng sâu, "Vốn dĩ, không có gì muốn phân phó, nhưng ngươi đã nhắc tới... ta muốn ăn quả mơ."

Tô Yên gật đầu, "Điện hạ chờ một lát."

Sau khi nàng lên tiếng, lui ra ngoài.

Hiên Viên Vĩnh Hạo gấp sách trong tay lại, ném lên trên bàn.

Hắn dựa trên ghế làm bằng gỗ tử đàn, nhắm mắt lại, nụ cười biến mất trở nên có chút đạm mạc.

Chỉ trong chốc lát, Tô Yên bưng một đĩa mơ tròn tròn đi tới, "Điện hạ mời dùng."

Nói xong, nàng đang định đặt đĩa mơ xuống bàn.

Hiên Viên Vĩnh Hạo bỗng nhiên lên tiếng: "Trên bàn sách chưa bao giờ để thức ăn, tránh làm bẩn những thứ quan trọng."

Tay Tô Yên hơi dừng lại, sau đó nháp môi ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

Cho dù nàng không nói gì cả, chỉ nâng mắt nhìn hắn một cái, Hiên Viên Vĩnh Hạo đã cảm thấy, cặp mắt kia đang nói với hắn, nàng không biết làm sao.

Cái này làm trong lòng hắn dâng lên một cỗ ngo ngoe rục rịch không biết từ đâu đến.

Nhìn Tô Yên yên lặng ôm đĩa mơ bỏ xuống cũng không được, không bỏ cũng không được, hắn cười.

Nhìn nàng càng vô tội, lại càng muốn làm trầm trọng thêm, thật là không nhịn được nha.

Tô Yên đứng trước mặt hắn, suy nghĩ một lát, lên tiếng: "Nô tỳ cầm đĩa, điện hạ mời dùng."

Ngón tay xinh đẹp thon dài, cầm một quả mơ ăn vào trong miệng, vị chua ngọt tràn ngập.

Hắn tỉnh té nhắm mắt, cười vô hại ôn nhu, "Quả mơ này ăn rất ngon."

Hắn khen một câu, nhìn qua rất thích ăn.

Nhưng kết quả, cả buổi trưa, Tô Yên ôm đĩa mơ đứng suốt ba canh giờ, hắn chỉ ăn một quả!

Chờ khi nàng ra khỏi tầm điện, cánh tay đã tê dại.

Đứng ba canh giờ, sống lưng nhức mỏi.

Vừa ra tầm điện, trời cũng đã tối.

Tô Yên đầm chân, vừa cảm thấy hơi hòa hoãn, bèn bước về phía trước.

Tiểu Hoa an ủi, "Ký chủ, ngài có muốn trở về nghỉ ngơi nghỉ ngơi không?"

"Đói bụng."

Giọng nói mềm mại, đi về phía bếp ăn của cung nữ, không dừng lại.

Anh nhà cướp cái gì của chị nhà???

Chương 87: Hoàng tử bệnh kiều (12)

Chỉ là... cô chưa đi được bao xa đã dừng bước, đỡ cây cột trên hành lang, ngồi xuống bậc thang.

Tiểu Hoa không hiểu sao, "Ký chủ? Không phải ngài nói muốn đi ăn cơm à?"

Vừa nói xong, đã nhìn thấy sắc mặt Tô Yên suy yếu, mồ hôi trên mặt từng giọt rơi xuống, "Mệt mỏi quá."

Tiếng nói đã rất nhỏ, suy yếu dọa người.

Tuy giá trị thể lực nhiều hơn hai điểm so với thể giới trước, nhưng so với một người bình thường, thể lực vẫn kém quá xa.

Nàng có thể đứng không nhúc nhích ba canh giờ, hoàn toàn là dựa vào ý chí chịu đựng.

Chuyện này nếu đổi lại là người khác, đã sớm ngã xuống.

Vốn dĩ nghĩ rằng có thể chịu được đến nơi ăn cơm, nhưng bây giờ, thật sự không đi nổi.

Tiểu Hoa thấy ký chủ ngoan ngoãn của mình bị bắt nạt thành như vậy, có chút đau lòng.

Bỗng nhiên nghĩ tới chuyện gì vội vàng lên tiếng: "Ký chủ, kẹo, kẹo, cô ăn hai cái kẹo a."

Tô Yên chớp chớp mắt, nghe thấy câu này trong mắt cũng hiện lên một tia sáng, giống như có một tia khí sắc.

Nàng chậm rãi rì rì mở túi tiền, lấy ra một cái kẹo, bóc giấy dầu cho vào miệng.

Tiếp đó, một cái lại một cái, nàng liên tiếp ăn ba bốn cái, hương sữa dâu tràn ngập khoang miệng.

Gió lạnh thổi tới, một lúc lâu sau, mới cảm thấy đỡ hơn một chút.

Hơi có chút sức lực, nàng định đứng dậy đi ăn cơm.

Nào biết..., bên cạnh truyền đến tiếng bước chân, Xuân Hoa mặc quần áo xanh từng bước một đi tới.

"Tô Yên, sao ngươi lại trốn ở đây? Ta tìm ngươi ở chỗ ăn cơm nhưng không thấy."

Tô Yên ngẩng đầu, chớp chớp mắt, trên mặt khó nén suy yếu.

Nàng còn chưa mở miệng hỏi, đã bị Xuân Hoa túm cánh tay, "Mau lên, điện hạ tìm ngươi đi hầu hạ bữa tối."

Tô Yên vốn đang ngồi chỗ kia, bị lôi kéo, hơn nữa trên chân không có lực, lao đảo một cái thiếu chút nữa té ngã.

Xuân Hoa kinh ngạc, "Ngươi làm sao vậy?"

Tô Yên đứng dậy, dùng tay áo lau mồ hôi trên trán, sau đó dùng ngữ khí nghiêm túc mềm mại ảm áp nói: "Ta không có sức lực, đi ăn cơm trước lại đi hầu hạ hần, được không?"

Vừa nói xong, Xuân Hoa đã cười, "Tô Yên, ngươi đang đùa ta sao? Để Tam hoàng tử chờ ngươi ăn xong rồi mới đi hầu hạ?"

Nói nói, trong mắt Xuân Hoa mang theo một tia nghiêm túc, "Những lời đại nghịch bất đạo như vậy, ta coi như chưa từng nghe thấy, sau này không thể nói nữa, hiểu không?"

Tô Yên liếm khóe môi, "Hiểu."

Nàng ngoan ngoãn gật đầu, sau đó còn định nói chuyện, lời nói còn chưa ra khỏi miệng, đã bị Xuân Hoa kéo quay lại đường cũ.

Vừa đi, Xuân Hoa vừa giáo dục, "Tô Yên, ngươi vừa tới tiền viện, không hiểu quy củ của tiền viện, ta hiểu. Nhưng điện hạ coi trọng ngươi, muốn ngươi hầu hạ bên cạnh, vậy ngươi phải làm đúng bốn phận của mình, biết không?"

Tô Yên không nói chuyện.

Nàng yên lặng mở một cái kẹo trong túi tiền ra, cho vào miệng.

Xuân Hoa không thấy nàng trả lời, lại hỏi một câu: "Nhớ chưa?"

Lúc này, Tô Yên mới mềm mại nói: "Àn, nhớ rồi."

Nói nói, đã đi đến cửa tắm điện.

Xuân Hoa đứng ở cửa, cung kính lên tiếng: "Điện hạ, Tô Yên tới."

Qua một hồi lâu, bên trong mới truyền đến tiếng nói nhẹ nhàng, "Để nàng tiến vào."

Sau đó, Tô Yên đã bị Xuân Hoa đẩy vào tắm điện.

Tô Yên đi vào, đập vào mắt là một bàn đồ ăn ngon tinh xảo.

Dưới ánh nến mờ nhạt, Hiền Viên Vĩnh Hạo ngồi trên chủ vị, mặc một bộ tơ lụa màu vàng nhạt, môi hồng răng trắng vô cùng tuấn tú.

Hắn nhìn thấy Tô Yên đi vào, con người đen nhánh hiện lên một tia sáng.

Tặng @ntthaonhii02 với đáp án chính xác nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Hoàng tử bệnh kiều (13)

Đặc biệt là nhìn thấy bộ dáng giống như bị bắt nạt của nàng, ngay cả chính hắn cũng chưa phát hiện, khoe môi hơi cong lên.

Ngữ khí nhẹ nhàng, "Còn thất thần làm gì?"

Tô Yên cúi đầu đi qua, biết lúc này phải gấp đồ ăn cho hắn.

Nàng đứng trước bàn, cầm lấy chiếc đĩa bên cạnh, đang định gấp thức ăn.

Bỗng nhiên, một cánh tay hữu lực, kéo ống tay áo của nàng đến bên cạnh chủ vị.

Đôi mắt Hiền Viên Vĩnh Hạo đảo qua gương mặt nàng, "Vị ngọt từ đâu tới?"

Tô Yên chớp chớp mắt, kẹo đang ngậm trong miệng, một ngụm nuốt xuống.

Sau đó lên tiếng: "Vừa nãy nô tỳ ăn ở bên ngoài."

Ngữ khí mềm mại, vừa mở miệng hương sữa dâu càng thêm rõ ràng.

Thời đại này, có kẹo khổ, cũng có kẹo hạnh nhân.

Hắn cũng từng ăn qua, nhưng không biết vì sao, chỉ ngửi qua, cái mà nàng ăn hình như ngon hơn rất nhiều.

Kết quả là...

Đầu ngón tay hắn gõ gõ bàn, nhớ tới cái kẹo ngày hôm đó nàng lấy từ trong túi tiền ra.

Tầm mắt liếc liếc nhìn túi tiền treo bên hông nàng.

Hắn ho khan một tiếng, có chút ồm ồm, có thể do rơi xuống nước cho tới hôm nay vẫn chưa tốt hơn.

Tô Yên chớp chớp mắt, lên tiếng: "Nô tỳ đi lấy áo choàng cho điện hạ."

Nói rồi định rời đi, kết quả lại bị người kéo tay áo không cho đi.

Hắn ôm yếu nói: "Không cần."

Vừa nói vừa đối diện với Tô Yên, lại ho một tiếng, "Ngày thường uống thuốc rất đắng, lần trước người cho bồn cung kẹo, hương vị ngọt ngào không tồi, còn có không?"

Tô Yên ngoan ngoãn gật đầu, "Có."

Nói rồi tháo túi tiền bên hông, móc một cái kẹo ra.

Kẹo được bọc bằng giấy dầu, đưa qua cho hắn.

Hiên Viên Vĩnh Hạo liếc nhìn một cái nhưng không cầm lấy, lông mi khẽ run rẩy, trên mặt có một tia chua xót, "Bồn cung thể nhược, không phải chỉ cần uống thuốc một lần là có thể tốt."

Hắn có một gương mặt ốm yếu tái nhợt, chỉ nghe lời hắn nói, không hiểu sao lại làm người cảm thấy đau lòng.

Tô Yên còn chưa nói gì, Tiểu Hoa đã lên tiếng: "Ký chủ, nam chủ quá đáng thương, quá làm người đau lòng, ngài cho hắn hết đi."

Tô Yên nhìn túi tiền của mình, lại nhìn nhìn Hiên Viên Vĩnh Hạo.

Thoáng dùng sức nắm lấy túi tiền, người này, có phải ngay từ đầu đã muốn lấy hết kẹo của nàng không?

Không được ăn com, bây giờ kẹo của mình còn phải nộp hết cho hắn.

Tô Yên cúi đầu nói: "Điện hạ muốn ăn, có thể gọi Ngự Thiện Phòng làm, loại kẹo gì cũng có thể làm được."

Giọng nói mềm mại, bảo vệ đồ ăn cuối cùng của mình.

Trong mắt Hiên Viên Vĩnh Hạo hiện lên một tia sáng.

Nhìn ngốc ngốc, không nghĩ tới phản ứng còn rất nhanh a.

Nàng đang định buộc túi tiền lại bên hông, một ngón tay không biết từ đâu xuất hiện, quấn lấy dây của túi tiền.

Nhẹ nhàng lôi kéo, túi tiền nhanh chóng bay sang bàn tay Hiên Viên Vĩnh Hạo.

Ngữ khí nhẹ nhàng, rừ rừ mắt nhìn túi kẹo trong tay, "Một túi kẹo mà thôi, luyến tiếc?"

Hắn cầm ở trong tay ước lượng.

Rõ ràng vẫn là bộ dáng ốm yếu kia, lại không yếu ớt như lúc nãy, ngược lại mang theo chút nhàn tản.

Tô Yên rầu rĩ, hắn không định trả lại cho nàng.

Không ăn com, thân thể đã sớm không còn sức lực, hơn nữa lại bị người kéo tới đây hầu hạ, còn mất hết kẹo.

Nghĩ nghĩ, trước mắt tối sầm, chân nhũn ra, ngã về phía trước.

Hiên Viên Vĩnh Hạo bị người đột nhiên nhào vào trong ngực mà sững sờ.

Ôm nàng, giống như trong tưởng tượng, thân thể mềm mại, mang theo một tia thơm ngọt.

Chị nhà ăn món gì???

(Gợi ý có chữ bánh, hoa)

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Hoàng tử bệnh kiều (14)

Hắn rừ mắt đang định nói lại nhìn thấy sắc mặt nàng tái nhợt, lúc này mới phát hiện hình như đã ngất xỉu.

Cánh tay ôm nàng căng thẳng, hơi nhúu mảy, "Nam Đường."

Trong lúc lơ đãng, ngữ khí của hắn nghiêm túc hẳn lên, "Điện hạ."

Nam Đường đứng ở cửa đi vào, còn chưa kịp hành lễ, đã bị người gọi qua, "Lại đây nhìn thử xem."

Khi Nam Đường ngẩng đầu nhìn thấy một nữ nhân ngã vào trong lòng điện hạ, bị làm cho hơi kinh ngạc.

Vội vàng đi qua đó, năm đó khi vào Nam ra Bắc, Nam Đường đã từng học qua chút y thuật.

Bắt mạch cho Tô Yên, thật lâu sau, Nam Đường mới lên tiếng: "Điện hạ, mạch đập bình thường, không có vấn đề gì, chỉ là thân thể tương đối suy yếu."

"Vì sao lại ngất xỉu?"

Nam Đường cung kính trả lời, "Có lẽ, là đói."

Lúc này, Tô Yên cũng mở mắt.

Con người thủy nhuận, sau khi tầm mắt đảo qua Nam Đường và Hiên Viên Vĩnh Hạo, lại nhìn về phía túi kẹo.

Hiên Viên Vĩnh Hạo thấy nàng tỉnh lại, đánh giá, ngữ khí mang theo một tia ý cười nhưng không biết có phải cười nhạo hay không, "Trước nay chưa thấy qua nha hoàn nào đói ngất xỉu, hôm nay, cũng coi như mở rộng kiến thức."

Nam Đường đứng bên cạnh thấy không còn chuyện của mình nữa, tự giác lui ra ngoài.

Tô Yên đứng dậy, tiếng nói mềm mại, "Vậy nô tì xin cáo lui trước, để Xuân Hoa tiến vào hầu hạ."

Nói xong nhấc chân rời đi.

"Đứng lại."

Giọng nói trầm thấp truyền tới.

Tô Yên dừng bước, đối cả người đều héo héo, không có tinh thần.

Hiên Viên Vĩnh Hạo nhìn bộ dạng gió thổi là ngã của nàng, trong mắt hiện lên một tia tối tăm.

Tiểu Hoa tức giận, vừa nãy còn cảm thấy nam chủ thật yếu ớt làm người đau lòng, lúc này lại cảm thấy, hừ, người xấu.

Sau đó nghe thấy hắn nhân nhật nói: "Bổn cung thiếu một người thử đồ ăn, người làm."

Tô Yên nghe lập tức ngẩng đầu, "Àn?"

Nàng không tự giác quay lại.

Nhìn nàng nghe thấy câu thử đồ ăn mà đôi mắt sáng lên, khí sắc cũng tốt hơn không ít.

Khóe môi hắn hơi cong lên, rừ mí mắt xuống, "Ngồi."

Tô Yên lúc này nghe lời, nói ngồi xuống, nàng cũng không từ chối, kéo ghế ra ngồi xuống.

Sau đó, nhìn một bàn thức ăn tinh xảo.

Ngoan ngoãn hỏi: "Điện hạ muốn ăn món gì?"

"Bổn cung không biết, người nhìn xem món nào ngon thì ăn cái đó."

Tô Yên cẩn thận, gấp một món gần nhất.

Ăn vào miệng, cẩn thận nhấm nuốt, nuốt xuống.

Ngẩng đầu, nghiêm túc nói: "Không có độc."

Nói xong, bèn cầm lấy chiếc đĩa bên cạnh, định gấp cho Hiên Viên Vĩnh Hạo, lúc này, hắn lại tự nâng đĩa, tự mình gấp ăn một miếng.

Trực tiếp bỏ qua chuyện Tô Yên phải gấp thức ăn.

Hắn rừ mắt, môi mòng chậm rãi nhấp máy, "Tiếp tục."

Tô Yên lại chuyển sang món khác, một nén nhang sau, toàn bộ thức ăn trên bàn đều bị cô thử một lần.

Còn có một cái bánh bao và một bát cháo tổ yến.

Thân thể Tô Yên gầy yếu, ăn không được nhiều.

Vừa nãy đói, ăn nhiều như vậy, cũng đã ăn no.

Nàng buông đũa, sau khi ăn xong, sắc mặt nhìn qua không tái nhợt như vừa nãy, mang theo một tia hồng hào.

Đôi mắt linh động, hình như... không ngầy người như lúc nãy.

Hiên Viên Vĩnh Hạo yên lặng suy nghĩ một lát.

Tô Yên đứng lên, rót một chén trà đặt trước mặt hắn, "Điện hạ mời dùng."

Trong mắt hắn hiện lên một tia sáng, cười như không cười.

Đã ăn no đúng là không giống nhau a, đầu óc linh động hơn nhiều.

Thân tặng @GreenCabbagee

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Hoàng tử bệnh kiều (15)

Editor: Rùa

Beta: U' U'

Từ hôm nay đến bữa tối hôm sau, trong vòng mười ngày, Tô Yên chẳng những trở thành người hầu hạ bên cạnh mà còn trở thành người thử đồ ăn trước xem có độc không.

Một ngày ba bữa, kè kè ở bên cạnh Hiên Viên Vĩnh Hạo.

Hình như hắn rất thích nhìn nàng ăn.

Vậy nên điểm tâm, trái cây được bung lên, hơn một nửa đều bị "ban thưởng" cho Tô Yên.

Mà bệnh thương hàn của Hiên Viên Vĩnh Hạo vẫn không đỡ hơn, mỗi ngày vẫn phải uống một chén thuốc.

Mỗi lần nhìn thấy sắc mặt tái nhợt suy nhược của hắn đều nhin không được mềm lòng ba phần.

Buổi chiều một ngày nào đó, ánh nắng vàng, trời xanh.

#Tâm điện của Tam hoàng tử#

Ngồi trước án thư, Tam hoàng tử mặc quần áo thanh nhã, tầm mắt rũ xuống, tay cầm bút lông, đang luyện chữ.

Bộ dáng của hắn sáng sủa chỉ là nhìn qua có chút suy nhược.

Ở bên cạnh hắn, Tô Yên ôm một đĩa bánh hoa đào mềm mại ngồi trên ghế, cái miệng nhỏ nhai nhai.

Biểu tình mềm ám ngoan ngoãn.

Hơn một nửa lực chú ý của nàng không ở trên người Hiên Viên Vĩnh Hạo mà là ở trên đĩa điểm tâm.

Lại nhai nhai, nhìn thấy còn một nửa đĩa, chớp chớp mắt, yên lặng cân nhắc xem mình phải ăn bao lâu nữa mới hết.

Từ khi chấm dứt việc thử đồ ăn, người này giống như nghiện rồi.

Thường thường cho làm một đĩa đồ ăn đưa nàng, vừa bắt đầu là ngốc ngốc nhìn nàng ăn.

Sau đó chậm rãi trở thành hần ở một bên bận rộn, nàng khẳng định ở cách đó ba mét nhai nhai thứ gì đó.

Đây là bánh hoa đào mềm mai do Ngự Thiện Phòng làm, hình hoa đào, tỏa ra hương hoa đào, lúc ăn mang theo hương vị quả mơ ngọt ngào.

Là món khai vị, hơn nữa ăn rất ngon.

Nhưng cũng không ăn hết được một đĩa nha.

Tô Yên buông đĩa, quyết định nghỉ ngơi một lát.

Nàng đều ăn đến nỗi mệt mỏi.

Bên cạnh, không biết Hiên Viên Vinh Hạo đã buông bút trong tay xuống từ lúc nào, ngẩng đầu lên.

Hắn nhìn vào con người ngập nước, bộ dáng ngồi ngay ngắn đằng hoàng của Tô Yên.

Khỏe môi hơi cong lên một chút, hơi thở mang theo một cỗ ôn nhuận thuần lương, "Ăn no?"

Tô Yên ôm đĩa điểm tâm đứng dậy, giọng nói nghiêm túc, "Điện hạ có chuyện gì phân phó?"

Hiên Viên Vinh Hạo ngồi trên ghế, tư thái thanh thần nhìn Tô Yên từ trên xuống dưới một lượt, lại ngoắc ngoắc môi, "Ồ trong phòng buồn lâu rồi, người ra ngoài đi lại một chút đi. Chờ trời tối thì đi ra ngoài với bốn cung."

Tô Yên gật đầu, "Vâng."

Nói xong, bàn tay thon dài hữu lực chạm vào tách trà

Ngữ khí nhẹ nhàng, "Trà lạnh."

"Nô tỳ đổi cho điện hạ một chén khác.", Tô Yên trả lời

Vừa nói, vừa đặt đĩa điểm tâm xuống cái ghế mình vừa ngồi.

Sau đó, bưng tách trà lui ra ngoài.

Vừa ra ngoài tầm điện, Tiểu Hoa đã không nhịn được lên tiếng: "Ký chủ, thân thể nam chủ thật yếu đuối."

Tâm ý của Tô Yên hoàn toàn đặt trên tách trà trong tay cho nên thời điểm trả lời Tiểu Hoa có chút có lẽ, "Àn?"

Tiểu Hoa tiếp tục: "Từ lúc hần rơi xuống nước sau đó uống nhiều thuốc như vậy mà vẫn chưa thấy đỡ, nhìn qua thật ốm yếu."

Vừa nói xong, Tiểu Hoa bỗng nhiên lại lên tiếng: "Ký chủ ký chủ, nam chủ đại nhân sẽ không bị người ta hại chứ?"

Nàng nhỏ giọng trả lời: "Sẽ không."

Tiểu Hoa vừa suy nghĩ đã không nhịn được, "Ký chủ, ngài xem nam chủ đại nhân đáng thương như vậy, nói không chừng hần bị hoàng huynh hoặc hoàng thượng hạ độc được mất tính cho nên thân thể mới vẫn luôn không đỡ."

Đây có lẽ cũng là nguyên nhân vì sao cuối cùng nam chủ đại nhân giết cả hai vị hoàng huynh và phụ hoàng của mình.

Một con vật sẽ xuất hiện và sau này sẽ đi qua các thế giới với chị Yên, hỏi nó là con gì???

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Hoàng tử bệnh kiều (16)

Được rồi, qua nhiều ngày ở chung, Tiểu Hoa cảm thấy nam chủ rất tốt, ngoan ngoãn giống như ký chủ nhà mình vậy.

Vậy nên Tiểu Hoa không có cách nào tiếp thu cuối cùng nam chủ sẽ biến thành một người tàn bạo như vậy.

Thế nên không ngừng nào bỏ một loạt nguyên nhân, giải thích cho Hiên Viên Vĩnh Hạo.

Tiểu Hoa riu rít không ngừng bên tai Tô Yên.

Cuối cùng cô không thể nhịn được được, buông tách trà trong tay xuống.

Nhỏ giọng nói: "Hắn vốn dĩ không có bệnh a."

Tiểu Hoa dừng lại, "Àn? Ký chủ, ngài nói gì??"

Tô Yên nhỏ giọng lầm bầm, ánh mắt thông thấu, "Hắn không bị bệnh."

"Ký chủ, sao ngài lại biết được?!"

Trong giọng nói của Tiểu Hoa mang theo không thể tưởng tượng nổi.

Tô Yên nhỏ giọng, "Vẫn luôn biết."

Ngày hôm đó, ở hồ nước, Hiên Viên Vĩnh Hạo rơi xuống nước, hắn thật sự không biết bơi, vẫn đang giãy giụa.

Nhưng khi Tô Yên ném bỏ củi kia vào trong nước, Hiên Viên Vĩnh Hạo cũng đã nhanh chóng nhảy lên.

Khi ở trong nguy hiểm, đó là phản ứng bản năng của con người.

Xem hành động lúc đó của hắn, rõ ràng thân thể rất tốt.

Hắn uống thuốc hơn mười ngày, bệnh không đỡ hơn chút nào, vẫn ốm yếu như vậy.

Chỉ có thể chứng minh hắn không bị bệnh, chỉ có thể vì chuyện nào đó mà giả vờ bị bệnh.

Đây chỉ là chuyện rất đơn giản, chỉ cần hơi suy nghĩ sẽ biết nha.

Câu nói của Tô Yên, làm Tiểu Hoa sợ ngây người, làm nó trầm mặc một lúc lâu.

Nó còn tưởng rằng... gặp một nam chủ đáng yêu làm người thương tiếc như ký chủ.

Không nghĩ tới, thế nhưng là sói đội lột cừu, hừ, người xấu!!

Mà Tô Yên làm bầm lẫu bầu, đều bị Hiên Viên Vĩnh Hạo nằm trong tầm điện nghe không sót một chữ.

Chỉ thấy trước mặt Hiên Viên Vĩnh Hạo quỳ một hắc y nhân.

Không nhìn rõ sắc mặt của hắc y nhân kia.

Chỉ có thể nghe thấy sau khi hắc y nhân thuật lại lời nói của Tô Yên, ánh mắt Hiên Viên Vĩnh Hạo sâu kín, thấp giọng lầm bầm một câu: "Thoạt nhìn không ngốc."

Lại biết hắn giả vờ.

Ngay cả hoàng huynh hắn đều giấu được, không nghĩ tới không giấu được một nha hoàn nhỏ bé.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Hắc y nhân biến mất trong nháy mắt.

Tô Yên đẩy cửa đi vào, trong tay cầm tách trà nóng.

Nghiêm túc nói: "Điện hạ, thỉnh dùng trà."

Hiên Viên Vĩnh Hạo nâng mí mắt, nhìn nàng một cái, cười sâu xa, "Còn muốn ăn vài miếng điểm tâm không?"

Tô Yên sững sốt, sau đó nhẹ giọng hỏi: "Nô tỳ có thể từ chối không?"

Lời này làm Hiên Viên Vĩnh Hạo ngây ngẩn cả người, khóe môi hắn bỗng nhiên cong lên, lắc đầu, "Không muốn ăn, cũng không ép ngươi. Ngươi đi xuống trước đi."

Tô Yên gật đầu, "Vâng."

Sau đó, nàng bình yên rời khỏi tắm điện.

Hơn mười ngày nay, dường như ngày ngày đều ở tắm điện, mỗi ngày ở bên cạnh Hiên Viên Vĩnh Hạo.

Hôm nay khó được cho nàng đi ra ngoài sớm.

Nàng đi về phòng của mình, đang chuẩn bị đi vào, không nghĩ tới lại nhìn thấy Thu Thật đi ra từ phòng nàng.

Thu Thật phỏng chừng cũng không nghĩ tới sẽ gặp Tô Yên ở đây, sợ tới mức không tự giác hơi run rẩy.

Tô Yên không hiểu, "Ngươi tìm ta?"

Thu Thật chột dạ, ánh mắt nhìn vào trong phòng Tô Yên, sau đó ưỡn ngực, "Ta tới là muốn cảnh cáo ngươi, đừng tưởng rằng trở thành nha hoàn bên cạnh điện hạ thì cao hơn người khác một bậc!"

Tô Yên khẽ liếm khóe môi, nghiêm túc trả lời: "Ngươi cũng muốn, chỉ là điện hạ không muốn ngươi, còn phạt ngươi quỳ một ngày trước cửa tắm điện."

Thu Thật vốn chột dạ muốn lấy cớ rời đi, kết quả bị nói như vậy, lửa giận trong vòng bụng cháy, "Tô Yên, ngươi là cái thứ gì?! Chỉ là một tiện tì, ngươi cũng dám chê cười ta?!"

Thân tặng @thaplysenhca3005

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Hoàng tử bệnh kiều (17)

Tô Yên nghĩ nghĩ, con ngươi thủy nhuận, "Ngay từ đầu ngươi đã không vào mắt của ta, cho nên không tồn tại cười nhạo hay không cười nhạo."

Nói xong dừng một chút lại nói, "Ta chỉ nói sự thật."

Ngày Thu Thật bị phạt quỳ, nàng cũng nghe Xuân Hoa nói.

Nghe nói Thu Thật thấy Hiên Viên Vĩnh Hạo bị bệnh, bên cạnh không có ai chăm sóc, muốn mượn cơ hội này bước lên cao.

Kết quả vừa mới lộ ý đồ, đã bị kéo xuống xử lý theo quy củ, "Ngươi!!"

Tô Yên càng nói như vậy, Thu Thật càng thêm tức giận.

Nhưng ánh mắt Thu Thật nhanh chóng liếc vào trong phòng Tô Yên, khuôn mặt lại mang theo ý cười, "Tô Yên, ta xem ngươi còn có thể cười bao lâu."

Nói xong, Thu Thật quay đầu rời đi.

Tiểu Hoa không nhịn được lên tiếng: "Ký chủ, Thu Thật này thật xấu."

Tô Yên nhỏ giọng nói: "Không sao cả."

Nói xong đi vào phòng của mình.

Mùa thu, sắc trời nhanh chóng tối đen.

Chưa đến hai canh giờ, sắc trời đã tối sầm lại.

Lại qua gần một canh giờ sắc trời hoàn toàn đen.

Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, cùng với giọng nói của Nam Đường: "Tô Yên cô nương."

Giọng nói vẫn lạnh băng như lúc đầu.

Đợi một lát, Tô Yên mở cửa.

Nam Đường mặc một thân hắc y, sắc mặt đạm mạc: "Cô nương, điện hạ ngươi."

Tô Yên gật gật đầu, "Được, ta ra ngay."

Nàng đồng ý một tiếng, lại quay lại trong phòng.

Sau đó cầm lấy túi tiền đặt trên bàn trà.

Lúc trước túi tiền đựng đường bị hán cướp đi, Tô Yên lại chậm chạp không tìm thấy túi tiền thích hợp.

Cho đến ngày hôm qua Xuân Hoa đưa cho nàng một cái túi tiền, rất thích hợp để đựng kẹo.

Nghĩ xong, buộc túi tiền lên hông.

Sau đó đi ra ngoài.

Đi đến cửa tắm điện, phát hiện Hiên Viên Vĩnh Hạo đã chờ ở bên kia.

Trên người khoác một cái áo choàng lông màu trắng, sáng trong dưới ánh trăng, nhìn qua có chút ốm yếu, lại không che khuất dung mạo ôn nhuận như ngọc.

Hán cười ôn nhu hiền lành, "Đi thôi."

Tô Yên gật gật đầu, đi đến sau lưng hán, đi theo phía sau.

Dọc theo đường đi không nói gì, chỉ là gió lạnh thổi tới, lại làm người cảm thấy mát mẻ.

Đi dạo khắp nơi, bắt tri bắt giác đã đi dạo hơn nửa canh giờ.

Nam Đường không đi theo, chỉ có hai người bọn họ.

Tô Yên chỉ nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau Hiên Viên Vĩnh Hạo, không biết đi thế nào mà hai người đi đến một nơi đường hẹp quanh co.

Phải biết rằng, đây là ở trong hoàng cung.

Nơi nào cũng hoàn hảo, đường hẹp quanh co sao có thể dễ dàng nhìn thấy.

Đi một lúc lâu, Tô Yên nhẹ nhàng nắm chặt tay.

Nàng sửng sốt, vừa nãy còn chưa phát hiện, lòng bàn tay này giống như bị bôi phấn, có hơi trơn.

Dựa theo ánh trăng mở lòng bàn tay ra nhìn.

Nhìn kỹ, trong lòng bàn tay có ít bột phấn màu vàng nhạt, dính trên da.

Trước khi ra cửa còn bình thường.

Bột phấn màu vàng nhạt này, ở đâu ra?

Suy nghĩ một lát, cúi đầu, nhìn về phía túi tiền kia của mình.

Nàng tháo túi tiền xuống, muốn nhìn thật kỹ.

Làm sao biết, chỉ một lát, người phía trước đang đứng lại từ bao giờ.

Hiên Viên Vĩnh Hạo vừa quay đầu lại, đã thấy Tô Yên cúi đầu nhìn nhìn túi tiền.

Hán nhìn động tác của nàng, không biết vì sao khóe môi hơi cong lên.

Nhìn nàng không biết mình đã đứng lại, thẳng tắp đâm vào trong ngực hán.

Hán nâng ngón tay lên, chọc chọc cái trán của nàng, ấn xuống.

Sau đó, nâng một bàn tay khác lên, cầm lấy túi tiền trong tay nàng.

Ước lượng một chút, mở ra vừa thấy, lại là một túi kẹo.

Chương bao nhiêu hai anh chị có nụ hôn đầu tiên ở thế giới này???

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Hoàng tử bệnh kiều (18)

Tô Yên hé miệng định nói điều gì đó.

Kết quả lại nghe Hiên Viên Vĩnh Hạo cười như không cười nói: "Thích ăn cái này như vậy?"

Đôi mắt Tô Yên hoàn toàn đặt trên túi tiền kia, sau đó ngoan ngoãn gật đầu.

Đợi một lát, thấy Hiên Viên Vĩnh Hạo vẫn không có phản ứng.

Vừa nghĩ có phải nên lấy lại túi kẹo không.

Bỗng nhiên thấy hai người bọn họ đã đi tới một nơi rách nát hoang vắng.

Nơi này, có hơi quen mắt.

Đây là phản ứng đầu tiên của Tô Yên.

Sau đó, bưng tỉnh.

Nơi này hình như là nơi nàng chạy đến để tiếp thu ký ức.

Nàng nhìn xung quanh, căn phòng rách nát đơn sơ. Vách tường bên ngoài bị phá hủy, bên trong mọc đầy cỏ hoang.

Nàng không hiểu lâu tiếng: "Điện hạ, vì sao lại đến đây?"

Đôi mắt Hiên Viên Vĩnh Hạo đen nhánh, giọng nói nhẹ nhàng, "Muốn biết?"

"Muốn."

Mềm mại trả lời.

Bàn tay thon dài hữu lực nâng lên, chạm vào một cây cỏ thụ bên cạnh.

"Đây là nơi mẫu phi ở."

Giọng nói của hắn nhẹ hơn rất nhiều, rũ mí mắt, như đang nhớ lại quá khứ.

Tô Yên ngẩng đầu nhìn hắn: "Điện hạ tưởng niệm nương nương?"

Khi hắn nghe câu nói này, bỗng nhiên cười nhạo một tiếng.

Hoàn toàn khác bộ dáng nhẹ nhàng lười biếng trước đó.

Bất tri bất giác, giọng nói của hắn mang theo một tia lạnh lẽo, "Là nhớ ra, không phải tưởng niệm."

Giống như là nhớ đến một con chó một con mèo nào đó, không, hắn là còn không bằng.

Tô Yên không nói gì, nàng chỉ nghe.

Hiên Viên Vĩnh Hạo lại nói tiếp, đơn giản ít ỏi vài câu, "Ở trong mắt mẫu phi, sự tồn tại của ta là sai lầm."

Khi hắn nói, rũ mí xuống, mang theo một tia cười.

Nếu là sai lầm, nên giết chết để trở về lúc đầu.

Làm sao biết được tới cuối cùng, cái sai lầm này càng lúc càng lớn, mẫu phi không cơ hội sửa lại.

Tay của hắn, để trên thân cây.

Hắn chậm rãi nhìn về phía Tô Yên.

Vẫn là ý cười nhẹ nhàng ôn nhu, đôi mắt sâu thẳm, "Bồn cung còn chưa bao giờ tâm sự với người vẫn còn tồn tại."

Hắn lẩm bẩm, giống như nói nhỏ, lại giống như đang nói chuyện với Tô Yên.

Tô Yên nghe vậy chớp chớp đôi mắt thủy nhuận, sau đó, lực chú ý đặt trên thân cây kia.

Có con gì đó đàn di chuyển... là rắn!

Nàng đang định mở miệng, động tác của con rắn kia đã nhanh hơn một bước.

Tê tê!!

Lưỡi rắn đỏ tươi, cắn vào bàn tay Hiên Viên Vĩnh Hạo.

Hiên Viên Vĩnh Hạo nhú mồm, nghiêng đầu nhìn lại.

Trên thân cây cổ thụ kia, có một con rắn nhỏ màu đen to như ngón cái đang bò.

Nhưng Hiên Viên Vĩnh Hạo vẫn không nhúc nhích, vẫn đặt tay trên thân cây.

Khóe môi hắn lộ ra nụ cười, con người sâu thẳm, rõ ràng vẫn là dung mạo đó.

Nhưng lại làm người cảm thấy lạnh lẽo, còn đáng sợ hơn cả con rắn kia.

Tiếp đó, lại thấy Hiên Viên Vĩnh Hạo nâng tay phải lên, bàn tay không nhanh không chậm cầm vào bảy tắc trên thân rắn.

Con rắn không kịp giãy giụa, đã bị hắn bóp đứt đôi.

Máu bắn lên mặt hắn, làm cả người hắn càng thêm đáng sợ.

Tô Yên còn chưa kịp phản ứng, Tiểu Hoa đã trực tiếp hét lên: "A a a!! Quá đáng sợ!!"

Vốn dĩ, Tiểu Hoa nhìn thấy con rắn kia đã sợ rồi, còn nhìn thấy hành động của Hiên Viên Vĩnh Hạo, còn khủng bố hơn cả rắn, nếu Tiểu Hoa có thân thể, chắc chắn sẽ bị dọa ngất xỉu.

Tô Yên không chớp mắt chạy đến bên cạnh Hiên Viên Vĩnh Hạo.

Cầm lấy tay hắn, nhìn thấy vết cắn đã bắt đầu xanh tím kia, "Có độc."

Nàng lên tiếng.

Hiên Viên Vĩnh Hạo giống như không để ý xem con rắn này có độc hay không.

Hoặc là nói, hắn căn bản không để ý đến bản thân mình.

Hắn chỉ nhìn phản ứng của Tô Yên, cười ra tiếng, "Ta bị độc chết, không phải càng hợp tâm ý của người?"

Nụ hôn đầu của hai anh chị ở chương bao nhiêu??? (Nói rõ số chương, chỉ trong tầm 5 chương thôi mn ạ)

P/s: Máy chương hôm qua các aia phi đoán sai hết nhé!

P/s: Pr bộ mới "Nhiệt độ cơ thể của ác ma" □

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Hoàng tử bệnh kiều (19)

Khi Hiên Viên Vĩnh Hạo nói, mở ra bàn tay bị rắn cắn.

Dưới ánh trăng, lòng bàn tay có một lớp bột phấn màu vàng, nhìn rất rõ ràng.

Ý tứ hắn muốn biểu đạt rất rõ ràng.

Con người sâu thẳm, ốm yếu vô hại nhìn Tô Yên, ngữ khí nhẹ nhàng như lúc đầu, "Là bột phấn này dẫn rắn tới. "

Tô Yên không nói chuyện, chỉ cúi đầu nhìn vết thương trên mu bàn tay hắn.

Vết cắn xanh tím kia càng ngày càng đậm, có dấu hiện biến thành màu đen.

Việc này, chỉ có nàng và Hiên Viên Vĩnh Hạo.

Gió lạnh đánh úp lại, yên tĩnh dọa người.

Giấy tiếp theo, nàng bỗng nhiên nâng tay hắn lên, đặt vết cắn tới bên miệng hút.

Sau đó, từng ngụm máu đen bị hút ra, phun ra.

Hiên Viên Vĩnh Hạo chưa từng nghĩ tới nàng sẽ làm như vậy, vậy nên trong lúc nhất thời, mở to mắt nhìn.

Trên khuôn mặt ốm yếu của hắn, lần đầu xuất hiện cảm xúc làm người khó phân biệt.

Đó là... kinh ngạc? Không hiểu? Vui vẻ?

Làm người không thể phân biệt được.

Nàng vẫn cúi đầu hút máu đen, không nói gì.

Thật lâu sau, khi máu đen bị hút hết, hút ra chỉ còn máu đỏ, Tô Yên mới dừng lại.

Nàng ngẩng đầu, dùng tay áo lau máu bên khóe môi.

Con người oánh oánh, nhìn hắn, ngữ khí mềm ấm lại rất nghiêm túc, "Ta sẽ không hại ngươi, càng không để ngươi chết."

Nói xong, nàng căn bản mặc kệ Hiên Viên Vĩnh Hạo có phản ứng gì, trực tiếp dùng cánh tay hắn khoác trên vai mình đi ra ngoài.

Vừa đi vừa nghiêm túc nói: "Ta chỉ giúp ngươi hút ra máu độc, nhưng không phải thái y, thái y vẫn phải khám mới có thể kết luận."

Bởi vì sắc trời tối om, đường không dễ đi, hơn nữa thân thể nàng gầy yếu, còn nâng một người nặng hơn mình.

Đi được vài bước, thất tha thất thểu, chậm rì rì.

Trong đêm tối, đôi mắt Hiên Viên Vĩnh Hạo gắt gao chăm chú nhìn Tô Yên, một lúc lâu sau mới lẩm bẫm một câu, "Ngươi không hy vọng ta chết?"

Lúc này, hắn không dùng hai chữ bồn cung.

Hắn dựa vào trên người Tô Yên, dựa rất gần, cho nên dù hắn nói gì, Tô Yên đều có thể nghe rõ.

Tô Yên gật đầu, nghiêm túc, "Đúng vậy."

Một tiếng trả lời này, giống như mang theo năng lượng không biết tên, làm trái tim lạnh lẽo, có một loại cảm giác khác thường.

Đầu hắn gác lên vai Tô Yên, giống như cố ý, hơn một nửa cân nặng đều đặt trên người nàng, giống như người sắp hấp hối.

Hắn rũ mắt, lông mi run rẩy, môi hé mở, nhẹ giọng lẩm bẫm, "Nhưng mẫu phi nói ta là tai họa, mẫu phi muốn ta chết."

Ngay cả người sinh ra ngươi cũng muốn giết ngươi, cái thế gian này còn có gì để lưu luyến?

Tô Yên khẽ liếm khóe môi, nghiêm túc mà chắc chắn, "Không sao cả, ta sẽ bảo vệ ngươi, không để mẫu phi ngươi hại ngươi."

Hắn nghe Tô Yên nghiêm túc vụng về nói, hình như, so với câu ta thích ngươi, càng làm cho hắn cảm thấy chán động hơn.

Khóe môi kia, rốt cuộc không nhịn được cong lên.

Cười vô hại ôn nhuận, giống như một đứa trẻ không hề có tâm cơ.

Tay hắn, bất tri bất giác đã vòng quanh hông Tô Yên, nếu nói Tô Yên khiêng hắn, không bằng nói nàng bị hắn ôm vào trong ngực.

Khi Tô Yên sắp ra khỏi nơi này, nàng bỗng nhiên nghe được vài tiếng tê tê tê.

Tiếp đó, một con rắn to bằng cánh tay, dài hơn một mét, hoa văn trên người là màu đen xen lẫn màu đỏ xuất hiện.

Phản ứng đầu tiên của Tiểu Hoa, "Ký chủ, con rắn này có kịch độc! Một khi bị cắn lập tức bị độc chết!! A a a a, chạy mau, chạy mau!!"

Thân tặng @tichanlinh ""

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Hoàng tử bệnh kiều (20)

Tiểu Hoa cũng không biết, hóa ra cung đầu cũng có thể nguy hiểm như vậy??

Tô Yên nghe, nàng nhắc mắt nhìn con rắn này.

Con rắn này như có cảm giác, ngo ngoe rục rịch muốn đi tới gần, nhưng lại sợ thứ gì đó, không dám đi qua.

Lúc này, Tô Yên nghe thấy tiếng ho khan của Hiên Viên Vĩnh Hạo.

Nàng nghiêng đầu nhìn, khóe môi trắng bệch của Hiên Viên Vĩnh Hạo không biết khi nào đã có chút xanh tím.

Xem ra độc của con rắn vừa nãy, còn chưa rửa sạch sạch sẽ, trong cơ thể vẫn còn độc.

Tô Yên lại nhìn về phía con rắn kia, giọng nói mềm mại nghiêm túc, "Ngươi có nội gan không?"

Nội tâm Tiểu Hoa, "????Ký chủ đang nói chuyện với ai?"

Con rắn kia phun lưỡi đỏ tươi, phát ra tiếng tê tê.

Ngây người một lát, Tô Yên lại lên tiếng, "Đưa nội gan của ngươi cho ta."

Ngữ khí kia, ngữ điệu kia, làm nội tâm Tiểu Hoa xuất hiện một tia không hiểu, chẳng lẽ... còn có một cái hệ thống khác nó không nhìn thấy?? "

Khi Tiểu Hoa đang mờ mịt, mắt thấy con rắn kia, thân hình bắt đầu vận vẹo, giây tiếp theo khụ một tiếng, một viên nội gan dính máu phun ra.

Sau đó, con rắn đó dùng đuôi cuốn thứ mình phun ra, bò tới trước mặt Tô Yên.

Tô Yên vừa duỗi ra tay muốn lấy, con rắn kia lại không khống chế được, duỗi đầu thò qua, mở miệng định cắn xuống.

Sau đó..., khi con rắn kia để sát đầu vào bàn tay Tô Yên, chỉ duỗi lưỡi rắn, liếm sạch sẽ bột phấn màu vàng nhạt trên tay Tô Yên.

Giây tiếp theo, thành thành thật thật đặt nội gan của mình vào tay Tô Yên.

Tô Yên cắn một miếng nội gan ngay trước mặt nó.

Máu màu đen, vị đắng lập tức tràn vào trong miệng.

Nàng đẩy Hiên Viên Vĩnh Hạo đến một bên tường, giây tiếp theo đôi môi dính máu đã hôn xuống.

Hiên Viên Vĩnh Hạo giương mắt, nhìn nữ tử trước mặt mình.

Mùi máu cùng với vị đắng tràn vào trong miệng.

Một lúc sau, Tô Yên buông ra, ngẩng đầu lên, nhìn hấn.

Nghiêm túc hỏi: "Có cảm thấy tốt hơn chút nào không?"

Hiên Viên Vĩnh Hạo rũ mắt, nhìn đôi môi hồng nhuận của Tô Yên, con ngươi

đen nhánh, cổ họng lẫn lộn, "Không."

Tô Yên không hiểu nhìn nội gan trong tay, lại nhìn nhìn Hiên Viên Vĩnh Hạo, nàng đưa nội gan đến bên môi hấn, "Ngươi lại cắn một miếng thử xem."

Mùi tanh bay đến, hần nghiêng nghiêng đầu, từ chối.

Giây tiếp theo, hần lại nhẹ giọng xuống, mang một khuôn mặt ồm yếu tái nhợt, nói ra yêu cầu vô lý, "Người đút cho ta."

Lúc này, con rắn kia không biết đã bò tới đây từ lúc nào, "Tê tê tê tê!!!"

Nó phun lưỡi rắn cũng không biết nói gì.

Sau đó lại thấy Tô Yên nhìn nó, lại nhìn Hiên Viên Vĩnh Hạo, nàng nghiêm túc nói với con rắn kia, "Nội gan của người hình như không thể giải độc."

Con rắn kia nghe thấy thế, giống như có hơi kích động, vắn vẹo thân thể, "Tê tê tê tê!!!"

Tô Yên lại nhìn nội gan trong tay, không hiểu, "Nếu thật sự giải trăm độc, làm sao hần lại không có cảm giác gì?"

Con rắn kia trừng mắt oán hận nhìn Hiên Viên Vĩnh Hạo một cái, rất tức giận, "Tê tê tê tê!!!"

Hiên Viên Vĩnh Hạo nhìn một người một rắn nói chuyện với nhau, lúc đầu rất kinh ngạc, nhưng mà bây giờ nhìn một người một rắn nói chuyện với nhau... lại muốn bóp chết con rắn này.

Hần lại dựa vào Tô Yên, áo choàng lông bao phủ cả hai người.

Đầu gác trên vai nàng, "Người hiểu con rắn này nói gì?"

"Àn, có thể nghe hiểu."

"Nó đang nói gì?"

Tô Yên quay đầu nhìn về phía hần, ngoan ngoãn lặp lại, "Nó nói người lừa ta, vì muốn cắn thêm một miếng nội gan nữa."

Chương bao nhiêu mục Thu Thật bị ăn roi??? (giới hạn trong vòng 5 chương tiếp theo ná)

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Hoàng tử bệnh kiều (21)

Hiên Viên Vĩnh Hạo nghe, con người đen nhánh liếc mắt nhìn con rắn kia.

Sau đó chậm rãi nói: "Muốn ăn thịt rắn."

Tô Yên nghe có hơi buồn rầu, nhỏ giọng nói với Hiên Viên Vĩnh Hạo, "Vừa nãy chưa lấy nội gan, còn có thể ăn nó, nhưng nó cho nội gan, nếu lại ăn nó, có phải có hơi không tốt không?"

Nàng nhỏ giọng nói chuyện với Hiên Viên Vĩnh Hạo.

Con rắn kia lại tê tê tê tê vắn vẹo về phía sau.

Hiên Viên Vĩnh Hạo nhìn bộ dáng buồn rầu của nàng, yết hầu lặn lội, cười, "Đổi một thứ khác."

Tô Yên chớp chớp mắt, khẽ liếm khóe môi, "Được."

Khi nói chuyện, Tô Yên thấy môi hần đã trở lại bình thường, không còn màu tím đen nữa.

Hần là nội gan đã có tác dụng.

Nàng duỗi tay ném nội gan lên, con rắn kia lập tức nhảy lên, mở miệng, nuốt lại nội gan của mình.

Sau đó, nhanh chóng biến mất.

Vốn định ăn thịt người, không nghĩ tới bị người lấy nội gan.

Nếu lại ở đây thêm nữa, có khi cả người đều bị mang đi hầm, còn không chạy nhanh?

Lúc này, Tiểu Hoa lên tiếng: "Leng keng, một cánh sao đã sáng lên. Ký chủ cố lên!!"

Sau đó, Tô Yên đỡ Hiên Viên Vĩnh Hạo, từng bước một đi về.

Thời tiết đã là cuối thu, gió lạnh thổi tới làm người cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Chỉ ngẩng đầu nhìn ánh trăng, sao trời xa hoa lộng lẫy, thật sự là cảnh đẹp.

Tô Yên vừa đỡ người vào tắm điện, đã thấy thái y xuất hiện từ lúc nào.

Thị vệ đứng ngoài cửa, những người này giống như đã biết Hiên Viên Vĩnh Hạo bị rấn cắn từ lâu.

Vậy nên Hiên Viên Vĩnh Hạo vừa nằm xuống giường, tất cả thái y đều đi vào.

Tô Yên muốn ngồi xuống, kết quả Hiên Viên Vĩnh Hạo lại nắm chặt cổ tay nàng, kéo người lại, "Người đi đâu vậy?"

Hắn dựa vào trên đầu giường, đôi mắt nhìn nàng, "Thái y xem bệnh cho điện hạ, nô tỳ lui ra ngoài trước..." lát nữa lại vào.

Lời còn chưa nói xong, đã bị hắn đánh gãy, hắn liếc nhìn thái y bên cạnh, "Lại đây khám cho nàng, nàng hút máu có độc."

Khuôn mặt Nam Đường lạnh lẽo cứng rắn đứng bên cạnh, nhìn chằm chằm Tô Yên hình như có lời muốn nói, cuối cùng lại không nói gì.

Sau đó, lui sang một bên.

Thái y chia làm hai hàng, một bên khám cho Tô Yên, một bên khám cho Hiên Viên Vĩnh Hạo.

Nửa ngày sau, thái y quỳ trên mặt đất nói: "Điện hạ, mạch của ngài và vị cô nương này đều bình thường, không có dấu hiệu trúng độc, chắc là độc đã được giải."

Sau khi nói xong, thái y lại bỏ thêm một câu, "Chỉ là thân thể điện hạ bị cảm lạnh, thân thể suy yếu, cần nghỉ ngơi nhiều. Thần sẽ viết đơn thuốc cho điện hạ, mỗi ngày phải uống đúng giờ."

Lại dặn dò vài câu, Nam Đường lên tiếng: "Vài vị thái y đi với ta."

Nói xong, mọi người đều đi ra ngoài.

Xuân Hoa Thu Thật còn có vài nhà hoàn ở lại.

Vốn là ở lại chăm sóc Hiên Viên Vĩnh Hạo.

Khuôn mặt Thu Thật tái nhợt, cả người run rẩy, nhìn qua có chút chột dạ.

Xuân Hoa nhìn Thu Thật, vừa thấy đã biết có chuyện gì đó.

Xuân Hoa nhíu mày phân phó một câu:

"Thu Thật, người đi đun ít nước gừng cho điện hạ."

Thu Thật vội vàng đồng ý, "Dạ."

Nói xong, vội vàng đi ra ngoài.

Hiên Viên Vĩnh Hạo nằm xuống giường, mí mắt rũ xuống, bộ dáng ốm yếu.

Hắn ho nhẹ một tiếng, ngữ khí nhẹ nhàng ôn nhuận, "Các người đều đi ra ngoài."

"Dạ."

Tô Yên cũng chuẩn bị đi ra ngoài, kết quả vừa lùi một bước, đã bị người kéo lại.

Mọi người đều đã ra ngoài, tắm điện chỉ còn lại hai người bọn họ.

Thân tặng @thule7879

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Hoàng tử bệnh kiều (22)

Editor: Rùa

Beta: U' U'

Con người sâu thẳm của Hiên Viên Vĩnh Hạo nhìn nàng, đôi môi tái nhợt cong lên, "Người muốn đi đâu?"

Tô Yên vô tội, "Điện hạ còn có việc gì phân phó?"

Hiên Viên Vĩnh Hạo nhìn bộ dáng vô tội không hiểu gì của cô, híp híp mắt.

Sau đó dùng sức lôi kéo, ôm người vào trong ngực, ngã lăn trên giường.

Chỉ trong nháy mắt, Tô Yên đã bị đè xuống giường.

Hắn ôm chặt người vào trong ngực, giọng nói trầm thấp chậm rãi nói: "Đêm nay vốn dĩ muốn ban chết cho người."

Tô Yên nghe thấy liền ngốc, có hơi mờ mịt, "Vì sao?"

"Bỏn cung muốn giết người, cần lí do?"

"...không cần."

Thấy nàng phối hợp như vậy, Hiên Viên Vĩnh Hạo khẽ cười.

Sau đó lại nói: "Bỏn cung khai ân, cho người một con đường sống."

Lúc nói, hắn tiến lại gần kề sát trán nàng.

Thân thể hai người kề sát, có thể cảm nhận được nhịp tim của đối phương.

Tô Yên không biết vì sao trái tim mình lại đập nhanh hơn.

Loại cảm giác quen thuộc này làm Tô Yên hoảng hốt.

Nàng theo bản năng ôm lấy hắn, không lên tiếng.

Hiên Viên Vĩnh Hạo nhìn động tác ý lại của nàng, ôm người càng chặt, "Nhưng người thừa dịp bỏn cung một mình, khinh bạc ta, chuyện này tính thế nào?"

Tô Yên nghe, một hồi lâu mới phản ứng lại, sau đó mềm mại giải thích, "Ta không có."

Hiên Viên Vĩnh Hạo nhú mày, không có?

Giây tiếp theo, hắn nhéo cằm Tô Yên nâng lên, cúi đầu hôn xuống.

"Ừm..."

Nàng bị đè trên giường, không thể động đậy.

Chỉ có thể bị động tiếp thu nụ hôn kịch liệt này.

Liếm mát, khiêu khích, quần quanh, tất cả đều nóng bỏng mà mãnh liệt.

Tay nàng nắm chặt đệm chăn dưới thân.

Nhìn từ xa, chỉ cảm thấy xuân sinh trưởng ẩm, màn che rung động, một đôi phu thê.

Một lúc sau, hắn chậm rãi buông ra, bởi vì nụ hôn sâu mà đôi môi tái nhợt cũng có khí sắc hơn rất nhiều.

Hắn khẽ liếm khóe môi, trong nháy mắt cảm thấy người này ôn lương vô hại xa cách làm người ta không rời mắt được.

Tô Yên thờ phì phò, gương mặt nhỏ đỏ rực, đôi mắt ngập nước nhìn hắn.

Hiên Viên Vĩnh Hạo nhin cười, dùng giọng nói trầm thấp lên tiếng: "Ngươi khinh bạc ta, lần này còn có gì muốn phản bác."

Tô Yên lần đầu tiên nghe thấy lời nói vô lý như vậy, nói không lên lời.

Lúc hần nói, ngón tay vuốt ve đôi môi của nàng.

Nàng vô hại như vậy, vô tội như vậy làm hần không không chế được sự ngo ngoe rục rịch trong lòng.

Tâm mắt ngày càng nóng rực.

Ngày ấy bên cạnh ao, khi hần rơi xuống nước, tay vịn trên ván gỗ, nhìn thấy bên cạnh có một người, dáng người nhu nhược trắng nõn, ánh mắt kiên định nhìn hần, mồ hôi đầy đầu.

Chỉ một cái liếc mắt kia đã làm hần ngo ngoe rục rịch.

Bây giờ... hần muốn làm nàng hoàn toàn trở thành của mình.

Đang nghĩ, ngoài cửa truyền đến âm thanh, "Điện hạ, nô tỳ đến đưa nước gừng."

Lúc này, Hiên Viên Vĩnh Hạo mới lấy lại tinh thần, tâm mắt dần dần trở lại bình thường.

Hần nghiêng sang một bên.

Tô Yên đẩy hần ra, ngồi dậy đi tới, "Nô tỳ mang nước gừng tới cho điện hạ."

Nàng ra ngoài cửa, nhìn thấy Thu Thật định đi vào.

Tô Yên lên tiếng: "Để cho ta."

Thu Thật thấy Tô Yên còn hoàn hảo không bị làm sao, trong mắt càng thêm căm hận, cũng không đưa nước gừng trong tay cho nàng, "Tô Yên, ta và ngươi đều là cung nữ nhất đẳng, không phải ngươi chỉ hầu hạ bên cạnh điện hạ thôi sao, sao có thể ra lệnh cho ta, cao hơn ta một bậc."

Ngữ khí mang theo tức giận không bằng lòng nói với Tô Yên.

Tô Yên nghe xong, chẳng những không tức giận ngược lại còn gật đầu, "Ngươi nói đúng. Nếu đều là cung nữ nhất đẳng, hầu hạ điện hạ là trách nhiệm của nhà hoàn. Cho nên ngươi ở lại đây hầu hạ."

Lời nói của nàng làm cho Thu Thật mừng thầm trong lòng.

Thu Thật hừ lạnh, "Ngươi biết thì tốt."

Tô Yên sờ sờ bụng, nàng đói bụng.

Đi ăn một chút.

Vừa nãy Hiên Viên Vĩnh Hạo có hơi kỳ quái, nàng cũng hơi kỳ quái, đi ăn trước rồi nghĩ tiếp.

"Bốn cung bị thương nguy hiểm đến tính mạng thay ngươi, sau đó lại bị ngươi khinh bạc. Ngươi thân là nha hoàn hầu hạ bên cạnh, muốn bồi thường cho ta như thế nào?"

Bồi thương thế nào nhi???

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Hoàng tử bệnh kiều (23)

Tô Yên đi theo hành lang dài tới phòng bếp nhỏ.

Mà Tiểu Hoa gấp không chờ nổi cuối cùng cũng không nhịn được mà lên tiếng: "Ký chủ, ngài hiểu tiếng rần?"

Tiểu Hoa tò mò a.

Tô Yên lắc đầu, "Không."

"Vậy sao ký chủ có thể nghe hiểu con rắn kia nói gì?"

"Vẫn luôn nghe hiểu a."

Tiểu Hoa nghe vậy hừ một tiếng, "Ký chủ, ngài trả lời cho có lệ với em. Em thân là hệ thống của ngài, là người bạn đi theo ngài qua các thế giới, cần phải hiểu biết lẫn nhau."

Ngón tay Tô Yên chạm chạm vào cổ tay áo của mình, có thể là vừa nãy không cẩn thận, cổ tay áo bị rách một lỗ.

Nửa ngày sau, nàng nói: "Ta không trả lời có lệ, ta không biết tiếng rắn, nhưng từ khi sinh ra đã có thể nghe hiểu."

Tiểu Hoa kinh ngạc, "Oa, vì sao?"

Tô Yên nghĩ đến Tiểu Hoa vừa nói nó là người bạn đi qua các thế giới, nàng trầm mặc một lát lại bổ sung thêm, "Ta có thể nghe hiểu, không chỉ mỗi tiếng rắn."

Tiểu Hoa lại tiếp tục kinh ngạc, "Ký chủ còn có thể nghe hiểu tiếng gì?"

Giọng nói mềm mại vang lên, "Nói một cách chính xác, ta có thể nghe hiểu tiếng những vật còn sống nói..."

Nàng chỉ cần nói chuyện với chúng, những động vật đó đều có thể hiểu lời nói của nàng.

Tiểu Hoa hoãn một hồi lâu, nó cẩn thận hỏi một câu, "Vậy ký chủ cảm thấy, những con vật đó thế nào?"

Tô Yên nghiêm túc nhớ lại, sau đó trả lời một câu, "Cũng không tệ lắm, rất nghe lời."

Tiểu Hoa dựa vào những câu trả lời này, cho ra một kết luận khó tin, "Ký chủ, ngài có thể... hiệu lệnh trăm thú?!"

Tô Yên nghe Tiểu Hoa nói, không cảm thấy kinh ngạc, bởi vì rất nhiều người đã từng nói như vậy.

Chỉ là....

"Bây giờ không thể."

"Vì sao?"

"Lực lượng bị hạn chế."

Nhân loại và thú loại không phải một giống loài.

Giao lưu sẽ phải tổn thất thần lực.

Nhưng bây giờ dung lượng não của Tô Yên là 2, giá trị thể lực là 5, tinh thần lực bị hạn chế gần như không có.

Trình độ bây giờ của nàng, nhiều lắm là trò chuyện với động vật nhỏ, hoặc là... muốn nội gan gì đó.

Còn chỉ huy động vật... không làm được.

Tiểu Hoa là hệ thống, tuy năng lực của ký chủ bị hạn chế, nhưng nghe thấy vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng a.

Thế nhưng có thể hiệu lệnh trăm thú, đây là sự tồn tại thần kỳ cỡ nào a!!

Tô Yên sờ sờ túi tiền của mình, móc ra một cái kẹo cho vào miệng.

Quá đói bụng, vậy nên ăn kẹo cũng không thể giảm bớt cảm giác đói bụng của nàng.

Khi nàng vừa rẽ vào hành lang, sắp tới phòng bếp nhỏ.

Một bóng người lóe qua, bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Tô Yên.

Làm nàng ngẩn ra, chớp chớp mắt.

Hắc y nhân, "Cô nương, điện hạ tìm người."

Tô Yên nhìn nhìn về phía tấm điện, lại nhìn hắc y nhân kia, đây là ảnh vệ?

Nàng mềm mại lên tiếng: "Ta vừa đi ra khỏi đó, Thu Thật ở bên trong hầu hạ."

Ảnh vệ đeo mặt nạ, không giải thích thêm, lạnh lẽo cứng rắn nói một tiếng: "Mời."

Nàng khẽ liếm môi, "Ta ăn một chút rồi qua đó."

Ảnh vệ vẫn lạnh nhạt, "Mời."

Tô Yên nhìn phòng bếp nhỏ, lại nhìn nhìn ảnh vệ.

Đánh một trận?

Nhưng, bây giờ nàng đói không có sức.

Cuối cùng, Tô Yên vẫn cúi đầu đi theo phía sau ảnh vệ.

Chỉ là khi nàng đi đến cửa tắm điện, nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng kêu thê thảm.

Nghiêng đầu nhìn qua, không biết vì sao Thu Thật bị phạt quỳ ở cửa tắm điện, hai nha hoàn bên cạnh cầm hai miếng gỗ dày tát vào mặt.

Một lát sau, gương mặt Thu Thật sưng to như đầu heo, miệng phun máu.

Thân tặng @KtMa70328

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Hoàng tử bệnh kiều (24)

Nhìn bộ dáng kia, bị đánh đến nỗi không còn cảm giác.

Lúc này, Nam Đường đứng ở cửa tắm điện, mặt không biểu tình.

Tô Yên lướt qua Nam Đường đi vào trong tắm điện.

Hiên Viên Vĩnh Hạo nằm trên giường, dưới thảm bị ướt một mảng, mùi nước gừng rõ ràng.

Nhìn qua, tất cả chén nước gừng đều bị đổ đi, không uống?

Người trên giường, nâng mắt, con ngươi đen nhánh, bộ dáng ốm yếu, "Lại đây."

Tô Yên thành thành thật thật đi qua đó, mềm mại lên tiếng: "Điện hạ."

Hiên Viên Vĩnh Hạo nhìn nàng, bỗng nhiên duỗi tay kéo cánh tay nàng, kéo người đến trước mặt mình, "Kêu người khác tới hầu hạ ta, người lại nhàn rồi."

Nghe vào, ngữ khí có hơi u oán.

Tô Yên chớp chớp mắt, "Nô tỳ đói bụng."

Bởi vì giọng nói của nàng vốn mềm mại, bộ dáng lại làm người muốn bắt nạt.

Hiên Viên Vĩnh Hạo nghe, con ngươi đen nhánh hiện lên ý cười, rũ mắt nhìn về phía túi tiền bên hông của nàng, "Không phải người còn có một túi kẹo để ăn?"

Nói xong vươn tay cầm lấy cái túi tiền kia.

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, vậy nên Hiên Viên Vĩnh Hạo liếc mắt một cái đã thấy bột phấn màu vàng trên túi tiền.

Hắn hơi nhú mày.

Suýt nữa quên mất việc này.

Hắn dựa vào đầu giường, tháo túi tiền của nàng xuống, "Bột phấn màu vàng này, sao lại dính trên túi tiền?"

Tô Yên lắc đầu, "Không biết."

Hắn là do bột phấn này, dẫn hai con rắn kia tới.

Xem ra, là có người cố ý mưu hại.

Vô số suy nghĩ xẹt qua trong đầu hắn.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Tô Yên, "Có người muốn hãm hại ngươi, cố ý bôi bột phấn này lên túi tiền. Không nghĩ tới, cuối cùng làm bọn cung bị hại."

Tô Yên gật gù đầu.

Nhìn thoáng qua Hiên Viên Vĩnh Hạo, phát hiện hắn còn đang nhìn mình.

Tô Yên nghĩ nghĩ, nói tiếp: "Điện hạ nhất định phải tìm ra thủ phạm."

Hắn nhìn Tô Yên, nhẹ nhàng hỏi: "Không còn gì nữa?"

"... Điện hạ muốn nghe câu gì?"

Hiên Viên Vĩnh Hạo kéo ống tay áo của nàng, kéo người càng gần về phía mình hơn.

Làm cho Tô Yên nửa quỳ trên đầu giường, thân thể đều ghé vào người nằm trên giường.

Sắc mặt vô tội, đôi môi tái nhợt lúc đóng lúc mở, "Ta bị rắn cắn thay ngươi. Chẳng lẽ ngươi không có gì muốn nói với bọn cung?"

Lực chú ý của Tô Yên đều bị khoe môi tái nhợt lúc đóng lúc mở của hắn hấp dẫn.

Nàng theo bản năng nuốt nuốt nước bọt, "Điện hạ muốn nói điều gì?"

Hắn nhìn bộ dạng ngốc ngốc này của Tô Yên, giống như một khối gỗ, làm cách nào nàng cũng không nở hoa.

Hắn ôm người vào trong lòng, ấn xuống ngực, mang khuôn mặt làm người khác không thể đề phòng, bắt đầu nghiêm trang nói, "Bọn cung bị thương nguy hiểm đến tính mạng thay ngươi, sau đó lại bị ngươi khinh bạc. Ngươi thân là nha hoàn bên cạnh của bọn cung, nên làm thế nào để bồi thường ta?"

Tuy dung lượng não bị hạn chế, nhưng sắp xếp lại tình huống vẫn có thể làm được.

Vừa nãy nàng cũng cứu hắn nha, hơn nữa độc rắn kia cũng là nàng giải, sau đó hắn cũng khinh bạc lại rồi nha.

Tuy cô có hơi choáng váng vì đói, phản ứng chậm hơn rất nhiều, nhưng lại không ngốc.

Cẩn thận suy nghĩ một lúc, hé miệng, "Ta..."

Vừa mới nói được một chữ.

Hiên Viên Vĩnh Hạo trực tiếp đánh gãy, hắn dựa vào vai Tô Yên, nhắm mắt, nhìn đáng vẻ vô cùng yếu ớt, nhưng lại nói rất nhanh, "Được, đành dùng ngươi tới đền bù tổn thất cho bọn cung."

Tô Yên, "....."

Nàng chưa nói xong...

Có 2 con vật sẽ xuyên qua các thế giới với chị Yên, một con là rắn, con còn lại là gì???

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Hoàng tử bệnh kiều (25)

Cứ như vậy chỉ sau dăm ba câu, Tô Yên không thể hiểu được đã bị bán đi.

Người nào đó bắt đầu những ngày tháng thoải mái điều dưỡng thân thể.

Cũng không biết có phải là do độc rắn chưa được giải hết hay không, Tô Yên cảm thấy... vị điện hạ này càng ngày càng dính người.

Ngày mới, sắc trời còn chưa sáng, nàng đã nghe thấy tiếng đập cửa dồn dập.

Mở cửa, là Xuân Hoa với sắc mặt nôn nóng, "Ai nha, sao bây giờ người mới mở cửa? Điện hạ dậy rồi, muốn người châm nến hầu hạ điện hạ đọc《 Lịch sử 》."

Nói xong, Xuân Hoa không quan tâm Tô Yên còn chưa ăn mặc chỉnh tề, trực tiếp kéo người đến tắm điện.

Ngày nắng, Tô Yên đi pha trà cho vị chủ tử nào đó, lại bị Nam Đường tìm thấy trong phòng pha trà.

Ngữ khí Nam Đường vẫn lạnh nhạt như lúc ban đầu, "Điện hạ đang tìm cô nương."

Tô Yên dụi dụi mắt, gật gật đầu, "Ta qua đó ngay."

Nói xong tiếp tục đứng ở bàn trà đổ nước, pha trà.

Nam Đường vốn đứng ở cửa, nhìn Tô Yên không lập tức đi luôn, bèn đi vào trong phòng.

Cầm bình trà trong tay nàng, "Chủ tử không thích đợi, người đi nhanh lên, sau này những việc này, giao cho Xuân Hoa Thu Thật làm"

Nói xong, Tô Yên nhanh chóng đi về tắm điện.

Buổi chiều, Hiên Viên Vĩnh Hạo bị Hoàng Thượng gọi đi, nghe nói là kiểm tra ba vị hoàng tử, thuận tiện bị lưu lại ăn bữa tối, trước khi trời tối sẽ không quay về.

Vốn dĩ cho rằng lần này có thể nghỉ ngơi một lát.

Nhưng Hiên Viên Vĩnh Hạo đi chưa được nửa canh giờ đã quay lại.

Sau đó, Tô Yên vừa mới nghỉ ngơi uống được ngụm nước, lại bị gọi đi.

Hạ nhân nhìn Tô Yên đột nhiên được Tam điện hạ coi trọng như vậy, vừa hâm mộ ghen ghét vừa có chút đồng tình.

Cả ngày vội vàng không kịp thở, cứ tiếp tục như vậy, còn không mệt chết?

Nhưng nhìn chủ tử hận không thể một bước cũng không muốn rời khỏi Tô Yên, nha hoàn này đã cho điện hạ uống thứ gì?

Mọi người đều cho rằng, Tô Yên cả ngày đi theo hầu hạ Tam điện hạ, vậy khẳng định rất mệt mỏi.

Đáng tiếc..., nàng không mệt, thậm chí còn nhẹ nhàng hơn trước nhiều, nhưng mà người này làm gì đều phải làm ở trước mặt nàng, giống như ăn vạ nàng vậy.

Tắm điện, Hiên Viên Vĩnh Hạo mặc quần áo làm bằng tơ lụa tốt nhất, nhìn bề ngoài có vẻ tốt hơn so với trước kia một chút, nhưng sắc mặt vẫn hơi tái.

Vừa nhìn đã biết là người ốm yếu.

Hắn gác đầu lên vai Tô Yên, ôm người ngồi trên giường, nhìn tư thế kia, giống như thân thể nhỏ xinh của Tô Yên đang đỡ hắn.

Trên thực tế, cánh tay hắn lại vòng qua eo nàng, không dấu vết thể hiện tâm tư của mình.

Trong tay hắn cầm một quyển sách màu đen, nhưng bên ngoài lại không có gì, sạch sẽ.

Chỉ mơ hồ nhìn thấy nếp uốn bên trong trang giấy, giống như bị người lật xem không biết bao nhiêu lần.

Quyển sách này, Nam Đường vừa đưa cho hắn.

Lúc ấy Nam Đường hai tay dang lên, cực kỳ trân trọng quyển sách này.

Có thể nhìn ra sự cẩn thận của Nam Đường đối với quyển sách này.

Đáng tiếc, khi vào trong tay Hiên Viên Vĩnh Hạo, hắn chỉ nhẹ nhàng hỏi một câu, "Thỏa đáng?"

"Vâng thưa điện hạ."

Sau khi Nam Đường lui ra ngoài, quyển sách này hắn chưa từng mở ra.

Hắn gác đầu lên vai Tô Yên, đôi mắt buông xuống, lông mi run rẩy.

Đợi một lúc lâu, thấy hắn chậm chạp không lên tiếng, hô hấp đều đều.

Tô Yên cho rằng hắn đã ngủ rồi, đang định bỏ tay hắn ra đứng lên.

Nào biết, vừa cử động, cánh tay bên hông đã dùng sức, người phía sau đã mở mắt ra.

Thân tặng @BeCuHanh98

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sùng Lên Trời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Hoàng tử bệnh kiều (26)

Hiên Viên Vĩnh Hạo tùy tiện ném quyển sách kia đi, quyển sách rơi xuống trên thảm, mở ra, bên trong chứa đầy chữ viết, còn có mấy vòng tròn màu đỏ, cực kỳ bắt mắt.

Hơi thở nóng rực cọ qua vành tai nàng, chỉ nghe thấy giọng nói trầm thấp của hắn, "Bắt đầu từ ngày mai, một ngày mười hai canh giờ ngươi đều phải ở dưới mí mắt của ta, không, từ bây giờ trở đi."

Tô Yên quay đầu nhìn hắn, hắn vẫn đang nhắm mắt, khuôn mặt ôn lương môi hồng răng trắng.

Nàng nghe thấy yêu cầu vô lý như vậy, nghĩ nghĩ rồi nói: "Điện hạ, nhà hoàn cũng phải nghỉ ngơi."

Hắn nghe Tô Yên mềm mại kháng nghị, môi hơi cong lên, lộ ra một nụ cười yếu ớt, "Bôn cung nghỉ ngơi, ngươi đương nhiên cũng được nghỉ ngơi."

Mấy ngày nay, Tô Yên rất nghiêm túc học tập nghiên cứu chế độ tôn ti và lễ nghi ở cổ đại.

Tôn ti không thể vượt qua, Hiên Viên Vĩnh Hạo muốn nàng buổi tối cũng ở bên cạnh, khẳng định không thể ngủ trên giường, muốn nàng ngủ trên mặt đất?

Nghĩ nghĩ, nàng nhu nhu nói: "Vậy nô tỳ có thể chờ điện hạ ngủ lại trở về."

Nàng có giường, không muốn ngủ trên mặt đất.

Hiên Viên Vĩnh Hạo mở mắt, con ngươi đen nhánh, môi mỏng dán vành tai vàng, nhẹ nhàng cắn cắn, "Ngày ấy, chính ngươi hứa hẹn. Đào mắt, đã không thừa nhận?"

"Hứa hẹn điều gì?"

"Ở trong sân mẫu phi ta từng ở, ngươi nói, ngươi sẽ không hại ta, cũng sẽ không bỏ mặc ta."

Ngữ khí của hắn yếu ớt như một đứa trẻ.

Tô Yên nghe, cẩn thận nhờ lại, lắc đầu, sửa đúng, "Nô tỳ nói, sẽ không hại điện hạ, sẽ bảo vệ ngươi."

Hiên Viên Vĩnh Hạo ôm nàng, "Đây là cùng một ý, buổi tối lơ như lúc ngươi không có ở đây, có người muốn hại ta, ngươi bảo vệ bằng cách nào? Ngươi ở đây, mới có thể bảo vệ ta."

Tô Yên nghi hoặc, "Nhưng, Nam Đường rất lợi hại, hơn nữa ngươi cũng có ảnh vệ, bọn họ đều sẽ..."

Còn chưa dứt lời, Hiên Viên Vĩnh Hạo đã trực tiếp cắt đứt, "Bọn họ đều là thùng com chỉ nhìn được nhưng không dùng được, chỉ có ngươi bảo vệ ta, buổi tối ta mới có thể ngủ ngon."

."

Hắn càn quấy, không còn phong độ lúc trước.

Tô Yên nghĩ đến chuyện mình phải ngủ dưới đất, còn muốn nói thêm.

Hiên Viên Vĩnh Hạo thấy nàng còn rối rắm, rũ mắt xuống, ho khan một tiếng.

Khuôn mặt càng trở nên trắng bệch.

Tô Yên xoay người đỡ lấy hắn, nhìn về ốm yếu của hắn, muốn đứng dậy rót cho hắn cốc nước.

Hiên Viên Vĩnh Hạo lại đè nặng không cho nàng đứng dậy.

Giọng nói yếu ớt, khuôn mặt tái nhợt, làm người đau lòng, "Có phải ngươi cũng giống như mẫu phi, lừa ta?"

"Không, ta sẽ không lừa ngươi."

Hiên Viên Vĩnh Hạo nghe, khóe môi không nhin được mà cong lên.

Nha hoàn nhỏ của hắn, nhìn qua ngốc ngốc, làm việc cũng có nề nếp, hành vi quy củ, cũng không vượt qua một bước.

Nhưng lời nói sao lại làm hắn vui vẻ như vậy chứ?

Yết hầu lặn lộn, lên tiếng: "Àn."

Ngốc như vậy, lại làm trái tim hắn ngứa ngáy khó nhin sắp không khống chế được.

Nỗ lực khắc chế sự ngo ngoe rục rịch trong lòng, không nóng nảy, từ từ tới.

Ngươi ở đây, không chạy được.

Sớm muộn gì cũng ăn vào trong bụng.

Hiên Viên Vĩnh Hạo vừa nghĩ vừa tiếp tục ép sát, "Vậy ngươi có bằng lòng không?"

Tuy rằng, trong mắt Tô Yên, mấy việc này chẳng liên quan gì đến nhau.

Nhưng từ trong miệng hắn nói ra, giống như nàng nói vĩnh viễn không lừa hắn, chẳng khác nào đồng ý buổi tối phải ở bên cạnh hắn.

Tiểu Hoa nhìn Hiên Viên Vĩnh Hạo đáng thương như vậy, nhỏ giọng nói: "Ký chủ, nếu không ngại đồng ý đi? Nam chủ thật đáng thương ~"

Kết quả là, cuối cùng, Tô Yên vẫn phải đồng ý.

Đại hoàng tử bắt chị Yên tìm một quyển sách màu đen nộp lên. Hỏi chị làm gì???

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Hoàng tử bệnh kiều (27)

Buổi tối ngày đầu tiên, Tô Yên còn tưởng rằng mình phải ngủ dưới đất, nàng đã chuẩn bị không ít đệm chăn để trải xuống.

Sau khi Hiên Viên Vĩnh Hạo biết được ý tưởng của nàng, lại ôm nàng cười một lúc lâu.

Cuối cùng bị hắn kéo lên trên giường.

Bắt đầu từ hôm nay, đồ của Tô Yên bị Nam Đường đưa từng thứ từng thứ một vào trong tủm điện.

Chưa đến một tuần, đồ vật trong phòng Tô Yên đều chạy tới tủm điện.

Mà Hiên Viên Vĩnh Hạo cũng càng thêm không kiêng nể gì dấn nàng.

Ngày nọ, Tô Yên tới phòng bếp nhỏ lấy điểm tâm, tạm thời rời khỏi tủm điện.

Nam Đường đi vào, cung cung kính kính bẩm báo, "Thừa tướng đại nhân cho rằng kế hoạch của điện hạ quá mạo hiểm, muốn thuộc hạ khuyên ngài suy nghĩ lại."

Hiên Viên Vĩnh Hạo ngồi trên ghế, ngón tay thon dài cầm một quyển sách.

Rũ mắt lật xem, lông mi run rẩy, gương mặt trở nên trắng bệch, nhìn qua cực kỳ ốm yếu.

Khóe môi hấn cong lên tạo thành một nụ cười lạnh lẽo, giọng nói nhẹ nhàng, "Đâu phải thừa tướng cảm thấy nguy hiểm, mà là cảm thấy giết quá nhiều người, khuyên bổn cung suy nghĩ cẩn thận."

Nói xong, trong phòng lại chìm vào im lặng.

Thật lâu sau, Hiên Viên Vĩnh Hạo mới chậm rãi nói: "Người nói với thừa tướng, nếu cảm thấy không ổn, bổn cung không ngại làm Lâm tướng quân giám sát thi hành."

"Dạ."

Sau khi trả lời, Nam Đường còn chậm chạp chưa rời đi.

Nam Đường ngẩng đầu hơi do dự.

Hiên Viên Vĩnh Hạo khẽ nâng mắt, "Nói."

Nam Đường ôm quyền, "Thuộc hạ có một chuyện không rõ."

"Nói nghe xem nào."

"Tô Yên là gian tế mà Đại hoàng tử phái tới, hình như điện hạ, đối xử hơi khác biệt với Tô Yên."

Nam Đường dùng từ một cách cẩn thận.

Trong mắt Nam Đường, điện hạ đâu chỉ đối xử khác biệt với Tô Yên, mà là không hề phòng bị, hoàn toàn không thêm để ý thân phận gian tế của nàng.

Ngay từ đầu, Nam Đường cho rằng điện hạ chỉ cảm thấy thú vị, chơi chơi thôi.

Cũng không để ý.

Nhưng mà sau đêm đó, hình như hoàn toàn khác đi.

Ánh mắt điện hạ nhìn Tô Yên, mỗi tiếng nói cử động mang theo sự quan tâm và dục vọng độc chiếm không phải giả vờ.

Tất cả những điều này làm nội tâm Nam Đường vừa không hiểu vừa bất an.

Cho nên cuối cùng không nhịn được mà dò hỏi.

Trước khi dò hỏi, không quên nhắc nhở điện hạ, nàng là gian tế!!

Bàn tay đang lật sách của Hiên Viên Vĩnh Hạo hơi dừng lại, nâng mắt, con ngươi đen nhánh trở nên sâu thẳm, nhìn Nam Đường, "Nàng là của ta."

Nam Đường run lên, lập tức quỳ xuống đất, "Dạ."

Cái gì gian tế, hấn căn bản không thêm để ý.

Tô Yên là của hấn, cũng chỉ có thể là của hấn.

Vì sao phải nói cho Nam Đường..., cũng là vì cảnh cáo Nam Đường không được động tới nàng.

Dò hỏi xong, Nam Đường đi ra ngoài cửa.

Tâm điện lại trở nên im lặng như lúc ban đầu.

Lại nói tới Tô Yên đi vào phòng bếp nhỏ lấy điểm tâm.

Vừa mới đi vào phòng bếp nhỏ, một người mặc quần áo của cung nữ tam đẳng bước vào, không cẩn thận đụng phải nàng.

Sau đó, một tờ giấy yên tĩnh không tiếng động nhét vào tay Tô Yên.

Tô Yên nắm chặt tờ giấy trong tay, chớp chớp mắt.

À, đúng rồi, nàng là gian tế Đại hoàng tử phái tới.

Im lặng lâu như vậy, đã làm nàng suýt quên mất việc này.

Sau đó, người kia chăm chú nhìn Tô Yên một lần, sau đó xoay người rời đi.

Tô Yên nắm chặt tờ giấy trong tay, nhìn nhìn bên ngoài, không có ai.

Nàng mở tờ giấy đó ra.

Bên trên viết ba dòng chữ nhỏ,

"Tìm một quyển sách màu đen.

Bên trong ghi lại chứng cứ tham ô của hơn mười vị đại thần.

Ba ngày sau lúc mặt trời xuống núi, gặp ở núi giả phía sau Ngự Hoa Viên."

Thân tặng @LanHoDiep1998

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Hoàng tử bệnh kiều (28)

Sau khi nàng đọc xong, bèn cắt tờ giấy vào trong túi kẹo.

Sau đó bụng điểm tâm trên bàn đi ra ngoài.

Tiểu Hoa nhỏ giọng nói: "Ký chủ, ngài muốn giúp Đại hoàng tử sao?"

"Không muốn giúp."

"Nhưng, ký chủ, căn cứ vào những quyển sách mà Tiểu Hoa đã đọc, nếu ngài không có giá trị, rất có khả năng sẽ bị diệt khẩu."

Tô Yên nghe nghe cảm thấy có đạo lý, bởi vì những quyển sách Tiểu Hoa đọc nàng đều đã nhìn qua.

Nhỏ giọng: "Vậy ta giúp hần ta?"

Phải bảo vệ mạng nhỏ mới có thể tiếp tục làm nhiệm vụ.

"Nhưng bây giờ Tam điện hạ tin tưởng ngài như vậy, nếu như bị hần phát hiện ra ngài là mật thám, hần sẽ rất đau lòng."

"Vậy phải làm sao?"

Tô Yên không có kinh nghiệm, nàng rất ít nói dối, càng đừng nói là làm gian tế.

Tiểu Hoa cẩn thận suy nghĩ một lát, "Ừm... nếu không ký chủ làm một quyển giả?"

Lời nói vừa xuất hiện, một người một hệ thống đều cảm thấy cái chủ ý này rất tốt, như vậy, không phải vừa hoàn thành nhiệm vụ, lại vừa không làm Tam điện hạ đau lòng sao?

Một mật thám ngây ngô, một hệ thống không có kinh nghiệm, hai người nói chuyện giống như hai đứa thiếu năng trí tuệ.

Tô Yên trở lại tầm điện, ôm đĩa điểm tâm đi vào.

Tuy mỗi lần Hiên Viên Vĩnh Hạo nói muốn ăn điểm tâm, nhưng phần lớn lại vào bụng Tô Yên.

Vậy nên lần này, Tô Yên cố ý chọn đồ mình thích ăn.

Khi Tô Yên tiến vào, Hiên Viên Vĩnh Hạo đang luyện chữ.

Nàng hoàng hốt trông chớp mắt, đột nhiên nghĩ tới một vấn đề quan trọng.

Nàng không biết viết chữ.

Không biết viết chữ, làm giả bằng cách nào??

Kết quả là, bước chân không tự giác đi tới bên cạnh Hiên Viên Vĩnh Hạo, nhìn hấn viết.

Thật xinh đẹp, cũng thật sắc bén.

Từng nét bút mang theo dao nhọn, nhưng nhìn lại lại cho người ta một loại cảm giác hào hùng.

Nàng đứng ở bên cạnh nhìn, mình... không biết viết nha.

Đại khái là do ánh mắt của nàng nhìn chăm chăm giấy Tuyên Thành.

Hiên Viên Vĩnh Hạo nhìn nàng một cái, khóe môi không nhịn được cong lên, "Biết chữ này là gì không?"

Tô Yên gật gật đầu, "Tô Yên"

Giọng nói mềm mại của nàng, đọc hai chữ trên giấy.

Ánh mắt Hiên Viên Vĩnh Hạo hiện lên một tia sáng, hấn lại viết bốn chữ, "Mấy chữ này thì sao?"

"Hiên Viên Vĩnh Hạo."

Nàng nghiêm túc đọc, đọc xong lại cảm thấy có một ánh mắt nhìn mình chăm chăm, nàng ngẩng đầu đối diện với hấn.

Hấn nhìn nàng nửa ngày, mới tiếp tục nói: "Lại đây, ngươi viết cho ta xem "

Tô Yên đứng ở bên cạnh do dự, nàng chưa từng học viết.

Nhưng mà... hấn là không khó lắm?

Nghĩ như vậy, nàng buông điểm tâm trong tay xuống, đi qua đó.

Cầm lấy bút lông trong tay hấn, trước khi đặt bút viết, lại không nhịn được nhìn hấn một cái.

Hiên Viên Vĩnh Hạo lại có chút chờ mong.

Từ những câu nói bình thường, vó thể nhìn ra nha hoàn nhỏ này nhìn ngốc ngốc, nhưng lại khá hiểu biết.

Hấn nhắc tới một vài điển cổ nàng đều có thể lý giải.

Có thể nhìn ra là từng được dạy dỗ.

Đều nói, chữ viết như người.

Hấn muốn nhìn xem, chữ nàng viết ra có giống như con người của nàng không.

Đợi một lúc lâu.

Tô Yên nghiêm túc viết xong tên của mình.

Vừa mới viết xong, bên cạnh đã truyền đến tiếng cười.

Người nào đó ôm nàng, đầu gác trên vai nàng, rũ mắt nhìn dòng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo trên giấy Tuyên Thành, cười thoải mái.

Tô Yên buông bút lông xuống, cầm tờ giấy Tuyên Thành kia, đặc biệt là khi đối lập với dòng chữ bên cạnh, đó mới là thật sự xấu thảm không nỡ nhìn.

Con người ngập nước nhìn nhìn, gương mặt hồng hồng.

Nhỏ giọng giải thích, "Ta không biết viết."

Hiên Viên Vĩnh Hạo vừa cười vừa hỏi:

"Tiên sinh chỉ dạy ngươi biết chữ, mà không dạy ngươi viết?"

Con rắn hôm nọ cho chị nội gan được đặt tên là gì ""^" (gợi ý chữ đầu tiên là Tiểu)

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Hoàng tử bệnh kiều (29)

Editor: Rùa

Beta: U' U'

Người dạy học hẳn là thầy giáo phải không?

Tô Yên suy nghĩ một lát, "Không dạy."

Lời nói mềm mại, nghiêm túc trả lời.

Nam nhân bên cạnh nghe thấy, đôi mắt đen nhánh nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của nàng.

Sau đó cầm bàn tay nhỏ đang nắm bút lông của nàng, ôm cả người nàng vào trong ngực, bàn tay còn lại chống bàn, cầm tay nàng giờ lên, viết xuống.

Chỉ chốc lát sau, trên giấy Tuyên Thành đã xuất hiện bốn chữ xinh đẹp ngay ngắn.

Lúc viết chữ, thật ngay ngắn, cố tình thu liễm lại nét bút.

"Muốn học?"

Giọng nói nhẹ nhàng của hắn vang lên bên tai nàng.

Tô Yên nhìn giấy Tuyên Thành, chỉnh lại tư thế của bản thân, gật đầu, "Muốn."

Thấy nàng nhanh chóng gật đầu, hắn lại nắm tay nàng, một lần lại một lần viết ra bốn chữ Hiên Viên Vĩnh Hạo.

"Hôm nay học bốn chữ này, ghi nhớ cẩn thận."

Hiên Viên Vĩnh Hạo bốn chữ này, nét bút nhiều, rất khó viết.

Đối với người mới học mà nói, thật sự không thích hợp để học.

Nhưng người này căn bản không quan tâm, một lần rồi một lần dạy nàng viết lại bốn chữ này trên giấy.

Cũng may Tô Yên tiếp thu kiến thức rất nhanh, qua một buổi chiều, viết ra chữ cũng có đủ nền tảng.

Nhìn qua giống chữ hắn viết năm, sáu phần, chỉ là đặt bút còn vài lỗi sai, so với hắn vẫn có thể nhìn ra sự chênh lệch.

Cho đến khi cổ tay mỏi đến không nhắc lên được nữa, người vốn ngồi bên cạnh đọc sách thuận tiện xem nàng viết chữ không biết từ khi nào đã đi tới, nâng tay đỡ cổ tay nàng xuống.

"Được rồi, ngày mai lại luyện."

Ngữ khí của hắn nhẹ nhàng lại không thể cự tuyệt, vừa nói vừa lấy bút lông trong tay nàng, đi tới ngồi trước nghiên mực.

Lúc này Tiểu Hoa bỗng nhiên nói nhỏ: "Ký chủ, ngài nhìn quyển sách kia có phải thứ Đại hoàng tử muốn không?"

Đang nói, tầm mắt Tô Yên lướt qua quyển sách trên bàn bị Hiên Viên Vĩnh Hạo tùy tiện ném lên.

Trùng hợp quyển sách màu đen này lại được Nam Đường trịnh trọng dâng lên mấy ngày trước.

Nàng vô tình nhìn thấy nội dung bên trong, nàng nhớ rõ có mấy cái tên bị cô ý dùng mực đỏ khoanh tròn.

Đại khái là nàng nhìn quyển sách kia rất chăm chú, tầm mắt thật sự quá mức rõ ràng, muốn làm người ta bỏ qua cũng khó.

Hiên Viên Vĩnh Hạo nhìn dáng vẻ nàng lảng lảng ngốc nghếch, duỗi tay cầm lấy quyển sách kia.

Mà ánh mắt Tô Yên cũng dời đến tay hắn.

"Rất tò mò sao? Muốn xem?"

Tô Yên chưa từng làm gian tế, dù nhìn qua các loại thâm cung bí sử nhưng cũng không có người nào dạy nàng phải làm gì trong hoàn cảnh này.

Cho nên, nàng chọn nghe theo trái tim của mình.

Giọng nói mềm mại, "Muốn xem."

Hắn dựa vào bàn gỗ tử đàn, duỗi tay đưa quyển sách cho Tô Yên.

Tô Yên nhận lấy, một chút cũng không khách khí mở ra xem.

Chỉ là..., chẳng được bao lâu.

Nàng cầm quyển sách đi đến trước mặt Hiên Viên Vĩnh Hạo, chỉ vào một chữ trong sách, ngữ khí nghiêm túc, "Chữ này nghĩa là gì?"

Thời đại này đâu cũng là chữ phồn thể, Tô Yên có thể hiểu được cơ bản, nhưng... có những chữ so với chữ giản thể kém nhau quá xa sẽ không nhận ra.

Hiên Viên Vĩnh Hạo nhìn nàng nghiêm túc hỏi, rồi mắt nhìn thoáng qua chữ cái nàng chỉ vào.

Giọng nói trầm thấp, "Hiệp, Lễ Bộ Thượng Thư Tôn Hiệp tham ô mười vạn lượng. Chiếm bốn trăm mẫu ruộng, con trai cậy thế cường đoạt dân nữ đánh chết ba người bị ông ta che giấu, bồi thường bạc cho xong việc."

Tô Yên nghe, cảm thấy hắn có thể đọc nhanh hơn nàng nhiều.

Xem hết quyển sách này, hơn một nửa là nghe Hiên Viên Vĩnh Hạo đọc.

Sau khi xem xong, nàng gấp sách lại ngoan ngoãn đứng ở đó.

Thân tặng @Ls63NAY

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Hoàng tử bệnh kiều (30)

Hiên Viên Vĩnh Hạo nhìn bộ dáng ngốc ngốc của nàng, môi mỏng không nhịn được ngoéo một cái.

Con người đen nhánh, khuôn mặt ôn thiện thuần lương, "Mấy chữ này, đều biết viết?"

Ngữ khí nhàn nhạt, nghe vào không có tính công kích nào.

Tô Yên vừa nghe, "Ta, ta phần lớn đều không biết."

Giọng nói của nàng nhỏ đi rất nhiều, có chút buồn rầu.

Hiên Viên Vĩnh Hạo cúi đầu, chặn lại ý cười trong mắt.

Đại hoàng huynh tìm gian tế nhỏ này ở đâu vậy?

Trăm ngàn chỗ hở, không biết giấu giếm, căn bản cũng không cần điều tra, một giây đã tự bại lộ.

Hắn cầm một miếng điểm tâm bên cạnh, đưa tới bên môi nàng, "Không nóng này, từ từ luyện."

Đôi mắt đen nhánh, che lấp ý cười trong đáy mắt, nhìn nàng ăn từng miếng từng miếng, tâm trạng vui vẻ.

Thời gian ba ngày trôi qua.

Trong ba ngày này, Tô Yên cần cù chăm chỉ luyện chữ, cố gắng để mô phỏng lại một quyển sách.

Buổi chiều ngày thứ ba, mặt trời xuống núi, Tô Yên ra ngoài không ở tắm điện.

Hiên Viên Vĩnh Hạo ngồi trên, trong tay cầm một xấp giấy Tuyên Thành.

Bên trên viết rất nhiều chữ.

Dòng chữ tinh tế, điểm này làm hắn hơi ngạc nhiên.

Nam Đường quỳ trước bàn, hai tay ôm quyền, chờ mệnh lệnh.

Mà chủ tử, còn đang hứng thú với xấp giấy Tuyên Thành kia, lật xem từng tờ một.

Bạc, Lễ Bộ thị lang, Binh Bộ Thị Lang, Triệu thừa tướng, Lâm tướng quân, tham ô, nhận hối lộ, ruộng đất.

Hắn nhìn chữ bên trên, có vài cái tên không có trong quyển sách đen kia, nàng cũng luyện.

Đôi mắt hắn hiện lên một tia sáng, khuôn mặt vô hại kia xuất hiện một tia hưng phấn.

Thấp giọng lắm lắm, "Nàng muốn viết một quyển giả?"

Nhìn tên mấy đại thần trên giấy, ý đồ thật sự rõ ràng.

Ngày đầu tiên Tô Yên đi vào tầm điện, ảnh vệ đã điều tra chi tiết.

Nguyên bản, gian tế, bên cạnh hắn đã từng có quá nhiều, đều bị ảnh vệ bí mật giết chết.

Nhưng, Tô Yên đối với hắn, có lẽ bắt đầu từ ánh mắt đầu tiên đã khác biệt.

Ngày đó rơi xuống nước, hắn nhảy lên trên bó củi kia, đối diện với ánh mắt của nàng, trong lòng đã muốn làm nàng trở thành của riêng mình.

Mà dục vọng chiếm hữu đó, càng ngày càng rõ ràng qua những ngày ở chung.

Ngày hắn đưa nàng đến sân mẫu phi đã từng ở, hắn đã muốn tự tay giết nàng.

Bởi vì biết, nếu cứ để chuyện này tiếp tục, sau này, sẽ thành điểm yếu của hắn.

Nào biết, sau buổi tối hôm đó, lại làm hắn thay đổi suy nghĩ.

Hắn phát hiện, bản thân yêu muốn chết cảm giác ở chung với nàng.

Cho dù ngày nào cũng dính với nhau, nhưng khát vọng đối với nàng, càng ngày càng tăng.

Chỉ hận không thể trói chặt người lại, không bao giờ tách ra.

Biết nàng là gian tế của hoàng huynh, cũng biết nàng được giao nhiệm vụ gì.

Chỉ là ngoài dự đoán của hắn, nha hoàn nhỏ gốc nghiệt chủng này, lại làm đồ giả.

Nàng nói sẽ không lừa hắn, sẽ bảo vệ hắn.

Là thật.

Trong nháy mắt đó, tâm tình sung sướng không thể diễn tả, giống như ngay sau đó bị nàng một đao đâm chết cũng cam lòng.

Hiên Viên Vĩnh Hạo hắn, từ nhỏ mang theo xui xẻo, mẫu thân chán ghét, phụ thân lạnh nhạt.

Hắn đau khổ từ nhỏ, hắn sống ở địa ngục, người khác cũng không thể sống vui vẻ.

Ban đầu hắn nghĩ, muốn cả thế gian này cùng đau khổ với hắn làm phụ hoàng, hoàng huynh của hắn cũng phải nếm thử cảm giác đau khổ như bị người moi tim

Bỗng nhiên, Tô Yên lại xông vào thế giới của hắn.

Nha hoàn nhỏ của hắn, có hơi nghiệt một chút, nhưng nể hà, thật sự làm người thích.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Hoàng tử bệnh kiều (31)

Mặt trời đã sắp lặn, chỉ có ánh nắng chiều và ánh chiều tà làm bạn.

Chẳng được bao lâu, một hắc y nhân đi ra từ núi giả, sau đó nhanh chóng biến mất.

Tiếp đó, Tô Yên cũng dầm lặn vẩy chậm rãi rời khỏi.

Hoa tai trên châu theo từng bước đi của nàng mà lung lay.

Màn đêm buông xuống, xung quanh không có người, chỉ có vài nha hoàn ngẫu nhiên lướt qua ở phía xa.

Tiểu Hoa lên tiếng: "Ký chủ, cái người kia cho ngài một tháng để trộm sách, còn muốn ngài tham gia cung yến bảy ngày sau với Tam điện hạ, là muốn làm gì?"

Tô Yên chậm rãi đi trên con đường nhỏ làm bằng đá cuội.

Quyển sách kia, thật sự quá khó viết, hơn nữa phần lớn thời gian nàng đều phải ở bên cạnh Hiên Viên Vĩnh Hạo, mỗi lần chỉ có thể thừa dịp hắn không có ở đó viết trộm.

Ba ngày, nàng mới viết được một chút.

Ngữ khí của hắc y nhân kia lạnh nhạt, hình như biết quyển sách kia rất quan trọng, không phải một nha hoàn nhỏ bé như nàng có thể nhìn thấy, cho thêm một tháng, hơn nữa nghiêm túc ra lệnh, muốn nàng phải tham gia cung yến bảy ngày sau.

Nàng cúi đầu nhỏ giọng nói: "Làm gian tế thật phiền phức."

Lông mày hơi nhíu lại.

Phải làm cái này, còn phải làm cái kia, lại bắt buộc phải làm.

Tiểu Hoa biết dung lượng não của ký chủ nhà mình bị hạn chế, xảy ra nhiều chuyện, tự hỏi cũng nhiều hơn, đầu sẽ đau, cho nên cũng biết nguyên nhân nàng cảm thấy phiền phức.

Hoa tai trên châu vẽ ra một độ cong duyên dáng trên không trung, an ủi nói: "Ký chủ, đừng nóng nảy, có thể làm từng chuyện một."

Tô Yên xoa đầu, nhắm mắt lại, theo bản năng, đã duỗi tay tháo túi tiền bên hông ra.

Từ bên trong móc ra một viên kẹo.

Chỉ là con đường bằng phẳng dưới chân, không biết tại sao lại có một cục đá, vậy nên Tô Yên vấp ngã, viên kẹo rơi ra ngoài, lăn một vòng tới gần một gốc cây.

Viên kẹo kia chưa bóc ra, Tô Yên trực tiếp cất bước đi tới chỗ viên kẹo rơi xuống.

Khom lưng nhặt viên kẹo trên mặt đất lên.

Chỉ là lúc này, đêm khuya tĩnh lặng, bên trong lại truyền ra giọng nói của hai người.

Một giọng nói ôn hòa nho nhã: "Lâm tướng quân chinh chiến mấy tháng, chiến thắng trở về, thật đáng mừng."

Sau đó một giọng nói thô cuồng dữ dội vang lên: "Triệu thừa tướng, giữa hai ta sao phải khách sáo như vậy, là bổn phận của ta thôi."

Giọng nói nho nhã kia lại vang lên: "Ha ha ha, cũng đúng, vẫn là Lâm tướng quân thông thấu."

Tiếp đó, giọng nói thô cuồng kia mang theo một tia không hiểu, "Người nói Tam điện hạ muốn làm gì? Vì sao bảo ta không được nói cho Hoàng Thượng biết, kẻ này là của điện hạ? Đây rõ ràng là cơ hội tốt để Hoàng Thượng chú ý tới điện hạ!"

Triệu thừa tướng cười, "Có lẽ, Tam điện hạ không muốn làm Hoàng Thượng chú ý tới."

"Ai ai ai, ta là tên quê mùa, thôi thôi, không cần nói nữa."

Hai người vừa nói vừa đi.

Tô Yên đứng dưới tàng cây, trong tay cầm kẹo, bóc giấy dầu, cho vào miệng.

Triệu thừa tướng? Lâm tướng quân?

Tuy rằng nguyên thân chỉ là nha hoàn, nhưng có những bí mật mà mọi người đều biết, nàng vẫn biết.

Ví dụ như..., không phải từ trước tới nay Triệu thừa tướng và Lâm tướng quân đều không hợp nhau sao?

Đặc biệt là trong lúc cạnh tranh ngôi vị Thái Tử, Triệu thừa tướng duy trì Đại hoàng tử, Lâm tướng quân duy trì Nhị hoàng tử.

Chị Yên dùng vật gì để đánh đám thị vệ ""

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Hoàng tử bệnh kiều (32)

Nhưng Tô Yên nghe thấy, lại giống như hai người bạn lâu năm đang trò chuyện, chỉ vài câu, lại có thể cảm nhận được sự ân ý của bọn họ.

Ngay lúc này, một người bỗng nhiên cảnh giác lên tiếng: "Ài?!"

Sau đó, một thị vệ nhanh chóng xuất hiện trước mặt Tô Yên.

Sắc mặt nghiêm túc ngưng trọng.

Tiền đà lên tiếng: "Lâm tướng quân, phát hiện một nha hoàn đang nghe lén."

Hai người đang nói chuyện đồng thời im lặng.

Không cần thận.

Hôm nay Lâm Lệ Cường toàn thắng quay về, Hoàng Thượng vui mừng khen thưởng, đang chuẩn bị cử hành yến hội.

Tất cả mọi người đều đang bận rộn, sắc trời đã tối nơi này lại ít có người tới gần, vốn tưởng rằng an toàn.

Không nghĩ tới, thế nhưng bị một nha hoàn phát hiện.

Tô Yên muốn giải thích, "Nô tỳ vẫn chưa nghe lén, chỉ là đi ngang qua."

Nàng vừa nói được một cậ, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói thô cuồng truyền đến từ bên trong, "Giết."

Thị vệ nghiêm túc, tầm mắt như ung nhìn chăm chăm Tô Yên.

Cung kính trả lời một tiếng: "Tuân lệnh!"

Nói xong, rút kiếm từ bên hông ra, lưỡi kiếm mang theo ánh sáng lạnh lẽo.

Chém thẳng về phía Tô Yên.

Tô Yên không nghĩ tới, từ khi nghe thấy từ "giết", đã bắt đầu nắm chặt tay.

Trên tay phải, lắc tay có viên thủy tinh hình giọt mưa màu đỏ thoáng hiện lên, một cái dây màu đen buộc viên thủy tinh đỏ trên cổ tay trắng nõn.

Nàng liếm liếm khóe môi, kiếm đã sắp đâm tới trái tim.

Thân thể ngửa ra sau, mũi chân phải đá lên, nhẹ nhàng giống như đang múa, nhưng khi mũi chân chạm vào kiếm, giống như tìm được điểm bật, thân thể xoay một trăm tám mươi độ, một bàn tay đặt trên vai thị vệ kia, hai ngón tay chọt dùng sức.

Chỉ nghe thấy tiếng răng rắc.

Cánh tay trật khớp.

Nhưng thị vệ đã trải qua chiến trường, cũng khác xa so với thị vệ bình thường.

Thị vệ kia chỉ dừng lại một chút, đã nhanh chóng đổi kiếm sang tay trái, cánh tay uốn lượn, nhanh chóng xẹt qua bụng Tô Yên.

Tô Yên nhảy lên, tay ấn trên vai người đó, từ giữa không trung nhảy ra phía sau.

Bàn tay nàng bóp cổ, đầu gối thúc lên xương sống của tên thị vệ kia.

Chân còn lại rơi xuống mặt đất, mượn lực đè xuống.

Một loạt động tác, tất cả đều là theo bản năng.

Chỉ là bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một cỗ sát ý mãnh liệt.

Tô Yên lập tức buông tay, tránh sang bên cạnh.

Nàng vừa tránh đi, một nam tử cao lớn mặc tơ lụa cẩm tú đã xuất hiện ở vị trí nàng vừa mới đứng.

Sức mạnh trên chân nam tử kia rất lớn nếu như không phải nàng chạy nhanh, đá vào thân thể mảnh mai của Tô Yên, không chết cũng nửa tàn phế.

Hai bên đối diện, khí thế của người kia vừa nhìn đã biết là một người từng chinh chiến sa trường.

Thiết huyết, không thể khinh thường.

Tô Yên khẽ liếc môi, lại thấy một nam tử nho nhã đi ra từ bên trong.

Lâm tướng quân đánh giá Tô Yên rà trên xuống dưới một lượt, tầm mắt giống như một thanh kiếm sắc bén, "Gián tề."

Ngừ khí chắc chắn mang theo sát khí.

Nha hoàn bình thường, làm gì có võ công?

Nhìn nàng không chớp mắt làm trật khớp cánh tay thị vệ của mình.

Làm sao có thể là nha hoàn, rõ ràng là một sát thủ.

Tô Yên muốn giải thích, "Vừa nãy, nô tỳ chỉ là đi ngang qua, không phải cố ý nghe thấy."

Nam tử nhĩ nhĩ nghe Tô Yên nói, lời nói sâu xa, "Nói như vậy, những lời chúng ta ừa nói, người đều nghe thấy?"

Thân tặng @Solami12321

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Hoàng tử bệnh kiều (33)

Khuôn mặt ôn hòa, ánh mắt lại rất sắc bén, giống như có thể nhìn sâu vào trong nội tâm.

Nam tử nho nhã là Triệu Tử Yên, Thừa tướng của Hiên Viên quốc.

Mà nam nhân ở bên cạnh, khí thế thiết huyết, cao lớn uy mãnh góc cạnh rõ ràng là Lâm Lệ Cường, là Hộ quốc tướng quân trong tay cầm trọng binh của Hiên Viên quốc.

Hai người địa vị ngang nhau, căm thù nhiều năm, tranh đấu gay gắt không ít.

Nhưng bây giờ, hai người lại nhất trí muốn giết Tô Yên.

Làm sao có thể là kẻ địch, đây rõ ràng là ngầm liên thủ, coi Hoàng Thượng, đại thần trong triều là khi mà trêu đùa.

Tô Yên vẫn luôn im lặng.

Ba người đang giằng co, Lâm Lệ Cường lại lên tiếng: "Bắt lấy."

Giọng nói thô cuồng, mang theo mệnh lệnh tuyệt đối.

Nói xong, một đám thị vệ không biết từ đâu xuất hiện.

Động tác nhất trí vây quanh Tô Yên.

Tay cầm kiếm dài đến gần ngang.

Nàng nhìn, đôi mắt chớp chớp.

Tiểu Hoa nhỏ giọng nói: "Ký chủ, ký chủ!! Nên làm gì bây giờ? Người tới không có ý tốt a!"

Tiểu Hoa lo lắng ký chủ, ký chủ ngoan như vậy lại bị bắt nạt, thật sự làm nó sốt ruột.

Tô Yên không nói chuyện, khom lưng, nhặt một nhánh cây trên mặt cỏ.

Cầm nhánh cây đó gõ gõ trên mặt đất.

Nhìn đám người đang tới gần mình, ngữ khí mềm mại, "Tới."

Ngữ khí của nàng, cùng với bộ dáng bình tĩnh này, làm ánh mắt của Thừa tướng Triệu Tử Yên hiện lên một tia kinh ngạc.

Nữ tử như vậy, đúng là hiếm thấy.

Lâm Lệ Cường đặt tay sau lưng, không cho là đúng.

Võ công có chút kỳ lạ, thật sự có tài.

Nhưng những thị vệ này, là từ trong đội quân của mình điều đến bảo vệ hoàng cung.

Đã trải qua lễ rửa tội trên chiến trường.

Cấp dưới của mình không thể nào thua một tên gian tế.

Chỉ là ý tưởng này sẽ bị nghiền nát chỉ trong thời gian uống một chén trà nhỏ.

Không biết là thị vệ nào ra tay trước, tay cầm kiếm chém về phía Tô Yên.

Tô Yên dùng một nhánh cây, dùng một loại kiếm thuật kỳ lạ, tốc độ nhanh góc độ quỷ dị, ra tay sạch sẽ nhanh nhẹn.

Đâm, nghiêng người, động tác liên mạch lưu loát.

Không biết bao lâu, khi tên thị vệ cuối cùng ngã xuống đất.

Nàng đứng giữa đám thị vệ, ánh mắt nhìn về phía Lâm Lệ Cường.

Sợi tóc bị gió đêm thổi bay, khuôn mặt trắng nõn không biểu tình.

Lâm Lệ Cường neho mắt, trên người mang theo khí thế mạnh mẽ, không hổ là người có nhiều kinh nghiệm trên sa trường, "Gian tế này cũng thật to gan."

Tô Yên liếm liếm khóe môi, mềm mại lên tiếng: "Ta không nghe lén các người nói chuyện, chỉ là đi ngang qua."

Nàng lại giải thích một lần.

Nhưng mà... sau khi nàng xử lý một đám thị vệ, nghe lén đã không phải là điểm cần chú ý.

Nếu một đám người như bọn họ, ngay cả một nữ tử cũng không bắt được, mặt sẽ bị ném về nhà!

Lâm Lệ Cường tiến lên phía trước một bước, giọng nói thô cuồng, "Ta tới."

Tô Yên lùi về phía sau một bước.

Tay giấu trong cổ tay áo, đã run rẩy.

Nàng không có sức lực.

Nhưng trên mặt lại không thể biểu hiện ra.

Lúc này, phía xa bỗng nhiên truyền đến một giọng nói nhẹ nhàng, "Hóa ra là ở đây."

Giọng nói cực kỳ rõ ràng trong bầu không khí căng thẳng ở đây.

Mọi người đồng thời nhìn lại, Tam hoàng tử Hiên Viên Vĩnh Hạo, khuôn mặt tái nhợt, nhìn qua giống như bệnh nặng còn chưa khỏi.

Đôi mắt đen nhánh đảo qua toàn bộ người ở đây, bình tĩnh đi tới.

Nam Đường đi theo phía sau Hiên Viên Vĩnh Hạo, nhắm mắt theo đuôi, khuôn mặt cứng rắn lạnh lẽo.

Tô Yên cắn cắn khóe môi, không nói gì.

Lâm Lệ Cường ôm quyền, "Điện hạ."

Chương bao nhiêu thì lại hôn nhau

(Giới hạn trong 5 chương tiếp theo"^^")

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Hoàng tử bệnh kiều (34)

Thị vệ bò dậy từ trên mặt đất, tất cả cũng đều quỳ lạy.

Hiên Viên Vĩnh Hạo quét một vòng nhìn thị vệ đang quỳ.

Môi mỏng hơi hơi cong lên, "Đây là có chuyện gì? Người đánh?" Ngừ khí không nghe ra sự tức giận, Tô Yên chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt đen nhánh của hắn.

Tô Yên cúi đầu, một bộ bị bắt vì phạm sai lầm.

Lâm Lệ Cường ôm quyền, nói: "Điện hạ, nha hoàn này rất quý dị, điện hạ hãy giao cho thần cẩn thận điều tra."

Hiên Viên Vĩnh Hạo không trả lời.

Hắn tiến lên phía trước vài bước, lướt qua thị vệ, đi đến trước mặt Tô Yên, nhìn nàng từ trên xuống dưới.

Đánh nhau với nhiều thị vệ như vậy mà không bị thương chút nào, ngoại trừ hô hấp không đều, trên trán đổ mồ hôi, nhìn qua... bình thường như không có chuyện gì xảy ra.

Hắn nâng mắt, nhìn về phía thị vệ, giọng nó nhẹ nhàng, "Nhiều người như vậy còn không bắt được một nha hoàn, thuộc hạ của Lâm tướng quân, thật là làm ta lau mắt mà nhìn."

Lâm Lệ Cường bị nói làm cho mặt đỏ tai hồng, không còn chuyện gì làm Lâm tướng quân mất mặt hơn chuyện này.

Lâm Lệ Cường ôm quyền, giọng nói trịnh trọng, "Điện hạ, là thần quân giáo không nghiêm, chờ sau khi bắt được nha hoàn này, thần nhất định sẽ rèn luyện bọn họ."

Thừa tướng Triệu Tử Yên đứng bên cạnh không nói gì, sau khi quan sát một lát, ôn hòa lên tiếng: "Điện hạ biết nha hoàn này?"

Hiên Viên Vĩnh Hạo cười cười không nói chuyện, ánh mắt chuyển hướng về phía Tô Yên, "Chơi đủ rồi?"

Tô Yên ngẩng đầu, nhìn Hiên Viên Vĩnh Hạo, trong lúc nhất thời cũng không rõ hắn có thái độ gì.

Ngừ khí mềm mại, "Nô tỳ chỉ đi ngang qua, bọn họ lại muốn bắt nô tỳ."

Xung là nô tỳ, nhưng Hiên Viên Vĩnh Hạo lại cảm thấy nàng không có cảm giác mình là nô tỳ. Nhìn dáng vẻ này, dắt lấy tay nàng, sau đó gật gật đầu.

Khóe môi mỏng hơi hơi cong lên, con ngươi đen nhánh mang theo ý cười, "Nhất định là bọn họ sai, đi về tắm điện trước, làm chủ cho người."

Lôi kéo nàng định đi, Tô Yên đi một bước, lại đứng im không động đậy.

Nàng nhéo tay áo, lau mồ hôi trên đầu, khóe môi hơi trở nên trắng bệch, "Không đi được."

Trong giọng nói mềm mại mang theo một nỗi mệt mỏi và suy yếu.

Căng chân đang run lên, lại đi một bước nữa, chắc sẽ quỵ xuống mặt đất.

Đôi mắt hần mang theo ý cười, "Lúc đánh người, sao không thấy người có nửa phần suy yếu?"

Trêu ghẹo, nhưng vẫn khom lưng bẻ người lên.

Triệu thừa tướng và Lâm tướng quân kinh ngạc nhìn Hiến Viên Vĩnh Hạo rời đi.

Lâm Lệ Cường đầu óc mờ mịt, gãi gãi đầu hỏi Triệu Tử Yên đứng bên cạnh, "Nha hoàn kia là người của Tam điện hạ? Sao lại chưa từng gặp qua? Điện hạ quan tâm tới thuộc hạ như vậy từ khi nào?"

Triệu Tử Yên nghe giọng nói tràn đầy khó hiểu của Lâm Lệ Cường, con người vốn sắc bén bỗng nhiên hiện lên một tia ý cười, "Lâm tướng quân, sau này đừng chỉ quan tâm cục diện quốc gia, mà phải tìm hiểu thêm về chuyện tình cảm nam nữ nữa."

Còn thuộc hạ?

Ai gặp qua chủ tử ập ập ôm ôm thuộc hạ của mình như vậy, ngửi khí nuông chiều, hoàn toàn không hề có nguyên tắc?

Tam điện hạ là người thế nào, hai người bọn họ cũng rõ ràng.

Lâm Triệu Tử Yên kinh ngạc là, người có biểu tình yêu chiều như thế, lại là Tam điện hạ.

Lâm Lệ Cường không phải kẻ ngốc, được Triệu Tử Yên nhắc nhở, lập tức hiểu ra đây là đang nói tới quan hệ của Tam điện hạ và nha hoàn kia.

Sau đó, Lâm Lệ Cường nhàu mày có chút không đồng tình, "Điện hạ người làm chuyện lớn, không thể bị ràng buộc bởi tư tình nhi nữ, còn nữa, nha hoàn kia vô công quý dĩ, có chút kỳ quặc."

Tặng @Solami12321

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Hoàng tử bệnh kiều (35)

Triệu Tử Yên lại không đồng ý với ý kiến của Lâm Lệ Cường.

Thậm chí lại cảm thấy... điện hạ có người mình thích.

Đây là chuyện tốt a!

Triệu thừa tướng vẫn luôn cảm thấy, điện hạ mặt nào cũng tốt, nhưng là tác phong làm việc quá tàn nhẫn vô tình.

Triệu Tử Yên vẫn luôn lo lắng, một ngày kia nếu Hiến Viên Vĩnh Hạo ngồi trên ngôi vị hoàng đế, chính sách quá tàn bạo tàn ngược.

Một người không có tình cảm, hần làm sao có thể yêu thương con dân của mình?

Nhưng bây giờ không còn như vậy nữa.

Điện hạ lại có người mình thích.

Điều này cũng thể hiện, có lẽ điện hạ không tàn nhẫn vô tình như trong suy nghĩ của mình.

Khi Triệu Tử Yên đang suy nghĩ, Nam Đường đi theo phía sau Tam điện hạ lại đột nhiên vòng lại.

Nam Đường ôm quyền hành lễ, "Thừa tướng, tướng quân, điện hạ muốn gặp hai người."

Lâm Lệ Cường nghe vậy trờng mắt, có chút không thể tin tưởng, giống như muốn xác nhận lại, "Điện hạ muốn gặp hai người cùng một lúc?"

"Đúng vậy."

Lâm Lệ Cường không hiểu, nghiêng đầu nhìn Triệu Tử Yên, "Triệu thừa tướng, người phân tích phân tích xem, điện hạ có ý gì? Điện hạ chưa bao giờ gọi hai chúng ta cùng một lúc."

Hiên Viên Vĩnh Hạo rất cẩn thận, không chỉ giấu giếm Đại điện hạ, nhị điện hạ, còn phải giấu cả Hoàng Thượng.

Cho nên ngày thường ngay cả khi có chuyện quan trọng cần thương lượng, cũng chỉ hẹn một người, người ngoài nhìn qua, chỉ nghĩ Tam điện hạ muốn lung lạc quan hệ.

Còn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế gì đó.

Chẳng những Hoàng Thượng chưa bao giờ đặt hán ở trong mắt, mà những vương công đại thần đó cũng chưa bao giờ coi Tam điện hạ là người được chọn.

Mọi người đều biết, thừa tướng và tướng quân giảng co đối địch.

Nếu nghênh ngang được mời tới tẩm điện của Tam điện hạ, chỉ sợ sẽ bị chú ý.

Triệu Tử Yên không lên tiếng, Lâm Lệ Cường nhú mày, bỗng nhiên nghĩ tới chuyện gì, "Chẳng lẽ là... có liên quan tới nha hoàn kia?"

Nghĩ thêm cũng không đoán chính xác được, hai người đi theo phía sau Nam Đường.

Triệu Tử Yên nho nhã ôn hòa, lên tiếng: "Nam Đường, nha hoàn vừa rồi đi theo điện hạ đã bao lâu?"

Thật ra ba người rất quen thuộc.

Cho nên cũng biết, Triệu thừa tướng và Lâm tướng quân hướng về điện hạ.

Khi nói chuyện cũng không có sự đề phòng như ngày thường.

Cứng nhắc lạnh nhạt trả lời, "Hơn một tháng."

Triệu Tử Yên trầm ngâm một lát, "Vậy thái độ của điện hạ với nha hoàn đó như thế nào?"

"Chiều chuộng yêu thương chưa từng có."

Giọng nói thô cuồng của Lâm Lệ Cường vang lên, "Thân phận bồi cảnh đều điều tra xong?"

Lâm Lệ Cường không rõ mấy chuyện tình cảm nam nữ, mà chỉ quan tâm Tam điện hạ có nguy hiểm khi ở bên cạnh nha hoàn này không.

Vừa hỏi câu này, Nam Đường im lặng.

Nửa ngày sau, Nam Đường lạnh nhạt trả lời, "Điện hạ nắm chắc, trong lòng rõ ràng."

Lâm Lệ Cường nghe câu trả lời không rõ ràng này, biết nhất định là có điều chưa nói "Nha hoàn đó là gian tế được phái tới?!"

Có đáp án, ấn tượng của Lâm Lệ Cường về Tô Yên càng không tốt.

Triệu Tử Yên vỗ vỗ bả vai Lâm Lệ Cường, giọng nói ôn hòa, "Tạm thời đừng nóng nảy, điện hạ trong lòng hiểu rõ, chuyện này không cần chúng ta nhọc lòng."

Vừa nói, ba người vừa đi tới tẩm điện.

Mà hai người kia đã vào trong tẩm điện.

Tô Yên bị đặt trên ghế.

Sắc mặt nàng có chút suy yếu, móc một viên kẹo từ trong túi ra.

Chậm rì rì bóc vỏ.

Ngón tay đều đang run rẩy, bóc một viên kẹo cũng mất quá nhiều thời gian.

Giọng nói của Tiểu Hoa tràn đầy tự hào, "Ký chủ, thật ngẫu nhiên! Thật là lợi hại!!!"

Người vừa ngoan lại vừa nghe lời, thời điểm máu chốt sức chiến đấu lại mạnh mẽ, là ký chủ của nó!

Bù chương hôm qua nhé ""^"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Hoàng tử bệnh kiều (36)

Ban đầu Hiên Viên Vĩnh Hạo định mở miệng đã kích nằng vài câu, chỉ là lại nhìn thấy bộ dáng mệt mỏi suy yếu của nàng, một viên kẹo cũng bóc rất lâu.

Thật vất vả cho vào miệng, bộ dáng cúi thấp đầu héo héo, dường như hao hết sức lực.

Mày nhíu lại, đỡ bả vai nàng, "Có chuyện gì? Bị thương?"

Tô Yên lắc đầu, nhỏ giọng mềm mại nói: "Không có sức lực."

Nàng ngẩng đầu, con ngươi ngập nước nhìn hắn.

Viên kẹo sữa dâu trong miệng tan ra.

Khi nói chuyện, vị kẹo sữa ngọt ngào bay tới chớp mũi.

Đôi mắt của Hiên Viên Vĩnh Hạo tối lại, cái trán dán sát trán của nàng.

Sao đó, môi mỏng bao trùm trên đôi môi mềm mại kia, "Ừm..."

Nàng bị hôn ngã người ra phía sau, lưng dựa vào ghế, sức lực đã sử dụng hết trong lúc này.

Làm cho thân thể mềm mại dễ đẩy ngã, hắn chỉ cần thoáng dùng sức, nàng không có năng lực phản kháng, chỉ có thể thành thành thật thật ngốc tại chỗ đó, bị người hôn.

Thật lâu sau, người nào đó mới buông ra.

Nhìn nàng hít sâu thở dốc, gương mặt đỏ bừng, không còn tái nhợt như lúc này.

Đôi mắt đen nhánh của Hiên Viên Vĩnh Hạo hiện lên ý cười, trong miệng có chút vị ngọt của kẹo sữa, vẫn luôn không biến mất.

Một lúc sau, hắn nhẹ nhàng nói: "Hóa ra người hầu hạ bên cạnh ta, còn có rất nhiều bản lĩnh."

Tô Yên nhìn môi hắn lúc đóng lúc mở, hơn nữa đầu óc thiếu dưỡng khí chưa lấy lại tinh thần, "Cái gì?"

Lại nghe Hiên Viên Vĩnh Hạo tiếp tục nói: "Rõ ràng không có nội công, lại có thể một mình đánh thắng được một đám thị vệ, không chỉ như thế, còn có thể nói chuyện với rắn."

Hắn hơi dừng lại, giống như cố ý cho nàng thời gian cẩn thận nghĩ kỹ rồi lại trả lời.

Hắn khom lưng cúi người dán sát vào tai Tô Yên, "Ta là chủ tử của ngươi, thẳng thắn được khoan hồng."

Hơi thở ấm áp phun lên da thịt tinh tế trắng nõn, chớp mắt đã biến thành màu hồng.

Nàng rụt rụt cổ, tránh sang bên cạnh.

Nhưng phía sau là ghế dựa, phía trước bị hắn chặn lại, nàng có thể chạy đi đâu?

Cuối cùng, Tô Yên vẫn thành thành thật thật thẳng thắn, "Từ nhỏ ta đã có thể nói chuyện với rắn."

Dừng một chút, nàng vô tội nói: "Đám thị vệ đó muốn giết ta, ta mới ra tay."

"Ai dạy?"

"Thời gian lâu lắm, quên mất."

"Bộ kiếm pháp đó rất kỳ lạ, bổn cung chưa bao giờ thấy, có tên không?"

"Đông Doanh kiếm thuật."

Lắc tay trên tay phải của Tô Yên, không biết khi nào đã biến mất.

Nàng ăn hết một viên kẹo, lại móc thêm một viên từ trong túi tiền, bóc vỏ, cho vào miệng.

Nàng cảm khăn tay lau mồ hôi trên trán, mệt mỏi suy yếu.

Hiên Viên Vĩnh Hạo không tiếp tục hỏi nữa.

Chỉ duỗi tay, lại bế người lên, đi tới mép giường.

Khi hấn đặt Tô Yên xuống giường, lại vươn tay định tháo túi tiền của Tô Yên.

Tô Yên phản ứng theo bản năng, tay nắm lấy túi tiền.

Hiên Viên Vĩnh Hạo nhìn động tác của nàng, nhượng mảy.

Lúc này Tô Yên mới nhớ tới người này là chủ tử của nàng.

Nàng chậm rì rì buông tay ra, sau đó giẫy tiếp theo lại nắm lấy túi tiền, "Đây là cái túi cuối cùng."

Nếu không có, nàng sẽ không có túi đựng kẹo, "Bồn cung giống thổ phi sao? Làm người cảm thấy cả ngày không có việc gì, chỉ cướp túi tiền của người?"

Tô Yên không nói gì, nhưng ánh mắt cam chịu.

Hiên Viên Vĩnh Hạo bỗng nhiên cười, dán sát lại.

Chị Yên phải làm gì để không bị cướp túi tiền? ""

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Hoàng tử bệnh kiều (37)

"Bồn cung không có hứng thú với túi tiền của người, không có hứng thú với kẹo của người, nhưng thật ra đối với người, lại rất có hứng thú."

Vừa nói ngón tay thon dài linh hoạt vừa cởi áo ngoài của Tô Yên.

Tô Yên lúc này, ngón tay đều đang run, làm sao có thể phản kháng?

Vậy nên bị người thành thạo cởi áo ngoài, chỉ còn lại áo trong màu trắng.

Tô Yên thẳng tắp nằm trên giường, ngón tay nắm chặt túi tiền.

Ân, túi tiền quan trọng hơn quần áo một chút.

Hiên Viên Vĩnh Hạo nhìn bộ dáng keo kiệt của Tô Yên, ngược lại lại muốn trêu đùa nàng.

Vươn ngón tay, móc lấy dây đeo của túi tiền, kéo ra bên ngoài.

Tô Yên bị động tác của hấn làm cho sững sốt, không hiểu, "Không phải điện hạ vừa nói không có hứng thú sao?"

Hấn rũ mắt, giọng nói ôn nhu, "Bồn cung thiếu một cái túi tiền, nó rất thích hợp."

Trở mặt không nhận lời nói lúc này là của mình.

Tô Yên không buông tay, hấn còn kéo ra phía ngoài.

Hai người vì một cái túi tiền mà lòi lòi kéo kéo.

Cho đến khi giọng nói của Nam Đường vang lên ngoài cửa, "Điện hạ, tướng quân và thừa tướng đang đợi trong thư phòng."

Nam Đường nói xong, lại không thấy ai trả lời.

Đánh phải chờ ở cửa.

Trong phòng, Hiên Viên Vĩnh Hạo rũ mắt nhìn người chỉ mặc áo trong đang nằm trên giường giăng co với mình.

Một lúc sau, Tô Yên mềm mại lên tiếng: "Điện hạ muốn túi tiền như thế nào, tú nương đều có thể thêu."

Hắn cong cong môi, con ngươi đen nhánh xẹt qua một tia sáng, hắn chậm rãi tới gần, tiến đến trước mặt nàng, giọng nói nhẹ nhàng mỉm cười, "Người biết thêu?"

Tô Yên nghe, lắc đầu, "Ta không.. "

Vừa mới nói xong, người nào đó đã bắt đầu kéo dây của túi tiền, "Nếu không biết thêu, vậy chỉ có thể miễn cưỡng dùng cái của người để dùng vậy."

Tô Yên thấy hắn muốn như vậy, nghĩ, hay mình cứ cho hắn, lại đi tìm ma ma xin mấy cái.

Lúc này Tiểu Hoa bỗng nhiên lên tiếng: "Ký chủ, tờ giấy ba ngày trước ngài nhận được hình như vẫn ở trong túi tiền."

Tô Yên sau khi hoảng hốt vài giây, hai tay đồng thời giữ chặt túi tiền.

Nàng hé miệng sửa lại lời nói, "Ta biết, biết thêu."

Giọng nói có hơi gấp gáp.

Hiên Viên Vĩnh Hạo nghe, lúc này mới gật gật đầu thả tay ra, "Tốt, nếu biết thêu, vậy thì thêu một cái trong vòng ba ngày, coi như bồi thường."

"Nhưng, ta chỉ biết một chút..."

"Không sao."

Người nào đó an ủi, nhưng chỉ một giây sau hắn đã cúi đầu nhìn về phía túi tiền, "Thêu không tốt, thì phải dùng thứ khác để bồi thường."

Tô Yên ôm túi tiền vào trong ngực, đại khái là bởi vì có hơi kích động, mà khuôn mặt nàng hơi đỏ lên.

Nàng trầm mặc một lát, nghiêm túc mở miệng: "Bảy ngày."

"Hử?"

"Thêu trong bảy ngày."

Hiên Viên Vĩnh Hạo hiểu ý của nàng, môi mỏng cong lên, "Được, bảy ngày."

Dừng một chút rồi nói tiếp: "Vậy bốn cung... chờ."

Nói xong, hắn vươn tay, kéo chăn bông ồm ồm bên cạnh qua, phủ lên trên người Tô Yên.

Bao lại toàn bộ thân thể nàng, chỉ lộ ra cái đầu.

Làm xong hành động này, hắn không nói thêm điều gì.

Tô Yên lại hiểu, không phải là bảo mình đi ngủ sao?

Nhắm mắt lại, cơ thể mệt mỏi suy yếu vậy nên nhanh chóng ngủ say.

Chờ nàng ngủ rồi, Hiên Viên Vĩnh Hạo đang ngồi bên mép giường mới đứng dậy, đi ra ngoài.

Nam Đường nhìn thấy chủ tử đi ra, cung kính lập lại một lần, "Điện hạ, thừa tướng và tướng quân đang chờ trong thư phòng."

"Đi thôi."

"Dạ."

Hiên Viên Vĩnh Hạo không còn bộ dáng cong môi mỉm cười như lúc này.

Vẫn là bộ dáng ôn lương vô hại kia chỉ là con ngươi đen nhánh, đậm mạc lạnh lẽo.

Chương này là bù nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 113: Hoàng tử bệnh kiều (38)

Trong thư phòng,

Triệu thừa tướng và Lâm tướng quân chia làm hai bên, nhìn thấy Tam điện hạ đi vào, hành lễ.

"Điện hạ."

"Điện hạ."

Hiên Viên Vĩnh Hạo ngồi xuống ghế gỗ từ đàn, rũ mắt, biểu tình lạnh nhạt.

Không khí im lặng, Lâm Lệ Cường không nhịn được, dẫn đầu lên tiếng: "Điện hạ! Võ công của nha hoàn kia tháng chưa từng nhìn thấy bao giờ, nàng ta núp dưới tầng cầu nghe thần và Triệu thừa tướng nói chuyện với nhau, thần cho rằng, bây giờ là thời điểm mấu chốt, không thể mềm lòng!"

Giọng nói cứng rắn, từ trong xương cốt mang theo thiết huyết và sự cảnh giác.

Hiên Viên Vĩnh Hạo giật giật mí mắt, nâng mắt, xon ngui đen nhánh sâu thẳm nhìn Lâm tướng quân, trong không khí tràn ngập áp lực, chỉ nghe hắn nói một tiếng: "Sao?"

Cũng không biết là đồng ý hay là không đồng ý.

Lâm Lệ Cường thấy điện hạ chậm chạp không tỏ thái độ, không nhịn được lại muốn hỏi: "Điện hạ... "

Chỉ là vừa nói được hai chữ, Triệu thừa tướng đứng bên cạnh đã vươn tay ngăn lại.

Giọng nói của Triệu Tử Yên nho nhã ôn hòa, "Điện hạ, hôm nay thần cùng với Lâm tướng quân tới đây, chỉ sợ Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử đều sẽ chú ý."

Nói xong hơi dừng lại rồi nói tiếp: "Đại hoàng tử hình như đã phát hiện ra chuyện gì đó, hẳn ta đang cố ý điều tra điện hạ."

Hiên Viên Vĩnh Hạo nhẹ nhàng nói, giọng nói lại mang theo lạnh lẽo: "Không giấu được, thì không cần giấu nữa."

Hắn nhếch môi, con ngui sâu thẳm nhìn chằm chằm mỗi một chỗ, làm người cảm thấy sờn tóc gáy.

Khẽ cười, "Đào rồng đây, cũng chẳng gây ra được bao nhiêu sóng gió."

Sau đó, lại nói chuyện thêm gần một canh giờ.

Chờ đến khi gần kết thúc Lâm Lệ Cường lại không nhịn được nói tới chuyện của Tô Yên, "Điện hạ, thần cho rằng, nha hoàn kia... "

Còn chưa dứt lời, đã bị Hiên Viên Vĩnh Hạo chặn lại, "Lâm tướng quân."

"Có thần."

Người nào đó nói: "Từ lúc nào mà chuyện nhà của bốn cung, ngui cũng dám quản?"

Không khí im lặng một giây, Lâm Lệ Cường ôm quyền, "Thần không dám."

Nghe thấy câu trả lời, Hiên Viên Vĩnh Hạo đang ngồi trên ghế mới cong môi cười rộ lên, sự lạnh lẽo kia đang tan dần, "Nam Đường."

"Có thuộc hạ."

"Tiền thừa thứ và tướng quân đi thông thả."

"Tuân lệnh."

Nói xong, Nam Đường mở cửa thư phòng, bày tư thế mời.

Chờ khi Lâm Lệ Cường và Triệu Tử Yên đi ra tầm điện của Hiên Viên Vĩnh Hạo, một lúc sau, Lâm Lệ Cường do dự nói: "Thừa tướng, hai người chúng ta đây là, đây là."

Lâm tướng quân có chút không xác định.

Triệu Tử Yên gật gù đầu, cũng có chút dở khóc dở cười, "Bị người đuổi ra ngoài."

Hai người bọn họ, một người là văn một người là võ.

Đi đến đâu cũng được người cung cung kính kính, ngay cả là đương kim hoàng thượng cũng nhường nhịn ba phần.

Bây giờ, lại bị hoàng tử mình ủng hộ, đuổi ra ngoài như đuổi ruồi bọ.

Tư vị đó, sợ là chỉ có chính bọn họ mới biết được.

Lâm Lệ Cường biểu tình phức tạp, nhưng mà vẫn rối rắm về chuyện Tô Yên.

Lâm Lệ Cường vẫn luôn canh cánh trong lòng nhòa hoàn kia, thân thù bất phạm như thế, thân thể khả nghi.

Đề ở bên cạnh điện hạ, thật sự là sợ điện hạ sẽ xảy ra chuyện.

Lâm Lệ Cường nhíu mày thật lâu, "Nên nhắc nhở điện hạ, phải cảnh giác."

Trái lại là Triệu Tử Yên, nhìn qua vẫn nho nhã ôn hòa, không có chút nào lo lắng.

Lâm Lệ Cường không hiểu, "Thừa tướng không lo lắng?"

"Lo lắng điều gì?"

"Nha hoàn kia, thân thù bất phạm, thân thể khả nghi, rất có thể sẽ động tay với điện hạ."

Triệu Tử Yên nâng mắt, giọng nói ôn hòa sâu xa, "Tướng quân cảm thấy, điện hạ là người như thế nào?"

Lâm Lệ Cường vỗ vỗ ngực, giọng nói thô cứng, "Còn phải nói?! Trọng tình nghĩa, có dũng có mưu, chưa từng xem thường những người chỉ có võ như ta."

Chương bao nhiêu mục Thu Thật chết???

(Giới hạn trong vòng 5 chương tiếp theo"^^")

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Hoàng tử bệnh kiều (39)

Triệu Tử Yên chắc một tiếng.

Người Lâm Lệ Cường nói là ai?

Bọn họ nhìn thấy... là cùng một người?

Trước kia thừa tướng còn suy nghĩ, rốt cuộc Tam điện hạ dùng cách gì để Lâm Lệ Cường ủng hộ mình, khẳng khái một mực.

Bây giờ nhìn xem, thật ra sáng tỏ.

Đầu óc của Lâm Lệ Cường thiếu một cây gân, rất quan trọng.

Hiên Viên quốc trọng văn khinh võ, toàn bộ quốc gia đều như vậy.

Đương kim hoàng đế cũng thích hoa cỏ chim chóc thơ ca.

Năm đó khi Lâm Lệ Cường khôn khổ nhất, Tam điện hạ từng giúp đỡ, hơn nữa sau đó, không ngừng ngấm nâng đỡ, cũng không nói cần trả ơn, nhưng cố tình chính là như vậy, làm Lâm Lệ Cường khẳng khái một mực đi theo Tam điện hạ.

Đối với Lâm Lệ Cường mà nói, bảo vệ quốc gia rất quan trọng, nhưng bảo vệ Hiên Viên Vĩnh Hạo càng quan trọng, bởi vì không có Hiên Viên Vĩnh Hạo, sẽ không có Lâm Lệ Cường.

Đầu óc Lâm Lệ Cường lại đơn giản, cũng không có tâm kế.

Tam điện hạ ngày thường lại ôn ôn hòa hòa nhìn thuần lương vô hại.

Một người cả ngày mang bình đánh giặt, làm sao biết điện hạ nhà mình bên trong đen sì chứ.

Triệu Tử Yên giật giật môi, ánh mắt phức tạp, cuối cùng vẫn nói: "Nếu tin tưởng điện hạ như vậy nên tiếp tục tin tưởng hẳn. Điện hạ có chừng mực."

Lâm Lệ Cường lo lắng điện hạ bị hại.

Thật ra thừa tướng lại lo lắng nữ tử kia.

Tam điện hạ, thừa tướng cả ngày chơi chiêu trò với người khác còn phải sợ.

Nghe Triệu Tử Yên nói vậy, Lâm Lệ Cường vốn dĩ nhăn mày buông lỏng ra một chút.

Cũng đúng, điện hạ hẳn là người có chừng mực.

Sắc trời tối sầm, hai người sóng vai đi về phía trước.

Triệu Tử Yên rũ mắt, gió lạnh phát qua sợi tóc,

Nha hoàn kia..., nếu sau này có cơ hội, nên gặp một lần cẩn thận tâm sự.

Nếu không tôi, có lẽ, là chuyện tốt.

Tô Yên ngủ thật lâu, đến giờ Ngọ ngày hôm sau mới tỉnh lại.

Bởi vậy có thể thấy được, trận chiến lúc đó tổn bao nhiêu sức lực của nàng.

Sau khi tỉnh lại, Tiểu Hoa nhỏ giọng nói: "Ký chủ, ngài tỉnh rồi."

Tô Yên mở to mắt, nhìn xung quanh.

Sau đó ngồi dậy, chân bông trên người rơi xuống.

Ngủ ngon, là có sức lực, nhìn qua tinh thần cũng tốt hơn không ít.

Tiểu Hoa nhắc nhở: "Ký chủ, nửa canh giờ trước điện hạ bị Hoàng Thượng gọi đi rồi."

"Ta đã biết."

Nàng mềm mại trả lời.

Nàng rời giường, mặc quần áo.

Nhìn túi tiền bên cạnh gối, có hơi hoảng hốt.

Ngày hôm qua... hình như hẳn bảo mình theo túi tiền.

Nhưng, nhưng nàng không biết nha.

Tiểu Hoa lại nói: "Ký chủ, tiêu hủy chứng cứ, tờ giấy kia còn ở trong túi tiền đó."

"À, đúng rồi."

Tô Yên mở túi tiền ra nhìn thấy tờ giấy bên trong, lấy ra, buộc túi tiền ở bên hông, sau đó đi ra ngoài tắm điện.

Vừa đẩy cửa ra, sắc trời bên ngoài âm trầm, nhìn qua, chắc là trời sắp mưa.

Một cơn gió lạnh ứa vào trong phòng, không nhìn ra biểu tình của Tô Yên, nàng rũ đầu, xé nát tờ giấy trong tay tìm một góc, giơ tay lên, vô số mảnh nhỏ lập tức bay đi.

Tiểu Hoa nói: "Ký chủ, xem hôm nay trời sẽ mưa a."

Vừa dứt lời, giây tiếp theo, giống như nhớ tới chuyện gì, Tiểu Hoa hơi run lên, thành thành thật thật ngâm miệng lại.

Ngày mưa, nó có hơi sợ hãi ký chủ.

Vẫn nên nói ít đi, nó mới không cần lại bị quăng ra ngoài.

Mà hành động này của Tô Yên, bị Thu Thật trón ở đằng sau nhìn rõ ràng.

Trong mắt Thu Thật hiện lên một tia sáng, "Tô Yên, ngươi đang làm gì?!"

Lập tức đi tới, mặc một bộ quần áo hồng nhạt, mang theo phong tình và vũ mị.

*Thân tặng @_MinRaOn_*

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Hoàng tử bệnh kiều (40)

Tô Yên mí mắt cũng không nâng, nàng đi dọc theo đường cũ về phòng.

Thu Thật bị làm lơ tức tới nổi run rẩy cả người.

Nàng ta nhìn mảnh giấy rơi tán loạn, trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn.

Một nén nhang sau, cửa tấm điện đột nhiên bị đá văng.

Bởi vì Tam điện hạ và Nam Đường không có ở đây, Thu Thật vốn dĩ chính là cung nữ nhất đẳng, vậy nên lập tức kiêu ngạo.

Một bàn tay nàng ta cảm làn váy, bàn tay khác không biết đang cảm thứ gì.

Trên mặt mang theo một tia đắc ý, nghênh ngang đi vào bên trong.

Tô Yên vẫn luôn ngồi trên ghế, cúi đầu không nhúc nhích.

Thu Thật đi tới, bang!

Nhặt tất cả những mảnh giấy đó về, đập xuống bàn.

"Tô Yên, ngươi thật to gan a!"

Ngữ khí sắc bén khí thế bức người.

Tô Yên nghe thấy, nâng đầu nhìn về phía Thu Thật.

Biểu tình của nàng hoảng hốt chỉ trong chớp mắt, tầm mắt nhìn về phía sắc trời âm trầm bên ngoài.

Thình thoảng có gió lạnh theo cửa đi vào, lạnh lẽo làm người lạnh run.

Thu Thật cười lạnh, "Tư thông với người ngoài, ngươi có biết đây là tội danh gì không? Bị điện hạ biết, xẻo thịt ngươi đều không đủ!"

Thu Thật nói, ong ong ong rung động bên tai nàng.

Tô Yên chỉ cảm thấy, cảm giác bức bối trong lòng sắp không đề nén được.

Thu Thật thấy nàng chậm chạp không nói lời nào, vẻ mặt đại ra.

Phịch một tiếng, một chưởng lại vỗ xuống bàn.

Thu Thật híp mắt, biểu tình kiêu căng, "Ta nói cho ngươi biết, lúc này, ông trời tới cũng không cứu được ngươi! Đi! Đi gặp ma ma!"

Nói xong, kéo ống tay áo của Tô Yên ra bên ngoài.

Thu Thật cầm cả những mảnh giấy kia theo, "Đi theo ta!"

Hai người lôi lôi kéo kéo, đi ra tắm điện.

Tiếng động của hai người bọn họ, đưa tới không ít ánh mắt của nha hoàn.

Tô Yên rũ đầu xuống, tùy ý nàng ta kéo mình đi.

Chỉ là vừa bước ra cửa phòng, tí tách, tí tách, trời mưa.

Tô Yên chậm rãi ngẩng đầu lên.

Nàng nhìn những giọt mưa không ngừng rơi xuống từ trên bầu trời.

Nhắm mắt, tùy ý giọt mưa rơi xuống khuôn mặt.

Con mưa, càng lúc càng lớn.

Nàng chớp chớp mắt, ánh mắt thanh lãnh,

Bước chân dừng lại, giây tiếp theo rút bàn tay bị lôi kéo ra.

Nâng bàn tay trắng nõn lên, nhìn giọt mưa rơi xuống, nàng nhỏ giọng, giống như lẩm bẩm, "Trời mưa rồi."

Thu Thật thấy Tô Yên phản kháng, càng giống như có cơ hội, "Tô Yên, ngươi là gian tế! Ta nói cho ngươi biết! Ở đây có nhiều người như vậy, ngươi còn muốn chống chế?!"

Tô Yên nghe vậy, nhìn về phía Thu Thật đứng trước mặt mình, "Nói ta là gian tế, có chứng cứ không?"

Thu Thật cười ha ha, nàng ta nâng tay của mình lên, "Đây là chứng cứ mà ngươi đã xé! Lần này không còn gì để nói nữa đúng không? Ha ha ha ha!!!"

Tiếng cười của Thu Thật càng lúc càng lớn, cười đủ rồi, nàng ta nâng tay lên muốn kéo cánh tay của Tô Yên, "Đi! Đi gặp ma ma!"

Vừa nói vừa kéo nàng ra ngoài.

Chỉ là còn chưa đi được hai bước, lại bị Tô Yên tránh thoát.

Tô Yên nhìn mảnh giấy trên tay Thu Thật.

Trầm mặc một lát, thấp giọng nói, dùng âm thanh chỉ hau người có thể nghe thấy, "Bị phát hiện, cho nên, ngươi phải chết."

Thu Thật cười lạnh, "Ngươi cho rằng ngươi là ai? Ngươi dám giết ta trước mặt nhiều người như vậy? Ta nói cho ngươi biết, nếu ta chết! Ngươi nhất định cũng không sống được!!"

Thu Thật vừa nói xong, đã nghe thấy Tô Yên thấp giọng nói một câu, "Giết nàng ta."

Đại hoàng tử bắt chị Yên làm gì trong ngày cung yến?

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Hoàng tử bệnh kiều (41)

Vừa nói xong, một con rắn có hoa văn màu đen xen lẫn màu đỏ, thô như cánh tay người không biết từ chỗ nào bỗng nhiên vọt ra.

Chỉ nghe mọi người kinh hô, rằng rắc một ngụm, con rắn đỏ trực tiếp cắn đứt cánh tay của Thu Thật, một ngụm nuốt xuống.

Thu Thật kêu thảm thiết một tiếng, sắc mặt xanh tím biến thành màu đen chỉ trong nháy mắt, ngã xuống đất.

Mưa càng lúc càng lớn.

Thu Thật sắc mặt xanh tím ngã xuống mặt đất, run rẩy một lát, cuối cùng không còn nhúc nhích.

Con rắn đỏ vờn quanh Thu Thật, phun lưỡi rắn đỏ tươi, đôi mắt nhìn chăm chăm đám người đang hét chói tai xung quanh, "Tê tê tê!!!"

Mấy người xung quanh đang ngồi nghỉ chân xem kịch, tất cả đều thét chói tai hoảng sợ, hoặc là xui xẻo trên mặt đất, hoặc là chạy không thấy bóng dáng.

Mây đen dày đặc, sắc trời âm trầm, Tô Yên cả người ướt đầm, nàng rũ đầu đứng ở đó.

Thi thể của Thu Thật, vừa vịn nằm ở bên chân nàng, rấn to tê tê phun lười rấn quay xung quanh nàng.

Thật lâu sau, nàng nâng nâng cánh tay.

Mặt không biểu tình xoa ấn đường.

Đầu ong ong, sự phiền muộn không ngừng xuất hiện, giống như muốn chui lên cán nuốt nàng.

Bước bước chân, dẫm lên vết máu trên mặt đất, không liếc nhìn thi thể kia lấy một lần.

Rấn to vịn vịn, đi theo bên cạnh Tô Yên, nhắm mắt theo đuôi.

Cho đến ngã rẽ, một người một rấn biến mất ở cuối hành lang dài.

Nửa canh giờ sau, Tam điện hạ trở về, bạch y, khoác áo choàng lông mềm mại, cầm một chiếc ô giấy, giống như bước từ trong tranh.

Bên cạnh Hiên Viên Vĩnh Hạo, Đại hoàng tử Hiên Viên Vĩnh Lâm cũng đi tới.

Hiên Viên Vĩnh Lâm có khuôn mặt chữ điền, ăn mặc hoàng bào kỳ lân, khí thế trầm ổn.

Chỉ là hai người đứng chung một chỗ, thật sự không giống huynh đệ.

Nếu nói có chỗ nào tương tự, đại khái là khuôn mặt.

Vừa đi tới, bên trong đã truyền đến thét kinh hoàng vừa tiếng nghị luận xôn xao.

Trời mưa, nha hoàn đều ở trong sân quây thành một vòng tròn, không quan tâm bị mưa làm ướt nhẹp, vây quanh nghị luận.

Giọng nói của Hiên Viên Vĩnh Lâm hơi khàn khàn, "Tam hoàng đệ, hạ nhân trong phủ của đệ, ngày thường cũng không có quy củ như vậy?"

Hiên Viên Vĩnh Hạo nâng con người đảo qua.

Lúc này, quân sự ma ma vội vã đi tới, sắc mặt có chút ngưng trọng, "Điện hạ, Thu Thật... đã chết."

Mí mắt Hiên Viên Vĩnh Hạo khẽ nhúc nhích, mà các nha hoàn vây quanh thi thể kia, phát hiện điện hạ trở về, vội vàng tránh ra tạo thành một con đường, đồng thời hành lễ.

"Cung nghênh Đại điện hạ, Tam điện hạ."

Một thi thể cả người xanh tím, không nhìn rõ bộ dáng nằm dưới đất, nhìn kỹ lại, làm người khiếp sợ.

Đại khái không nghĩ tới thi thể có dáng vẻ này, cho nên khi Hiên Viên Vĩnh Lâm liếc nhìn lại, khiếp sợ.

Sắc mặt Nam Đường lãnh ngạnh, dò hỏi quân sự ma ma, "Sao lại thế này?"

"Nửa canh giờ trước, nha hoàn Tô Yên và Thu Thật phát sinh tranh chấp, đột nhiên một con rắn độc vọt ra, một ngum cắn nuốt cánh tay của nha hoàn Thu Thật, con rắn đó có kịch độc, sau đó, Thu Thật bị độc chết."

Hiên Viên Vĩnh Hạo trầm mặc trong chớp mắt, lên tiếng, "Nàng đang ở đâu?"

Ma ma sùng sốt, trả lời, "Thu Thật vừa chết, làm mọi người luống cuống tay chân, từ sau khi Thu Thật chết, vẫn không nhìn thấy Tô Yên đâu."

Hiên Viên Vĩnh Hạo nghiêng đầu phân phó, "Nam Đường, đi tìm xem."

"Tuân lệnh!"

Hiên Viên Vĩnh Lâm vẫn luôn im lặng đứng ở bên cạnh trong mắt hiện lên một tia sáng, ngữ khí sâu xa.

Thân tặng @AngleScarlet2222

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Hoàng tử bệnh kiều (42)

"Tam hoàng đệ có vẻ rất quan tâm tới nha hoàn Tô Yên này a, ngay cả nha hoàn hầu hạ mình chết cũng không thêm đề ý."

Hiên Viên Vĩnh Hạo ngẩng đầu đối diện với Hiên Viên Vĩnh Lâm, "Hoàng huynh, trong viện xảy ra chuyện như vậy, không có cách nào chiêu đãi hoàng huynh, mong hoàng huynh bỏ qua."

Hiên Viên Vĩnh Lâm cười cười, bộ dáng thành thực, "Tam hoàng đệ thật sự không cần bốn điện hạ giúp đỡ sao?"

Dừng một chút, lại nói: "Bốn điện hạ nghe nói trước đó vài ngày hoàng đệ cũng bị rắn độc cắn. Bây giờ con rắn độc đó lại xuất hiện, cắn nha hoàn Thu Thật này, nhưng lại không cắn Tô Yên, thân của Tam hoàng đệ lại có rắn độc ẩn nấp, có lẽ... con rắn độc đó là do nha hoàn Tô Yên sai khiến."

Hắn ta ngậm châm chọc, cười nhạo, đường đường là nơi ở của Tam hoàng tử Hiên Viên quốc, thế nhưng lại làm một con rắn độc ngang ngược.

Nói xong, Hiên Viên Vĩnh Lâm cười ha ha, xoay người rời đi.

Hiên Viên Vĩnh Lâm vừa mới rời đi, bên kia, Nam Đường lập tức bay ra ngã xuống mặt đất.

Một bàn tay che ngực, sắc mặt kinh ngạc.

Cửa trúc điện bị Nam Đường làm cho vỡ nát.

Hiên Viên Vĩnh Hạo nhìn qua, nâng bước đi về phía trúc điện.

Chờ khi hắn tới gần, Nam Đường đã đứng dậy từ trên mặt đất.

Tất cả nha hoàn đều đã bị ma ma phân phát đi khỏi nơi này.

Nam Đường che lại ngực đi đến bên cạnh Hiên Viên Vĩnh Hạo, hơi thở hỗn loạn, "Điện hạ, không thể tới gần!"

Hiên Viên Vĩnh Hạo không trả lời, chỉ hỏi một câu: "Nàng ở bên trong?"

"Đúng vậy."

Tiếng nói vừa dứt, Nam Đường còn muốn ngăn cản điện hạ, lại thấy điện hạ đã bước vào.

Trúc điện, đen nhánh một mảnh, chỉ có thể dựa vào chút ánh sáng bên ngoài để nhìn.

Hắn nhìn thấy, một bóng người đang ngồi trong góc phòng.

Bọc chắn bông ngồi xổm trong góc.

Hắn đi qua đó, còn chưa đi hai bước, đã nghe thấy một người hồ hững nói: "Đi xa một chút, nếu không, giết ngươi!"

Giọng nói kia nhàn nhạt, giống như chỉ đang nói một sự thật.

Chỉ là khi nàng vừa nói xong, người nào đó đã chạy tới trước mặt nàng, giọng nói nhẹ nhàng mang theo ý cười, "Ngươi muốn giết bốn cung?"

Tô Yên nghe thấy giọng nói này hơi nhú mào, cảm thấy quen thuộc, so sánh với những giọng nói làm nàng buồn bực kia, giọng nói của người này, hình như không làm nàng cảm thấy bực bội và có suy nghĩ muốn giết chết hắn.

Nhưng mà nàng cũng không muốn gặp bất cứ ai trong lúc này.

Nàng ngẩng đầu, nhìn chăm chăm hắn, đang định nói chuyện.

Người kia lại đột nhiên ôm chặt nàng.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Bị bắt nạt?"

"Ai làm?"

"Sao người lại lạnh như vậy?"

Một câu một câu, căn bản không cho nàng cơ hội phản bác, đã cúi người xuống.

Sau đó, nàng bị người kia ôm chặt.

Khuôn mặt hần dịu dàng lại ôn nhu, đôi mắt sâu thẳm nhìn nàng.

Giống như đôi mắt này, chỉ có một mình nàng.

Rõ ràng hần nói nhiều làm nàng rất bức bối.

Nàng lại chậm chạp không động thủ, chỉ hơi nhú mảy, "Người cách ta, xa một chút."

Hiên Viên Vĩnh Hạo giống như không hiểu nàng đang nói gì, "Không phải người đã nói, sẽ bảo vệ ta?"

Sau đó, hần ôm càng chặt.

Tô Yên vẫn không nhúc nhích, nhú mảy.

Bỗng nhiên, nàng cảm thấy trên môi ấm áp, nụ hôn đó, rất nhẹ nhàng, nhẹ nhàng như nước.

Chỉ là, bên ngoài mưa càng ngày càng lớn.

Nàng cắn xuống, trong miệng toàn mùi máu tươi, giây giụa muốn thoát khỏi người này.

Chị Yên nhận ra anh nhà trong các thế giới bằng thứ gì?

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Hoàng tử bệnh kiều (43)

"Điện hạ!"

Ngoài cửa, giọng nói khiếp sợ của Nam Đường truyền đến, vô số ám vệ thoáng hiện muốn bắt Tô Yên.

Hiên Viên Vĩnh Hạo bình tĩnh, "Lui ra!"

Giọng nói của hần rất nhẹ, nhưng vừa nói, tất cả ám vệ đều lập tức tạm dừng, đứng ở chỗ đó.

"Tê tê!!"

"Tê tê tê tê tê!!!"

"Tê tê tê tê tê!!!!"

Một bàn tay Tô Yên bóp cổ Hiên Viên Vĩnh Hạo, đôi mắt hờ hững nhìn đám hắc y nhân đứng ở bên kia.

Trong góc, dưới ngăn tủ, mấy chục con rắn uốn lượn bò tới, giống như đang bảo vệ thứ gì đó, đồng thời chặn đường của ám vệ.

Một con rắn hoa văn đen xen lẫn đỏ phun lưỡi rắn đỏ tươi đang bị trên xà nhà.

"Tê tê tê tê tê ~"

Hiên Viên Vĩnh Hạo chỉ giật giật mí mắt với hình ảnh làm da đầu tê dại này.

Ngược lại lại để ý Tô Yên.

Tư thế của hai người bọn họ, hần ngã trên mặt đất, Tô Yên ngồi trên người hần, cả người ướt đẫm, một bàn tay bóp cổ hần, biểu tình hờ hững.

Rõ ràng vẫn là bộ dáng mềm mại kia, nhưng lại làm người khác cảm thấy xa cách và lạnh nhạt.

Khăn trương căng co, sắc mặt Hiên Viên Vĩnh Hạo tái nhợt, ho khan hai tiếng, khóe môi bởi vì bị cắn nên dính máu tươi.

"Người muốn giết ta?"

Hắn rũ mắt, trong giọng nói mang theo một tia mát mát không che dấu được.

Tô Yên nhìn bộ dáng tái nhợt yếu ớt của hắn, khẽ cau mày

Tiểu Hoa vẫn luôn không dám ra tiếng, sợ bị vứt đi rồi cuộc không nhận được, nhỏ giọng nhắc nhở, "Ký chủ, hít sâu, bình tĩnh, bình tĩnh."

Trong thanh âm tràn đầy lấy lòng, căn bản không dám lớn tiếng nói chuyện.

Tô Yên nâng tay phải lau máu bên khóe môi, đôi mắt lạnh nhạt.

Lúc này trên cổ tay, lại truyền đến nhiệt độ nóng bỏng.

Nàng cúi đầu, nhìn về phía cổ tay của mình.

Lắc tay màu đen không biết dùng thứ gì chế tạo, viên đá quý màu đỏ hình giọt mưa, đang lấp lánh phát ra ánh sáng đỏ.

Nàng nhìn máu dính trên viên đá quý kia, Tô Yên ngẩn ra.

Lực bóp cổ hắn càng ngày càng mạnh.

Sau đó ngón tay xẹt qua cổ hắn, khom lưng, cúi đầu thò lại gần, lại cắn thật mạnh.

Hiên Viên Vĩnh Hạo phát ra một tiếng kêu rên.

Nhưng môi mòng lại mỉm cười, đôi tay ôm eo Tô Yên, tùy ý để nàng cắn.

Tiểu Hoa nhỏ giọng nói: "Leng keng, cánh sai thứ hau đã sáng lên."

Tiểu Hoa cảm thấy không thể hiểu được nam chủ này, vì sao bị cắn, ngược lại càng thích ký chủ?

Chẳng lẽ hắn thích bị cắn bị đánh bị uy hiếp?

Khi nhìn thấy cổ hắn chảy máu, Tô Yên dán viên đá quý màu đỏ vài đó.

Lại thấy viên đá quý màu đỏ kia sáng hơn, giây tiếp theo lại trở lại bình thường, chỉ là nhìn kỹ, viên đá quý đó không giống lúc trước lắm.

Bên trong đó, giống như có chất lỏng.

Bên ngoài trời vẫn mưa, Tô Yên chỉ cảm thấy đầu ong ong và vô cùng bức bối.

Nàng lại nhìn Hiên Viên Vĩnh Hạo, sau đó buông tay ra, không nói một câu.

Không biết khi nào, hắc y nhân và Nam Đường đã lui ra ngoài cửa, không cho bất luận kẻ nào tới gần.

Hơn mười con rắn bò trên cửa và xà nhà, hoặc là trên bàn.

Phát ra tiếng tê tê tê, làm người nghe cảm thấy da đầu tê dại.

Nàng đứng ở chỗ đó, rũ đầu xuống, cả người ướt đẫm mang theo hơi lạnh.

Từ túi tiền móc ra một viên kẹo, từng viên từng viên nhét vào trong miệng.

Hiên Viên Vĩnh Hạo nhìn thấy sự chuyển biến của nàng.

Vừa nãy, nàng cực kỳ bài xích hắn tới gần.

*Thân tặng @_MinRaOn_*

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiềm, Sùng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Hoàng tử bệnh kiều (44)

Editor: Rùa

Beta: U' U'

Sát khí bị áp chế dưới sự lạnh nhạt.

Nhưng bây giờ có chút khác biệt.

Nàng cam chịu để hắn ở bên cạnh nàng.

Cúi đầu, tự hóa giải nhưng cảm xúc đó.

Đôi mắt hắn đen nhánh, lại lần nữa không sợ chết đi qua, ôm lấy nàng.

Tiếng nói nhẹ nhàng, sát bên tai nàng mang theo hơi thở nóng rực, "Còn muốn cắn thêm cái thứ hai sao? Không cần làm bản thân ghen khuất đến hồng."

Ánh mắt Tô Yên vừa hung hăng lại lạnh lùng, thấy mình buông tha cho hắn hắn còn không đi, nói cũng không nói, há miệng ra lại cắn một cái.

Hắn rầu rĩ một tiếng, sau đó để nàng tựa đầu lên vai mình, tùy ý để nàng cắn cổ mình.

Ôm người vào trong lòng, không nói câu nào.

Tí tách, máu rơi trên quần áo của hai người, tí tách, miệng nàng cắn chặt không buông, ngày càng dùng sức, không chút lưu tình.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, Tô Yên cắn đủ rồi, mở miệng.

Miệng đầy máu, môi đỏ thắm, tóc rối loạn, chỉ sợ tiểu hài tử nhìn thấy bộ dạng này sẽ bị dọa khóc.

Hiên Viên Vĩnh Hạo tựa lên vai nàng, hơn một nửa trọng lượng đều đè trên người nàng.

Lông mi đen nhánh run lên, môi trắng bệch.

Tiếng nói nhẹ nhàng vô hại truyền vào tai Tô Yên, "Bị ai bắt nạt?"

Tô Yên nhìn nơi mình cắn.

Vùng da thịt kia đều bị nàng cắn chảy máu.

Lại thật kỳ lạ, sự phiền muộn trong lòng đã bị ép xuống.

Nàng lao đảo một bước, thân thể này vốn suy yếu.

Ngủ lâu như vậy mới tỉnh lại, chỉ ăn hai viên kẹo.

Sau đó lại hoạt động nhiều như vậy.

Sao có thể chịu đựng được?

Hiên Viên Vĩnh Hạo dựa lên người nàng, nàng một chút cũng không đỡ nổi, vốn tưởng rằng cả hai cùng ngã.

Nàng lại bị người vững vàng ôm vào lòng, đứng yên một chỗ.

Từ ngoài nhìn vào giống như nàng đỡ cả hai người.

Thực tế là hắn ôm cả người nàng vào ngực, đỡ lấy nàng.

Bản vai vẫn luôn cảnh giác của Tô Yên cuối cùng cũng mềm xuống, không biết là quá mệt mỏi mà trái tim dễ mở ra hơn lúc trước.

Thật lâu sau, nàng tái nhợt nhàn nhạt nói: "Rất nhiều người."

Không hiểu ba chữ này làm động tác Hiên Viên Vĩnh Hạo khựng lại một chút, dùng lực ôm nàng chặt hơn.

Tô Yên nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu.

"Bọn họ nói ta là yêu quái."

"Người không phải."

Hắn nói sát vào tai nàng ba chữ này.

Không phải trịnh trọng hứa hẹn nhưng làm người ta dễ dàng tin tưởng lời hắn nói.

Tô Yên ngăn người một chút rồi muốn ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt hắn.

Lại bị hắn duỗi tay che kín mắt.

Trước mắt Tô Yên tối đen, hắn không muốn để nàng nhìn thấy biểu cảm trên mặt mình.

Lại một lúc lâu sau, hắn nghe Tô Yên nói: "Bọn họ đều đã chết."

Hiên Viên Vĩnh Hạo cười, ôm nàng.

"Ừ."

Nói xong lại im lặng.

Tô Yên nhìn hắn, liếm khóe môi.

Hai tay vẫn luôn rũ xuống nâng lên ôm lấy hắn.

Giống như...bản thân có thể chống chế sự bức bối kia.

Chỉ là nhìn thấy mưa to tầm tã ngoài xửa, nàng lại nhũn mày lại, đầu ong ong đau đớn, sự vực nội kia lại quay về.

Ngay cả lời nói cũng tràn ngập nôn nóng, "Ta ghét ngày mưa."

Hiên Viên Vĩnh Hạo nghe lời nàng nói, đầu để trên vai nàng rồi đi nhìn trời mưa bên ngoài rồi lại nhìn nàng.

Đôi mắt nhanh chóng hiện lên vài tia hiểu rõ.

Thì ra bệnh tình ở chỗ này.

Hắn nhìn thoáng qua chân bông ẩm ướt trên người nàng, duỗi tay kéo xuống.

Lại cởi áo choàng lông trên người xuống bọc lấy nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Hoàng tử bệnh kiều (45)

Hắn cười, "Sợ cái gì."

Lúc nói lại ôm kín cả người nàng vào trong lòng.

"Ôm ta."

Tô Yên nghe lời, ngoan ngoãn ôm cổ hắn.

Nàng bị bọc kín mít, toàn bộ bị khóa lại dưới áo choàng.

Đến khi hắn bỏ tay trên mắt nàng ra, hai người đã đi đến tầng điện.

Bị hắn thành thạo cởi ra sạch sẽ, dùng khăn trải giường bọc nàng lại.

Túm lấy chăn gấm sạch sẽ bên cạnh bọc thêm một lớp.

Sau khi chuẩn bị tốt lại bị ném lên giường.

Cửa phòng, cửa sổ đều bị đóng chặt.

Màn giường buông xuống.

Nàng nằm trên giường chớp chớp mắt, chỉ lộ ra cái đầu.

Tiếng mưa bên ngoài trở nên nhỏ hơn, bụi bặm trong lòng cũng bị giảm đi không ít.

Hiên Viên Vĩnh Hạo ôm cả người lẫn chân vào trong lòng ngực.

Hắn không nói gì cả.

Chỉ im lặng ôm nàng.

Tô Yên vốn không biết hắn muốn làm gì, chỉ chậm chạp nhìn hắn, cũng không nói chuyện.

Vốn dĩ rất mệt rất yếu, nàng ngốc một lát rồi ngủ quên.

Thành thành thật thật nhích vào lòng hắn, đầu dán lên ngực hắn.

Môi khẽ nhếch, ngủ say.

Ánh mắt Hiên Viên Vĩnh Hạo vẫn luôn không rời khỏi người trong ngực hắn.

Chờ đến khi chắc chắn nàng thật sự ngủ say.

Lúc này mới chậm rãi buông tay, đứng dậy rời đi.

Đi đến trước cửa phòng, nhẹ giọng nói: "Nam Đường."

"Điện hạ?"

Tiếng nói cung kính vang lên.

"Điều tra xem trước khi Tô Yên tiến cung đã xảy ra chuyện gì."

"Dạ."

Đồng ý một tiếng, Nam Đường nhanh chóng rời đi.

Mưa bên ngoài vẫn luôn tầm tã.

Trời đã tối.

Hiên Viên Vĩnh Hạo đứng trước cửa phòng, vì trời tối mà không nhìn được cảm xúc của hắn.

.....

Ở một cung viện xa hoa lăng phí khác.

Trong tay Hiên Viên Vĩnh Lâm cầm một bức thư, bên cạnh có một người hầu kỳ dị, nam tử gầy ốm, khuôn mặt trắng bệch.

Đối diện với Hiên Viên Vĩnh Lâm là một thị vệ đang quỳ.

Thật lâu sau mới nghe thấy tiếng của tên thị vệ kia, "Điện hạ, sau khi ngài đi không lâu, nha hoàn Tô Yên được Tam điện hạ tự mình ôm từ trác điện vào tầm điện."

Trên khuôn mặt chữ điền của Hiên Viên Vĩnh Lâm tràn đầy sự khôn khéo, "Ôm? Không nghĩ tới Tô Yên còn có năng lực này."

Trước đó vài ngày có mật thám báo rằng Tô Yên và Tam hoàng đệ của hắn ta mờ ám không rõ.

Hắn còn nửa tin nửa ngờ.

Bây giờ nghĩ lại, Tô Yên kia thật ra cũng có chút bản lĩnh, vậy mà có thể lấy đi trái tim của Tam hoàng đệ.

Cho tới bây giờ thật ra hắn ta vẫn luôn xem thường nàng.

Đầu ngón tay của hắn ta gõ tay vịn, trên mặt không rõ cảm xúc.

Thật lâu sau, nam tử kỳ dị đứng bên cạnh vốn luôn không nói chuyện đột nhiên mở miệng, "Điện hạ hình như có chút bất khoan."

Hiên Viên Vĩnh Lâm lấy lại tinh thần, cười ha ha, nhưng ngữ khí khi nói chuyện lại có chút sâu xa, "Nửa năm trước, nha hoàn Tô Yên này đến tìm bốn cung, liên tiếp đoán ra những việc lớn làm bốn cung biểu hiện tốt trước mặt phụ hoàng."

Chỉ là sau đó...nàng ta nói với bốn cung, lúc bốn cung sắp đăng cơ, chương ngại lớn nhất không phải Nhị hoàng đệ mà là Tam hoàng đệ không chút thu hút nào.

Còn nói cuối cùng Tam hoàng đệ trở thành hoàng đế Hiên Viên quốc."

Nghĩ tới chuyện này, sắc mặt Hiên Viên Vĩnh Lâm không tốt chút nào.

Nam tử kỳ dị kia nghe vậy híp híp mắt, khàn khàn nói, "Điện hạ tin?"

"Hừ, bốn cung tất nhiên không tin nhưng trước kia nàng từng nói đúng vài việc lớn, bốn cung không thể không đề phòng, đã phái người cẩn thận tra xét Tam hoàng đệ, thế nhưng không điều tra ra chuyện gì cả."

Nam tử giả dạng kỳ dị lên tiếng, "Điện hạ, đây là chuyện tốt."

Hiên Viên Vĩnh Lâm lại không nghĩ như vậy, "Chuyện tốt? Bốn cung lại không nghĩ vậy."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Hoàng tử bệnh kiều (46)

Tam đệ này của hắn ta, trước kia hắn ta vẫn luôn không đề vào mắt, cảm thấy quá mức bình thường, không hề có điểm nào xuất sắc.

Nhưng là thân là người trong hoàng thất, lại sạch sẽ, chưa bao giờ dính vào chuyện triều chính hay là lời đồn, thậm chí không có kẻ thù.

Nếu Tam hoàng đệ của hắn ta không sạch sẽ một chút, sẽ làm hắn ta yên tâm hơn.

Nhưng bây giờ, cho dù điều tra như thế nào, đều sạch sẽ, ngược lại làm hắn ta phải nhìn lại.

Trước đó vài ngày, có một mật thám, liều chết truyền tin tới, nói trong tay Tam hoàng đệ có một quyển sách, nắm giữ những việc không sạch sẽ của quan lại trong triều đình.

Vốn dĩ muốn đề tên mật thám kia tra thử, nhưng lại không có tin tức gì, chờ đến khi có tin tức, tên mật thám kia đã chết.

Cho đến khi hắn ta nghe nói, Tô Yên trở thành nha hoàn bên cạnh Tam hoàng đệ, quan hệ mờ ám không rõ ràng.

Hắn ta cố ý làm người truyền tin cho Tô Yên, một là muốn thử sự trung thành của Tô Yên, hai là muốn xem thử tin tức kia là thật hay giả.

Nhưng hắn ta không nghĩ tới, Tô Yên thật sự đã nhìn thấy quyển sách kia.

Như vậy, Tam hoàng đệ này của hắn ta quả nhiên vẫn luôn giả ngu giả vô tội.

Còn một chuyện..., Tô Yên thật sự được Tam hoàng đệ tín nhiệm, thứ quan trọng như vậy, thế nhưng để nàng nhìn thấy.

Những hành động ngày hôm nay, càng thêm chứng minh Tam hoàng đệ rất yêu thương nàng.

Vốn dĩ, Tô Yên chỉ là một người không quan trọng.

Nhưng bây giờ..., Tô Yên lại trở thành một quân cờ vô cùng quan trọng trong tay hắn ta.

Nếu dùng tốt, không chừng có thể đạt được hiệu quả không tưởng, "Vu Tô."

"Có thuộc hạ."

Nam tử kỳ quái kia lên tiếng trả lời.

"Bồn cung cần một loại cỏ, ban đầu không xảy ra chuyện gì, nhưng sau một thời gian, sẽ chết không có chỗ chôn."

Vu Tô cười quý dī, "Điện hạ, thuộc hạ tự nhiên là có."

"Bồn cung muốn cỏ, muốn hấn chắc chắn phải chết."

Hiên Viên Vĩnh Lâm nhấn mạnh bốn chữ chắc chắn phải chết.

Vu Tô gật đầu, chậm rãi nói: "Thuộc hạ đã rõ."

Hiên Viên Vĩnh Lâm cười.

Tam hoàng đệ này của hấn ta, có nhiều bản lĩnh hơn nữa thì lại như thế nào?

Chắc chắn phải chết.

Đây là cách tốt nhất mà hấn ta nghĩ được.

Hấn chết, mới có thể đoạn tuyệt hậu hoạn

Một lát sau, Vu Tô khàn khàn lên tiếng: "Điện hạ, bảy ngày sau sứ thần Trục Nhật Quốc tới, nghe nói công chúa này trời sinh có năng lực thuần phục mãnh thú, lại là công chúa mà hoàng đế Trục Nhật Quốc yêu thương nhất. Nếu điện hạ có thể cưới vị công chúa này, có được sự trợ giúp của nàng ta, như vậy, sẽ có lợi rất nhiều trong việc tranh giành hoàng vị và xúc tiến sự hòa bình giữa hai nước."

Hiên Viên Vĩnh Lâm nghe vậy, "Phải không?"

Lời nói là câu nghi vấn, trong mắt lại là nhất định phải được.

Sắc trời bên ngoài đen nhánh, mang theo sự lạnh lẽo.

Vốn dĩ mưa to tầm tã, bây giờ cũng có dấu hiệu dừng lại.

Cho đến nửa đêm, mưa hoàn toàn ngừng.

Không bao lâu sau khi cơn mưa tạnh, Tô Yên tỉnh lại.

Đương nhiên không phải là đã ngủ đủ.

Lúc này, là vì đói.

Tô Yên chớp chớp mắt, trên người bọc khăn trải giường.

Nàng trở mình, ghé vào trên giường, tay ấn ấn vào bụng.

Một ngày một đêm, không ăn thứ gì.

Ngay cả một ngụm nước cũng chưa uống, làm nàng đói tỉnh.

Đại khái là do đã hết mưa, sự không kiên nhẫn và bức bối của Tô Yên đã biến mất.

Đôi mắt ngập nước, khôi phục lại bộ dáng mềm mại ấm áp ngày thường.

Nàng xoay người, lại xoay người.

Àm, trực tiếp rơi xuống dưới sàn.

Vốn dĩ, Tiểu Hoa không muốn nói chuyện, sợ bản thân bị vạ lây.

Nhưng nhìn phản ứng có vẻ gay gắt của ký chủ, đây là... trở lại bình thường?

Tiểu Hoa thừ lên tiếng: "Ký chủ, ngài đỡ hơn chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Hoàng tử bệnh kiều (47)

"A..."

Tô Yên quỳ rạp trên mặt đất ngậy người một lúc lâu.

Nàng mới lên tiếng: "Đói."

Nằm trên thảm dưới sàn nhà, cũng không muốn đứng dậy bò lên trên giường.

Qua một hồi lâu, mới chậm rì rì ngồi dậy.

Ánh mắt ướt át trong suốt.

Khăn trải giường vốn dĩ được bọc chặt nhưng vì động tác của nàng mà lỏng ra.

Da thịt trắng nõn bại lộ trong không khí.

Tô Yên cúi đầu, lúc này mới phát hiện trên người nàng không mặc gì cả, trơn bóng.

Chóp chóp mắt, ký ức trước khi ngủ say dần dần xuất hiện.

Nàng nhớ rõ, trời mưa.

Nàng bực bội, có chút mất khống chế.

Vừa nghĩ vừa nâng tay lên, túm chặt bọc người lại.

Bỗng nhiên, trong lúc vô tình liếc tới viên đá quý màu đỏ trên lắc tay, dừng lại.

Sau khi nàng nhìn cái lắc tay đó một lúc lâu.

Tiểu Hoa lên tiếng: "Ồ? Cái lắc tay này không biến mất."

Những lần trước, mỗi lần ký chủ chỉ cần điều động cơ năng của cơ thể đánh nhau, cái lắc tay này đều sẽ xuất hiện.

Nhưng đánh xong, lắc tay sẽ tự động biến mất.

Lúc này, lắc tay lại vẫn còn xuất hiện, làm Tiểu Hoa ngạc nhiên.

Tiểu Hoa nói xong, nhìn ký chủ của nó không lên tiếng, hơn nữa vẫn nhìn chằm chằm cái lắc tay đó.

Nó không nhận được sự tò mò trong lòng, lên tiếng: "Ký chủ, cái lắc tay này có phải do một người tặng cho ngài không?"

Tô Yên gật đầu, "Ừ."

"Vậy, vậy cái lắc tay này đối với ký chủ mà nói, có phải có ý nghĩa đặc biệt, rất quan trọng hay không?"

Tô Yên im lặng suy nghĩ trong chốc lát, "Ừm, có chút quan trọng."

Nàng trả lời, Tiểu Hoa càng tò mò hơn, "Ký chủ! Có phải là một người đàn ông tặng cho ký chủ không?"

"Là một đứa bé."

"Sao?"

Đối với câu trả lời này, Tiểu Hoa có hơi uể oải, hóa ra là một đứa bé, còn tưởng rằng sẽ có chuyện gì lớn cơ.

Tô Yên thật thà nói: "Nhưng hắn nói, mình đã năm nghìn tuổi."

"Cái gì?!"

Tiểu Hoa kinh ngạc đến ngây người, "Vậy, vậy lúc đó ký chủ bao nhiêu tuổi?"

"Mười ba tuổi."

Tiểu Hoa vừa nghe, vui vẻ nói, "Hai đứa nhỏ vô tư? Thanh mai trúc mã?"

Một đứa bé năm nghìn tuổi?

Tiểu Hoa nửa tin nửa ngờ.

Nói không chừng... thằng bé đó muốn dụ dỗ ký chủ ngôi nhà mình, thuận miệng bịa ra.

Bởi vì cho đến bây giờ, nó còn chưa từng nghe thấy vị nào trên Cửu Trọng Thiên sống năm nghìn tuổi mà còn là đứa bé.

Tô Yên nhìn chăm chăm lắc tay nửa ngày, nàng không nói với Tiểu Hoa.

Ngày hôm qua, máu của Hiên Viên Vĩnh Hạo dính vào viên đá này, nó đã xảy ra biến hóa.

Lắc tay sẽ không nhận sai người, vậy Hiên Viên Vĩnh Hạo chính là đứa bé kia.

Nhưng mà, vì sao hắn lại ở đây?

Chẳng lẽ cũng đi tới các vị diện tu luyện?

Câu hỏi này, hiển nhiên đã vượt qua phạm vi dung lượng não của Tô Yên.

Đầu lại cảm thấy đau đớn.

Đánh phải không nghĩ nữa.

Mở to mắt, đứng dậy từ trên mặt đất.

Bây giờ bên ngoài đen nhánh, đã là đêm khuya.

Tiếp tục ngủ, hay nên đi ăn?

Sau khi rối rắm tự hỏi một lúc, nàng vẫn bực chán đi tới cửa tắm điện.

Đói không còn sức để ngủ.

Chỉ là nàng vừa đến cửa phòng.

Đã nghe thấy bên ngoài truyền đến một giọng nói, "Điện hạ, bảy ngày sau sứ thần Trục Nhật Quốc tới chơi, chỉ sợ Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử sẽ tranh thủ liên hôn với công chúa."

Giọng nói của Hiên Viên Vĩnh Hạo nhẹ nhàng: "Liên hôn?"

"Đúng vậy."

Sau đó lại nghe thấy giọng nói mang theo ý cười của Hiên Viên Vĩnh Hạo, "Một công chúa đã chết, còn liên hôn bằng cách nào?"

Nam Đường hơi dừng lại, lập tức nói: "Thuộc hạ đã hiểu!"

"Không cần rút dây động rừng, không vội."

"Dạ."

Khi nói chuyện, Hiên Viên Vĩnh Hạo đẩy cửa phòng ra, mới vừa rảo bước đi vào, bước chân đã dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Hoàng tử bệnh kiều (48)

Đối diện, một nữ tử dùng chăn bọc kín người, tóc trên đầu hơi rối, chớp chớp mắt đứng ở chỗ đó.

Hắn sừng sốt một lúc, trong mắt hiện lên ý cười, "Tình?"

Nói rồi đi qua đó, lại nói tiếp, "Sao lại đi ra ngoài này?"

Giọng nói của Tô Yên mềm mại không có chút sức nào, "Đói."

Một ngày một đêm không ăn, thật sự cực kỳ đói.

Hắn không nói chuyện, bế người lên, đi đến bên cạnh bàn.

Chờ tới khi đặt người xuống ghế, thuận tay túm chân bông bị chảy xuống lên, che kín người lại.

Lúc này mới nói: "Nam Đường, chuẩn bị chút thức ăn."

"Vâng thưa điện hạ."

Nam Đường cung kính đồng ý, sau đó rời đi.

Trong tấm điện, chỉ còn lại Tô Yên và Hiên Viên Vĩnh Hạo.

Không giống như trước, lúc này Tô Yên lại tò mò nhìn Hiên Viên Vĩnh Hạo.

Hắn cúi đầu, đối diện với Tô Yên, "Nhìn bồn cung làm gì?"

Ánh mắt của Tô Yên hơi trốn tránh, giọng nói mềm mại, "Không, không có gì."

Hiên Viên Vĩnh Hạo nghe vậy hơi nhướn mày, "Ngủ một giấc, xem ra ngươi đã trở lại bình thường."

Tô Yên không rõ nhìn hắn một cái.

Tiếp đó, lại nghe hắn nói: "Tối tính tính, buổi chiều hôm nay, ngươi đã làm vỡ bao nhiêu đồ của bồn cung."

Tô Yên im lặng, con ngươi ngập nước.

Hiên Viên Vĩnh Hạo cũng không muốn bỏ qua chuyện này một cách đơn giản.

Đôi mắt đen nhánh, nhìn nàng, khóe môi hơi cong lên, "Còn nhớ rõ trước khi ngủ, bản thân đã hủy hoại những thứ gì?"

Tô Yên cẩn thận nghiêm túc nghĩ nghĩ, "Giường, cửa phòng, sàn cẩm thạch, bàn..."

Nàng chậm rãi nói từng thứ một.

Nói một lúc lâu mới dừng lại, "Đã hết."

"Thật sự?"

"Dạ."

"Thu Thật là do ngươi giết?"

Tô Yên khẽ liếm khóe môi, do dự một lát, gật gật đầu.

Hắn thấy nàng thành thật như vậy, trong mắt hiện lên một tia ý cười.

Sau đó hắn nghiêng đầu, chỉ vào vết thương trên cổ của mình, "Cái này, chính là ngươi cắn?"

Chỉ thấy vết thương do nàng cắn trên cổ Hiên Viên Vĩnh Hạo, đã bôi thuốc, khép lại.

Nhưng nhìn vết thương thâm kia, đủ để thấy lúc nàng cắn dùng bao nhiêu sức.

Nàng đang định gật đầu, Hiên Viên Vĩnh Hạo lại dấn lại gần, giọng nói nhẹ nhàng, "Dám làm người trong hoàng thất bị thương, sẽ bị chém đầu."

Nói xong, Hiên Viên Vĩnh Hạo giờ tay, chỉ chỉ vào đầu nàng.

Tô Yên nghe, héo...

Định giải thích, "Ta, ta chỉ là cắn một cái..."

Cũng không muốn làm ngươi bị thương.

Nhưng mà nàng vừa nói xong, Hiên Viên Vĩnh Hạo lại gật gật đầu, "Chuyện này ngày khác tính, đầu tiên là giết nha hoàn của bồn cung, sau đó hủy thiên điện của bồn cung, người nói một chút, phải bồi thường bao nhiêu ngân lượng?"

Ngữ khí nhẹ nhàng, lại từng bước ép sát.

Tô Yên héo, nàng không có tiền.

Bao nhiêu tiền cũng không bồi thường được.

Có thể là do không ăn cơm, nhìn qua rất yếu ớt, bộ dáng lại héo héo, nhìn qua còn khá đáng thương.

Lúc này, một nha hoàn đã bùng đồ ăn nóng hầm hập đồ ăn lên bàn.

Từng món từng món, tinh xảo mỹ vị.

Hiên Viên Vĩnh Hạo lên tiếng: "Bồn cung để người thuê túi tiền, còn nhớ rõ?"

"Nhớ rõ."

"Bây giờ sau, nếu bồn cung nhìn tạm được, chuyện này sẽ xóa bỏ toàn bộ, nếu bồn cung không hài lòng, nợ mới nợ cũ tính cả hai."

Tô Yên vừa nghe, bộ dáng héo úa có vẻ đỡ hơn.

Gật gật đầu, "Được."

Như vậy, hấn ôm nàng, cong cong môi, tán mạn nói: "Không phải đói bụng?"

"Vâng."

"Ăn cơm đi."

Lời nói rơi xuống, ánh sáng trong mắt Tô Yên rõ ràng tăng lên.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Hoàng tử bệnh kiều (49)

Thời gian nhoáng lên, bảy ngày qua đi.

Sau khi nghỉ ngơi Tô Yên một ngày, hơn một nửa thời gian đều ngồi trong đình hóng gió ở hoa viên.

Ma ma tìm cho nàng một tú nương thêu cực giỏi.

Mỗi ngày đều tới đây dạy nàng một canh giờ.

Tam điện hạ nói, chỉ cần nàng thêu làm hấn hài lòng, sẽ bỏ qua chuyện hôm đó.

Kết quả là, nàng ngày ngày cần cù chăm chỉ.

Đại khái..., đồng chí Tô Yên không phải là người có kỹ năng thêu thừa.

Luyện vài ngày, hoa văn thêu ra xiêu xiêu vẹo vẹo, không nhìn ra hình gì.

Tú nương tới dạy đều cảm thấy ngạc nhiên.

Từ trước tới nay còn chưa thấy nữ tử nào có thể thêu một cách... khó coi như vậy.

Cuối cùng, sau một thời gian mần mò, Tô Yên chọn một hình dễ thêu nhất.

Thêu một bông hoa đơn giản.

Chỉ cần vẽ khung, không cần nhiều kỹ xảo, chỉ cần tỉ mỉ thêu như tú nương dạy, trong vòng ba ngày là có thể thêu được.

Chờ tới ngày thứ bảy, túi tiền của Tô Yên đã thành hình.

Túi màu trắng, bên trên thêu một bông hoa màu hồng, đúng là nổi bật.

Khi thêu xong mũi kim cuối cùng, tú nương cẩn thận cầm túi tiền lên nhìn nhìn.

Nói một câu, "Là túi tiền đẹp nhất trong bảy ngày này."

Tú nương cười khỏ.

Sau đó trả lại túi tiền cho Tô Yên, đứng dậy rời đi.

Tô Yên cất túi tiền đó đi.

Cầm một miếng điểm tâm trên bàn đá lên ăn.

Đình hóng gió, chỉ có một mình Tô Yên ngồi, bên cạnh không có thị vệ và nha hoàn, cho nên Tô Yên ngồi đó lẩm bầm lâu bầu, cũng không có ai phát hiện.

Tiểu Hoa lên tiếng: "Ký chủ, túi tiền này, khi nào thì ngài đưa cho điện hạ?"

"Nghe nói tối nay sư thần Trục Nhật Quốc tới chơi, ta sẽ đi với điện hạ, đến lúc đó, cho hấn."

Nói nói, động tác ăn bánh của Tô Yên hơi dừng lại.

Nhìn miếng bánh đậu xanh trên tay mình.

Chỉ thấy bên trong có một tờ giấy.

Tô Yên nhìn chòng bánh đậu xanh kia, nàng nhớ rõ, nửa canh giờ trước mới đưa tới.

Vừa nghĩ vừa mở giấy ra xem.

Bên trên viết mấy chữ, "Buổi trưa, sau núi giả trong Ngự Hoa Viên."

Tiểu Hoa không nhịn được nói: "Ký chủ, Đại hoàng tử kia lại có chuyện muốn tìm ngài làm."

Tô Yên nhét giấy vào trong túi tiền đựng kẹo của mình.

Gật gật đầu.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, đã đến buổi trưa.

Cũng không tiếp tục ăn, đứng lên, đi về phía Ngự Hoa Viên.

Ban đầu Tô Yên cho rằng giống như lần trước, sẽ có một hắc y nhân tới.

Nhưng lại không biết, nàng vừa đến, đã bị bốn hắc y nhân vây quanh.

Bây giờ đúng là giữa trưa, là lúc dùng bữa, Ngự Hoa Viên an tĩnh, không có người đi qua.

Tô Yên nhìn hắc y nhân, chớp chớp mắt.

Đối phương không nói chuyện, nàng cũng không nói chuyện.

Sau đó, một nam tử kỳ dị đi ra từ sau núi giả.

Nam tử kia cũng không khách sáo, đầu tiên là lấy ra một viên thuốc màu đen, đưa tới trước mặt Tô Yên.

Ngờ khi khăn khăn sắc nhọn, "Ăn."

"Đây là cái gì?"

"Đoạn trường đan."

Tô Yên chớp chớp mắt, không cầm lấy.

Nàng lại không phải đồ ngốc, vừa nghe tên đã biết không phải thứ gì tốt, vì sao lại phải ăn?

Bỗng nhiên, một hắc y nhân rút kiếm ra, trực tiếp đặt trên cổ Tô Yên.

Tô Yên liếc nhìn thanh kiếm kia, mềm mại hỏi: "Nếu ta không ăn, sẽ giết chết ta?"

Vu Tô nở nụ cười, chỉ là nhìn qua rất là dọa người, "Yên tâm, thứ này sẽ không làm ngươi mất mạng, chỉ cần ngươi hoàn thành nhiệm vụ, sẽ có thuốc giải."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Hoàng tử bệnh kiều (50)

Tô Yên nghe, rừ mắt không nói.

Vu Tô đưa viên thuốc tới trước mặt Tô Yên, rất cường thế, nàng ăn cũng được, không ăn cũng phải ăn.

An ủi, "Ngươi chỉ là một nha hoàn, đối với Đại điện hạ mà nói, căn bản không có bất cứ lực uy hiếp nào. Chúng ta có chung một kẻ địch, là Hiên Viên Vinh Hạo mới đúng."

Tiểu Hoa lên tiếng: "Leng keng, ký chủ mở ra nhiệm vụ phụ, trong vòng mười ngày không được để lộ thân phận mật thám của mình, khen thưởng một phần thưởng ngẫu nhiên."

Tô Yên nghe xong, ngẩn người, sau đó nhìn viên thuốc trên tay Vu Tô.

Mục đích của đối phương cũng không phải muốn nhắm vào nàng, là nhắm vào Hiên Viên Vinh Hạo.

Nếu nàng giết chết bọn họ, có phải Đại điện hạ kia sẽ làm chuyện bất lợi Hiên Viên Vinh Hạo không?

Nửa ngày sau, nàng cúi đầu nhận lấy viên thuốc đó, nhìn Vu Tô một cái, cúi đầu, thuận theo ăn vào.

Vu Tô cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, một nha hoàn không có võ công, ngoại trừ làm quân cờ, cũng chỉ còn lại đường chết.

Vu Tô khặc khặc cười hai tiếng, khàn khàn nói: "Rất tốt, chỉ cần ngươi hoàn thành nhiệm vụ, thuốc giải sẽ cho ngươi."

Sau đó, Vu Tô cầm một hộp gỗ màu vuông từ trong tay áo ra, đưa tới trên tay Tô Yên.

Nói: "Trong đây có một viên thuốc, buổi tối hôm nay, Hiên Viên Vinh Hạo sẽ tham gia yến hội đón sứ thần, đến lúc đó, thả viên thuốc này vào trong rượu. Tận mắt nhìn thấy hắn uống. Hiểu không?"

Tô Yên cầm lấy hộp gỗ màu đen kia, mở ra.

Bên trong có một viên thuốc trong suốt, ản ản, có thể nhìn thấy bên trong có một thứ gì đó màu đen.

Vu Tô công đạo xong, hắc y nhân thu kiếm đang đặt trên cổ Tô Yên xuống.

Đoàn người nhanh chóng rời đi.

Vu Tô biết, nàng khẳng định sẽ làm.

Rốt cuộc, ai cũng muốn sống.

Chờ đến khi những người đó đi khỏi.

Giọng nói của Tiểu Hoa vang lên, "Ký chủ, em không kiểm tra ra trong cơ thể ngài có chất độc. Có phải viên thuốc kia không có độc không? Gã lừa gạt ngài?"

Tô Yên cúi đầu, không nói chuyện, qua một hồi lâu.

Dưới tay, đỡ núi giả, phun một viên thuốc màu đen ra.

Sau đó, nàng ngồi xổm ở đó nôn khan một lúc.

Một loạt động tác, rất quen thuộc.

Làm Tiểu Hoa xem thẳng mắt.

Chờ đến khi Tô Yên đứng dậy, xoa xoa khoe môi.

Tiểu Hoa kinh ngạc tới nỗi nói năng chậm chạp, "Ách, ký chủ? Ngài điều động cơ năng đẩy viên thuốc đó từ trong dạ dày ra?"

Tô Yên lắc đầu, ước lượng hộp gỗ màu đen trong tay, "Ta không nuốt xuống."

Nàng đặt viên thuốc đó ở bên dưới lưỡi, vốn dĩ đã cúi đầu, sau đó giả vờ nuốt.

Vu Tổ vốn dĩ không nghĩ tới một nha hoàn lại dám lừa dối trước mặt gã.

Tô Yên không có nội lực, sự cảnh giác của Vu Tổ đối với nàng ít hơn rất nhiều.

Mới làm nàng lừa dối được gã.

Tô Yên dựa vào cục đá ngăn người một lát, sau khi khôi phục lại, mới đi về.

Tiểu Hoa không nhận được nói: "Ký chủ, nếu ngài không nuốt xuống, vì sao lại nôn?"

Tô Yên chớp chớp mắt, cầm làn váy, đi trên con đường sỏi đá.

Nhỏ giọng nói: "Thôi quen."

"Cái, có ý gì?"

Tô Yên không trả lời, ngược lại lực chú ý đều đặt trên cái hộp gỗ màu đen kia.

Nàng đi một lát, nhú nhú mày, bước chân dừng lại.

Quơ quơ hộp gỗ trong tay.

"Ký chủ? Làm sao vậy?"

"Cái này là thuốc độc sao?"

"Hẳn là vậy? Dù sao không phải thứ tốt."

"Nhưng trong cái hộp này có vật sống."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Hoàng tử bệnh kiều (51)

"Hả?"

Tiểu Hoa kinh ngạc.

Tô Yên lại giống như có hơi đau đầu, dùng sức lắc lắc cái hộp màu đen kia, "Không được nói nữa."

Tiểu Hoa nhìn phản ứng của ký chủ nhà mình, giống như gặp ma vậy.

Ai, ai kêu?

Sao nó không nghe thấy gì?

Tiểu Hoa vội vàng đi tra, một lát sau, nó lên tiếng: "Ký chủ, người tên Vu Tổ lúc này, là một cao thủ về cổ trùng."

"Cổ trùng?"

"Đúng vậy, chính là đặt một con sâu trong thuốc, làm kẻ địch ăn phải, sau đó con sâu đó sẽ tra tấn người đó đến chết."

Khi Tiểu Hoa tra tư liệu, có chút ghê tởm, nó đã nói giảm nói tránh.

Còn có một vài loại cỏ trùng đi vào cơ thể người, không ngừng sinh sôi nảy nở, ăn hết nội tạng của người đó chỉ để lại cái vỏ rỗng.

Tô Yên chưa từng tiếp xúc với cỏ trùng, đây cũng là lần đầu tiên nghe nói tới.

Có chút tò mò, duỗi tay mở hộp thuốc kia ra.

Một viên thuốc trong suốt xuất hiện trước mắt nàng.

Nàng nhìn chăm chăm viên thuốc đó, nhìn trái nhìn phải, "Người ở bên trong viên thuốc này?"

Tiểu Hoa nhìn vậy sững sờ sững sờ.

Nó tăng thính lực của mình lên mấy lần, mới nghe thấy một tiếng nhỏ nhỏ, "Măng măng măng măng."

Tô Yên lại hỏi, "Người là... sâu?"

"Măng măng măng măng!"

Tiểu Hoa hỏi: "Ký chủ, nó đang nói gì vậy?"

"Nó nói nó không phải sâu, là Cỏ vương."

Tô Yên suy nghĩ một lúc lâu, nhỏ giọng hỏi Tiểu Hoa, "Cỏ vương? Chính là sâu vương sao?"

Tiểu Hoa còn chưa nói gì, vị đồng chí Cỏ vương này đã có ý kiến, "Măng măng măng măng này!!"

"Ký chủ, nó đang nói gì?"

Tô Yên lặp lại, "Nó nói nó là loại cỏ mạnh nhất hung tàn nhất trên thế giới, không phải sâu vương."

Đại khái là do Tiểu Hoa đã đọc tư liệu về cỏ độc, nó nghe tiếng măng măng măng của Cỏ vương, lại cảm thấy sồn tóc gáy, cảm thấy có vô số con sâu nhỏ đang bò trên người nó.

Qua một hồi lâu, Tiểu Hoa nói: "Ký chủ, nếu điện hạ ăn viên thuốc này, sẽ xảy ra chuyện gì?"

Tô Yên nghĩ nghĩ, nàng cũng không hiểu, vì thế cúi đầu nhìn về phía viên thuốc kia, hỏi: "Nếu ăn người, sẽ thế nào?"

"Măng măng măng măng này."

"Nó đang nói gì?"

"Nó nói, nó sẽ ăn cả cơ thể, chỉ còn lại một tầng da trong suốt."

Cuối cùng Tiểu Hoa cũng không nhịn được nôn mửa, "Nôn!! Nôn!!"

Nhưng Tiểu Hoa không có thật thê, cho nên chỉ có thể phát âm thanh biểu đạt sự ghê tởm của mình.

Tiểu Hoa vội vàng giảm thính lực của mình xuống, nó không muốn nghe con sâu này nói thêm gì nữa.

Tô Yên liếm liếm môi, nàng cầm hộp gỗ màu đen kia đến một góc không người, nhỏ giọng nói: "Tối nay, người sẽ bị một người ăn, người không ăn hẳn, thành thành thật thật ngốc, ta sẽ thả người ra, có được không?"

"Măng măng măng măng!"

Vậy không được, không ăn thịt người còn duỗi ta từ trong cơ thể người ra, nghĩ Cỏ vương như ông đây là gì?

Tô Yên thương lượng với nó, "Vậy, người muốn gì mới không ăn hẳn?"

"Măng măng măng măng măng!"

Ông cứ ăn, cứ ăn! Dù là ai ăn ông, ông cứ ăn hết không bỏ lại gì!

Tiểu Hoa thành thành thật thật ở trong khuyên tai, có chút nghi ngờ.

A?

Sao lúc này ký chủ lại thương lượng với con sâu này?

Lúc trước con rắn kia xuất hiện, nó nhớ rõ, ký chủ nói muốn nội gan là con rắn kia không chút do dự phun ra mà?

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Hoàng tử bệnh kiều (52)

Nói, Tô Yên cũng không muốn như vậy nha.

Nhưng mà..., dung lượng não bị giảm chỉ còn 2, tinh thần lực chỉ có một chút, sớm đã dùng hết.

Lúc này, chỉ có thể hy vọng sâu vương này chưa hiểu việc đòi, dễ lừa.

Một người một cổ, ở đằng kia cọ xát một lúc lâu.

Đại khái, Cổ vương chưa từng gặp qua người nào có thể nói chuyện với nó.

Cuối cùng dùng điều kiện Tô Yên sẽ tìm một người khác để nó ăn, một người một cổ đều đồng ý.

Thương lượng xong, Tô Yên đóng hộp lại, cất vào trong tay áo của mình.

Sau đó sửa sang lại quần áo của mình, lại dọc theo con đường từng đi qua quay về.

Mãi cho đến trước khi trời tối, Tô Yên cũng không nhìn thấy Hiên Viên Vĩnh Hạo.

Chờ đến khi màn đêm buông xuống, nàng đang nhìn nhìn túi tiền mà mình偷.

Lúc này, Nam Đường xuất hiện, khuôn mặt không biểu tình cứng rắn lạnh lẽo.

"Tô Yên cô nương, điện hạ bảo thuộc hạ thông báo cho cô nương, cô nương hãy trực tiếp tới yên hội tìm điện hạ. Nhân tiện cầm theo túi tiền đã偷."

Tô Yên gật gù đầu, đồng ý, "Được."

Đứng lên, đi ra ngoài cửa.

Lúc này, trong tay nàng còn đang cầm túi tiền.

Hơi nắm lại, cất vào trong ngực.

Sau đó, đi theo phía sau Nam Đường.

Nam Đường vóc dáng cao, bước chân lại rộng, Tô Yên bước nhỏ đi theo phía sau, tuy Nam Đường không đi nha, nhưng Tô Yên vẫn phải chạy nhanh để theo kịp.

Hơn nữa sắc trời lại tối, vậy nên ở lối quẹo, không chú ý đụng phải một người.

Tô Yên lùi hai bước về phía sau, còn chưa phản ứng lại.

Người đi tới đã quát to, "Nha hoàn to gan! Đi đường không có mắt?!"

Ngẩng đầu nhìn lại, một nha hoàn đi phía trước, trong tay cầm một cây gậy trúc dài, có một người rất cao.

Vừa nãy là do trời quá tối, vậy nên không chú ý tới mới đụng phải.

Quần áo của nha hoàn kia không giống với nha hoàn của Hiên Viên quốc, một thân màu xám, cổ tay cổ chân đều được bao lại, giống như quần áo dùng để tập võ.

Người này nói chuyện rất kiêu ngạo.

Lực chú ý của Tô Yên lại ở trên cây gậy trúc, hình như có một con rắn màu xanh đang bò.

Chỉ là màu của con rắn đó quá giống với màu của gậy trúc, không chú ý rất khó phát hiện.

Tô Yên xoa xoa cánh tay vừa bị đụng phải.

Có hơi đau giống như bị cắn.

Tiểu Hoa lên tiếng: "Ký chủ, vừa nãy có chất độc đi vào trong cơ thể của ngài, nhưng trước đó ngài đã ăn nội gan của rắn, vậy nên chất độc này không có tác dụng với ngài."

Tô Yên hơi xoa xoa cánh tay.

Không lên tiếng.

Mà nữ tử đứng phía sau nha hoàn kia, một thân lửa đỏ, dáng người nóng bỏng, cổ chân đeo lắc chân bằng vàng, lên tiếng: "Nha hoàn này, đụng vào người còn không nhanh chóng nhận lỗi? Nghe nói Hiên Viên quốc lễ nghĩa chu toàn, nhưng bây giờ, cũng chỉ như thế thôi."

Giọng nói của nữ tử đó giống như chim hoàng oanh, nhưng ngữ khí lại hùng hổ dọa người.

Nam Đường chấn trước mặt Tô Yên, đôi tay ôm quyền, "Xin lỗi, trong lúc vô tình va chạm ngài, mong rằng thứ lỗi."

Nha hoàn kia hình như còn chưa muốn buông tha, bị nữ tử kia khuyên lại, "Thôi, xem như thị vệ này còn hiểu chuyện, các người đi thôi."

"Đa tạ."

Nói xong, Nam Đường đứng trước mặt nha hoàn kia, bảo vệ Tô Yên.

Chờ đến khi đi xa, nha hoàn kia còn có chút không vui, "Công chúa!?"

Nữ tử nóng bỏng kia không nói chuyện, đi một bước, lắc chân đong đưa, "Một nha hoàn, hần là dùng mạng của nàng ta để nhận lỗi."

Vừa nói vừa nhìn con rắn xanh đang bò trên gậy trúc.

Nha hoàn kia lập tức ngậm miệng.

Bên kia, Tô Yên vừa đi vừa rử mắt nói: "Không cần đi theo ta, nếu đói bụng, vậy ăn luôn con rắn vừa cắn ta đi."

Giọng nói của nàng không lớn không nhỏ, cũng đủ để Nam Đường nghe thấy, vậy nên làm thân thể Nam Đường hơi cứng lại.

Sau đó, Nam Đường nghe thấy tiếng sột soạt trong bụi cỏ lướt qua.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Hoàng tử bệnh kiều (53)

Trong đầu Nam Đường nhanh chóng hiện lên cảnh Tô Yên ngồi xổm một góc, mấy chục con rắn độc vây xung quanh.

Sau đó, bọn họ còn chưa đi xa lắm, đã nghe thấy tiếng thét chói tai của một nô tỳ một công chúa truyền đến.

Sau đó thì không nghe thấy gì nữa.

Sau khi sắc mặt Nam Đường thay đổi vài lần mới trở lại bình thường, bình tĩnh dẫn Tô Yên đi về phía trước.

Tô Yên xoa xoa cánh tay, nơi vừa bị cắn của mình.

Một lát sau, mới móc một viên kẹo từ trong túi tiền ra, bóc giấy dầu, cho vào miệng.

Vị ngọt của dâu tây và sữa bò giảm bớt sự đau đớn nơi cánh tay.

Đi qua con đường nhỏ, vòng qua đường sỏi đá, cuối cùng cũng tới yên hội.

Đại thần từ tam phẩm trở lên đều tới.

Thị vệ tuần tra từng vòng từng vòng, chu đáo chặt chẽ.

Cung nữ đều mặc váy vàng, ra ra vào vào như nước chảy.

Vừa đi vào, sự xa hoa xa xỉ đã đập vào mắt.

Trên cùng là ghế ngồi của hoàng đế, bên dưới hoàng đế, người đứng đầu hai bên trái phải, bên trái là và trí của Triệu thừa tướng, bên phải là vị trí của Lâm tướng quân.

Dưới đó, là ghế của hoàng tử công chúa, phân biệt theo tuổi mà sắp xếp.

Đối diện với ghế của hoàng tử công chúa là ghế của sứ thần, tiếp đó là ghế của các đại thần trong triều.

Dựa theo đạo lý mà nói, hoàng thất huyết thống tôn quý, nên ngồi phía trên thừa tướng và tướng quân.

Bởi vậy có thể thấy được, vị hoàng đế này nể trọng hai đại thần này thế nào.

Toàn bộ yến hội, ghế còn chưa ngồi đầy.

Tô Yên ngẩng đầu nhìn lại, Hiên Viên Vĩnh Hạo vẫn chưa ngồi xuống ghế.

Nam Đường dẫn Tô Yên đi trong yến hội, đi qua một con đường uốn lượn, đi tới một cái ao.

Nam Đường dừng bước, "Điện hạ, đã dẫn người đến."

Giọng nói nhẹ nhàng kia vang lên, "Lui xuống đi"

Nghe vậy, Nam Đường đôi tay ôm quyền, "Thuộc hạ cáo lui."

Hiên Viên Vĩnh Hạo một thân vàng nhạt, y quan vấn tóc, có chút thay đổi so với bộ dáng thanh lãnh ngày xưa.

Nhìn lại, lại càng thêm môi hồng răng trắng, ập vào trước mặt làm người có cảm giác ôn nhu lương thiện, muốn tới gần.

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống người hắn, làm hắn tăng thêm một tia thuần tịnh.

Con người đen nhánh, môi mỏng hơi hơi cong lên, "Còn đứng ở đó làm gì? Lại đây."

Giọng nói không xa cách nhẹ nhàng như vừa nãy, mà có thêm một tia cảm xúc khác.

Tô Yên chớp chớp con ngươi, chậm rì rì bước bước chân đi qua đó.

Vừa mới đi đến trước mặt hắn, đã bị hắn kéo cánh tay, thoáng lờ lợ, hai người đã cách nhau cực gần.

Hắn nhìn bộ dáng mềm mại ấm áp của Tô Yên, lại không nhận được sự ngo ngoe rục rịch trong lòng.

Nhưng mà khuôn mặt vẫn bình tĩnh, ngữ khí vẫn không nhanh không chậm, "Túi tiền đã thêu xong chưa?"

Tô Yên gật gật đầu, "Thêu xong rồi."

Hắn cười, tựa hồ cũng không sốt ruột nhìn túi tiền, từng câu từng chữ, "Vậy người cảm thấy, thêu như thế nào?"

"... cũng được."

"Bỏn cung đã nói qua, nếu bỏn cung hài lòng, sẽ bỏ qua mọi chuyện, nhưng nếu không hài lòng..., chuyện mới chuyện cũ đều tính."

Tô Yên sững sốt, nàng, nàng đã quên chuyện này.

Hiên Viên Vĩnh Hạo nhìn nàng sững sốt sững sốt, nói: "Có mang theo túi tiền không?"

"Ta..."

"Lấy ra để ta nhìn thử xem"

Tô Yên chậm chạp không có động tác.

Tiểu Hoa nhỏ giọng nói: "Ký chủ, nếu không... ngài nói với điện hạ, để ngài thù lại một cái?"

Lời này, có nghĩa là ngay cả Tiểu Hoa đều cảm thấy túi tiền đó có hơi xấu.

Cái này làm Tô Yên càng không muốn lấy ra.

Khi hai người ở đó dây dưa, không biết Nam Đường đã đi qua từ lúc nào.

Đứng cách đó hơn hai mét, "Điện hạ, Triệu thừa tướng và Lâm tướng quân tới."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sùng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Hoàng tử bệnh kiều (54)

Hiên Viên Vĩnh Hạo nhìn bộ dáng rối rắm của Tô Yên ở đằng kia, giả vờ trầm ngâm trong một lát mới lên tiếng: "Là cảm thấy không tiện, muốn sau khi yến hội tan về thăm điện mới đưa cho bọn cung?"

Tô Yên vừa nghe, sau đó nhanh chóng gật đầu: "Đúng vậy, nô tỳ không quấy rầy điện hạ, lui xuống trước."

Nàng vừa đi, Hiên Viên Vĩnh Hạo đã kéo cánh tay nàng, kéo người quay lại.

Lần này, trực tiếp ôm vào trong lòng, căn bản mặc kệ cách đó hai mét còn có người.

Hiên Viên Vĩnh Hạo dán vào vành tai nàng, khẽ cắn.

Ngữ khí không biết vì sao lại hạ xuống, "Yên tâm, nếu bọn cung không hài lòng, cũng không đòi bạc của ngươi."

Tô Yên vừa nghe, nhanh chóng ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo tia sáng, "Thật sự?"

Giọng nói đầy sức sống.

Hiên Viên Vĩnh Hạo cười, gác đầu trên vai nàng, "Ngươi phải dùng thứ khác tới bồi thường."

Tô Yên mờ mịt, thứ khác?

"Ví dụ như thứ gì?"

"Ví dụ như, tắm rửa sạch sẽ, tự nguyện nằm lên trên giường của bọn cung."

Hắn không hề che dấu dục vọng của bản thân, đã nhiều ngày như thế, cuối cùng cũng không nhịn được.

Tô Yên không hiểu lời nói của hắn, Tiểu Hoa lại rất kích động, "A a a! Xấu hổ xấu hổ!"

Hiên Viên Vĩnh Hạo dán sát lại hơn, cọ cọ hôn nàng, giọng nói khàn khàn, "Ngươi có nguyện ý?"

Câu dẫn trần trụi, thế nào cũng phải bắt nàng trả lời.

Tầm mắt của hắn quá nóng rực, làm Tô Yên hơi né tránh, "Nô tỳ, phải suy xét suy xét."

Ngữ khí mềm mại.

Nghe vào trong tai Hiên Viên Vĩnh Hạo đã là rất không tồi.

Khóe môi hắn cong lên, "Được, cho ngươi suy xét."

Hai người ở đó dây dưa mờ ám, cuối cùng hắn cũng để Tô Yên đi.

Tô Yên sờ sờ mặt mình, cũng không biết vì sao, đỏ hơn vừa nãy một chút.

Nàng đi dọc theo con đường vừa đi, khi sắp đi tới con đường nhỏ...

Lại thấy Lâm Lệ Cường tướng quân và Triệu Tử Yên thừa tướng đi tới.

Lâm Lệ Cường nhìn thấy Tô Yên, đã biết điện hạ vừa ở cạnh nha hoàn này.

Vì một nữ tử, mà chậm trễ chuyện lớn ở một bên.

Lâm Lệ Cường thình lình hừ một tiếng.

Tô Yên dừng bước, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại.

Lại nghe thấy Lâm Lệ Cường nói, cũng không biết đang nói với ai, giọng nói nghiêm khắc cứng rắn, "Nữ tử họa quốc."

Chờ đến khi Tô Yên đi xa, Triệu Tử Yên cười lắc đầu, ngữ khí ôn hòa, "Ngươi hà tất như vậy?"

Lâm Lệ Cường lắc đầu, "Ta thế nào? Chỉ là không muốn điện hạ vì một nữ tử mà chậm trễ chuyện lớn."

Nói rồi hơi dừng lại, lại nói: "Còn nữa, thân phận của nàng rất khả nghi, có lẽ là do kẻ địch phái tới, thực hiện mỹ nhân kế."

Triệu Tử Yên thấy Lâm Lệ Cường như vậy, tám phần sẽ không nghe lọt lời mình nói.

Cũng không nói nữa, chỉ lắc lắc đầu cười cười.

Hai người đi tới bên cạnh ao.

Bóng đêm đen nhánh, ánh trăng sáng trong, đúng là một buổi tối cuối thu mát mẻ.

Tô Yên đi trên đường nhỏ, không biết nhớ tới chuyện gì, nàng móc ra một cái hộp màu đen từ trong tay áo ra, đi tới dưới tàng cây, nhỏ giọng nói: "Ngươi không được quên ước định của chúng ta."

"Măng măng măng măng măng măng."

Nghe thấy nó trả lời, Tô Yên yên lòng, nghĩ nghĩ, nàng ném cái hộp đó xuống, móc viên thuốc đó ra, đặt vào trong ống tay áo.

Sau khi làm xong, mới đi vào trong con đường nhỏ.

Trong yến hội, lục tục quan viên đại thần, hoàng tử các công chúa, đều tới.

Hiên Viên Vĩnh Hạo và tướng quân, thừa tướng cũng phân biệt đi vào trong yến hội.

Khụ, mấy hôm nay anh hơi lười, lịch bạo chương đây nhé các ái phi

1/6: 10c Nam chủ bệnh kiều

2/6: 10c Hắc hóa xin cẩn thận

3/6: 10c Nam chủ bệnh kiều

4/6: 10c Hắc hóa xin cẩn thận

5/6: Các loại chương tặng cho cá ái phi được học sinh giỏi các kiểu nhé

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Hoàng tử bệnh kiều (55)

Dần dần, người càng ngày càng nhiều.

Sứ thần và công chúa Trục Nhật Quốc cũng đã tới.

Chỉ chốc lát sau, đã nghe thấy giọng nói the thé của thái giám, "Hoàng Thượng giá lâm!"

Giọng nói truyền khắp toàn bộ yến hội.

Tiếp đó, mọi người cùng quỳ lạy, "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Một nam tử mặc long bào, thân hình hơi mập mạp, một khuôn mặt chữ điền mang theo sự thỏa mãn nào đó không biết tên.

Chỉ là nhìn kỹ lại, không biết là ảo giác hay là vì sao, mà lại có loại cảm giác uể oải không phấn chấn.

Người này, là hoàng đế của Hiên Viên quốc, Hiên Viên Hoành Hoa.

Bất quá thân cư ngôi vị hoàng đế nhiều năm, nên có thiên tử khí thể cũng vẫn là người khác vô pháp bằng được.

Đại hoàng tử và ông ta giống nhau ít nhất bảy phần.

Thậm chí hoàn toàn có thể nói, Đại hoàng tử là phiên bản ngày ông ta còn trẻ.

Chờ đến khi ông ta ngồi xuống, gương mặt hơn mập mạp lộ ra nụ cười, "Bình thân."

Khi nói, ánh mắt còn đảo qua nữ tử đáng người nóng bỏng ngồi bên cạnh sứ thần Trục Nhật Quốc, trong mắt hiện lên ánh sáng hưng phấn.

Chờ đến khi mọi người đều ngồi xuống.

Hiên Viên Hoành Hoa nói với sứ thần Trục Nhật Quốc, "Nói vậy người ngồi bên cạnh sứ thần, là công chúa Trục Nhật Quốc."

Vừa nói xong, nữ tử kia đã đứng dậy, một thân váy đỏ nóng bỏng điểm lệ.

Một nụ cười một ánh mắt đầu mang theo sự quyến rũ, linh động, cơ hồ là khi nàng ta vừa đứng dậy, đã hấp dẫn hầu hết các ánh mắt của nam tử.

Giọng nói lại rất dễ nghe "Âu Dương Linh công chúa Trục Nhật Quốc cung chúc Hiên Viên quốc xã tắc vĩnh xương."

Hiên Viên Hoành Hoa nghe được câu này mà cười vui vẻ, "Tốt tốt tốt, công chúa đúng là một bảo bối a."

Ánh mắt mang theo một loại dục vọng lộ liễu.

Hiên Viên Hoành Hoa đã nhìn trúng Âu Dương Linh từ ánh mắt đầu tiên.

Tuy Âu Dương Linh không cùng bối phận với ông ta, nhưng vậy thì sao?

Hắn Hiên Viên Hoành Hoa là hoàng đế Hiên Viên quốc, chỉ cần ông ta muốn, thì không có thứ gì không chiếm được.

Nhưng Âu Dương Linh lại không để bụng tới chuyện này, chỉ trả lời một câu, "Đa tạ bệ hạ khen ngợi."

Nói xong, ngồi xuống, không có động tĩnh.

Sắc mặt Hiên Viên Hoành Hoa trầm xuống.

Không khí có chút xấu hổ, nhưng mà giữa sân nhanh chóng có vũ nữ chậm rãi lên đài, tiếng đàn sáo dễ nghe vang lên.

Giảm bớt bầu không khí xấu hổ lúc này.

Cũng làm toàn bộ bầu không khí trong yến hội nhẹ nhàng hơn.

Tô Yên đứng bên cạnh Hiên Viên Vĩnh Hạo, sóng vai với Nam Đường, thành thành thật thật ngốc.

Thỉnh thoảng, ngẫu nhiên có thể nghe thấy Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử nói chuyện với nhau mấy câu nói đầy ẩn ý.

Lại một lát sau, Đại hoàng tử Hiên Viên Vĩnh Lâm bỗng nhiên đứng dậy, đi đến trước mặt hắn.

Một khuôn mặt chữ điền có vẻ trầm ổn, lên tiếng: "Tam hoàng đệ nhìn qua rất là thân thiện a, không chút nóng nảy nào."

Hiên Viên Vĩnh Hạo nâng mắt, đen nhánh vô hại, "Không biết ý của hoàng huynh là gì?"

Đại hoàng tử cười, "Xem ra Tam hoàng đệ không hiểu ý ta, đại khái là thật sự không có tâm tư với thứ kia."

Nói xong hắn ta hơi vẩy vẩy tay, trong lúc vô tình ống tay áo xẹt qua mặt bàn, trùng hợp làm bầu rượu rơi xuống mặt đất, răng rắc, vỡ nát.

Sau đó Xuân Hoa vội vàng khom lưng thu thập dọn dẹp.

Đại hoàng tử thu ống tay áo, giống như vô tình chỉ vào Tô Yên, "Còn đứng ở đây làm gì? Không nhìn thấy bầu rượu của Tam hoàng đệ bị đổ sao? Còn không đi lấy thêm, nếu làm hỏng nhã hứng của Tam hoàng đệ, bốn cung hỏi tội ngươi."

Tô Yên cúi đầu, lui xuống.

Vì yến hội này đã chuẩn bị rất nhiều rượu, cũng là vì phòng ngừa Ngự Thiện Phòng quá mức rối ren.

Khi Tô Yên vừa bung một bầu rượu mới đi ra, Vu Tổ lại bỗng nhiên xuất hiện trước mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Hoàng tử bệnh kiều (56)

Sắc mặt Vu Tổ trắng toát dọa người, bóng ma bao phủ lại, làm người cảm thấy e ngại.

Gã duỗi tay, dùng sức cầm lấy bầu rượu trong tay Tô Yên.

Người người miệng bình, Vu Tổ cười âm trầm, "Thuốc ta đã cho người, tại sao lại không thả vào?"

Tô Yên không nói gì.

Vu Tổ mở nắp ra, đưa tới trước mặt Tô Yên, "Nghe nói người có một đệ đệ, năm nay tám tuổi. Người và phụ mẫu người đều rất thương yêu nó."

Tô Yên chậm rãi móc viên thuốc từ trong tay áo ra.

Trong ánh mắt chăm chú của Vu Tổ, tự tay thả vào bầu rượu.

Sau đó, Vu Tổ cười, khàn khàn âm trầm, "Nếu người có thể làm Tam điện hạ uống, vậy phụ mẫu người, đệ đệ người, và người người, đều sẽ bình an không xảy ra chuyện gì."

Dừng một chút, "Nhưng nếu như..., ta phát hiện ra người giờ trò, các người đều phải chết."

Tiểu Hoa trong khuyên tai hừ hừ một tiếng, "Người xấu."

Vừa nói Vu Tổ vừa đưa bầu rượu vào trong tay Tô Yên.

Vẫn là Đại điện hạ càng sâu mưu viễn lược(*), biết nha hoàn này có khả năng giờ trò, bảo gã tới đây xem thử.

(*): Mưu kế thâm sâu, nhìn xa trông rộng

Quả nhiên, một nữ tử, thật sự không làm được việc lớn.

Vu Tổ thấy Tô Yên cúi đầu, cho rằng nàng bị lời nói của gã dọa sợ.

Bàn tay trắng toát của Vu Tổ nâng lên, vỗ vỗ vào cánh tay Tô Yên.

Đây là tát một cái, rồi lại cho táo ăn.

"Người không có đường lui, nếu chuyện này bại lộ, bị người phát hiện người là mật thám, người cảm thấy người có thể sống tới ngày mai? Nhưng chỉ cần người làm tốt, Đại điện hạ hứa vinh hoa phú quý, không lo áo cơm."

Sau khi nói xong, Vu Tổ nghe được có tiếng bước chân, nhanh chóng rời đi.

Tô Yên lẳng lặng ngẩng người một lát, quơ quơ bầu rượu trong tay.

Đi ra ngoài.

Chờ đến khi nàng đi tới bên cạnh Hiền Viên Vĩnh Hạo, không biết vì sao người trên đài đã chuyển thành công chúa Trục Nhật Quốc.

Bên cạnh vị công chúa Âu Dương Linh này, còn có một con hổ trắng.

Ở trên đài, còn có một vài thị vệ ngã xuống không thể đứng lên, hình như vừa nãy đã xảy ra một cuộc chiến.

Xuân Hoa nhìn thấy Tô Yên bung rượu trở về, túm cánh tay nàng giải thích, "Vị công chúa này thật đúng là lợi hại, có thể dạy dỗ con hổ kia nghe lời

mình, mười vị thị vệ cao thủ cùng tiến lên cũng không thắng, thật là thần kỳ."

Tô Yên liếm liếm môi, nhìn thoáng qua trên đài.

Đại để là cảm thấy con hổ này có tính nguy hiểm, xung quanh đài đều có thị vệ trông chừng.

Còn có vài thị vệ đang được người đỡ từ trên đài xuống.

Khi đang nói chuyện, lại nghe thấy tiếng ho khan của sứ thần Trục Nhật Quốc.

Âu Dương Linh dừng lại, hai tay đặt ở sau lưng, nhìn quét mọi người ở đây.

Nguyên bản, đây là cực kỳ không lễ phép.

Nhưng tư thái của nàng ta linh động tùy ý, làm người bị hấp dẫn bỏ thần thái của nàng ta, vậy nên xem nhẹ những hành động của nàng ta. "Nghe nói người tài giỏi của Hiên Viên quốc xuất hiện lớp lớp, người dũng mãnh phi thường không ít. Vốn định kiến thức kiến thức, chỉ là... thật sự làm Linh Nhi quá thất vọng."

Lắc chân của Âu Dương Linh phát ra tiếng vang dễ nghe theo từng cử động của nàng ta.

Toàn trường an tĩnh, sắc mặt Hiên Viên Hoành Hoa cũng rất khó coi.

Mấy chục cao thủ, cầm kiếm thương đều bị đánh bại, thật sự không có mặt mũi.

Tướng quân Lâm Lê Cường cũng cực kỳ tức giận, vẫn luôn ngo ngoe rục rịch, muốn lên đài đánh thử một trận, nhưng thấy Triệu thừa tướng ra dấu không cho lên đài, bèn vẫn luôn dằn vò ngồi tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Hoàng tử bệnh kiều (57)

Trước khi tới yến hội, Triệu thừa tướng đã dặn dò mấy trăm lần, nói sứ thần lần này tới chỉ sợ không có ý tốt, bảo Lâm tướng quân không được làm việc lỗ mãng.

Bây giờ nhìn lại, đây làm sao có thể là tới hòa thân, rõ ràng là tới gây chuyện.

Sau đó, có không ít võ tướng không kiềm chế được, đồng thời đứng dậy, "Ta tới thử."

Âu Dương Linh gạt đầu, bày tư thế mời.

Giọng nói linh động. "Hy vọng các vị tướng quân, thủ hạ lưu tình."

Bảy người lên sân khấu, sau đó là một trận chiến kịch liệt.

Nữ tử cười trên người hổ trắng, dáng người yếu điệu cười ngâm ngâm.

Bảy người dùng tất cả kỹ xảo, lại không làm con hổ trắng và nữ tử kia bị thương một chút naog.

Một chén trà nhỏ sau, bùm!

Người cuối cùng bị con hổ kia đánh ngã, nó gầm lên, làm không ít quan văn run sợ.

Lần này, không khí càng cứng nhắc.

Xuân Hoa thấy Tô Yên còn bung bầu rượu đứng ở chỗ này, ý bảo nàng một chút, "Còn không đưa cho điện hạ?"

Tô Yên gạt đầu, đi đến phía trước, đặt bầu rượu xuống cái bàn phía trước.

Hiên Viên Vĩnh Hạo cũng không quan tâm không khí giăng co trên đài.

Hắn nhìn thấy Tô Yên khom lưng rót rượu cho hắn, khóe môi cong cong.

Tô Yên đang định đứng dậy, hấn lại cầm lấy cổ tay trắng nõn của nàng.

Chén rượu trong tay Tô Yên bị đổ ra ngoài một ít.

Hắn tới gần, giọng nói nhẹ nhàng, "Sao lại đi lâu như vậy? Cọ tới cọ lui."

Nàng đặt ly rượu xuống bàn, tay còn bị người nắm chặt.

Tô Yên cảm giác được bên cạnh có một tầm mắt đang nhìn chăm chăm về phía bên này.

Nghiêng đầu nhìn lại, là người của Đại hoàng tử.

Âu Dương Linh đang đứng trên đài vô tình đảo mắt qua.

Khi nàng ta nhìn thấy Tô Yên, trong mắt hiện lên một tia sáng.

Đây không phải là nha hoàn vừa nảy đưng phải mình sao?

Không chết?!

Âu Dương Linh híp mắt, lại nhìn về phía Hiến Viên Vĩnh Hạo ngồi ở bên cạnh.

Ban đầu lần liên hôn này, nàng ta đã vừa ý Hiến Viên Vĩnh Hạo.

Trong ba hoàng tử, hắn dễ điều khiển nhất.

Mà bây giờ, người nàng ta vừa ý, lại đang mờ ám lờ lờ kéo kéo với một nha hoàn đáng phải chết.

Làm lơ nàng ta như vậy, đều nên chịu trừng phạt.

Đặc biệt là nha hoàn kia, lấy chết tạ tội đều là nhẹ.

Vừa nghĩ, trong mắt đã hiện lên một tia sát ý.

Nàng ta từ trên người con hổ đó xuống dưới, duỗi tay vỗ vỗ người nó, ngón tay nắm lông của nó, dùng sức.

Con hổ kia lập tức đau đến nổi mắt không chế, "Rống!!!"

Giây tiếp theo, hướng tới vị trí của Tô Yên và Hiến Viên Vĩnh Hạo chạy tới.

Tiểu Hoa ở trong khuyen tai sợ tới mức thét chói tai, "A a a!! Ký chủ! Hổ!"

Chuyện này xảy ra quá nhanh, làm người ta không kịp phản ứng.

Ngay cả Nam Đường cũng không kịp phản ứng.

Mắt thấy hai người sắp bị mãnh hổ cắn xé.

Chỉ là giây tiếp theo, Tô Yên lại chắn trước mặt Hiến Viên Vĩnh Hạo.

Mặt không đổi sắc, cầm đĩa thức ăn trên bàn, ầm một chút, ném về phía con hổ dám kêu to gọi nhỏ với nàng.

Mãnh hổ đang chạy tới, giây tiếp theo đã lùi lại vài mét, đứng một chỗ phát ra tiếng nức nở.

Mọi người đều ngây ngẩn.

Con hổ này... bị làm sao vậy?

Bị dọa sợ?

Sau đó, tầm mắt của mọi người lại đặt trên nha hoàn dám đánh con hổ đó.

Hiến Viên Vĩnh Hạo ngăn người, tiếp theo trực tiếp ôm lấy Tô Yên, cười ha ha.

Chờ đến khi cười đủ, lại gác đầu lên vai Tô Yên, nhắm mắt lại, bộ dáng bị dọa sợ hãi.

"Con hổ vừa nảy thật là hung tàn, bỗng cung bị dọa sợ."

Môi mỏng lúc đóng lúc mở, nói cùng thật sự giống nhau.

Tô Yên nhìn người đang gác đầu lên vai nàng, nghĩ nghĩ, vỗ vỗ lưng hắn, an ủi nói, "Có ta ở đây, sẽ không để nó cắn ngươi."

Giọng nói mềm mại ấm áp, lại làm người cực kỳ an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Hoàng tử bệnh kiều (58)

Khuôn mặt vốn ốm yếu, bây giờ lại nhảm mắt, nhìn qua càng thêm suy yếu.

Hiên Viên Vĩnh Hạo gác đầu trên vai nàng, khóe môi không nhịn được muốn cong lên.

Đương nhiên, nếu ý cười có thể không rõ ràng như vậy, có lẽ sẽ càng thêm chân thật.

Nề hà, Tô Yên không nhìn thấy nha.

Tô Yên vừa ra tay, không chỉ làm mọi người khiếp sợ, sau khi Âu Dương Linh kinh ngạc cũng cảm thấy hận đến ngứa răng.

Nha hoàn này, lúc trước còn không lấy chết tạ tội, bây giờ còn dám đánh hổ yêu của nàng ta?

Nếu hôm nay không giết nàng, nàng ta sẽ không để yên!

Ánh mắt Âu Dương Linh thay đổi mấy lần, cuối cùng, trên mặt lại mỉm cười vui vẻ, "Hiên Viên quốc quả nhiên ngọa hổ tàng long, một nha hoàn, cũng tài giỏi như vậy, bội phục, bội phục."

Sau đó lại hỏi, "Không biết vị cô nương này, có dám đi lên một lần? Nếu bản công chúa thua, sẽ không nói hai lời, thiết tình kính nể Hiên Viên quốc đất rộng của nhiều. Nếu ngươi thua... vậy thì phải trả giá đại giới vì làm hổ yêu của ta bị thương."

Rõ ràng là không trông được con mãnh hổ kia, để nó chạy đi dọa người, vậy mà bây giờ, thế nhưng còn lời trong lời ngoài cảm thấy là do nha hoàn này sai.

Thật sự là kiêu ngạo!

Nhưng mà, Hiên Viên Hoành Hoa không cho là như vậy.

Chuyện vừa nãy bị mất mặt vẫn còn nhớ.

Bây giờ thật vất vả mới có cơ hội lấy lại mặt mũi, sao có thể từ bỏ?

Ông ta vỗ mạnh xuống long ý, cao giọng nói một câu

"Được! Công chúa đã mời, vậy... "

Ông ta cũng không biết Tô Yên, chỉ thấy Tô Yên dựa gần Hiên Viên Vĩnh Hạo, nhìn đáng vẻ là đang bảo vệ hắn.

Dừng một chút, nói, "Vậy thì tỷ thí tỷ thí."

Hoàng đế bệ hạ đã lên tiếng, làm sao có người dám từ chối?

Chỉ là Hiên Viên Vĩnh Hạo lại chưa thả cánh tay đang ôm eo nàng ta.

Hắn nhẹ nhàng nói, "Nếu ngươi không muốn, thì không cần tỷ thí."

Tựa hồ cũng không để ý phụ hoàng hắn đã ra lệnh, thậm chí ngay cả mí mắt cũng chưa động.

Nha hoàn của hắn có hơi ngốc, nếu bị người bắt nạt, vậy làm công chúa kia phải chịu thiên đao vạn quả(*) cũng không bồi thường được.

(*) Hình phạt băm thành trăm mảnh

Nếu nàng không muốn, tự nhiên muốn che chở.

Tô Yên nhìn vị công chúa trên đài kia, lại nhìn ánh mắt của mọi người đều nhìn lại đây, nàng nhỏ giọng nói, "Không sao, ta không sợ nàng ta."

Nghe lời nói của nàng, Hiền Viên Vĩnh Hạo có chút lưu luyến buông tay.

Nàng đứng dậy, đi lên trên đài cao.

Sắc trời đã đen nhánh, chỉ có cây đuốc chiếu rọi, sáng tối biến động.

Âu Dương Linh vuốt vuốt hồ trắng đứng bên cạnh, vuốt lông nó, trấn an cảm xúc của nó.

Bước chân chuyển động, lác chân phát ra những tiếng vang thanh thúy.

Sau đó, nâng tay lên, chỉ vào nơi đặt bình khí bên kia, "Các loại vũ khí, chọn một cái."

Tô Yên nghiêng đầu nhìn, sau đó yên lặng đi xuống đài, đi tới nơi đặt bình khí.

Nàng đứng ở đó, do do dự dự đứng ở chỗ đó một lúc lâu.

Tiểu Hoa lên tiếng, "Ký chủ? Ngài chọn cái nào ngài sử dụng tốt nhất đó."

Tô Yên nhìn tất cả bình khí một lần, "Ta không biết dùng."

"Ồ? Cái gì?? Ký chủ không biết dùng?"

"Không."

Nàng thành thành thật thật thừa nhận.

Nàng chưa từng đi nhiều nơi? Làm sao biết dùng mấy thứ này?

Khi nàng cọ tới cọ lui, tầm mắt bỗng nhiên rơi xuống chỗ cái roi.

Phẩm chất bất đồng, kiểu dáng bất đồng.

Cơ hồ là có tất cả các loại roi dài.

Sau đó, lại nhìn thấy thứ có hoa văn màu đen xen lẫn màu đỏ đang treo trong đó, nếu không phải có một cái đầu rắn đang phun lưỡi với nàng, thật đúng là tưởng đây là một cái roi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Hoàng tử bệnh kiều (59)

Sau khi trầm mặc một lát, nàng nhéo nhéo cái đuôi rắn, quần quanh vài vòng vào tay, cầm ở trong tay.

Tiểu Hoa lạnh cả sống lưng, "Ách, ký chủ? Ngài coi thứ này là roi?"

Tô Yên nhỏ giọng nói: "Ta không biết dùng, nhưng Tiểu Hồng có thể tự cắn người nha."

Cũng không cần nàng nói, chạm vào chỗ nào là cắn chỗ đó, cắn một cái, là có thể chết thẳng cẳng.

Đúng, rất tiện lợi.

Sau khi Tiểu Hoa nghe, nghi hoặc, "Tiểu Hồng? Con rắn độc này tên là Tiểu Hồng?"

"Đúng vậy."

"Ký chủ ngài đặt tên cho nó?"

"Àn, cũng đã gặp nhau nhiều lần, dù sao cũng phải có cái tên."

"Nhưng, nhưng..."

Tiểu Hoa do dự thật lâu, cuối cùng vẫn không nói.

Cái tên Tiểu Hồng này...hình như nghe rất ngu ngốc.

Cẩn thận nghĩ lại, vẫn là tên Tiểu Hoa của nó nghe hay hơn.

Nhớ trước đây, nó tên là hệ thống 210.

Trải qua các loại tên mà ký chủ đặt, Tiểu Hắc, Tiểu Hoa, Tiểu Thạch, lựa chọn một cái tên đáng yêu như Tiểu Hoa, nó cũng rất may mắn ~.

Nói xong, Tô Yên đã kéo cái đuôi của đồng chí Tiểu Hồng lên đài.

Âu Dương Linh cười trên người hổ trắng, hai tay ôm ngực, "Do dự lâu như vậy, lại chọn roi dài."

Tô Yên không nói gì, tối lửa tắt đèn, đầu rắn của Tiểu Hồng giấu ở chỗ tối mà ánh lửa không chiếu tới, ghé vào chỗ đó không nhúc nhích.

Dù là ai cũng không nghĩ tới đây là một con rắn, còn là một con rắn độc.

Hai người đối diện một lúc lâu, chân của Âu Dương Linh đang đưa trong không khí, leng keng leng keng phát ra tiếng vang.

Mãnh hộ bên dưới rống lên một tiếng, thuận thế chạy như bay về phía Tô Yên.

Tô Yên xoay người tránh né, sử dụng Tiểu Hồng trong tay.

Phải biết rằng, Tiểu Hồng là rắn, không phải roi, sử dụng, chẳng những nặng, mà còn phải dùng nhiều lực.

Vậy nên nhìn qua mềm mại, giống như một cục bột dài.

Nhìn qua làm sao có thể đánh được con hổ kia?

Một trận chiến mọi người chờ mong, trong nháy mắt trở thành Tô Yên xoay người chạy khắp nơi.

Hổ trắng và Âu Dương Linh đuổi theo đằng sau.

Hiên Viên Vĩnh Hạo hơi híp mắt.

Ngữ khí nhẹ nhàng, "Nam Đường."

"Điện hạ."

"Đó là roi?"

"Không phải."

Nam Đường khẳng định phủ nhận.

"Đó là thứ gì?"

"Thuộc hạ cũng không nhận ra, điện hạ, có phải có người muốn ám hại Tô Yên cô nương không?"

Hiên Viên Vĩnh Hạo nhìn thứ trong tay Tô Yên, cảm thấy có chút quen mắt.

Khi Tô Yên lại vung cái "roi dài" trong tay lên, lần này nàng vung lên, có ánh đèn chiếu rọi, nhanh chóng hiện lên trong chớp mắt.

Hoa văn đen đỏ, đầu rắn còn đang phun lưỡi, Hiên Viên Vĩnh Hạo hơi nhướng mày.

Hắn sống lâu như vậy, lần đầu tiên biết rắn độc còn có thể dùng cách này để sử dụng.

Ý cười bên khóe môi lại không nhìn được tràn ra.

Nam Đường lên tiếng: "Có cần thuộc hạ đi ngăn cản không?"

"Không cần, cứ nhìn đi."

Thấy điện hạ cũng không sốt ruột, Nam Đường cũng không nhắc lại.

Chỉ là thấy điện hạ lại cầm chén rượu kia lên, Nam Đường lên tiếng ngăn lại, "Điện hạ."

Hiên Viên Vĩnh Hạo giương mắt nhìn về phía Nam Đường.

Nam Đường nghiêm túc lắc lắc đầu, tầm mắt nhìn chăm chăm chén rượu này.

Ý tứ đã rất rõ ràng, rượu có độc.

Hiên Viên Vĩnh Hạo rũ mắt, "Là thứ gì?"

"Không biết, nhưng ánh vệ tối báo nhìn thấy Vu Tổ. Một là kịch độc, hai là cổ trùng."

Hắn đặt chén rượu kia xuống một bên, nhìn nữ tử đang đứng trên đài cao, cười.

"Thuộc hạ đổi ly khác cho điện hạ."

"Không cần."

Đầu ngón tay gõ gõ mặt bàn, giống như đang nghĩ tới chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Hoàng tử bệnh kiều (60)

Nam Đường nghe vậy hơi do dự, nói: "Điện hạ... đừng nên xúc động."

Lời này không phải bảo Hiên Viên Vĩnh Hạo đừng giết chết Tô Yên, mà là sợ nếu Tô Yên đưa cho điện hạ uống, điện hạ thật sự sẽ uống.

Mí mắt Hiên Viên Vĩnh Hạo giật giật, bộ dáng ôn nhu, môi mỏng lại phun ra một câu làm Nam Đường sợ hãi, "Sợ cái gì, nếu bốn cung bị độc chết, vậy thì phải làm quả dưa ngốc kia chôn cùng ta."

Tô Yên thành công từ hơi ngốc nâng cấp thành quả dưa ngốc.

Đây là lần đầu tiên, Hiên Viên Vĩnh Hạo biểu hiện ra sự cố chấp và dục vọng chiếm hữu của mình với một nữ tử.

Đó là rượu độc a.

Chỉ là bởi vì nữ tử đó đưa, mà không chịu đổi sang ly khác?

Nam Đường trong lòng quay cuồng, bây giờ lại có chút lo lắng.

Sợ điện hạ sẽ uống ly rượu này.

Dùng một nha hoàn đổi mạng của điện hạ, cuộc giao dịch này, chắc, cũng thật giá trị a.

Đại hoàng tử cả đời chỉ làm những chuyện ngu xuẩn, chỉ có một chuyện để Tô Yên làm mật thám, còn đưa tới trước mặt điện hạ, là một chuyện chính xác nhất.

Trên đài, Âu Dương Linh cười hồ trắng dừng lại.

Đối diện với Tô Yên.

Âu Dương Linh liếc Tô Yên, "Ngươi cứ trốn như vậy, chúng ta muốn so tới khi nào?"

Tô Yên đứng ở chỗ đó không nói gì.

Sau đó, Âu Dương Linh cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên làm hồ trắng nhanh chóng chạy tới chỗ Tô Yên, đánh tới

Tô Yên không nhẹ không nặng gọi một tiếng, "Tiểu Hồng."

Nói xong, con rắn vốn đang mềm mại trên tay nàng, bỗng nhiên có sức lực.

Trực tiếp rời khỏi tay Tô Yên.

Răng rắc một ngum, cắn vào trên mặt con hổ kia.

Tô Yên nhảy lên, không giống với bộ dáng nhẹ nhàng trốn tránh lúc nãy.

Trở nên rất...dùng mẫn, tay ấn trên cổ Âu Dương Linh, làm nàng ta từ trên người con hổ kia ngã xuống mặt đất.

Lực khi Tô Yên rơi xuống mặt đất đều đè trên người Âu Dương Linh, vậy nên Tiểu Hoa làm một người đứng xem, rõ ràng nghe thấy tiếng gãy xương của Âu Dương Linh.

Tô Yên xuống tay rất nặng, bóp cổ Âu Dương Linh làm nàng ta không thở được, sắc mặt nháy mắt xám trắng, mí mắt trợn lên, xuất hiện tình trạng bị sốc tạm thời.

Nàng nếu là lại dùng một chút lực, liền trực tiếp đem Âu Dương Linh bóp chết.

Chỉ là... nàng cũng không còn sức lực.

Tô Yên từ trên người Âu Dương Linh xuống, bò sang một bên.

Từng ngum từng ngum thở dốc.

Giá trị thể lực là năm, ngày thường bụng trà rót nước, đều phải làm một lát nghỉ một lát.

Trên cổ tay, màu đỏ tươi giọt mưa trạng thủy tinh, hiện lên một mặt ánh sáng.

May mà có cái lắt tay này, làm nàng điều động cơ năng trong thân thể, nếu không, khẳng định không kiên trì được.

Nàng lấy ra một viên kẹo từ trong túi tiền ra.

Cho vào miệng, hoãn một hồi lâu, mới đứng dậy.

Lau mồ hôi trên trán.

Xung quanh phát ra tiếng khen ngợi trầm trồ.

Lâm Lệ Cường tướng quân lại là người kích động nhất, kêu lớn nhất.

Tuy thân phận của nha hoàn này không rõ, nhưng không thể không nói, võ công kỳ lạ này làm người bội phục.

Mà Âu Dương Linh đang nằm trên mặt đất, cũng ho khan tỉnh lại.

Nàng ta chịu đựng sự đau nhức vì bị gãy xương đứng dậy.

Khi nhìn thấy con hổ trắng chỉ còn hơi thở thoi thóp ngã xuống trên mặt đất, ánh mắt co rụt lại.

Lúc này, đã bất chấp cái gì thân phận hay không thân phận, Âu Dương Linh giận dữ nói với Tô Yên, "Ngươi sù trá! Dám làm hổ yêu của ta bị thương?!"

Tô Yên mặt không trả lời được, một hồi lâu sau mới nói, "Ngươi thua."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi Bệnh Kiều*, *Sùng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Hoàng tử bệnh kiều (61)

Còn đồng chí Tiểu Hồng của chúng ta, sau khi cắn con hổ kia, đã sớm chạy thoát.

Tô Yên nói xong, cũng mặc kệ phản ứng của Âu Dương Linh, đi xuống bậc thang, đi tới trước mặt Hiên Viên Vĩnh Hạo.

Đi tới, bước chân của nàng hơi dừng lại, chỉ cảm thấy một ánh mắt không thoải mái đang nhìn nàng chằm chằm

Nàng quay đầu, nhìn về phía người ngồi trên cùng.

Chỉ thấy vị hoàng thượng kia, từ sau khi nàng xuống đài, ánh mắt vẫn luôn dính trên người nàng.

Nàng xem không hiểu này hoàng đế là có ý tứ gì, nhưng là thực chán ghét.

Nàng dừng lại, do Hiên Viên Vĩnh Hạo cũng đang nhìn nàng, tự nhiên phát hiện ánh mắt của nàng đang nhìn về hướng nào.

Tự nhiên, cũng nhìn thấy ánh mắt đậm uể bắt kham, mang theo sự ngo ngoe rục rịch của phụ hoàng hấn.

Ngón tay đang gõ bàn, chợt dừng lại.

Hấn rũ mí mắt.

Tô Yên dẫn theo làn váy đi tới.

Chỉ là còn chưa nói gì, Đại hoàng tử ngồi bên cạnh đột nhiên cười vang, sau đó cất bước đi tới bên này,

Hiên Viên Vĩnh Lâm cầm một ly rượu, đi đến trước mặt hấn, "Không nghĩ tới người của Tam hoàng đế có thể tài giỏi như vậy, mà chỉ là một nha hoàn, thực sự lợi hại a."

Trái lại, Hiên Viên Vĩnh Hạo vẫn chưa đứng dậy, biểu hiện nhàn nhạt, "Hoàng huynh quá khen."

Hiên Viên Vĩnh Lâm bị hành động của hấn làm cho tức giận.

Liếc nhìn ly rượu trước mặt Hiên Viên Vĩnh Hạo, hấn ta cười nói: "Tam hoàng đế bình tĩnh như vậy, nhưng bổn cung thật sự rất kích động, hoàng đế không muốn uống với bổn cung một ly sao?"

Hiên Viên Vĩnh Hạo vẫn thờ ơ, rũ mắt, cũng không biết nghĩ gì.

Mà thị vệ đứng phía sau Đại hoàng tử lại nói với Tô Yên, "Nha hoàn này, còn không mau rót rượu?"

Tô Yên dừng một chút, nhìn ly rượu có sâu vương kia.

Nàng không có động tác.

Hiên Viên Vĩnh Hạo nâng mắt, nhìn về phía nàng.

Đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm Tô Yên, có vẻ vô hại ôn lương.

Thị vệ kia lại thúc giục, "Cọ xát cái gì? Còn không nhanh lên?"

Lúc này Tô Yên mới cong lưng, cầm ly rượu trên bàn.

Đưa tới trước mặt Hiên Viên Vĩnh Hạo.

Hiên Viên Vĩnh Hạo lại nắm chặt cổ tay Tô Yên, dùng sức kéo người vào trong ngực.

Lảo đảo, rượu đổ ra một ít, làm ướt quần áo.

Hiên Viên Vĩnh Hạo mấp máy môi, "Người út cho bổn cung."

Ngữ khí chậm rãi, một cái chớp mắt, thế nhưng lại làm người cảm thấy muốn sa vào trong ánh mắt đó.

Tô Yên chớp chớp mắt, sau đó cầm ly rượu để sát vào môi hấn.

Nam Đường đứng bên cạnh không nhịn được, "Điện hạ!"

Điện hạ hà tất làm vậy?

Biết rõ ly rượu này có kịch độc, biết rõ hậu quả là cái gì.

Sao lại muốn uống ly rượu này?

Nam Đường nhanh chóng vươn tay, dù liều mạng cũng phải ngăn cản hành động của điện hạ.

Mà ba gã thị vệ đứng bên cạnh Hiên Viên Vĩnh Lâm lập tức chặn Nam Đường lại.

"Dám lỗ mãng trong yến hội chào đón sứ thần, ta thấy ngươi không muốn sống nữa!"

Lời nói của gã thị vệ lạnh băng.

Nam Đường căn bản không dừng lại, kiểm tra ra khỏi vỏ, xẹt qua cổ của gã thị vệ kia.

Máu tươi phụt ra.

Tốc độ của Nam Đường rất nhanh

Chỉ là ly rượu độc kia, đã bị uống.

Nam Đường cả người lạnh băng, đứng ở chỗ đó, có chút ngây người.

Trái lại là điện hạ, một tay chống trán, mỉm cười với Tô Yên.

Mục đích của Hiên Viên Vĩnh Lâm đã thành công..

Tuy rằng tổn thất một gã thị vệ, nhưng cũng không làm hấn ta tức giận.

Thậm chí không thêm tội tội Nam Đường.

Chủ tử xong đời, một thị vệ có thể nhảy nhót bao lâu?

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sùng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Hoàng tử bệnh kiều (62)

Đại hoàng tử mời rượu xong, bèn cười lớn rời đi.

Bởi vì Âu Dương Linh bị Tô Yên làm bị thương, vội vã được nâng ra ngoài chữa trị.

Và con hổ trắng bị Tiểu Hồng cắn chết, cũng xuống đài.

Trường hợp có chút hỗn loạn.

Sắc mặt sứ thần Trục Nhật Quốc chỉ có thể cố gắng duy trì, ngồi thêm một lát, rồi nói muốn đi thăm hỏi bệnh tình của công chúa.

Tuy rằng xong việc không được tốt lắm, nhưng hoàng đế rất vui mừng.

Cuối cùng, thanh danh của Hiên Viên quốc cũng được bảo vệ.

Tại đây, còn làm ông ta phát hiện ra một nha hoàn hợp ý

Tuy rằng thân phận ti tiện một chút, nhưng hợp khẩu vị của ông ta.

Ăn nhiều thịt cá rồi, ném thử món khai vị cũng không tồi.

Chờ sau khi sủng hạnh, cho cái thân phận, thưởng chút ngân lượng là được.

Ánh mắt của Hiên Viên Hoành Hoa lại nhìn về phía Tô Yên.

Chỉ một lát sau, hoàng đế cũng rời đi.

Vậy nên yến hội chào đón công chúa và sứ thần Trục Nhật Quốc kết thúc sớm hơn dự đoán.

Trên đường về tắm điện

Tô Yên đỡ Hiên Viên Vĩnh Hạo, tửu lượng của hắn hình như hơi kém.

Chỉ uống một ly rượu, hắn vẫn luôn nắm chặt tay nàng, lại rất dùng sức.

Kéo hắn đi một bước, hắn sẽ đi một bước.

Nếu Tô Yên không đi, hấn cũng đứng ở chỗ đó không nhúc nhích.

Cuối cùng, không còn cách nào khác, nàng chỉ có thể kéo Hiên Viên Vĩnh Hạo từng bước trở về tấm điện.

Tô Yên đưa người đến mép giường, để hấn ngồi xuống, còn chưa kịp thở.

Nam Đường cũng đã phịch một tiếng đẩy cửa phòng ra, xông vào.

Tô Yên hơi sững sốt, vừa quay đầu lại nhìn, Nam Đường đã đi tới mép giường.

Giọng nói lạnh lẽo cứng rắn, "Các vị ngự y, mời từng người vào bắt mạch cho điện hạ."

Động tác nhất trí, hơn hai mươi vị ngự y nổi danh trong Thái Y Viện đều được Nam Đường mang đến.

Nói xong, Nam Đường nhìn về phía Tô Yên, ánh mắt lạnh băng dọa người.

Cuối cùng rít ra một chữ, "Mời."

Tô Yên tự nhiên đã nhận ra Nam Đường đột nhiên lạnh nhạt với nàng.

Chỉ là..., nàng nhìn về phía cánh tay đang cầm chặt tay mình.

Theo cái tay kia, nhìn về phía người đang rũ mắt, sắc mặt tái nhợt ngồi ở mép giường.

Nàng chớp chớp mắt, lên tiếng: "Hấn không buông tay."

Giọng nói mềm mại ảm áp, cũng không thể đả động Nam Đường.

Ở trong mắt Nam Đường, Tô Yên hung thủ muốn giết điện hạ.

Cố tình, lại không thể giết nàng.

Loại cảm xúc không có chỗ phát tiết này, làm thái độ của Nam Đường với Tô Yên càng thêm lạnh băng.

Nhưng cho dù là như thế, lại có thể làm gì?

Điện hạ muốn nàng.

Dù chết cũng muốn.

Chẳng sợ nữ tử này hạ độc muốn giết điện hạ, nhưng điện hạ vẫn nắm chặt tay nàng, không muốn làm nàng rời đi.

Nam Đường hít sâu một hơi, cảm thấy sự bình tĩnh của mình sắp sụp đổ.

Chỉ đành làm lơ Tô Yên, để ngự y từng người đi vào bắt mạch.

Các ngự y đi vào nom nóp lo sợ, nhìn kỹ ngoài cửa tấm điện, vây đầy ảm vệ.

Trong tay cầm kiếm.

Sau đó, ngự y từng người từng người bắt mạch.

Nửa canh giờ qua đi.

Hơn hai mươi ngự y tụ tập thảo luận, cuối cùng cũng có đáp án.

"Vị đại nhân này, thân thể điện hạ suy yếu, thiếu máu, lát nữa ta sẽ viết phương thuốc, điều trị thân thể cho điện hạ."

Nam Đường nhú mày, "Ngoại trừ cái đó từ sao? Có dấu hiệu trúng độc không?"

Hai mươi ngự y nhìn nhau, rất là khó hiểu, "Trúng độc? Thân thể điện hạ chỉ suy yếu, không trúng độc."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Hoàng tử bệnh kiều (63)

"Vậy nếu là cổ độc thì sao?"

Một ngự y lắc đầu, "Cổ độc tuy khó có thể phát hiện, nhưng cũng sẽ biểu hiện ra vài dấu hiệu, ví dụ như mạch đập đáy mắt, lòng bàn tay, cô sẽ xuất hiện những dấu hiệu khác thường, nhưng rõ ràng, điện hạ không có."

Nam Đường chau mày, "Không thể nào!"

Nói xong, ngẩng đầu nhìn về phía ngự y, thần sắc lạnh băng, đáy mắt mang theo một tia sát khí.

Lúc này, người ngồi trên giường đã mở mắt từ lúc nào.

Đôi mắt đen nhánh, ngữ khí thông thả, "Nam Đường, ngươi đang làm gì?"

Nam Đường quay đầu lại, thấy điện hạ đã tỉnh.

Quỳ một gối trên mặt đất, ôm quyền, "Điện hạ, thuộc hạ không thể nhìn điện hạ..."

Nói được một nửa, lại bị người trên giường ngăn lại, "Các người đi ra ngoài trước."

Nam Đường sững sốt, hơi mở miệng lại muốn nói.

Chỉ là bị điện hạ nhìn, cuối cùng lại không thể nói gì.

Đứng dậy, mang theo một đám người rời khỏi tẩm điện.

Tô Yên đứng ở mép giường, tay nàng vẫn bị hấn nắm chặt.

Vừa nãy nàng còn đang rối rắm, mình có phải đi ra ngoài luôn không.

Kết quả, chưa nghĩ xong, ánh mắt của Hiến Viên Vinh Hạo đã chiếu tới.

Tô Yên nghĩ, Đại hoàng tử bên kia đã tận mắt nhìn thấy Hiến Viên Vinh Hạo uống rượu.

Cho nên, Đại hoàng tử cũng sẽ không nói thân phận mật thám của nàng ra ngoài.

Nàng chỉ cần kiên trì thêm mười ngày, bảo đảm thân phận mật thám của mình không bị phát hiện, vậy nhiệm vụ phụ cũng sẽ hoàn thành.

Vậy... nàng có cần nói cho hấn biết, ở trong ly rượu kia có con sâu?

Nghĩ lại, nếu nói với hấn, hấn lại hỏi nàng vì sao nàng lại biết, vậy không phải sẽ bại lộ thân phận?

Nghĩ nghĩ, đầu lại bắt đầu đau.

Cuối cùng chỉ đành không nghĩ tới vấn đề này.

Bị Hiến Viên Vinh Hạo nhìn chăm chăm, nàng hơi hé miệng, muốn nói lại thôi.

Đôi mắt đen nhánh, bộ dáng vô hại ôn lương, "Ngươi muốn nói gì?"

Tô Yên nuốt nước bọt, "Ngươi uống say."

Hấn lẳng lặng nhìn nàng, cười.

Khóe môi khẽ nhếch, dùng sức kéo, kéo người vào trong ngực.

Chẳng biết vì sao, cuối cùng Tô Yên bị hấn đè ở dưới thân.

Môi của hấn, dán lên trán Tô Yên, hôn một cái, "Ngươi có biết, nha hoàn bên cạnh ngoại trừ châm trà rót nước cho bản cung, còn có một chuyện rất quan trọng."

Nàng mềm mại nhẹ nhàng, "Là cái gì?"

"Bản cung không có thể từ không nạp thiếp, nếu có một ngày chết bất đắc kỳ tử, nha hoàn bên cạnh sẽ phải tuần táng theo."

"... Hả?"

Nàng chớp chớp mắt, ngữ khí nghiêm túc đến nghiêm trang. "Người sẽ không chết bất đắc kỳ tử, người sẽ sống rất lâu."

Cho nên... nàng sẽ không tuấn táng theo.

Ở trong mắt Tô Yên, làm Hiên Viên Vĩnh Hạo uống ly rượu kia, sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nàng cũng không nghĩ tới hắn sẽ chết vì chuyện này

Con sâu kia sẽ không làm hắn bị thương, nàng lấy con sâu đó từ trong người hắn ra là được rồi.

Vậy nên câu nói này với nàng, không có chút uy hiếp nào.

Hiên Viên Vĩnh Hạo nghe vậy, trong mắt hắn hiện lên một tia sáng.

Không biết nghĩ đến chuyện gì, sự cố chấp của hắn, chậm rãi giảm đi, hắn rũ mắt, che đậy cảm xúc trong mắt.

Hắn bỗng nhiên kêu một tiếng, nhú mày lại.

Cả người run lên, giấy tiếp theo đã ngã sang bên cạnh Tô Yên.

Sắc mặt tái nhợt, môi cũng tái nhợt dọa người.

Tô Yên sững sốt, nhanh chóng xoay người ngồi dậy, "Người làm sao vậy?"

Khi nói, lại nhìn thấy hắn ôm vị trí trái tim

Giọng nói của Tô Yên thay đổi, buột miệng thốt ra, "Người không được làm hắn bị thương!"

"Máng máng máng máng máng máng"

Đồng chí Cổ vương đang nằm trong tim có chút tức giận, ông đây còn chưa cắn đâu nhé, hắn đau cái gì mà đau?! Vừa nhìn đã biết là giả vờ!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sùng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Hoàng tử bệnh kiều (64)

Sắc mặt Tô Yên nghiêm túc.

Nhìn Hiên Viên Vĩnh Hạo sắc mặt trắng bệch dọa người, thật sự không giống giả vờ.

Vậy nên Tô Yên lại hỏi một câu, "Vì sao hắn lại đau đớn như vậy?"

"Máng máng máng máng máng máng máng"

Ai bảo thân thể hắn yếu ớt như vậy?

Ông chỉ lật người bò hai bước đã đau đến mức này.

"Vậy người đừng cử động"

"Máng máng máng máng máng máng "

Cổ vương lại biểu đạt sự bất mãn của mình, nhưng mà cuối cùng cũng không cử động thêm nữa.

Chờ đến khi Tô Yên ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Vĩnh Hạo, phát hiện hắn không biết khi nào, đã mở mắt.

Con người đen nhánh, nhìn chăm chú vào Tô Yên.

Tô Yên lúc này, có thể nói là bị bắt ngay tại trận.

Vậy nên ngốc lảng ở chỗ đó.

Tiểu Hoa lên tiếng: "Ký chủ, ngài không thể làm điện hạ phát hiện ra ngài là mật thám, nếu không sẽ phí công để điện hạ ăn sâu chịu khổ."

Nàng nuốt nước bọt, con ngươi ngập nước, "Thân thể của ngươi, có một con sâu. Nhưng, nhưng, sẽ không cắn ngươi."

"Vừa nãy, ngươi đang nói chuyện với con sâu đó?"

Nàng dừng một chút, cuối cùng vẫn thành thành thật thật gật đầu, "Đúng."

Hai người ở chỗ này nói, Cổ vương lại kêu lên

"Măng măng măng măng măng!"

Lặp lại lần nữa, ông là Cổ vương, Cổ vương!! Không phải sâu! Còn nữa, ông ăn thịt người!

Lời nói của Tô Yên, quả thật là đang xem thường nó!

Thật là hận không thể, trực tiếp ăn hấn, làm cho nàng biết được sự lợi hại của nó!

Bàn tay Tô Yên đặt lên ngực Hiên Viên Vĩnh Hạo, nhẹ nhàng vỗ.

Hiên Viên Vĩnh Hạo vẫn luôn không nói chuyện, chỉ nhìn nàng.

Một lát sau, Tô Yên chuẩn bị xuống giường, lại bị hấn kéo lại, "Đi đâu?"

"Rót ly nước cho ngươi."

Nàng thấy sắc mặt hấn tái nhợt, bèn nghĩ muốn rót cho hấn ly nước.

Nghe nàng nói, Hiên Viên Vĩnh Hạo mới buông lỏng tay.

Nàng cầm một ly nước ấm đi tới.

Đỡ hấn uống hết.

Hấn nhìn khuôn mặt lo lắng của nàng, khóe môi ngoéo một cái.

"Ngươi không sợ con sâu kia không nghe lời ngươi?"

"Sẽ không."

Khi nói hai chữ này, Tô Yên dừng một chút.

Được rồi, lúc trước nàng không nghĩ tới vấn đề này.

Tô Yên không nhìn được nhìn về phía ngực hấn

Như thế, Hiên Viên Vĩnh Hạo cũng đại khái hiểu được suy nghĩ của Tô Yên.

Bởi vì nàng có thể nói chuyện với con sâu này, giống như con rắn độc ngày ấy, vậy nên trong mắt nàng, cho dù con sâu này ở trong cơ thể hấn, cũng sẽ không làm hấn bị thương.

Cho nên mới dứt khoát dứt ly rượu đó cho hấn.

Suy nghĩ cẩn thận.

Ánh sáng trong mắt hấn hiện lên

Cho đến khi có một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến, "Hôm nay là ngày thứ bảy, túi tiền đã thêu xong chưa?"

Tô Yên thiếu chút nữa quên luôn chuyện này.

Sau đó móc túi tiền từ trong ngực ra.

Túi màu trắng, thêu một bông hoa nhỏ màu hồng

Hấn nhìn túi tiền kia, nửa ngày cho một câu đánh giá, "Quá đơn giản."

Nói xong, hắn nhìn về phía Tô Yên, "Người cảm thấy, chỉ dùng một cái túi tiền như vậy là có thể đền bù một nghìn lượng bạc?"

Tô Yên nhìn túi tiền kia, lại nghĩ tới một nghìn lượng bạc, lập tức héo.

Hiên Viên Vĩnh Hạo không tính toán buông tha nàng.

Sau đó lại nói, "Con sâu kia đi vào thân thể ta, có liên quan đến người?"

Tô Yên chớp mấy môi giải thích, "Nó, không cắn người."

Hắn nhéo cằm nàng, làm nàng nhìn về phía mình, "Người nói không cắn người thì không cắn? Nếu là bị người khác biết được, người đây là mưu hại hoàng thất, sẽ bị xử trảm."

"Ta..."

"Người cái gì?"

Tô Yên muốn phản bác, nhưng lại không nghĩ ra lời nào để nói.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Hoàng tử bệnh kiều (65)

Hơn một nghìn lượng bạc, còn treo tội danh mưu hại hoàng thất.

Nàng có thể sẽ chết đúng không?

Đang nghĩ ngợi, lại nghe thấy người nào đó nói, "Bổn cung chỉ cho người một cách giữ lại mạng?"

"Ân?"

Tô Yên ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời, "Là gì?"

Hiên Viên Vĩnh Hạo nhìn nàng từ trên xuống dưới, "Người toàn thân, ngoại trừ chính người, không có gì đáng giá hơn."

Tô Yên mờ mịt.

Hắn dựa vào đầu giường, ngữ khí nhẹ nhàng chậm chạp, con ngươi đen nhánh, "Dựa lại đây một chút."

Tô Yên dựa sát vào.

Khóe môi hắn khẽ cong lên, "Trở thành nữ nhân của bổn cung, tự nhiên không cần đền mạng, cũng không cần trả tiền."

Nói xong, hắn tay dùng sức, ôm người vào trong ngực.

"Ta..."

"Người không muốn?"

"Không phải, ta..."

"Nếu không phải không muốn, vậy là nguyện ý."

Hai người ở chỗ này lờ lờ kéo kéo, Tô Yên lúc này đã chiến đấu với công chúa Trục Nhật Quốc, cũng không còn nhiều sức, cho nên lúc này rất dễ đẩy ngã.

Vậy nên bị hắn hoàn toàn kiềm chế.

Thành thạo bóc quần áo, đè xuống giường.

Một dòng khí xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, màn giường chậm rãi rơi xuống, che khuất phong cảnh trên giường.

Hắn nhìn người dưới thân, con người đen nhánh lẫn lộn, vô số cảm xúc mang theo tình dục cuộn cuộn xông ra.

"Người là của ta, chết cũng như vậy."

Tô Yên nghĩ nghĩ, mục đích của nàng khi tới đây cũng là vì hắn

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, hắn nói đúng.

"Ân."

Nàng trả lời một tiếng, tỏ vẻ đồng ý với lời nói của hắn

Hiên Viên Vĩnh Hạo nhìn nàng ngoan ngoãn như vậy, cuối cùng cũng không không chế được bản thân.

Cúi người, đè ép xuống

Xuân cao ẩm trường, ái muội sinh hương, dưới ánh trăng, tất cả giống như đây là chuyện đương nhiên

Thời gian vẫn luôn trôi, sau đêm nay, giữa hai người càng thêm thân mật, lại giống như không thay đổi.

Ba ngày trôi qua nhanh chóng

Một mình Xuân Hoa nắm giữ tất cả những việc to nhỏ bên cạnh điện hạ.

Ngày ngày bận rộn

Thức khuya dậy sớm, mệt không chịu được.

Giữa trưa hôm nay, Xuân Hoa vội vã chạy tới phòng bếp nhỏ, "Trà của điện hạ đâu? Sao còn chưa đưa qua?"

Xuân Hoa cầm khăn tay ở một bên lau mồ hôi.

Đầu bếp nữ thấy Xuân Hoa vội vã như vậy, vội vàng cầm chén nước đi qua, "Xuân Hoa cô nương, mau nghỉ ngơi một chút, sao lại vội vàng như vậy? Lúc trước những việc này đều là do Tô Yên làm."

Xuân Hoa vừa nghe, cười một chút, "Ta thấy nàng muốn bụng trà rót nước, nê hà điện hạ lại không nỡ."

Buổi sáng ngày hôm trước, nàng ấy thấy điện hạ chưa dậy, bèn định đi xem

Làm sao có thể biết, vừa đi, đã thấy Nam Đường đứng ngoài cửa sắc mặt có chút ngưng trọng.

Nàng ấy còn tưởng rằng điện hạ xảy ra chuyện gì

Cho đến khi nghe thấy điện hạ gọi, nàng ấy vội vàng chạy vào.

Sau đó nhìn thấy, trên mặt đất một đồng hỗn độn, còn có khuôn mặt mờ mờ ảo ảo của Tô Yên đang nằm trên giường

Tô Yên đang ngủ say, được điện hạ ôm như ôm bảo bối ôm vào trong lòng, không ngừng ôm hôn hôn.

Cho đến khi Tô Yên hừ hừ hai tiếng, tay như muốn đánh vào cái thứ đang làm phiền nàng.

Nê hà, đuổi cũng không đuổi được.

Tay rũ xuống, lộ ra ngoài màn giường, nhìn đầu hôn xanh tím trên cánh tay trắng nõn kia, là biết đêm qua có bao nhiêu kịch liệt.

Xuân Hoa làm sao đã nhìn thấy chuyện này?

Vội vàng đỏ mặt lui ra ngoài.

Nhưng mà... đến bây giờ, nàng ấy đã tập mãi thành thói quen.

Mỗi ngày buổi sáng đi vào, ít nhất có thể mặt không đổi sắc dọn dẹp mọi thứ.

Hôm qua gối ông bận đến tối nên không kịp làm chương, hôm nay thêm 1 c bù cho ngày hôm qua nhé các ái phi^^"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Hoàng tử bệnh kiều (66)

Chỉ là..., điện hạ đối xử với Tô Yên... thật là dính tới một trình độ nhất định.

Cơ hồ là nơi nào có Tô Yên, là có thể nhìn thấy điện hạ.

Mà dấu hôn trên cổ Tô Yên, ngày hôm sau đậm hơn ngày hôm trước, ngày hôm sau rõ ràng hơn ngày hôm trước

Điện hạ đây là ước gì làm toàn thiên hạ biết, nàng đã có chủ?

Đủ để có thể thấy được, điện hạ thật sự cực kỳ yêu thương nàng.

Xuân Hoa bưng nước trà đi tới tẩm điện, đi vào cửa.

Cung kính nói: "Điện hạ, nô tỳ tới đưa trà."

Hơn nửa ngày sau, bên trong mới truyền đến giọng nói, "Tiến vào."

Xuân Hoa đẩy cửa đi vào, động tác nhẹ nhàng.

Chỉ thấy điện hạ mặc áo trong, khoác một chiếc áo xanh đang luyện chữ.

Tóc rối tung, một tia nắng chiếu vào, thấy khoe môi của hắn ần ần mỉm cười.

Xuân Hoa, không nhận được nhìn từ giấy kia một lần.

Chỉ thấy hai chữ to trên giấy.

Tô Yên.

Giấy tiếp theo, Xuân Hoa vội vàng cúi đầu, đặt trà xuống trên bàn.

Rồi lui ra ngoài

Trong lúc vô tình quét về phía giường, màn giường bị che kín mít, không có tia hở, ước chừng Tô Yên còn đang ngủ trên giường.

Nàng ấy đóng cửa lại đi ra ngoài.

Ước chừng sau một chén trà, Nam Đường ở cửa lên tiếng: "Điện hạ."

"Tiến vào"

Trong giọng nói nhẹ nhàng mang theo một cảm xúc không nói lên lời.

Nam Đường đi theo điện hạ nhiều năm như vậy, nghe được, tâm tình điện hạ không tồi.

Đi vào, mắt nhìn thẳng, đi đến trước mặt Tam điện hạ.

Hai tay ôm quyền, "Điện hạ, Đại hoàng tử đã cảnh giác điện hạ, Nhị hoàng tử cũng ngo ngoe rục rịch, thuộc hạ cho rằng, không thể tiếp tục mặc kệ."

Hiên Viên Vĩnh Hạo giật giật mí mắt, nhìn hai chữ trên giấy Tuyên Thành.

Khoe môi ngoéo một cái, ôn lương nói: "Xác thật, cũng nên có một kết quả."

Khi nói, hắn cũng ngồi xuống ghé gối từ đàn phía sau.

Không nhanh không chậm, "Đã không giấu được, thì không cần giấu nữa."

Nam Đường vừa nghe, sắc mặt bắt đầu trở nên nghiêm túc, "Điện hạ, thân thể của điện hạ, cần phải trở lại bình thường?"

Mí mắt Hiên Viên Vĩnh Hạo liếc qua phía giường, trong mắt hiện lên ý cười, "Không cần."

Nam Đường hơi do dự, lên tiếng: "Điện hạ, điện hạ đã dùng thuốc trong một thời gian dài, sẽ ảnh hưởng tới thân thể của điện hạ."

Ngón tay Hiên Viên Vĩnh Hạo nhẹ nhàng gõ lên bàn, hơi dừng lại, "Nam Đường."

"Có thuộc hạ."

"Tô Yên là bổn cung, bổn cung không cho phép nàng xảy ra chuyện gì. Ngươi hiểu không?"

Hai tay Nam Đường nắm chặt, sắc mặt lãnh ngạnh chậm chạp không nói gì.

Hiên Viên Vĩnh Hạo lại lên tiếng, chỉ là hờ hững hơn vừa nãy, nhưng cũng cường thế hơn vừa nãy, "Hiểu không?"

Thật lâu sau, Nam Đường cơ hồ là cắn chặt răng nói: "Nàng để điện hạ uống ly rượu độc đó, nàng muốn giết điện hạ."

Đây là chuyện làm Nam Đường canh cánh trong lòng.

Tô Yên là mật thám, nhưng điện hạ thích, làm một thuộc hạ, Nam Đường tự nhiên sẽ không nói gì, thậm chí là tận lực giữ gìn.

Nhưng bây giờ Tô Yên, đã nghiêm trọng uy hiếp tới sự an toàn của điện hạ

Điện hạ thậm chí mặc kệ, rượu độc kia chỉ cần là nàng bùng tới, điện hạ cũng không thèm nháy mắt mà uống xuống.

Sự tồn tại của nàng, làm Nam Đường lo lắng.

Hiên Viên Vĩnh Hạo nheo nheo mắt, nhìn Nam Đường.

Hắn không nói nữa, đầu ngón tay lộ cộc, nhẹ nhàng gõ mặt bàn, bầu không khí yên tĩnh chỉ còn lại tiếng ngón tay gõ trên mặt bàn.

Cuối cùng, vẫn là Nam Đường không nhịn được, "Hiểu"

Vẫn là đồng ý.

Là thuộc hạ, điện hạ là người Nam Đường thề sống chết nguyện trung thành.

Chẳng sợ nữ nhân kia, là người mà Nam Đường cực kỳ bài xích, thậm chí là muốn giết.

Nhưng điện hạ nói, không được để nàng xảy ra chuyện gì, cho dù không muốn, cũng phải bảo vệ.

Tặng @ViTeVi

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Hoàng tử bệnh kiều (67)

Edit: Ư'Ư'

Vừa nói xong, đã nghe thấy một giọng nói phát ra, "Ừm..."

Tô Yên nằm trên giường, xoay người.

Chậm rãi thức giấc.

Tuy rằng âm thanh rất nhỏ, nhưng Nam Đường và Hiên Viên Vĩnh Hạo đều nghe thấy.

Nam Đường tự giác cáo lui, nhân tiện đóng cửa tấm điện lại.

Hiên Viên Vĩnh Hạo buông bút lông trong tay xuống, nhân tiện gấp tờ giấy có hai chữ kia lại, cất vào trong một quyển sách.

Sau đó đi đến mép giường.

Xốc màn giường lên, nhìn vào bên trong.

Tô Yên đã tỉnh hơn nửa còn ngồi dậy, cổ áo mở ra, để lộ ra dấu hôn xanh tím trên cổ.

Hắn dọc theo mép giường ngồi xuống, duỗi tay nhéo nhéo gương mặt nàng, "Tĩnh?"

Tô Yên nhìn chằm chằm hắn một lúc, ánh mắt dần dần từ mơ hồ thành rõ ràng.

Đại khái là do vừa thức dậy, giọng nói vừa nhỏ vừa mềm mại ấm áp, "Ta đói bụng."

Hiên Viên Vĩnh Hạo nhìn nàng, hắn đã lẫn lộn nàng nhiều ngày.

Hai người ngọt ngào ở trong tấm điện, rất ít ra cửa.

Vậy nên phần lớn thời gian Tô Yên có thể tĩnh ngủ, cơ bản đều là đối tĩnh.

Hiên Viên Vĩnh Hạo duỗi tay, ôm người vào trong lòng.

Nhìn bộ dáng mềm mại của nàng, hôn một cái.

Nàng cũng đã thói quen, duỗi tay vòng lấy cổ hắn, ôm lấy hắn.

Hắn trực tiếp bế người lên, đi tới bàn ăn.

Đồ ăn sớm đã chuẩn bị xong, Xuân Hoa nghe thấy điện hạ phân phó, vội vàng đồng ý, đi tới phòng bếp nhỏ lấy đồ ăn.

Tối buổi chiều, Hiên Viên Vĩnh Hạo ngậy người trong tấm điện ba ngày bị thánh chỉ triệu kiến, không biết đi làm gì.

Vậy nên một mình Tô Yên ngốc trong tấm điện.

Đây cũng là lần đầu tiên hai người tách ra trong mấy ngày qua.

Nàng mặc quần áo, chuẩn bị ra cửa đi dạo.

Tiểu Hoa lên tiếng: "Ký chủ, Ngự Hoa Viên có đình hóng gió, nghe nói đứng ở đó ngắm cảnh trong Ngự Hoa Viên cực kỳ độc đáo, đi xem đi ~~~"

Tô Yên gật gật đầu, "Được."

Nàng đi dọc theo con đường nhỏ, đi trên con đường sỏi đá, cuối mùa thu, mang theo từng cơn gió lạnh.

Nàng đếm đầu ngón tay bắt đầu tính tính, "Hôm nay là ngày thứ tư, còn sáu ngày nữa."

Lại làm mất thêm sáu ngày là hoàn thành nhiệm vụ phụ.

Đến lúc đó, Vu Tổ kia sẽ không quản được nàng nữa.

Tiểu Hoa vừa nghe ký chủ nói là biết ký chủ của mình đang tính cái gì.

Không nhận được nói: "Ký chủ, lúc trước ngài đáp ứng Cổ vương, nói phải tìm cho nó một người để nó ăn. Ký chủ chọn được ai chưa?"

"Rồi."

"Ký chủ muốn chọn ai?"

"Vu Tổ."

"Vì sao ký chủ lại chọn gã? Thân thể của gã tốt hơn à."

"Không phải."

"Vậy vì sao a?"

"Gã bắt ta nuốt thuốc độc a."

Tiểu Hoa suy nghĩ một hồi lâu, mới phản ứng lại, "Ký chủ muốn báo thù?"

Tô Yên gật gật đầu, "Nếu gã có thể làm con sâu đó thoát khỏi cơ thể gã, sống sót, vậy chuyện gã bắt ta uống thuốc độc, sẽ xóa bỏ."

Có người muốn hại nàng, vậy thì làm sao có thể tha cho gã?

Tiểu Hoa nghĩ tới chuyện Vu Tổ bị con sâu kia ăn chỉ còn một tầng da, lại không nhận được mà run rẩy.

Thật sự ghê tởm.

Nàng cảm làn váy, đang đi về phía trước.

Bỗng nhiên, một nhóm thị vệ đi tới, dẫn đầu là một vị công công.

Tô Yên đứng ở một bên, đang định tránh đi.

Bỗng nhiên công công kia dừng bước, sau đó nhìn Tô Yên từ trên xuống dưới,

Giọng nói the thé sắc nhọn, "Ngươi chính là Tô Yên, nha hoàn bên cạnh Tam điện hạ?"

Tô Yên nhìn công công kia, gật đầu, "Đúng vậy."

Sau đó, công công kia lại nói: "Chính là ngươi, ngày hôm đó đánh bại công chúa Trục Nhật Quốc, bảo vệ thanh danh của hoàng thất?"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Hoàng tử bệnh kiều (68)

Edit: U' U'

"Đúng vậy."

Công công dẫn đầu kia cười, chỉ vào Tô Yên, "Đúng vậy, là ngươi. Đi cùng ta đến trước mặt hoàng thượng lĩnh thưởng."

Tô Yên không hiểu, "Lĩnh thưởng?"

"Ngươi bảo vệ được thanh danh của hoàng thất, tự nhiên sẽ được ban thưởng. Đi thôi."

Nói xong, công công kia vẫy vẫy tay, đám thị vệ phía sau vây quanh Tô Yên, giống như sợ nàng chạy vậy.

Tô Yên khẽ liếm môi, không phản kháng, đi theo phía sau công công kia.

Bây giờ đã là buổi chiều, thời tiết chuyển sang cuối thu.

Đối với Hiến Viên quốc mà nói, ngày hôm nay, là một thời khắc quan trọng.

Công công kia không dẫn Tô Yên đi gặp Hoàng Thượng, mà lại đi tới một nơi dùng để tắm gội.

Đẩy cửa ra đi vào là một bể tắm rất lớn, nước nóng đang tỏa ra hơi nước.

Màn gió trắng tinh uốn lượn theo làn gió, tăng thêm chút cảm giác thần bí.

Sau đó, công công kia dẫn dò năm cung nữ đã chờ sẵn ở bên trong, "Thu thập xong, dẫn nàng tới Thừa Hoan Điện. Đừng chọc nàng không vui, bệ hạ coi trọng, phỏng chừng sẽ được thịnh sủng."

Công công dặn dò xong, những cung nữ đó đối với việc này đã sớm thuần thục.

Bởi vì, Tô Yên cũng không phải là người đầu tiên, "Vâng."

Cung nữ trả lời, công công gật gật đầu, lúc này mới xoay người đi ra ngoài.

Tô Yên đứng trước bể nước, nhìn làn nước ấm áp kia, duỗi tay thử thử nhiệt độ.

Ừm, rất thích hợp để tắm.

Còn đang suy nghĩ cung nữ đã đi tới, muốn cởi quần áo của nàng, "Cô nương, để nô tỳ tới hầu hạ."

Tô Yên lùi về sau một chút, chớp chớp mắt, "Làm gì?"

Một cung nữ trong đó cười, doanh doanh hành lễ, "Cô nương, chúng ta không có ác ý, chỉ là tới hầu hạ cô nương tắm gội."

Tô Yên nghiêng đầu nhìn thoáng qua bề nước to này.

Nàng lắc đầu, "Không cần hầu hạ ta."

Mấy cung nữ kia đang do dự, "Nhưng..."

Sau đó lại nghe thấy nàng nói: "Ta có thể tự tắm."

Nhóm cung nữ vừa nghe xong, đều cảm thấy vui mừng.

Hơn nữa nhìn Tô Yên, nhìn như mềm ấm nghe lời, lại cho người ta cảm giác không thể đến gần, "Cô nương, nếu có yêu cầu gì có thể tùy thời gọi nô tỳ."

Những cung nữ đó hành lễ, đồng thời lui sang một bên.

Tô Yên, tự cởi quần áo, vào trong nước.

Tiểu Hoa nhìn nhìn có hơi thèm thuồng, "Ký chủ ~ nhìn qua thật thoải mái nha."

"Rất thoải mái."

Tô Yên nhắm mắt lại, dựa vào bể tắm.

Tiểu Hoa lại không nhịn được hỏi

"Đây là phần thưởng của hoàng đế kia sao? Nhưng mà em vừa thấy công công và cung nữ kia còn riu rít nói gì nữa cơ, bọn họ có hại ký chủ không?"

Tô Yên nhắm mắt lại lắc đầu, "Không biết."

Nàng lúc này, hoàn toàn đắm chìm trong cảm giác thoải mái khi được ngâm mình, làm sao còn quan tâm tới chuyện sau đó?

Một canh giờ sau.

Chờ đến khi nàng cảm thấy thoải mái, đang định đứng dậy đi ra bể tắm.

Một cung nữ có ánh mắt đã đi tới, khoác một chiếc khăn tắm thật dài lên người Tô Yên.

Sau đó, bốn năm cung nữ đều đi tới, trong đó có một người cầm một cái khay.

Bên trên đặt một bộ quần áo tơ lụa màu đỏ.

Cung nữ đó đi tới, nói: "Cô nương, thỉnh cô nương mặc quần áo."

"Muốn ta mặc?"

"Vâng."

Tô Yên nhưng thật ra ngoan, nói mặc thì mặc.

Chỉ là sau khi mặc vào mới phát hiện bộ quần áo này... có hơi mỏng.

Đường cong cơ thể như ẩn như hiện, váy xẻ một đường từ dưới tới đùi, phong tư yếu điệu.

Sau đó, đã có cung nữ lên tiếng khen ngợi, "Cô nương mặc bộ này, thật sự đẹp."

Vừa nói vừa dẫn Tô Yên ngồi xuống trước bàn trang điểm.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sùng Lên Trời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Hoàng tử bệnh kiều (69)

Edit: U' U'

Một loạt lưu trình, phi thường thuần thực.

Đánh phần, cảm tâm, vắn tóc lên.

Một mỹ nhân mềm mại đã xuất hiện.

Lụa trắng phiêu đảng, thần bí mà mỹ lệ.

Chuẩn bị lại mắt thêm một canh giờ.

Phủ thêm áo choàng màu trắng cho Tô Yên, bao phủ toàn thân, thu thập xong, đẩy cửa phòng ra.

Sắc trời đã hơi tối lại.

Mặt trời xuống núi, hoàng hôn cũng biến mất gần như không còn.

Ánh trăng lộ ra, vừa to vừa sáng.

Một cảnh đẹp khó có được.

Công công dẫn đầu đi tuốt ở đằng trước, còn thị vệ và cung nữ đi theo phía sau.

Tô Yên bị nhiều người như vậy vây quanh, mệnh mông cuộn cuộn đi tới Thừa Hoan Điện.

Cho đến khi tới nơi, khẽ liếm môi.

Công công dẫn đầu đi vào thông báo một tiếng, sau đó đi ra,

Bày một tư thế mời với Tô Yên, "Cô nương, vào đi thôi."

Tô Yên gật gật đầu.

Bước bước chân đi vào.

Đi vào, bên trong đã có một mùi hương bay tới, là cái loại mùi son phấn.

Y la gắm vóc(*), giường được đặt ở bên trong, màn che màu trắng bị gió thổi qua, doanh doanh xốc lên.

Tô Yên cời mũ, nhìn xung quanh.

Sau khi đến gần, mới nhìn thấy trên cái giường kia, Hiên Viên Hoành Hoa đang ngồi, một đôi mắt không kiêng nể gì đánh giá Tô Yên.

Ông ta vẫy vẫy tay với Tô Yên, "Lại đây."

Tô Yên liếm liếm môi, đi lên phía trước hai bước.

Nàng lên tiếng, "Nô tỳ nhận được ý chỉ, muốn nô tỳ đến nhận thưởng."

Hiên Viên Hoành Hoa ha ha cười ra tiếng, tầm mắt dâm uế, càng thêm không có sợ hãi, "Hầu hạ trẫm, còn không tính là ban thưởng?"

Nói xong Hiên Viên Hoành Hoa bỗng nhiên đứng lên, đi đến trước mặt Tô Yên, ông ta nhìn xuống, nâng tay lên, lúi kéo dây buộc trước cổ Tô Yên, muốn cởi áo choàng trên người nàng.

Hiên Viên Hoành Hoa đè sát vào Tô Yên, hít một hơi thật sâu.

Nhắm mắt lại, lẩm bẩm, "Thật thơm."

Tô Yên thấy ông ta như vậy, lùi về phía sau một bước

Bởi vì dây buộc ở trong tay ông ta, nàng vừa lùi về phía sau, vừa vắn cởi áo choàng ra, nháy mắt, rơi xuống trên mặt đất.

Hiên Viên Hoành Hoa nhìn cảnh đẹp hoạt sắc sinh hương(**), càng thêm động tâm, duỗi tay tới gần, còn an ủi, "Không phải sợ, trẫm sẽ đối tốt với ngươi."

Chỉ là...

Tô Yên chớp chớp mắt, duỗi tay nắm lấy cái móng heo của Hiên Viên Hoành Hoa, thoáng dùng sức,

Kịch liệt đau đớn, làm Hiên Viên Hoành Hoa nhú mày.

Nha hoàn nho nhỏ này, lá gan nhưng thật ra không nhỏ.

"To gan!"

Tô Yên nhìn ông ta, "Ngươi muốn gây rối."

Nàng tự nhiên muốn phản kháng.

Vốn dĩ tưởng lĩnh thưởng, không nghĩ tới, thế nhưng lại lừa nàng.

Trong mắt Tô Yên có chút bất mãn.

Hiên Viên Hoành Hoa thấy nàng chậm chạp không buông tay, thế nhưng lại không khùng hoảng, ngược lại bỗng nhiên cười.

Khiến khuôn mặt chữ điền tuổi già sắc suy càng thêm không vừa mắt, "Trẫm biết ngươi rất mạnh, con hổ trắng kia cũng phải là đối thủ của ngươi."

Khi nói, Hiên Viên Hoành Hoa lại nhìn Tô Yên từ trên xuống dưới, nói: "Chỉ là khi ngươi tiến vào, có từng cảm thấy cơ thể mệt mỏi, không có sức lực?"

Tô Yên nhú mày, mắt thường có thể thấy được, bàn tay đang bóp tay ông ta, đã bị đảo ngược.

"Trẫm đã thêm mê hương ở trong phòng trước khi ngươi tới để tăng thêm hứng thú. Không nghĩ tới, thế nhưng bắt được một tên thích khách dám mưu hại trẫm."

Ông ta vừa nói vừa muốn tới gần Tô Yên.

Tô Yên nhú mày, cũng cảm thấy cả người không có sức lực.

Nàng rút tay lại, lùi về phía sau hai bước, ngồi xuống giường.

Ngẩng đầu, "Ngươi muốn làm gì ta?"

(*) Y la gấm vóc: Quần áo được làm bằng tơ lụa

(**)Hoạt sắc sinh hương hay còn gọi Sóng sắc sinh hương

1. Hình dung nhan sắc xinh đẹp điểm lệ của hoa.
2. Hình dung nhan sắc xinh đẹp điểm lệ của phụ nữ (Ẩn dụ so sánh)
3. Hình dung văn thơ tranh vẽ rất đẹp giống thật.

Lịch đăng truyện anh sẽ up trong phần thông báo nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sùng Lên Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Hoàng tử bệnh kiều (70)

Edit: ULies

Beta: U' U'

"Làm gì? Mọi thứ trong thiên hạ đều là của trẫm, ngươi được trẫm nhìn trúng cũng là có phúc khí."

Nói xong, Hiên Viên Hoành Hoa cởi áo ngoài ra, bước tới gần.

Nhưng, lúc ông ta sắp đứng trước mặt Tô Yên, bỗng nhiên cảm thấy bên hông bị thắt chặt một cái, sau đó lại nghe thấy âm thanh tê tê tê truyền đến bên tai.

Hiên Viên Hoành Hoa ngẩn người một chút, chưa kịp nghiêng đầu qua xem là thứ gì.

Thì sắc mặt Tô Yên đã hòa hoãn như lúc đầu, ngữ khí mềm mại ấm áp.

"Sao ngươi lại đến đây?"

Sau đó, chỉ cần dùng mắt thường cũng thấy được, tình dục trong mắt Hiên Viên Hoành Hoa rút đi, nổi hoảng sợ bao trùm cả người.

Ở bên mép giường, không biết từ khi nào, đột nhiên xuất hiện mấy chục con rắn lớn nhỏ đủ màu khác nhau, bò ra.

Phát ra tiếng tê tê tê tê.

Hình ảnh kia, đến cả người từng trải qua nhiều sóng to gió lớn như Hiên Viên Hoành Hoa cũng phải kêu lên.

Một hồi lâu sau.

Ông ta xoay người muốn chạy ra khỏi đây, chỉ là... đôi chân không thể cử động nổi.

Vật quần bên hông ông ta càng ngày càng siết chặt.

Lúc này ông ta mới cúi đầu xuống nhìn, phát hiện đó là một con rắn dài màu đen xen lẫn màu đỏ, gắt gao quần chặt lấy ông ta.

Mà đầu của con rắn kia, bò đến bên tai ông ta, tê tê tê thè lưỡi ra.

Cảnh tượng đáng sợ kia, trực tiếp khiến ông ta kêu ra tiếng.

"Người đâu, tôi...!!!!!"

Vừa mở miệng, răng rắc, miệng đã bị một cái đuôi rắn nhét vào, chặt đứt mọi âm thanh.

Đầu của Tiểu Hồng đối diện với ông ta, nó trừng mắt lên đầy đe dọa.

Hoàng đế sợ tới mức suýt ngất xỉu.

Tiểu Hoa không nhịn được nói: "Cái thằng cha già xấu xí háo sắc này, đồ lưu manh! Thế mà dám hạ độc thủ với ký chủ! Ký chủ, ngài phải làm sao đây? Đừng tha cho ông ta!"

Tô Yên vò một góc áo, xoa mồ hôi trên má.

"Theo luật lệ của Hiên Viên quốc, phạm là người gian dân, đánh năm mươi trượng, khắc chữ "dâm" lên trán, sau đó sung quân. Nếu nghiêm trọng sẽ bị chém."

Nếu trong luật đã viết vậy, thì nên làm theo luật lệ.

"Ký chủ, bây giờ ngài không có sức, đánh ông ta kiểu gì?"

Tô Yên nhìn mấy con rắn to nhỏ bò qua bò lại, chớp chớp mắt., "Ném ông ta trước cửa, quát năm mươi cái, mỗi cái đều phải khiến ông ta ta bong da tróc thịt."

Tiểu Hồng khá nghe lời, mà dựa vào tình hình hiện tại, tất cả mấy con rắn ở đây....đều nghe lời Tiểu Hồng.

Chưa tới một lát sau, đã có vài con rắn đen đồng tâm hiệp lực nâng hoàng đế lên.

Trong đó có một con nhét đuôi vào miệng hoàng đế, không cho ông ta phát ra âm thanh.

Một con siết chặt lấy eo ông ta.

Tiểu Hồng tự thân xuất mã, quát đuôi qua, phịch một tiếng, trực tiếp đánh vào mông hoàng đế.

Hoàng đế đau đến mức hai mắt giăng đầy tơ máu, lúc này ông ta rất hoảng sợ, và đau đớn, đã lớn tuổi như vậy rồi, rốt cuộc không thể chịu đựng nổi, trực tiếp ngất đi.

Sau khi đánh xong năm mươi cái, nếu dùng từ bong da tróc thịt thì cũng không thể hình dung nổi, máu tươi nhuộm ướt áo lót màu vàng, máu tí tách chảy xuống.

Hai đùi như bị đánh tàn phế, bị treo trên không trung, mong manh không khác gì một mảnh vải rách.

Nhưng mọi chuyện, vẫn chưa kết thúc.

Bởi vì Tô Yên không có sức, Tiểu Hồng tìm tới một chiếc bút lông, Tô Yên khó khăn lắm mới viết ra được một chữ "đâm" mềm mại.

Sau đó... đồng chí Tiểu Hồng dùng đuôi cuốn lấy cây trâm bạch ngọc của Tô Yên, khắc lên mặt hoàng đế.

Phải biết rằng, đó là cây trâm, chứ không phải là một cây kim.

Phải dùng sức lớn từng nào, mới có thể dùng một cây trâm cùn đâm sâu vào da thịt, thậm chí còn khắc ra một chữ?

Tiểu Hồng không biết viết chữ, trông mèo vẽ hồ khắc tằm bậy lên, nhưng nét bút uốn lượn, giống như đang vẽ chữ S.

Hoàng đế giống như một bãi bùn lầy, nằm oặt trên mặt đất, hơi thở mong manh khi có khi không.

Máu tươi rơi thành từng vũng trên mặt đất, trên mông bong da tróc thịt.

Chưa hết, ông ta còn bị một đồng răn đe dọa, treo đánh.

Chỉ sợ rằng, dù vẫn còn sống, nhưng sau này cũng sẽ để lại bóng ma tâm lý.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: Hoàng tử bệnh kiều (71)

Edit: ULies

Beta: U' U'

Chờ đến lúc dạy dỗ lão già hoàng đế xong, Tô Yên muốn đứng dậy.

Cả người không có sức lực, khó khăn lắm mới có thể đứng lên.

Nàng nhấp môi, nhìn tên hoàng đế người đầy máu kia.

Tiểu Hồng bò hình chữ S đến trước mặt Tô Yên, trên đầu nó còn đội theo cái áo choàng màu trắng kia.

"Tê tê tê tê tê"

Tô Yên duỗi tay ra cầm lấy chiếc áo choàng đó, khoác lên người, nhưng chỉ một động tác như thế đã khiến nàng vô cùng mệt mỏi.

Nàng rũ thấp đầu, có chút uể oải.

Bây giờ phải trở về kiểu gì?

Ngay lúc này, động tĩnh hỗn loạn đột nhiên từ bên ngoài truyền đến.

Động tĩnh không lớn, nhưng bởi vì trong phòng rất yên tĩnh, nên vẫn có thể mơ hồ nghe thấy.

Giây tiếp theo, ầm một tiếng.

Cửa phòng bị đá văng.

Nam Đường đi đầu, dẫn theo một đám ám vệ xuất hiện ngoài cửa.

Đám người xếp thành hai hàng, sau đó Hiên Viên Vinh Hạo rảo bước đi tới.

Gương mặt lạnh lẽo dọa người.

Trong mắt mang theo lệ khí nhàn nhạt, chỉ cần liếc một cái, đã khiến người ta cảm thấy lạnh run trong lòng.

Thời điểm hần nhìn thấy con rắn bò qua bò lại đang nâng đầu cảnh giác nhìn họ, lông mày cau lại.

Lệ khí quanh người tản đi một chút.

Hắn đảo mắt qua cơ thể đầm máu không thể nhìn rõ bộ dáng trên mặt đất.

Sau đó lại nhìn về phía Tô Yên đang ngồi bên mép giường.

Đôi mắt của nàng ngập nước, khi nhìn thấy Hiên Viên Vĩnh Hạo xuất hiện, trên mặt đã xuất hiện một chút vui vẻ.

Bên cạnh Tô Yên, là một con rắn đang nằm im, có hoa văn màu hồng đen, to như cánh tay.

Nếu nhìn kỹ... sẽ thấy có chút quen mắt.

Con rắn kia tựa hồ cũng biết Hiên Viên Vĩnh Hạo, khi nhìn thấy hắn, tê tê thè lưỡi ra, cặp mắt màu tím tròn to như cái đèn lồng, đầy đe dọa.

Tựa hồ muốn dọa hắn sợ té dầm.

Hiên Viên Vĩnh Hạo bước vào bên trong, Nam Đường đuổi tay ra ngăn lại.

"Điện hạ."

"Không sao."

Nói xong, Hiên Viên Vĩnh Hạo bước về phía bầy rắn kia.

Đi ngang qua bầy rắn, đến gần mép giường, đứng trước mặt Tô Yên.

Hắn từ trên cao nhìn xuống, trên mặt không có chút ý cười, ánh mắt sâu kín nhìn nàng, "Lời của bọn cung nữ không nghe rõ?"

Tô Yên sửng sốt, sau đó nhớ lại, chiều nay trước khi đi, hắn đã nói với nàng, không cho phép nàng ra khỏi sân, bất kể là ai tới mời, đều phải chờ hắn về rồi mới tính tiếp.

Nhưng, nhưng.. nàng đã sớm quẳng chuyện này ra sau đầu từ bảy đời tám kiếp trước.

Tô Yên cúi đầu xuống, giống như bé bi vừa làm sai chuyện gì đó, "Ta, ta quên mất."

Tiểu Hoa nhớ ra, nàng tất nhiên cũng nhớ ra, đầu có nghĩ tới hoàng đế sẽ làm ra loại hành động để tiện bị ỏi xấu xa cận kề khôn nạn thối tha mất dạy chó má vô học dâm dê biến thái thiếu não như vậy.

Tô Yên đứng ở mép giường, áo choàng khoác hờ trên vai, nàng rũ đầu, khi nàng đột nhiên túm tay áo, áo khoác vừa mặc lên đã rơi xuống, phủ trên giường.

Sau đó..., bộ váy mỏng màu đỏ khoác trên người Tô Yên càng khiến dáng người tuyệt đẹp của nàng như ẩn như hiện bị lộ ra, hiện ra trước mắt Hiên Viên Vĩnh Hạo.

Giây tiếp theo, sắc mặt Hiên Viên Vĩnh Hạo tối sầm.

Giọng hắn càng tức giận hơn so với trước, "Quay đầu!"

Nam Đường và ám vệ ở phía sau ngay lập tức xoay người lại nhìn trời nhìn đất nhìn trăng, không hề nhìn vào bên trong thêm một cái nào.

Hắn vừa nói vừa cởi áo khoác trên người mình ra.

Tô Yên còn tưởng hắn ra lệnh cho mình, đang định quay đầu, thì đã bị hắn dùng áo ngoài trùm lại như ninja lead.

Ôm nàng lên.

Hai mắt Tô Yên tràn đầy mong chờ, con ngươi lấp lánh nước.

Hiên Viên Vĩnh Hạo liếc nàng, "Cố ý ăn mặc hở hang như vậy, đến đây câu dẫn phụ hoàng?"

Hắn cơ hồ là nghiêng răng ken két mà nói.

Cái gì mà phong độ, cái gì ôn nhuận như ngọc, tất cả đều um ba la cút hết!

Tô Yên vội vàng lắc đầu, "Là một vị công công nói ta mặc bộ đồ này vào rồi đến đây lãnh thưởng ...."

Nàng càng nói càng nhỏ.

Khi nàng làm việc này, cũng không cảm thấy có gì sai.

Nhưng, bây giờ nhớ lại, hình như lỗ hồng hơi nhiều thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều*, *Sùng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Hoàng tử bệnh kiều (72)

Edit: ULies

Beta: Ư Ư

Tiểu Hoa ở trong khuyên tai trần châu, nhìn thấy cảnh này, bèn nhỏ giọng nhắc nhở "Ký chủ, điện hạ hình như rất tức giận đó. Hay là ngài dỗ hấn một chút?"

Tô Yên ngẩn người.

Dỗ?

Dỗ kiều gì?

Nàng chưa từng dỗ ai a.

Nghĩ như vậy, nàng duỗi tay ra ôm lấy cổ Hiên Viên Vĩnh Hạo, sau đó đưa mặt lên hôn hấn một cái.

Ngữ khí dịu dàng, con người ngập nước, "Người đừng tức giận."

Vừa nói vừa quan sát sắc mặt hấn.

Hiên Viên Vĩnh Hạo hơi cứng người, sắc mặt vẫn khó ở như cũ.

Hấn duỗi tay, túm hai tay nàng, nhét lại vào trong quần áo, che đến mức không lọt một ngọn gió.

Sau đó không thêm nói gì, ôm nàng ra ngoài.

Ngay lúc này giọng nói của Tiểu Hoa vang lên, "Leng keng, ba cánh sao đã thấp sáng, ký chủ sắp hoàn thành nhiệm vụ đóá ~"

Tô Yên vừa nghe là cảm thấy vui vẻ, đây có nghĩa là hấn không giận nàng nữa?

Nhưng khi đi ngang qua lão hoàng đế người đầy máu nằm trên đất, Hiên Viên Vĩnh Hạo đột nhiên dừng chân lại, rũ mắt nhìn về phía Tô Yên.

"Người làm?"

Tô Yên nằm trong lòng ngực hấn, không lên tiếng mà chỉ gật gật đầu.

Sau đó mới chậm rãi giải thích "Ông ta muốn quấy rối ta. Nên ta để Tiểu Hồng đánh."

Giọng nói mềm mại, khiến người ta không thể tức giận với nàng.

Hiên Viên Vĩnh Hạo không nói gì nữa, tiếp tục ôm nàng đi ra ngoài.

Cái ôm càng ngày càng chặt.

Vừa ra khỏi Thừa Hoan Điện, mùi máu tươi nồng nặc từ bên ngoài truyền đến.

Vô số thi thể thị vệ, công công và tỷ nữ, nằm lung tung ngang dọc tứ phía. Máu chảy đầy đất, không còn bất cứ kẻ nào còn sống.

"Sợ sao?"

"Không sợ"

Màn đêm ôn hòa se lạnh, tất cả tựa hồ chưa từng thay đổi, lại tựa hồ như, có thứ gì đó đang lặng lẽ trật khỏi đường ray.

Trở lại tấm điện, đẩy cửa ra, khi đặt Tô Yên xuống giường, hần đường như muốn nói cái gì đó.

Đột nhiên phát hiện, người trong lòng ngực, không biết đã thiếp đi từ khi nào.

Sau khi đắp chăn lên cho nàng, Nam Đường phía sau vẫn luôn đứng yên trước cửa tấm điện, chờ chủ tử của mình phân phó.

Hoàng đế đã bị đánh cho lên voi xuống chó, điện hạ xông vào Thừa Hoan Điện, giết nhiều người như vậy.

Chắc chắn Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử bên kia đã nghe được tiếng gió.

Nếu xử lý không tốt, chỉ cần vô ý một chút, sẽ bị rơi vào tội danh mưu phản, tịch thu tài sản xử chém. Sau một chén trà, điện hạ rút cuộc cũng ra khỏi tấm điện.

Nam Đường ôm quyền, "Điện hạ, Đại hoàng tử đã dẫn người đến Thừa Hoan Điện, dùng danh nghĩa hộ giá bệ hạ."

Hiên Viên Vĩnh Hạo sửa sang lại quần áo, rũ mắt xuống, khí thế hờ hững bắt đầu tỏa ra.

"Đi tìm Lâm Lệ Cường, lệnh cho Lâm tướng quân dẫn theo ba nghìn nhân mã bao vây lấy phủ Đại hoàng tử, thả ra tin tức, hoàng đế bị đại hoàng tử giết."

"Vâng."

"Đã sắp xếp mấy trăm ảnh vệ mai phục Thừa Hoan Điện chưa?"

"Đã chuẩn bị thỏa đáng."

Hiên Viên Vĩnh Hạo im lặng một lát, lại nói: "Lệnh Triệu Thừa tướng đi tìm Nhị hoàng tử, nói với hần ta, bỏ cung mưu phản, Đại hoàng tử gặp nguy, yêu cầu Nhị hoàng tử cứu trợ, tiếp ứng ở cửa Chính Đức."

Nam Đường nghe, im lặng hồi lâu "Điện hạ, điện hạ muốn..." Nam Đường không quá xác định.

Biểu tình Hiên Viên Vĩnh Hạo hờ hững "Nếu quá loạn, thì chôn hết tất cả đi."

Nam Đường nghe điện hạ nhẹ nhàng băng quơ nói một câu, trái tim run lên, nhưng vẫn đồng ý.

"Tuân lệnh!"

Chỉ là có một việc Nam Đường vẫn phải nhắc nhở, "Điện hạ, Hoàng đế bệ hạ còn sống"

"Không ngại, hoàng huynh sẽ không để phụ hoàng sống sót."

Vào Thừa Hoan Điện rồi, nhìn thấy phụ hoàng hấp hối như con cá mắc cạn, vì muốn đổ tội danh giết cha lên đầu hần, Hiên Viên Vĩnh Lâm sao có thể cho phụ hoàng an nghỉ tuổi già? Tốt nhất là an nghỉ dưới âm phủ ấy.

Còn nữa, chỉ có khi Hiên Viên Hoành Hoa chết đi, Hiên Viên Vĩnh Lâm mới có thể danh chính ngôn thuận lên ngôi vàng.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sùng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Hoàng tử bệnh kiều (73)

Edit: ULies

Beta: U' U'

Ban đêm, càng ngày càng lạnh.

Khi Hiên Viên Vĩnh Hạo xuất hiện lần nữa trước cửa Thừa Hoan Điện, mùi máu tươi đã tràn ngập.

Vốn dĩ trước cửa đã chất đầy thi thể, nay lại thêm mấy trăm cỗ thi thể khác.

Trong Thừa Hoan Điện, Đại hoàng tử đầu tóc tán loạn bị trói gô quỳ trên mặt đất.

Không ngoài dự đoán của Hiên Viên Vĩnh Hạo, Hoàng đế bệ hạ vốn còn một hơi thở mỏng manh, nay lại bị người nào đó một đao chém chết.

Khi Đại hoàng tử nhìn thấy Hiên Viên Vĩnh Hạo xuất hiện, hừ lạnh một tiếng, "Không nghĩ tới, thế nhưng lại là ngươi."

Hiên Viên Vĩnh Hạo không nói chuyện, hần nâng con ngươi lên đảo một vòng xung quanh.

Không biết từ khi nào, những con rắn độc trước đó đã bỏ đi.

Trong căn phòng rộng lớn này không hề để lại chút dấu vết nào của chúng.

Chỉ một lát sau, Nam Đường tiến vào, ôm quyền, "Điện hạ, Nhị hoàng tử có ý đồ mưu phản, đã chém chết tại chỗ."

Lời này không phải nói cho điện hạ nhà hần nghe, không bằng nói chính là, cố ý muốn nói cho Đại hoàng tử nghe rõ.

Chủ ý này, từng cọc từng cọc đều do chủ tử của hần sắp đặt.

Quả nhiên, lúc Đại hoàng tử nghe thấy Nhị hoàng tử đã chết, lập tức trở mắt lên mà nhìn.

Suy cho cùng hần ta cũng không phải là đồ ngu, ngay lập tức hiểu rõ mọi chuyện.

Nheo mắt lại, nhìn về phía Hiên Viên Vĩnh Hạo, nghiêng răng ken két học ra từng chữ, "Thì ra ngươi là kẻ làm chủ mọi việc!"

Nghe thanh âm hận đến nghiêng răng nghiêng lợi của hần ta, Hiên Viên Vĩnh Hạo chỉ liếc mắt một cái, sau đó cũng lười quan tâm.

Con ngươi sâu kín, đôi môi mỏng lạnh lẽo, "Giết."

"Tuân lệnh."

Nam Đường đáp.

Đại hoàng tử vốn vẫn khí định thần nhàn ngay lập tức sùng cồ lên, "Hiên Viên Vĩnh Hạo! Ngươi dám! Ngươi giết cha hại huynh, ngươi cho rằng thiên hạ bá tánh sẽ để yên cho ngươi ngồi lên ngai vàng cửu ngũ kia? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày!!"

Hần ta tức muốn học máu, nhưng Hiên Viên Vĩnh Hạo vẫn không hề để tâm đến.

Ngay cả một câu đáp lại có lẽ cũng không hề.

Phảng phất như tội danh giết cha hại huynh này, hần căn bản không để bụng.

Nam Đường cầm kiếm, từng bước tới gần.

Đại hoàng tử càng nóng nảy hơn, hần ta buột miệng thốt ra, "Ta nói cho ngươi biết! Nếu ta chết! Ngươi cũng đừng hòng sống! Cổ độc trong cơ thể ngươi sẽ nháy mắt cắn nuốt toàn bộ cơ thể ngươi!"

Nhắc tới cổ độc, tay Nam Đường đột nhiên dừng lại.

Đây là chuyện khiến Nam Đường vẫn luôn canh cánh trong lòng, trước kia là thế bây giờ vẫn chưa thay đổi.

Nam Đường không nhịn được xoay người nhìn về phía điện hạ.

Điện hạ...đang xuất thần.

Hiên Viên Vĩnh Hạo hạ mắt xuống, cân nhắc.

Nha hoàn của hần, luôn ý vào mình có một đồng rắn bảo vệ, lúc nào ra ngoài cũng vớt nảo ở nhà, chỗ nào cũng dám đi dám bò, càng ngày càng ngốc.

Nếu không giúp nảo nàng thêm vài nếp nhăn, nếu về sau thật sự gặp nguy hiểm, lợi hại đi nữa cũng làm được gì?

Nghĩ xong, hần nhìn về phía Hiên Viên Vĩnh Lâm.

Trong mắt hiện lên ánh sáng.

Bộ dáng vô hại nhưng lời nói lại cực kì tàn nhẫn, "Nhốt lại, chiêu cáo thiên hạ, giết cha âm mưu phản thất bại, tự tử tại chỗ."

Giọng nói lạnh nhạt, phảng phất người trước mắt, cũng chỉ là một người dung qua đường mà thôi.

Nam Đường nhẹ nhàng thờ ra, gật đầu, "Vâng, điện hạ!"

Sau khi đồng ý, Hiền Viên Vĩnh Hạo nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Hắn quay lại tắt điện, bước vào trong, Tô Yên ngủ rất sâu, rất an bình.

Nàng ngủ một giấc đến tận hừng đông, lại không hề biết rằng, đêm qua hoàng cung đã trải qua một lần tắm máu, triều đại này cũng đã lật sang một trang mới.

Khi nàng tỉnh lại, phát hiện bên cạnh không có một bóng người, bộ váy đỏ hờ hang trên người cũng đã thay đổi.

Nàng bước xuống giường, đã ngủ một giấc, thuốc cũng không còn tác dụng.

Vừa đi đến trước ghế dựa, đã thấy Xuân Hoa đẩy cửa đi vào, cười nói: "Tô Yên, tỉnh rồi sao?"

Tô Yên chớp chớp mắt, sau đó gật đầu.

Xuân Hoa bụng đồ ăn vào, đặt lên bàn, "Điện hạ đã phân phó, ta phải nhìn người ăn xong mới được lui xuống."

Đúng lúc, nàng cũng đang đói bụng.

Tất nhiên ngoan ngoãn cầm bát lên ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Bệnh Kiều, Sủng Lên Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.